

Giới thiệu Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng

Bạn có thích những câu chuyện về vượt thời gia, từ quá khứ về tương lai? Hoặc từ tương lai về quá khứ? Tác giả Tiểu Nguyệt đã viết lại câu chuyện tình yêu vượt không gian thời gian với tác phẩm có tựa đề là Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng.

Yêu nữ người người đều biết là nàng. Người được ngôi hậu trong lời tiên đoán của Thiên Cơ Thạch là nàng. Người dụ hoặc quân chủ tóc trắng cũng là nàng. Vào ngày tân hôn đó, vô tình bị đoạt lấy, vị quân chủ lạnh lùng tàn khốc ấy đã bóp chặt cổ nàng cảnh cáo: “Nữ nhân không cần vọng tưởng sẽ lấy được lòng trẫm. Lãnh hoàng cùng nàng triển miên hằng đêm, hết sức đụ dăng khi ‘làm việc’. Khi nàng nhận ra mình thích hắn, thì mới biết, đây chỉ là một cuộc chơi chính trị.

Liệu tình yêu có thể làm nàng tin tưởng vào nó nữa không? Tình yêu của lãnh hoàng đến chậm thì có thể hay không mang nàng trở về? Mời các bạn theo dõi cuộc tình đầy đau khổ để chúng ta có thể nhận thấy đâu là tình yêu đích thực.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Lời Tiên Đoán Của Thiên Cơ Thạch

Hoàng cung Nguyệt Lạc Quốc, Càn Chính Điện

"Cái gì, trẫm không có nghe rõ, phiền toái Thượng Quan đại nhân nói lại lần nữa" Một âm thanh có chút tức giận từ trong điện truyền ra, ở bên ngoài, cung nữ thái giám đi qua đi lại nghe thấy, không khỏi rụt lại cổ, xem ra hoàng đế bệ hạ nổi giận rồi. Mọi người rất sợ hãi, tăng nhanh bước chân rồi đi, không dám ở ngoài điện, chỉ sợ sợ một chút lửa giận sẽ lan đến trên người mình.

Trong đại điện, một nam tử ngồi ở Long Y, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy tức giận, tấu chương trong tay đã sớm đem vo thành một đống giấy vụn, người này chính là hoàng đế Nguyệt Lạc quốc Lãnh Nguyệt Hàn. Giờ phút này, hân lộ ra bộ mặt giận dữ và lạnh lẽo, trừng mắt nhìn người đang đứng ở đầu dưới, một bộ áo trắng Phiêu Dật Nam tử, Thượng Quan Thiên Dật, là quốc sư đương triều của Nguyệt Lạc quốc, cũng là tri ki của hoàng thượng.

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lẽo, ẩn chứa tức giận lần nữa lên tiếng "Thượng Quan Thiên Dật, ngươi đem lời mới vừa nói cho ta lặp lại thêm một lần nữa xem".

Thượng Quan Thiên Dật, khí định thần nhàn không thêm để ý chút nào sự tức giận của hoàng đế bệ hạ, lại một lần nữa lặp lại "Bệ hạ, hoàng hậu của người đã xuất hiện, xin bệ hạ tùy ý hạ chỉ phong hậu." Thượng Quan Thiên Dật vừa nói lời này ra, thì nghe "Phanh" một tiếng ngọc tiền bàn ứng tiếng mà rách, tấu chương giải tán đầy đất.

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lẽo quát "Thượng Quan, ngươi nổi con gì thế hả. Cái gì mà hoàng hậu của trẫm? Lời nói vô căn cứ, ngươi hãy nhớ, bởi vì cái đó không giải thích được lời tiên đoán, những năm gần đây, ngươi trăm phương ngàn kế không để cho ta lập Phụng Nhi làm hậu, khiến trẫm chịu nhục nhiều năm như vậy. Thế mà ngươi bây giờ lại dám nói với trẫm là hoàng hậu xuất hiện, kêu trẫm lập hậu. Chẳng lẽ trẫm phải dựa vào một nữ nhân mới có ngôi vị hoàng đế sao? Ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ gì?"

Thượng Quan Thiên Dật không chút nào để ý cuồng nộ của hoàng đế, bình tĩnh nói "Lời tiên đoán của sư phụ sẽ không sai. Lúc sư phụ nói sơ qua, hoàng hậu của ngài là mệnh trung chủ định, cưới nàng mới có thể khiến ngôi vị hoàng đế có thể càng thêm vững chắc. Nếu không, Nguyệt Lạc Quốc sẽ lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, đem ngươi vĩnh viễn không thể chân chính cảm quyền, Vinh Quốc 17 năm đem ngươi sẽ gặp phải đại kiếp."

Lãnh Nguyệt Hàn không nhịn được phát tay quát lên "Thiên Dật, tốt lắm, đừng nói ahhh... Cái này căn bản là lời nói vô căn cứ, trẫm sẽ không để ai an bài hoàng hậu của ta. Trẫm là con trời, càng muốn cùng ông trời đấu một trận, không cần dựa vào bất luận kẻ nào, trẫm tuyệt không làm cho bất luận kẻ nào cướp đi giang sơn này."

Nói xong liền phát tay áo đi ra khỏi Càn Chính Điện, vừa muốn bước ra cửa, âm thanh của Thượng Quan Thiên Dật truyền đến "Hàn, không cần quá tùy hứng, ngươi là nhất quốc chi quân, mọi việc cần lấy đại cục làm trọng."

Lãnh Nguyệt Hàn không để ý, tiếp tục đi ra ngoài, vừa muốn bước ra ngưỡng cửa, âm thanh của Thượng Quan Thiên Dật lại từ từ truyền đến "Chớ quên, sư phụ phục vụ quên mình vì ngươi đổi lấy đồng nhất quốc." Trong âm thanh tiết lộ ra vô tận bi thương, Lãnh Nguyệt Hàn đang đi bỗng dừng lại, bóng lưng cao lớn hơi run rẩy.

Cuối cùng vẫn còn rời đi Càn Chính Điện, lưu lại Thượng Quan một người, Lãnh Nguyệt Hàn cũng không trở về tẩm cung, mà là đang đi dạo trong ngự hoa viên, về mặt lạnh lùng, vừa tựa như mang theo vô tận tịch mịch cùng bi thương. Trong đầu không tự chủ nhớ tới, Tiên Nhân quốc sư cũng chính là sư phụ của mình và Thượng Quan, Tiên Phong Đạo Cốt Sư Phụ, vốn là hắn có thể trải qua cuộc sống nhàn nhã đã hạc, nhưng bởi vì chính mình, mà bỏ

qua.

Hay bởi vì mình bị người hạ xuống cổ độc, muốn giúp mình giải độc, mà không quản tính mạng, làm trái ý trời tiến hành quẻ bói, lúc sắp chết, sư phụ đã nói "Mình cưới"Yêu Hậu" thì sẽ bảo vệ được quốc gia. Cũng nói khi thời cơ đã đến, Thượng Quan sẽ nói cho mình biết, hoàng hậu khi nào xuất hiện, cần phải cưới nàng, cũng muốn hấn cam kết cả đời không phải phế hậu, nếu không làm mất đi giang sơn, trọn đời cô độc."

Lãnh Nguyệt Hàn càng nghĩ càng loạn, chẳng lẽ hấn thật sự phải thuận theo Thiên Mệnh cưới một người mà bản thân chưa từng gặp làm hậu sao? Ngược nhìn bầu trời, không tiếng động, hỏi sư phụ: Ta thật sự không đầu lại số mạng sao? Sáu tuổi lên ngôi, tiên hoàng đã lập được di chúc: Bởi vì tuổi còn nhỏ, do Thái hậu cầm quyền buông rèm chấp chính, đợi đến ngày mình lập hậu, sẽ đem trả lại quyền.

Mà Thái hậu cũng không phải là của mình mẹ đẻ, trăm phương ngàn kế muốn đem mình kéo xuống ngôi vị hoàng đế, ngại vì hai vị phụ chính đại thần tôn tại, không thể rõ rệt gia hại, sau lưng âm thầm nuôi trồng thân tín, lôi kéo đại thần, giá không quyền lợi của mình, còn âm thầm hạ độc, khiến cho chính mình thân trúng cổ độc, mất thấy mình đã lên ngôi 18 năm nhưng vẫn không có thân chính, không phải Thái hậu ngăn trở, mà là người bằng hữu tốt nhất của mình cùng vị sư phụ đáng kính không để cho mình lập hậu, nói cái gì mà thời cơ chưa tới.

Hiện tại, Lãnh Nguyệt Hàn đã âm thầm đem phần lớn quyền lợi thu về trong tay mình, bởi vì không có lập hậu nên không cách nào thân chính. Hiện tại, Thượng Quan tự nói với mình, hoàng hậu đã xuất hiện, muốn hấn lập nàng làm hậu, nhưng hấn lại đã có người trong lòng rồi.

Quyền lợi cùng Phụng Nhi, để cho hấn lựa chọn, mình sẽ không chút do dự lựa chọn người trước, chịu nhục nhiều năm như vậy, vì chính là diệt trừ Thái hậu cầm đầu những thế lực này. Nhưng hấn không chịu thua, hấn không tin sự tiên đoán của sư phụ, mình thật muốn bởi vì một lời tiên đoán, mà dựa vào một nữ nhân đi cũng cố của mình ngôi vị hoàng đế, cái gì cả đời cô độc, cái gì mệnh trung chủ định, hấn là thiên hạ này nhân vật, hấn không cần bất luận kẻ nào tới cũng cố của mình ngôi vị hoàng đế, nhưng là thế nhưng hấn lại không thể làm trái với di ngôn của sư phụ.

Thượng Quan Thiên Dật tìm được Lãnh Nguyệt Hàn đang ngắm người trong hoa viên, đi tới vỗ bờ vai của hấn nói: "Huynh đệ, ta hiểu biết rõ trong lòng của ngươi đang khổ sở, ta cũng biết rõ sự kiêu ngạo của ngươi, ngươi không phải cần dựa vào bất luận kẻ nào, nhưng chúng ta không thể làm trái với di ngôn của sư phụ được".

Lãnh Nguyệt Hàn ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Thiên Dật, nhưng vẫn không có nói lời nói, cuối cùng chỉ có thể khổ sở cười một tiếng. Thượng Quan thuận thế ngồi xuống trở về lấy cười một tiếng, mở miệng nói: "Theo lời của sư phụ, thì hoàng hậu của ngươi là muội muội của Khương Khôn, Khương Tuyết Ninh."

Lãnh Nguyệt Hàn cả kinh, ngay sau đó thì cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Ngoài Ý Muốn Xuyên Qua

Căn phòng mờ tối, cũ rách, trên giường gỗ, một cô gái có bộ mặt đầy vết bầm, chân mày nàng nhíu chặt, giùng giàng mở mắt ra. Thân hình đau đớn, lơ đãng bật ra một tiếng "Umh..."

Nguyệt Lạc cố hết sức mở mắt ra, do một thân được huấn luyện nên rất nhạy cảm, để cho nàng biết được nơi này là một chỗ xa lạ thì trong nháy mắt tỉnh táo lại, liền mạng vết thương đau đớn, nàng cố gắng ngồi dậy, nhanh chóng quan sát cái nơi này đồ nát, rồi lại nhìn những vật dụng cổ xưa trong phòng.

Nhất thời không hiểu mình thân ở nơi đó, nhưng là trước sau như một huấn luyện ra tinh táo, cũng không để cho nàng hốt hoảng. Cố nén đau đớn trên người, vén lên cũ rách cái chăn muốn xuống giường, nàng nhất định phải biết rõ, mình bây giờ ở nơi nào, còn chưa tới kịp mặc vào này cũ rách giấy thù, đã nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, Nguyệt Lạc một cái lắc mình nhanh nhẹn ẩn đến chỗ tối.

Không bao lâu, một tiểu nha đầu bưng một chậu nước, thận trọng đi vào. Châu nhi mới vừa vào trong phòng, còn chưa tới kịp đem nước để xuống, liền bị người giữ lại cổ, làm Châu nhi sợ ngay cả người, ngay cả nước bồn đều vứt xuống. Vừa định la lên, nhưng khi nhìn thấy tiểu thư của mình, Châu nhi khó khăn mở miệng "Tiểu thư, ta là Châu nhi. Người làm sao vậy?"

Bóp chặt cổ tay, Châu nhi nhìn đau nhìn tiểu thư nhà mình, có kia sao một cái chớp mắt hấn hoài nghi trước mắt cũng không phải mình tiểu thư, Nguyệt Lạc trong mắt tinh táo cùng hồ hững là nàng chưa từng thấy qua.

Nguyệt Lạc lạnh lùng nhìn chằm chằm Châu nhi mở miệng nói "Nói. Đây là nơi nào?"

Châu nhi bị bóp chặt cả cổ nên vô pháp mở miệng, Nguyệt Lạc thấy nàng sự khó thở, sức tay cũng buông lỏng một chút, nhưng là cũng không để xuống. Châu nhi không tin nhìn Nguyệt Lạc, kinh hoàng kêu lên "Tiểu thư, người làm sao vậy? Nơi này là phủ Thừa Tướng a, nhà của người a."

Nguyệt Lạc một cái chớp mắt khó hiểu, trong đầu suy tư Châu nhi lời nói "Phủ Thừa Tướng, chẳng lẽ mình xuyên qua?!" Nghĩ tới khả năng này, nàng

cũng không có bao nhiêu giặt mình, đối với nàng mà nói ở đâu cũng như thế.

Châu nhi thấy tiểu thư nhà mình, không nhận được mở miệng gọi vào "Tiểu thư.... " Nguyệt Lạc nhìn

Châu nhi, buông lỏng ra tay của mình, thẳng đi tới bên bàn ngồi xuống, Châu nhi cuống quýt đi tới bên cạnh bàn, vì nàng rót một chén nước, Nguyệt Lạc nhìn Châu nhi một cái, Châu nhi không tự chủ rút lại cổ.

Nguyệt Lạc trong lòng tự giễu cười một tiếng, mình đi tới nơi đó cũng làm cho người như vậy sợ sao?

Châu nhi mặc dù đối với chuyện mới vừa rồi có chút sợ, nhưng nhìn thấy tiểu thư không vui nét mặt còn là rất lo lắng, thừa dịp mở miệng "Tiểu thư, người không nhớ Châu nhi sao?"

Nguyệt Lạc trầm mặc một hồi trống rỗng vẫn tới một câu nói "Ta mất trí nhớ" .....

Châu nhi vừa nghe thì khóc òa lên, vừa khóc vừa nói "Ô ô.....Tiểu thư, đều là Châu nhi không tốt, ta không nên tránh ra, nếu không, phu nhân cũng sẽ không cho người ta khi dễ đại tiểu thư rồi."

Nói qua liền nhào tới trên người của Nguyệt Lạc, nàng chưa bao giờ cùng người khác thân cận như thế, cau mày đem Châu nhi đẩy ra, phân phó nói "Người trước đi xuống đi, có chuyện ta gọi người."

Châu nhi không hiểu nhìn Nguyệt Lạc một cái, trong lòng không hiểu "Tiểu thư đây là thế nào? Dù là mất trí nhớ, tính tình như thế nào mà cũng thay đổi?!" Bất đắc dĩ, nàng đành không yên tâm rồi đi.

Biệt viện hoang vu đập vào mắt đều là vách tường rách nát, trong sân cỏ dại mọc thành bụi, duy nhất cảnh sắc chỉ có một cây đại thụ, Nguyệt Lạc ngồi một mình trên băng đá ở dưới tàng cây, trầm tư..... Từ chỗ Châu nhi, nàng biết được, nàng đang ở Nguyệt Lạc quốc, thiên hạ này có hai nước độc tồn.

Nguyệt Lạc quốc cùng Vân Thủy quốc, quanh thân tán lạc một chút nhỏ quốc gia. Bây giờ là Nguyệt Lạc Quốc Vinh đế mười sáu năm, mà nàng đã không còn là sát thủ Nguyệt Lạc, nàng là đại tiểu thư tướng phủ — Khương Tuyết Ninh.

Nguyệt Lạc thật sự không nghĩ ra đường đường là Tướng phủ tiểu thư sẽ ở tại nơi hoang vu, tự mình hỏi, mới biết tại sao. Nghe nói, Tướng phủ tiểu thư là trời sanh là sao chổi, vừa sanh ra phụ thân liền bị thổ phi giết chết, mẫu thân vì khó sinh mà mất;

Nghe nói, Tướng phủ tiểu thư lúc mới sinh ra, trong phủ trong vườn hoa lời nói toàn bộ trong nháy mắt khô héo, ngay cả cung ở trong phật đường Kim Phật, cũng chảy nước mắt;

Nghe nói, có một thầy tướng số nói nàng mệnh trung mang sát cả đời khắc chồng khắc tử, trừ phi gặp phải người hữu duyên, nếu không đem cô độc cả đời.....

Người dân bên ngoài cũng lưu truyền phu nhân tướng phủ sinh một yêu nữ, một loạt chuyện, khiến Khương Tuyết Ninh Nhất ra đời liền trên lưng rồi, khắc chết cha mẹ, mệnh trung mang sát sao chổi, ở sau khi cha mẹ mất, độc ác chị dâu muốn đem Khương Tuyết Ninh vừa sinh ra đã vứt bỏ một bên. May nhờ, ca ca còn có một chút lương tri, đồng thời cũng sợ người ngoài nói nói xấu, lưu lại một Lão Mục Tử chăm sóc nàng, liền đem nàng ném tới cái này cũ rách trong sân, mặc kệ tự sanh tự diệt.

Nhắc tới cũng kỳ quái, khi tất cả mọi người hy vọng nàng chết thời điểm, nàng lại kiên cường còn sống, nữa sau lại mẹ mẹ chứa chấp Châu nhi cùng Châu nhi cùng nhau chăm sóc Tuyết Ninh.

Không may,khi Tuyết Ninh năm tuổi thời, mẹ mẹ liền qua đời, chỉ để lại nàng và Châu nhi cùng nhau sống nương tựa lẫn nhau.

Nghĩ tới đây, Nguyệt Lạc không khỏi tự giễu cười khê, vốn cho là mình sẽ chết đi, phụng mệnh thi hành nhiệm vụ, bất hạnh bị theo dõi, bị vi đồ, vốn định lái xe xông ra, không ngờ sẽ cùng cấp tốc mà đến xe hàng chạm vào nhau, rơi xuống vách đá, vốn tưởng rằng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, lại xuyên qua đến nơi này, càng không có nghĩ tới, mình ở hiện đại là một yêu nữ giết người không chớp mắt.

Xuyên qua đến một triều đại không có trong lịch sử, cũng là một yêu nữ a. Xem ra hẳn mình nhất định là một yêu nữ rồi, nghĩ đến mình có thể ở nơi này hoang vu cũ rách, bình tĩnh vượt qua cả đời chính là nàng hạnh phúc lớn nhất rồi, là trùng phạt còn là may mắn, nàng không muốn đi tận cứu, vốn cho là mình sắp sửa mất mạng dưới xe, không ngờ sẽ xuyên qua đến này, sống thay cho người khác, sống ở đâu thì yên ở đấy, tới chỗ nào đối với nàng mà nói hợp thành một, không có để ý người, không có có thể nhớ thương chuyện, nàng chỉ là một thân một mình, từ nay về sau nàng là Khương Tuyết Ninh, không phải là cái đồ giết người như góc mỹ nhân sát thủ Nguyệt Lạc!

Nàng chỉ nghĩ bình tĩnh sống qua ngày, nàng thật sự rất mệt mỏi, nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, chắc là Châu nhi trở lại, nghĩ đến Châu nhi, Tuyết Ninh làm như rất bất đắc dĩ, Châu nhi nhận định tiểu thư nhà mình không chỉ có mất trí nhớ mà còn trúng tà nữa, bây giờ tiểu thư cùng trước kia căn bản tưởng như hai người, Tuyết Ninh cũng giải thích gì, tiện tay phạt mình một chút thô tháo cũ rách quần áo, đứng dậy đi trở về trong phòng, sau lưng trời chiều khác thường rực rỡ, làm như đẹp để cho người ta không đành lòng nhìn, trời chiều như lửa, đỏ như máu.Tựa như như nói nữ tử này Truyền Kỳ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Dung Nhan Sơ Hiện, Hoàng Ân Đến

"Tiểu thư, tiểu thư....." Người chưa tới, tiếng kêu gào của Châu nhi đã truyền đến.

Tuyết Ninh nhíu nhíu mày, vén chăn lên xuống giường, nghĩ thầm đồng mới sáng sớm Châu nhi kêu gào cái gì, chung sống mấy ngày rồi, Tuyết Ninh vẫn không thể thích ứng tính tình riu rít của Châu nhi, cũng không còn suy nghĩ nhiều, giày cũng không còn mặc liền đi tới cửa, còn chưa kịp mở cửa, Châu nhi liền hấp tấp xông vào, vừa đứng cùng Tuyết Ninh đưng mặt.

Tuyết Ninh đẩy ra nài, nhàn nhạt mở miệng "Xảy ra chuyện gì, sao lại hốt hoảng như vậy?"

Châu nhi bởi vì chạy gấp mà không ngờ sẽ đụng vào tiểu thư, vội đứng ngay ngắn, ngẩng đầu nhìn mình tiểu thư, vừa định nói cho tiểu thư nàng biết tin tức kinh khủng kia, nhưng ngay lập tức nàng ngậm ngậm cả người, Tuyết Ninh không hiểu nhìn Châu nhi, không hiểu nha đầu này bị ám đầu sao, chỉ thấy nàng sững sờ không nói, đột nhiên Tuyết Ninh ý thức được cái gì? Cau mày nói cho Châu nhi "Không nên đem những gì mà người thấy nói cho bất luận kẻ nào"

Sau đó nhàn nhạt xoay người đi tới bên giường, Châu nhi vẫn còn khiếp sợ, người đó là tiểu thư nhà mình sao? Nàng rõ ràng đã thấy là một cô gái có dung nhan tuyệt sắc, nhưng khuôn mặt tiểu thư rất đen, trên mặt cả ngày bầm thui. Bất luận Châu nhi khuyên như thế nào cũng không chịu rửa sạch, Châu nhi vẫn là chưa tin mỹ nhân tuyệt sắc trước mắt là tiểu thư nhà mình, không xác định, mở miệng hỏi "Người là tiểu thư?"

Tuyết Ninh yên lặng dọn dẹp giường đệm không trả lời, Châu nhi xoay chung quanh nàng một vòng, nhìn qua xem lại, Tuyết Ninh giương mắt nhìn Châu nhi một cái nhàn nhạt mở miệng "Ta là Khương Tuyết Ninh" Cũng không để ý Châu nhi, Tuyết Ninh lãnh đạm đi làm việc của nàng.

Châu nhi đột nhiên nhớ tới mình còn có chuyện phải nói cho Tuyết Ninh biết, lại vội vàng đuổi theo, còn chưa kịp mở miệng đã nhìn thấy cách đó không xa, Khương phu nhân mang theo Phúc công công, thái giám bên cạnh hoàng thượng tới nơi cũ rách này, Tuyết Ninh đánh nước xong vừa muốn vào nhà, nhìn thấy một nhóm người đi tới, không biết là người nào.

Mục Phụng Kiều một mặt lấy lòng cùng Phúc công công vừa nói chuyện, vừa đi vào, cao giọng hô to "Sao chớiiiiiiii, nhanh lên ra ngoài"

Gương mặt chán ghét, vừa quay đầu lại một mặt lạnh nói cho Phúc công công "Tổng quản đại nhân, người không phải nên tới đây, nha đầu chết tiệt kia vừa ra đời đã là sao chổi rồi, mang theo xúi quẩy, cũng đừng dơ bẩn mắt của ngài"

Phúc công công không có phản ứng mà là dừng lại nhìn về phía trước, thấy một cô gái đang bưng chậu nước, mọi người đều ngăn người, họ đại khái cũng nhận ra cô gái trước mắt là một giai nhân tuyệt sắc, mặc dù một thân áo gai vải thô, nhưng cũng không che giấu được này phong cách xuất trần ngạo nghễ.

Mục Phụng Kiều không có lòng trước Phúc công công lại đột nhiên dừng lại, bị cảnh khô trên đất trật chân té, mắng liên tiếp, ngược lại vừa nhìn tất cả mọi người ngăn cả người, theo ánh mắt của mọi người nhìn, thấy được Tuyết Ninh, không khỏi sững sờ, đi tới trước mặt Tuyết Ninh, về mặt phức tạp hỏi một câu "Người là cái đầu sao chổi kia sao?"

Tuyết Ninh hình như không đem nhiều người như vậy để ở trong lòng, cũng không có để ý tới họ, dù sao dung nhan đã bị nhìn thấy, cũng không kịp che đây, không để ý Mục Phụng Kiều vô lý, lướt qua nàng đi vào trong nhà.

Phúc công công nói thế nào cũng là người từng trải, trước hết phục hồi tinh thần lại, mở miệng nói "Khương tiểu thư."

Tuyết Ninh nhìn hẩn một cái, nhàn nhạt gật đầu, Phúc công công được đáp lại, giọng lạnh lạnh nói "Thánh chỉ đến."

Mọi người vừa nghe vội quỳ xuống hô to "Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Tuyết Ninh vẫn còn là đứng đó, Châu nhi vội đã chạy tới, lời nàng quỳ xuống. Phúc công công nhìn thấy tất cả mọi người quỳ xuống bắt đầu tuyên chi "Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết, trời giáng lời tiên đoán, Khương Tuyết Ninh là mệnh hoàng hậu của trẫm. Nay trẫm thuận theo Thiên Mệnh, cưới Khương Tuyết Ninh làm Nguyệt Lạc quốc chi hậu của ta, lập tức vào cung."

Thánh chỉ vừa ra, mọi người một mảnh xôn xao, ai có thể nghĩ đến người bị Khương gia xưng là sao chổi Khương Tuyết Ninh, phát lên thành Nhất Quốc Chi Hậu. Trong khoảng thời gian ngắn không chỉ là mọi người, ngay cả người trầm ổn trấn tĩnh như Tuyết Ninh cũng hơi kinh hãi, không phải nói mình là sao chổi sao? Là người bị dân xưng là yêu nữ sao? Hoàng đế này đến tột cùng là tâm tư gì, xem ra chính mình cuối cùng là không cách nào an bình mà sống cuộc sống của mình, lại rơi vào tranh đấu của hậu cung.

Tuyết Ninh không để ý đem chậu nước để xuống, nhìn Phúc công công nhàn nhạt mở miệng "Khi nào vào cung?" Trong âm thanh không có chút vui sướng nào, tràn đầy trấn tĩnh.

Phúc công công quan sát Tuyết Ninh, trong lòng khiếp sợ, nếu là đổi lại là một cô gái bình thường, khi đối mặt vinh sùng đến đột ngột này, đã sớm vui mừng là không biết bao nhiêu rồi, nhưng nàng lại như sóng nước chẳng xao động, trong lòng không khỏi đối với nữ tử này nổi lên mấy phần kính nể, bên

cạnh tùy từng nhìn Phúc công công ngăn người tại đó tiếng gọi khẽ "Công công"

Phúc công công đột nhiên tỉnh, khẽ chỉnh sửa một chút y phục, mở miệng nói "Bây giờ vào cung" Ngay sau đó phân phó cung nữ "Lập tức giúp hoàng hậu nương nương thay quần áo tiến cung"

Vừa dứt lời một đám cung nữ liền vây quanh Tuyết Ninh vào phòng.

Lưu lại một nhóm người tướng phủ ngăn người ở đó, cho đến Phúc công công mở miệng nói "Phu nhân, có thể hay không mang chúng ta đi gặp Thừa Tướng đại nhân."

Mục Phụng Kiều mới phục hồi tinh thần lại, không biết chết sống hỏi một câu "Công công nói là sao chổi được vào cung, còn đang làm hoàng hậu?" .

Phúc công công tay áo một phát tức giận nói "Khương phu nhân xin chú ý thân phận của ngươi, từ khi thánh chỉ được truyền xong, Khương Tuyết Ninh chính là hoàng hậu Nguyệt Lạc quốc ta rồi. Lần sau nếu vô lý như vậy, đừng trách chúng ta không khách khí."

Nói xong cũng dẫn người rời đi, Mục Phụng Kiều bị sợ đến gật đầu liên tục xung văng cuối cùng nhìn Phúc công công rời đi, cũng là mặt không thể nào tin nổi đi theo. Trong phòng một đám cung nữ vội vàng thay Tuyết Ninh rửa mặt ăn mặc, chải đầu, mặc quần áo, hóa trang. .... bận rộn, cả quá trình chỉ có Tuyết Ninh là bình tĩnh như thường, không nhìn ra ý tứ, như tất cả cùng nàng không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng là trong lòng của nàng rất rõ ràng, tất cả bình tĩnh khi nàng bước vào cửa cung sẽ kết thúc. Tương lai tất cả dù ai cũng không cách nào biết trước, chỉ có chính mình tự đi đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Vào Cung

Một bộ hồng Y, nhất phương khăn đỏ, đỉnh đầu hồng kiêu. ...không có nghi thức, không có vui sướng, không có chúc phúc... chỉ có một vị tự xưng là tấu tấu của Khương Tuyết Ninh.

Chỉ một khắc đồng hồ sau, bên này đã dọn dẹp, an bày thỏa đáng, Mục Phụng Kiều vẫn còn đang liên thoảng không ngừng, gương mặt không thể tin. Phúc công công ngồi ở đại sảnh uống trà, hình như không quan tâm lời nói của bà ta về Tuyết Ninh. Khiếp sợ đầu chỉ là phu nhân thừa tướng, còn có hán là người từ nhỏ chăm sóc hoàng thượng lớn lên. Bên kia nha hoàn báo lại "Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng."

Khương phu nhân mới chính thức ý thức được, chuyện này là thật, nói liên tục không ngừng "Phúc công công, người xem lão gia nhà chúng ta không có ở đây, vậy liền coi là là vào cung cũng muốn chờ hán trở về không phải? Nói thế nào Tuyết Ninh cũng là con cháu trong phủ Thừa tướng, chúng ta nên chuẩn bị cho nàng một chút đồ cưới a."

Còn chưa có nói xong, liền bị Phúc công công cắt đứt "Khương phu nhân, chúng ta phụng lệnh ý chỉ hoàng thượng, lập tức đưa Khương hoàng hậu vào cung, đại diện phong hậu cũng đã định là ngày mai. Đến lúc đó, tự nhiên sẽ nhìn thấy Khôn Thừa Tướng."

Nói xong liền dẫn người rời đi. Bên trong viện, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng, phong hoa tuyệt đại Tuyết Ninh khiến mọi người đều nhìn trợn mắt hốc mồm. Ai cũng không có nghĩ đến, người trong miệng được gọi là yêu nữ, lại mỹ lệ như vậy. Phúc công công thấy mọi người đều giương mắt nhìn, liền tiến vào bên trong nhà, thấy mọi người đều như vậy, vừa định nổi giận thì Tuyết Ninh mở miệng nói "Công công, chúng ta đi thôi."

Đang ở mọi người giương mắt mà nhìn, nàng ung dung đi ra khỏi phòng. Một hồi lâu, Phúc công công mới phản ứng được, găm lên giận dữ "Hồi hồn đi.", liền đuổi theo.

Tuyết Ninh một người mặc giả y đồ thẩm, đi ở phía trước, Phúc công công dẫn người ở phía sau đuổi theo, dung nhan tuyệt thế, hấp dẫn tất cả người trong Tướng phủ, một tiếng kêu lên của Phúc công công vang lên "Xin hoàng hậu nương nương lên kiêu."

Hồng kiêu dung đưa, Tuyết Ninh bước vào tường rào cao, đó là nơi đầu đá của giai nhân, sóng lớn

mãnh liệt. Phúc công công vẫn đem Tuyết Ninh đưa đến tẩm cung của hoàng hậu là Lạc Nguyệt điện, phân phó cung nữ rất chăm sóc hoàng hậu, hành lễ với Tuyết Ninh, nói "Hoàng hậu nương nương, đại diện phong hậu sẽ được cử hành vào ngày mai. Tối nay, nương nương sẽ ngủ lại ở nơi này, có chuyện gì chỉ cần phân phó người làm là được."

Tuyết Ninh gật đầu đồng ý, Phúc công công chờ cả ngày cũng không thấy chỉ thị của Tuyết Ninh, bèn hành lễ lui xuống.

Ở trong Càn Chính Điện, Thượng Quan Thiên Dật ngồi ở trên ghế, nhàn nhã uống hương trà, không để ý hoàng đế bệ hạ đang hung tợn căm tức nhìn y. Lãnh Nguyệt Hàn rốt cuộc không nhịn được, vỗ bàn một cái, tức giận đằng đằng hỏi "Thượng Quan Thiên Dật, ngươi xong chưa, chẳng lẽ ngươi nhất định phải nhìn trằm vào động phòng mới đi hà."

Thượng Quan Thiên Dật xem thường nói "Ta biết rõ sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, ta đúng là có ý này đây."

Lãnh Nguyệt Hàn đi xuống long y, đi tới trước mặt Thượng Quan thiên Dật, hai tay gân xanh hiện lên, cắn răng nghiêng lợi nói "Thượng Quan Thiên Dật, trăm nói cho ngươi biết, trăm đã lui một bước. Ta cưới nàng, nhưng cũng không thể nói là ta thích nàng. Được, ngươi nói nàng là mệnh hoàng hậu của ta, ta tin, ta phong nàng làm hậu, nhưng là ngươi phải biết nàng đối với trăm mà nói chỉ là một con cò, trăm chắc là sẽ không cho nàng bất kỳ ân sủng, trăm sẽ để cho nàng trong hoàng cung tự sinh tự diệt, cô đơn tới già."

Thượng Quan thờ dài "Hàn, không cần quá tùy hứng..."

Lời còn chưa nói hết, Lãnh Nguyệt Hàn liền đột nhiên đứng dậy, tay áo vung lên, không khách khí nói "Đừng cho ta nói người kia có chút lớn đạo lý, trăm không tâm tình nghe."

Thượng Quan Thiên Dật không thể làm gì khác hơn là than thở, trăm mặc. Trong khoảng thời gian ngắn đại điện lâm vào trong trầm mặc.

Chỉ khi Phúc công công đi vào hành lễ "Hoàng thượng vạn tuế" mới phá vỡ bên trong phòng trầm mặc này, Lãnh Nguyệt Hàn đi trở về long y, mở miệng nói "Người đó sao rồi?"

Phúc công công cung kính trả lời "Hồi hoàng thượng, đã đến rồi, an bài ở trong Lạc Nguyệt điện."

Lãnh Nguyệt Hàn giọng điệu không tốt, nói: "Từ hôm nay trở đi, không làm cho nàng xuất hiện trước mặt trăm."

Phúc công công vội vàng nói "Dạ....dạ.....nô tài tuân lệnh"

Lãnh Nguyệt Hàn tay ngăn lại nói "Đi xuống trước đi."

Phúc công công tạ ơn thối lui ra khỏi trong điện. Đợi đến Phúc công công lui ra ngoài, Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Thượng Quan Thiên Dật, nói "Lúc này, ngươi có thể đi được chưa, trăm đã phái người đón nàng vào cung, lập chiếu thư phong hậu. Ngày mai sẽ công bố thiên hạ, đại điển phong hậu cũng sẽ cử hành vào ngày mai."

Thượng Quan vẫn là thờ dài, đứng dậy vuốt ve y phục, không đợi Lãnh Nguyệt Hàn lên tiếng, liền thối lui ra khỏi điện. Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Thượng Quan Thiên Dật ra ngoài, khổ não vuốt vuốt mi tâm

Ngồi ở trên ghế rồng, roi vào trăm tư, đến nay còn chưa có nói cho Phụng nhi biết mình muốn kết hôn lập hoàng hậu, không biết nên mở miệng như thế nào. Bản thân cũng đã hơn mười năm không cầm quyền, hiện tại, rốt cuộc cũng có thể danh chính ngôn thuận lập thân chính rồi, thế nhưng tất cả tất cả đều là bởi vì một nữ nhân mà đối lấy, hơn nữa còn là muội muội của đại thần mình ghét nhất, là cháu gái của hoàng hậu mình hận hơn hai mươi năm, thế nên làm sao mình có thể tiếp nhận được chứ. Rốt cuộc là mệnh trung chủ định hoàng hậu lại là một kẻ địch?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Đêm Trước Phong Hậu, Nguy Cơ Âm (1)

Nguyệt Lạc điện, Tuyệt Ninh cho lui tất cả cung nữ, một người ngồi ở đây xanh vàng rục rờ trong cung điện, từ giờ trở đi nàng là một con tơ vàng điều trong cung điện xa hoa, nàng sẽ là hoàng hậu Nguyệt Lạc quốc, tất cả cũng nằm ngoài dự đoán của chính mình, tất cả tất cả cũng đều biến thành không biết, mà nàng chỉ có thể mặc cho người định đoạt sao?

Tuyệt Ninh vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cho đến khi có tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Ngay sau đó là kèm theo lời nói của tiểu nha đầu Châu nhi vội vàng "Tiểu thư, thái hậu nương nương cùng Thừa Tướng đại nhân đến."

Tuyệt Ninh hơi sững sờ, đứng dậy chỉnh sửa một chút y phục, đi ra, chỉ thấy một phụ nhân duyên dáng sang trọng, mang theo một đám nô tài hướng trong điện, Tuyệt Ninh đoán không ra mình vào cung ngày thứ nhất thì Thái hậu tới chơi là ý gì, suy tư giữa Thái hậu đã đi qua rồi.

Tuyệt Ninh cứ như vậy nhìn, nếu nói Thái hậu, dùng cao cao tại thượng bất tiết nhất cổ ánh mắt nhìn mình, bốn mươi năm tuổi niên kỷ, như cũ có thể nhìn cho ra lúc còn trẻ tuyệt đối là một giai nhân tuyệt sắc, Tuyệt Ninh cứ như vậy nhìn thẳng Thái hậu, không có hành lễ, không có nịnh hót, thủy chung trên mặt mang theo lạnh lùng lại xa cách, bên cạnh Châu nhi nhắc nhở Tuyệt Ninh hành lễ.

Thái hậu lại mở miệng nói "Không cần." Sau đó đi vào trong điện, Tuyệt Ninh cũng đi theo vào.

Đứng ở một bên, Thái hậu mở miệng nói "Ninh nhi, không cần phải khách khí, ngươi ngồi xuống đi."

Nói xong lại cho lui tất cả người làm, Tuyệt Ninh thật sự không biết đây là ý gì, đứng ở một bên, Khôn Thừa Tướng mở miệng nói "Ninh nhi, ta là ca ca

ngươi, chúng ta mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng là huynh muội cùng phụ mẫu, thái hậu nương nương là cô cô của chúng ta, ngươi không phải cần phải thận trọng như thế."

Tuyết Ninh giờ mới hiểu được, thì ra là giữa bọn họ còn có cái tầng quan hệ này.

Thái hậu thay đổi nét mặt, vừa lạnh lùng, vừa cười, từ phượng tọa đi xuống, kéo tay Tuyết Ninh. Tuyết Ninh theo phản xạ rút tay ra, lại bị Thái hậu nắm chặt, Thái hậu nói "Thật không nghĩ người bị Khương gia chúng ta nói là yêu nữ, lại có một ngày trở thành hoàng hậu Nguyệt Lạc quốc."

Nhưng như vậy cũng tốt, dù sao cũng là người Khương gia, đây không phải là trời cao giúp chúng ta sao?"

Khương Khôn cũng mở miệng nói "Cô cô, Tuyết Ninh ít năm như vậy chưa từng cùng chúng ta gặp nhau, rất nhiều chuyện cũng cần phải từ từ, ngài cũng không cần hù dọa nàng."

Thái hậu che miệng "Ta đây già rồi nên hồ đồ, thế nào mà lại quên được chứ. Chuyện gì cũng không cần biết, chỉ cần biết rằng mình là người Khương gia là tốt rồi."

Tuyết Ninh nghe đến đó, cuối cùng cũng hiểu, thì ra là đều là người một nhà, chắc hẳn bọn họ tới cũng không phải vì xem là nhớ người thân, mà chỉ vì muốn lôi kéo, trục lợi.

Tuyết Ninh thân nhiên cười một tiếng, nói "Thái hậu nương nương muốn ta giúp gì?"

Lời này vừa nói ra Thái hậu lập tức đổi sắc mặt, nắm Tuyết Ninh tay không tự chủ chặt mấy phần, Tuyết Ninh tay vừa lộn, dễ dàng từ trong lòng bàn tay Thái hậu rút ra ngoài. Khôn Thừa Tước nhìn không khí không đúng vội vàng nói "Tiểu muội, tại sao lại nói giúp chúng ta a, là giúp Khương gia mới phải, chúng ta đều là người Khương gia."

Tuyết Ninh cười khẽ một tiếng "Ta có thể giúp các ngươi, nhưng là có một điều kiện."

Thái hậu nói "Ngươi vẫn còn cùng chúng ta nói điều kiện, ngươi tin hay không ai gia có thể lập tức đưa ngươi đi xử tử."

Tuyết Ninh nhìn Thái hậu, môi son khẽ mở "Ngươi nếu như có thể giết chết ta, thì hôm nay cũng sẽ không tới nơi này, ta mặc kệ giữa chúng ta là quan hệ như thế nào, ta cũng vậy mặc kệ các ngươi nghĩ muốn cái gì, ta chỉ nghĩ tại tất cả đều sau khi kết thúc, thả ta rồi đi hoàng cung này."

Thái hậu Khương Hòa sững sốt, nàng nghĩ chẳng qua là lúc này rồi đi sẽ có một cuộc sống yên tĩnh.

Thái hậu nói "Ai gia đồng ý với ngươi, sau khi chuyện thành công sẽ thả ngươi đi."

Tuyết Ninh nói "Muốn ta làm gì?"

Thái hậu lạnh lùng cười một tiếng "Rất đơn giản, mị hoặc hoàng thượng, ngươi là một mỹ nữ tuyệt sắc, cho nên điểm này không làm khó được ngươi, lấy sự thông minh của ngươi, ngươi nên biết phải làm như thế nào."

Tuyết Ninh cười khẽ "Được, ta đồng ý."

Thái hậu nói thêm vài câu nữa, rồi rời đi, khi đi tới cửa điện, thì lạnh lùng nói "Nữ nhân thật đẹp mà quá thông minh chưa chắc là chuyện tốt."

Tuyết Ninh lại nói "Quá ngu ngốc, chỉ sợ cũng sống không lâu." Sau khi nghe xong, Thái hậu phát tay áo rồi đi, Tuyết Ninh mình rót ly trà, trên bộ mặt tuyệt mỹ hiện ra một nụ cười lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Túc Trắc Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Đêm Trước Phong Hậu, Ngụy Cơ Âm (2)

Trong điện, một trận gió thổi lên, lụa trắng phiêu đảng mỹ Lệ cực kỳ, đây chính là cung điện đẹp nhất của Nguyệt Lạc quốc, là nơi ở của phi tần mà đương kim bệ hạ Nguyệt Lạc quốc sủng ái nhất, phi tử Bạch Phụng Nhi — Phụng quý phi, điện này được xây ở trong hồ, bốn phía cung điện trồng đầy Anh Hoa, cả cung điện lụa trắng phiêu đảng.

Một tấm lụa trắng bao lấy chiếc giường lớn, Lãnh Nguyệt Hàn tinh trắng trên người tựa vào đầu giường, trong ngực ôm ái phi sủng nhất của mình, phi tử Bạch Phụng, dùng Bạch Thẳng tuyết, mặt mày nhẹ nhàng, tuyệt đối là một giai nhân khuyh thành.

Giờ phút này, gương mặt hạnh phúc của Bạch Phụng Nhi vui ở trong ngực Lãnh Nguyệt Hàn, mà hân lại nhũ mỳ, như có lời muốn nói, nhưng lại

không biết mở miệng như thế nào, một Đế Vương như hấn trừ phi người trong ngực là hấn vô cùng quan tâm nếu không sẽ không thể làm khó hấn được, chăm chú nửa ngày, cuối cùng vẫn còn mở miệng kêu "Phượng Nhi."

Bạch Phượng Nhi lười biếng mở ra mắt đẹp, cười nhìn Nguyệt Hân, trái tim Nguyệt Hân nóng lên càng thêm ôm chặt Bạch Phượng.

Thở dài sâu một cái, hấn nói "Ngày mai, trăm sẽ lập muội muội của Thừa Tướng là Khương Tuyết Ninh làm hậu."

Bạch Phượng Nhi nghe nói như thế đột nhiên ngồi dậy, không để ý chân chày xuống, lộ ra da thịt trắng như tuyết, Lãnh Nguyệt Hân không nói câu nào, nhìn Phượng Nhi. Bạch Phượng Nhi run rẩy mở miệng nói "Được....."

Lời còn chưa dứt, nước mắt đã chảy ra, Lãnh Nguyệt Hân chợt đem nàng ôm vào trong ngực. Kề môi bên tai nàng nói nhỏ "Phượng Nhi, bất luận trăm lập ai là hậu, vĩnh viễn đều không phụ ngươi, ta nhất định hảo hảo đối đãi ngươi, ngươi biết trăm cần có chính phi, đã đợi nhiều năm như vậy, trăm cũng biết uất ức ngươi, nhưng là...."

Lãnh Nguyệt hân lời còn chưa nói hết, Bạch Phượng nhi khẽ sở cười một tiếng, tràn đầy khổ sở mở miệng nói "Hân, ta hiểu."

Cuối cùng vẫn còn tới, hấn là Đế Vương không phải là nàng một người, nàng ở xa cầu cái gì, ít nhất còn có hấn bây giờ vẫn thương yêu nàng, nàng sẽ không để cho bất luận kẻ nào đem Hân ca ca cướp đi. Nàng từ nhỏ đã cùng Lãnh Nguyệt Hân cùng nhau lớn lên, nhìn hấn kè vị, là hấn khổ khổ cầu khẩn gia gia, mới có thể làm cho hấn thuận lợi lên ngôi, là mình cùng hấn đi qua nhiều năm, hấn chính là người đời này nàng dựa vào, những năm gần đây ân sủng, ngày đêm làm bạn, mình tại sao có thể chịu buông tha?

Ở trong hoàng cung này, khắp nơi đều là đấu đá lẫn nhau, nàng độc hưởng ân sủng năm năm, thương hấn đã sớm sâu tận xương tủy, có thể nào nhường hấn cho người khác. Mình có thể nào cam tâm, dựa vào phần này từ nhỏ đến lớn tình nghĩa, nàng cũng sẽ không bại bởi bất luận kẻ nào.

Cổ họng đắng chát, mở miệng "Hoàng thượng, sẽ cả đời như vậy cung chiều Phượng Nhi sao?"

Lãnh Nguyệt Hân không trả lời, vẫn lâm vào trầm tư của mình, Phượng Nhi không nhận lời đáp lại, xưa nay Đế Vương vô tình nhất, không đi tranh, không đi đấu, như thế nào lại có ân cung chiều, dưới mặt áo ngủ bằng gấm, tay ngọc không tự chủ nắm thành quyền.

Lãnh Nguyệt thất vọng đau khổ trong, càng thêm cực hận, cực diện bị động như vậy, mình cố gắng như vậy còn là không đấu lại số mạng sao? Hay là muốn mình nhận thua? Trong lòng càng thêm đem toàn bộ oán hận cùng tính lên trên người mệnh trung hoàng hậu kia. Khương Tuyết Ninh thì thế nào, truyền thuyết trời sanh mang lệ sát, vừa ra đời liền khắc chết phụ mẫu. Còn có lời đồn đãi, nói nàng khắc chồng khắc tử, trời sanh mệnh cô độc, dân gian đều gọi nàng là yêu nữ.

Muốn hấn cưới một yêu nữ làm hậu, mà có thể thân chánh, thì có thể đối phó với Thái hậu Khương Hòa sao? Mà có thể cũng cố gắng son sao? Còn có thể giải trừ mệnh cô độc của mình à?

Hai người theo đuổi tâm tư của mình, vẫn không nói gì, thì Phúc công công ở ngoài cửa gọi "Hoàng thượng, nô tài có việc bẩm báo."

Lãnh Nguyệt Hân lúc này mới nhớ tới việc Phúc công công phái người đi giám thị Khương Tuyết Ninh, chắc là có tin tức, Lãnh Nguyệt Hân đứng dậy hôn Phượng Nhi một cái nói "Phượng Nhi, Hân ca ca đồng ý ngươi, không có bất kỳ người nào có thể thắng được địa vị của ngươi ở trong lòng ta." Sau đó liền lấy qua áo khoác, xuống giường đi ra ngoài.

Đến ngoài cửa, Phúc công công cuống quýt phủ thêm áo khoác cho Lãnh Nguyệt Hân, khỏi giá trở về Càn Chính Điện. Nghe Phúc công công hồi báo xong, Lãnh Nguyệt Hân lại một lần nữa tức giận đập bàn, hấn không có nghĩ đến Thái hậu Khương Hòa còn trắng trợn đi Nguyệt Lạc điện. Hấn càng không nghĩ đến, Khương Tuyết Ninh thật sự là kẻ địch, mình không giải thích được, trong lòng liền bài xích loại cảm giác này, khi xác định tân hoàng hậu là kẻ địch, liền hét lớn "Phúc Bảo, lập tức truyền Thượng Quan Thiên Dật vào cung".

Phúc công công lập tức lĩnh chỉ đi mời Thượng Quan Thiên Dật.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Đại Diễn Phong Hậu, Cười Một Tiếng Khuynh Thành (1)

Trời còn mờ tối, Khương Tuyết Ninh liền bị nha hoàn kêu lên, trang điểm, sửa soạn, làm cho đầu óc choáng váng.

Trong Càn Chính Điện, Thượng Quan Thiên Dật lại bị hoàng đế bệ hạ thân ái chào hỏi bằng hai quả đấm, rồi bị lôi kéo uống rượu, uống tới rồi sáng hai người mới đi ngủ, vừa mới ngủ, liền bị đánh thức, chỉ nghe Phúc công công truyền đến "Hiên Vương Gia, người không thể đi vào, hoàng thượng mới vừa

ngủ, người bây giờ đi vào sẽ chọc giận hoàng thượng."

Lãnh Nguyệt Hiền chẳng hề để ý, nói "Đi qua một bên, ta có việc gấp tìm hoàng huynh, đến lúc này rồi, mà hoàng huynh còn có tâm tình ngủ."

Hai người một mực ồn ào, âm thanh Lãnh Nguyệt Hàn rét lạnh truyền đến "Rầm rì cái gì thế, Phúc Bảo để Hiền Vương Gia đi vào."

Phúc công công vội vàng tuân chỉ, Lãnh Nguyệt Hiền trợn mắt nhìn Phúc công công một cái, nghiêng ngang vào Càn Chính Điện. Trong điện là một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là bình rượu, đầy phòng mùi rượu, Lãnh Nguyệt Hiền nhíu mày, ghét bỏ chí cực, mắt hừng chạy đến trước mặt Lãnh Nguyệt Hàn "Hoàng huynh, có phải hay không mẫu hậu buộc người cưới Khương Tuyết Ninh gì gì đó. Làm sao người không giải thích mà đi cưới hoàng hậu."

Lãnh Nguyệt Hàn xoa xoa đầu, mắt hừng, trợn mắt nhìn, miễn cưỡng ngồi ở trên ghế Thượng Quan Thiên Dật, tựa như nói, đều là người chọc, Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Lãnh Nguyệt Hiền, giọng điệu không tốt nói "Đã lớn như vậy, mà không ra thể thống gì, chẳng lẽ trẫm cưới ai làm hoàng hậu, còn phải đi xin phép người, không có việc gì nhanh lên đi xuống, đừng nữa nơi này phiền trẫm."

Lãnh Nguyệt Hiền khá ái Oa Oa, nhíu mày một cái nói "Ta sợ mẫu hậu lại buộc người đi làm, nếu người không thích, thì ta sẽ đi nói với mẫu hậu, để cho nàng thu hồi ý chỉ."

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng nói "Đây là trẫm tự mình nghĩ cưới, không liên quan đến mẫu hậu. "

Lãnh Nguyệt Hiền còn muốn nói điều gì, Lãnh Nguyệt Hàn liền nói "Không có việc gì, thì mau đi xuống đi."

Lãnh Nguyệt Hiền không cam lòng đi ra ngoài. Thượng Quan Thiên Dật vừa muốn nói chuyện, thì Lãnh Nguyệt Hàn mở miệng trước "Nếu như không muốn bị đánh, liền ngoan ngoãn câm miệng, trẫm biết người muốn nói gì."

Trong nội tâm Thượng Quan Thiên Dật rất rõ ràng, Hàn mặc dù đã đồng ý phong hậu, nhưng lại không có nói sẽ tham gia đại điển phong hậu.

Buổi trưa đã qua, đã sớm qua giờ lành phong hậu, Văn Võ Bá Quan cùng Thái hậu đã sớm tới, thì đã không bình tĩnh rồi, nhưng còn không có thấy hoàng thượng cùng bóng dáng hoàng hậu, hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ phong hậu, đã làm cho bách quan không hiểu được, nhưng giờ lành đã qua, đến nay không thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu, Thái hậu Khương Hòa đã sớm chờ không nhìn được, Thái hậu một lần một lần phất người đi mời, mời ba lượt mới mời được hoàng thượng tới, đi cùng nhau còn có Bạch Phượng Nhi cùng quốc sư Thượng Quan Thiên Dật.

Thái hậu vừa thấy Bạch Phượng Nhi vô cùng tức tối, nhưng ở trước mặt văn võ bách quan lại không thể phát tác, Lãnh Nguyệt Hàn cũng không ở ư, trực tiếp đỡ Bạch Phượng Nhi ngồi ở phượng ý hoàng hậu, bách quan một mảnh xôn xao, không rõ chân tướng, không phải phong mười muội của Khôn Thừa Tướng làm hậu sao, thế nào mà để Phượng quý phi ngồi lên phượng ý rồi, một mảnh nghị luận, Thái hậu vội vàng hạ chỉ, làm cho người ta đi đón hoàng hậu, lúc này Tuyết Ninh đã đợi một buổi sáng, mặc dây cộm nặng nề Phượng Bào, mang theo nặng trĩu mũ phượng, đã sớm một mình chí cực, bị bốn cung nữ dìu lấy đi tới phong hậu đại điển, miễn cưỡng lên tinh thần, ngẩng đầu nhìn từng bước một bậc thang, cuối bậc thang thông hướng cái đó thật cao phượng đài, phía trên ngồi Thái hậu, còn có một người gọi là hoàng thượng, một nữ nhân khác không biết là người nào, ngồi ở phượng ý lên.

Khương Tuyết Ninh thanh lãnh cười một tiếng, gạt trên đầu khăn voan đỏ, mang theo rũ hạt châu mũ phượng, không có cần bất kỳ cung nữ đỡ, tự mình dùng đôi tay kéo Phượng Bào, trên bộ mặt tuyệt mỹ mang theo nụ cười nhạt nhòa, đi lên bậc thang.

Mọi người trong khoảnh khắc đó cũng ngây ngẩn cả người, may là ngàn nghĩ vạn nghĩ, bọn họ cũng sẽ không nghĩ đến cả trong thành, người được mọi người gọi là yêu nữ, lại xinh đẹp động lòng người như vậy, vào giờ khắc này tất cả mọi người ngừng thở, hình như không thể tin được, trước mắt giai nhân tuyệt sắc thật sự tồn tại. (@Linh: Tất nhiên, Ninh tỷ là đẹp nhất!)

Tuyết Ninh, không có chút nào thêm quan tâm mọi người, thủy chung mang theo nụ cười nhạt nhòa, từng bước từng bước đi từ từ hướng phượng đài, khi nàng bước lên phượng đài nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn kia, Tuyết Ninh lộ ra tuyệt mỹ cười, trong khoảng thời gian ngắn cả thiên địa cũng mất đi màu sắc.

Cho tới đã cách nhiều năm, Lãnh Nguyệt Hàn nhớ tới Tuyết Ninh nghiêng nước nghiêng thành cười, cũng cảm giác thiên địa thất sắc, kinh ngạc không dứt. Tuyết Ninh cứ như vậy đứng lảng lảng ở phượng đài, mang theo nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, Lãnh Nguyệt Hàn đã sớm đứng ở chỗ đó, hần tại không ngờ Khương Tuyết Ninh sẽ Mỹ Lệ như thế, cho tới hần không tìm được bất kỳ từ để hình dung vẻ đẹp của nàng. Cho đến khi Tuyết Ninh nhàn nhạt nhắc nhở "Hoàng thượng, đại điển phong hậu có thể bắt đầu chưa?", lúc này mọi người mới phục hồi tinh thần lại.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Đại Điển Phong Hậu, Cười Một Tiếng Khuynh Thành (2)

Trong khoảng thời gian ngắn, thiên địa biến sắc, gió nổi mây phun.

Tuyệt Ninh thủy chung mang theo nụ cười lạnh nhạt xa cách, mặc áo thêu phượng hoàng, như một tiên tử đến từ thần giới: trên đầu mang tơ vàng Bát Bảo toàn châu, mũ Triều Dương Ngũ Phụng treo trâm ngọc, trên cổ mang một chuỗi vòng ngọc vòng vàng, mép váy hệ xanh lá cây cung thao, song nhất định bị mực hoa hồng bội, mặc trên người sợi Kim trâm điệp mặc hoa đỏ thắm vài đoạn tây hẹp áo, áo khoác ngũ thái lụa hoa chồn trắng, rơi xuống Phi Thúy vậy hoa dương trứ váy, từng bước một từ phượng đài dọc theo đi về phía ngòi ở chủ vị Lãnh Nguyệt Hàn, mình hoàng long y ở chính giữa, Đương Kim Thánh Thượng Lãnh Nguyệt Hàn ngồi.

Tuyệt Ninh cười, quan sát hần, diện mạo tuyệt đối là ngàn dặm mới tìm được một, vóc người to lớn, cao ngạo, màu da Cổ Đồng, ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, giống như tượng điêu khắc Hy Lạp, con người u ám thâm thúy, có vẻ cuồng dã không câu nệ, tà mị hấp dẫn. Ngũ quan của hần như đao khắc, thuộc loại tuấn mỹ, cả người phát ra một loại uy chấn thiên hạ, chỉ khí Vương Giả, tà ác mà trên khuôn mặt tuấn mỹ lúc này chứa đựng nhất mạt làm cho người ta đoán không ra hiểu rõ cười.

Bên tay trái đang ngồi là Thái hậu nàng đã gặp ngày hôm qua, vẫn là cao quý xinh đẹp, ánh mắt cao ngạo, bên tay phải thuộc về chúc vu chỗ ngồi của nàng, người mặc là trắng nhạt sắc cung trang, tay như búp măng, da trắng nõn nà, thanh nhã nơi lộ ra phong cách dịu dàng. Một bộ hoa phục áo trắng, ưu nhã cao quý. Nàng cứ như vậy nhìn đi từng bước một đến trước mặt Lãnh Nguyệt Hàn, không nói tiếng nào, không có hành lễ, chỉ là mang theo nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, cả hai người đều nhìn đối phương.

Lãnh Nguyệt Hàn hình như không bị khổng chế nhìn Khương Tuyệt Ninh, hần vốn là Đế Vương, dạng mỹ nữ gì chưa từng thấy qua, nhưng là đối với vị hoàng hậu mỹ nhân này, hần không thể không thừa nhận, nàng là người mỹ nữ xinh đẹp nhất mà hần gặp, bức rèm theo gió đung đưa, Lãnh Nguyệt Hàn quan sát nàng, con người thanh tịnh sáng ngời, mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi rung động, bạch hi không tỳ vết, da lộ ra phấn đỏ, đôi môi hơi mỏng như cánh hoa hồng mềm mại ướt át, cả người tản ra một loại Xuất Trần rồi lại quyến rũ, hai loại mâu thuẫn phong cách hoàn toàn tập hợp ở trên thân một người, hấp dẫn người đi tìm tòi nghiên cứu, gió gào thét từ bên tai thổi qua, nhưng mình trong mắt chỉ còn lại trước mắt cái này sương được giống yêu tinh tự đắc cô gái.

Cho đến Thái hậu nhắc nhở, Lãnh Nguyệt Hàn mới phục hồi tinh thần lại, gió gào thét, phía dưới bách quan loạn thành một đoàn, không biết đại điển phong hậu này là muốn tiếp tục, hay là dừng lại, hoàng thượng vốn cũng không nên cưới yêu nữ làm hậu, trong lúc nhất thời bách quan nghị luận ầm ĩ, Tuyệt Ninh môi son khẽ mở lại một lần nữa mở miệng nói "Hoàng thượng, có thể cử hành đại điển đi."

Lãnh Nguyệt Hàn cười khê "Hoàng hậu như vậy không thể chờ đợi, trăm như thế nào lại không đồng ý đây!"

Ngay sau đó, phân phó đại điển cứ theo lẽ thường là được, Phúc công công hô lên "Đại điển phong hậu bây giờ chính thức bắt đầu."

Lúc phong đột nhiên ngừng lại. Đây rốt cuộc là cô gái dạng gì, tại sao gặp nàng sẽ

có nhiều chuyện khác thường như vậy, mọi người đã sớm dễ nổi nóng rồi, duy nhất chỉ có một người bình tĩnh chính là Thượng Quan Thiên Dật, hần thủy chung cười ôn hòa, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn cùng Khương Tuyệt Ninh đấu nhau ở giữa, còn không thể không gánh vác nâng lại một lần nữa nhắc nhở hoàng thượng, phong hậu đại điển có thể bắt đầu.

Lãnh Nguyệt Hàn thật sự ảo não vô cùng, nghĩ đến chính mình là một người luôn lạnh lùng, vì sao lúc này, lần đầu tiên thấy Khương Tuyệt Ninh, chính là mất đi vẻ kiêu ngạo cùng tinh táo, tư tưởng luôn là bị nàng cắt đứt, mất thì không thể rời bỏ, bọn họ là kẻ địch mà không phải vợ chồng, hơn chưa nói tới yêu, mình không cần đem quá nhiều chú ý cho nàng, cuối cùng thì tạo thành vẻ mặt giận dữ của lãnh hoàng cùng bộ mặt tươi cười của hoàng hậu, hai người tiếp nhận bách quan hướng lạy, đón nhận bách quan chúc phúc, thành vợ chồng, tất cả đều ấy là sao thuận nước đẩy thuyền, không có bất kỳ người nào phản đối, ngày hoàng thượng lập thân chính, cưới cháu gái ruột Thái hậu, ai dám nói không đúng đây, chỉ là tất cả mọi người không có nhìn thấy, cô gái mặc áo trắng kia tay đang nắm chặt hai quả đấm, cùng khuôn mặt đầy hận ý!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Động Phòng Hoa Chúc

Trải qua cả ngày vất vả, đại điển phong hậu cuối cùng kết thúc, Tuyệt Ninh bị nha hoàn đỡ về Nguyệt Lạc điện, bên trong điện treo đầy lụa đỏ, đỏ đến chói mắt.

Tuyệt Ninh thờ dài, khiến tất cả cung nữ, thái giám tiết kiệm những lễ nghi phiền phức, tất cả đi xuống nghỉ ngơi, Châu nhi vội vàng nhắc nhở "Tiểu thư, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của người, hoàng thượng một hồi sẽ tới."

Tuyệt Ninh nói "Hoàng thượng không tới đâu, người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi, ta mệt mỏi rồi."

Châu nhi nhìn Tuyệt Ninh, mình là càng ngày càng không hiểu được tiểu thư, trước kia tiểu thư ngây ngốc, cho tới bây giờ cũng không rời bỏ nàng, từ lần trước sau khi tiểu thư tỉnh lại, liền thay đổi, trên mặt luôn mang theo sự lạnh lẽo, không còn là một ngờ ngây ngô như trước, Châu nhi mang theo nghi ngờ

thối lui ra khỏi ngoài điện.

Tuyết Ninh tự mình lấy mũ phượng nặng nề xuống, một người đứng ở cửa sổ. Đột nhiên cửa điện bị người đập mở, Tuyết Ninh quay đầu lại, nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn đứng ở ngoài cửa, trong cung điện đầy cộm nặng nề, cửa bị đập đung đưa trái phải, nhìn dáng dấp dùng không ít sức lực, nhìn lại Lãnh Nguyệt Hàn hình như đã uống nhiều rượu, ánh mắt ác ngoan nhìn mình chằm chằm, tràn đầy thù hận.

Tuyết Ninh không hiểu mình khi nào đắc tội vị quân chủ cao cao tại thượng này, hai người hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, trừ ở phượng đài có đối thoại qua một vài câu, thì không hề có quen biết gì, tại sao lại dùng chính ánh mắt này nhìn mình, trầm tư suy nghĩ, thì Lãnh Nguyệt Hàn đã say lao đảo đi tới.

Tuyết Ninh tính phản xạ khi thấy hắn muốn ngã xuống thì đỡ hắn, ai ngờ, lại bị Lãnh Nguyệt Hàn một thanh nắm mạnh khoe, Tuyết Ninh cau mày tránh thoát, lại bị nam nhân này nắm chặt hơn, không hiểu đây là ý gì của Lãnh Nguyệt Hàn, mở miệng hỏi "Hoàng thượng, đây là gì?"

Lãnh Nguyệt Hàn khinh thường cười khê "Người cứ như vậy không kịp chờ đợi, muốn cùng trẫm vào động phòng, thế nhưng cầu xin Thái hậu để cho nàng phái người ở thật trong rượu hạ Hợp Hoan Tán, còn phải phải nhiều người như vậy đến xem chúng ta động phòng."

Tuyết Ninh lúc này mới phát hiện trên người Lãnh Nguyệt Hàn vô cùng nóng, trên mặt cũng có không đỏ ửng bình thường. Bên ngoài, cung nữ cận thân của Thái hậu là Linh Lung mang theo một đám cung nữ, thái giám giữ ở ngoài cửa. Nàng giờ mới hiểu được, đây là Thái hậu sợ mình không tuân thủ ước định, đang ép hoàng thượng ghét mình, để cho mình không thể không nghe sắp xếp của nàng.

Tuyết Ninh bình tĩnh nói "Hoàng thượng, người trước ngồi xuống, ta sẽ phân phó người làm, đưa chậu nước lên, người..."

Còn chưa có nói xong, liền bị Lãnh Nguyệt Hàn thô bạo cắt đứt "Nếu hoàng hậu như vậy không thể chờ đợi, Thái hậu lại nhiệt tâm như vậy, trẫm tại sao có thể cô phụ tâm ý của các người chứ."

Tuyết Ninh còn chưa phản ứng kịp, liền bị Lãnh Nguyệt Hàn chặn ngang ôm lấy, không chút thương tiếc nào ném vào chiếc giường phượng to lớn, may nhờ trên giường phủ lên thật dày chăn gấm, nếu không dù Tuyết Ninh là sắt thủ có bản lĩnh nhanh nhẹn, cũng sẽ bị ngã đến bán sống bán chết.

Tuyết Ninh cúi người ở trên giường, lạnh lẽo nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, quả đấm nắm chặt định phản kích, ai ngờ tốc độ của Lãnh Nguyệt Hàn nhanh hơn, đã giữ lại cổ của mình, năm ngón tay từ từ buộc chặt lên tiếng nói "Khương Tuyết Ninh, người tốt nhất không cần cho trẫm đùa bỡn bất kỳ hoa chiêu, trẫm không cần biết người là ai, nếu như người có thể an phận, trẫm có thể để cho người ở đây trong cung cô đơn tới già, nhưng là nếu như người ra về với trẫm, trẫm sẽ làm người chết không nơi chôn thân."

Hồ hập Tuyết Ninh càng ngày càng trở nên không trôi chảy, nàng gian nan hô hấp, rõ ràng rất khổ sở, nhưng nàng lại cười, mang theo mỉa mai hoặc chí cực cười.

Lãnh Nguyệt Hàn không tự chủ bụng căng thẳng, vốn là uống hợp hoan rượu, trong thân thể dục vọng không ngừng sôi trào, ai ngờ khi thấy nụ cười của Tuyết Ninh, càng không bị khống chế, trái tim nóng lên.

Không hề báo động trước, hắn hôn lên đôi môi ướt át Khương Tuyết Ninh, đôi môi đỏ mọng tràn đầy dụ hoặc, rõ ràng ý thức được mình không thể đụng vào nữ nhân này, ai ngờ chỉ hôn một cái, lại không thể ngừng lại, bị sự ngọt ngào hấp dẫn, từ từ buông lỏng ra, bóp chặt Tuyết Ninh cổ tay, lần người đem Khương Tuyết Ninh đè ở phía dưới, tiến một bước hôn sâu hơn, Tuyết Ninh liều mạng giãy giụa, nhưng không làm rung chuyển người nam nhân trên người mình chút nào, nàng không ngừng giãy giụa ngược lại khơi dậy dục vọng mãnh liệt của Lãnh Nguyệt Hàn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Lãnh Hoàng Tàn Nhẫn

Lãnh Nguyệt Hàn cảm giác máu cả người đều đang thiêu đốt, Khương Tuyết Ninh thật giống như yêu tinh, để cho mình mê muội, biết rõ mình không thể đụng nàng, nhưng thân thể muốn dục vọng của nàng mãnh liệt như thế, không để ý Tuyết Ninh phản kháng, hắn không chút nào thương tiếc hôn Tuyết Ninh, thô bạo tháo phượng bào Tuyết Ninh, Tuyết Ninh thật không có nghĩ đến Lãnh Nguyệt Hàn sẽ đụng mình, hơn nữa còn là ở có nhiều người như vậy ở ngoài điện nhìn.

Dưới tình huống này, Tuyết Ninh vốn có bản lĩnh lợi hại, nhưng khi Lãnh Nguyệt Hàn ở trước mặt mình lại chút nào phản kháng được, biết mình giãy giụa thế nào đi nữa, hôm nay sợ rằng cũng khó trốn khỏi số phận, mình đã đồng ý với điều kiện Thái hậu, hiện tại thất thân cho hắn cũng không phải là chuyện xấu.

Tuyết Ninh nghĩ đến chỗ này liền bỏ qua giãy giụa, thừa nhận bị Lãnh Nguyệt Hàn tự đắc đoạt lấy, nàng bây giờ có thể nhẫn nhịn, nhưng là nàng tuyệt đối sẽ không dung hạ bất kỳ khi dễ người của mình, Lãnh Nguyệt Hàn đối với mình làm tất cả, nàng sẽ ghi ở trong lòng, một ngày nào đó nàng sẽ làm Lãnh Nguyệt Hàn hối hận khi chạm qua mình. (@Linh: Ủng hộ tỷ.)

Lãnh Nguyệt Hàn cảm nhận được sự lạnh lùng của Tuyết Ninh thì dừng động tác, nhìn Tuyết Ninh. Tuyết Ninh mặc dù đang thi hành nhiệm vụ đã từng mị hoặc qua nam nhân, thế nhưng do chủ động biến thành bị động, dục vọng mãnh liệt như thế, mình thật sự là lần đầu tiên gặp phải, nàng không muốn tại loại này xuống trạng thái thất thần cho nam nhân tà mị lạnh lẽo, nhưng hiển nhiên dục vọng của hắn đã không khống chế nổi.

Khi Tuyết Ninh thất thần một giây đồng hồ kia, Lãnh Nguyệt Hàn lại lần thứ hai bóp chặt cổ mình, tà mị cười.

Giọng nói lạnh lẽo vang ở bên tai "Nữ nhân, nhớ, không cần vọng tưởng lấy được lòng trầm, người chỉ là một con cò, không hơn không kém."

Cả tràng hoan ái, Lãnh Nguyệt Hàn liên y dùng cũng không có coi, đứng dậy sửa sang xong y phục của mình, không có nhìn Tuyết Ninh một cái, giống như hai người mới vừa hoan ái chưa bao giờ tồn tại, căn bản quen biết, xoay người đi ra Nguyệt Lạc điện, khi Lãnh Nguyệt Hàn bước ra cửa, âm thanh Tuyết Ninh khàn khàn truyền đến "Bằng người còn chưa xứng để được ta yêu."

Bước chân Lãnh Nguyệt Hàn dừng lại, thân thể không kiềm chế run rẩy một chút, nhưng là từ đầu đến cuối cũng không có quay đầu lại, không lưu luyến chút nào bỏ đi đi ra ngoài.

Ngay ở một khắc đó, trên bộ mặt tuyệt mỹ của Tuyết Ninh xẹt qua một giọt nước mắt, ngay cả chính nàng cũng không biết mình là vì ai rơi lệ, nàng chỉ muốn tự do, nàng chỉ muốn rời đi cái hoàng cung này.

Tại sao ban đầu khi tình lại mình không kiên định rời đi?

Tại sao mình lại đồng ý vào cung, đây tất cả đến tốt cùng vì cái gì?

Mình không phải là đồng ý Thái hậu, muốn đi mị hoặc hoàng thượng ư?

Đám cưới ngày đó, hoàng thượng đã cung chiều mình, không phải nên vui mừng sao?

Tại sao lại khóc?

Tuyết Ninh cứ như vậy ngơ ngác nằm ở trên giường, cửa Nguyệt Lạc điện thủy chung vẫn mở rộng ra, gió thổi đi vào, lay động rèm che, thổi lên những sợi tóc xoắn xếch Tuyết Ninh, thổi đi một thất mật mờ kiều diễm! Thổi không đi chính là không biết cuộc sống, thổi không đi chính là mình, nghe bên ngoài rồi đi tiếng bước chân.

Tuyết Ninh khổ sở cười một tiếng, chắc hẳn ngày mai cả hoàng cung cũng sẽ biết, đám cưới ngày đó hoàng thượng ngay trước cung nữ thái giám mặt cung chiều hoàng hậu, chắc hẳn sẽ đưa tới phiên toái không cần thiết, nếu tới nơi này hoàng cung, mình cũng sẽ không bị bắt luận kẻ nào đánh ngã!

Sáng sớm ngày thứ hai, cả hoàng cung đều đang đồn hai chuyện, một là Thái hậu hạ chỉ tuyên bố, ba ngày sau vì hoàng thượng cử hành thân chính đại diện, chiêu cáo thiên hạ hoàng thượng thân chính.

Thứ hai là, hoàng thượng cưới một vị đẹp như thiên tiên, nghiêng nước nghiêng thành hoàng hậu, Đế hậu hai người tình cảm thâm hậu, hoàng thượng ở đám cưới chỉ dạ đối với hoàng hậu ân sủng vô hạn.

Buổi sáng, Tuyết Ninh kéo thân thể mệt mỏi, Châu nhi hưng phấn tự cấp mình trang điểm ăn mặc, Phúc công công đột nhiên đến, còn dẫn theo hai cung nữ "Nô tài thỉnh an hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương Cát Tường."

Tuyết Ninh nhàn nhạt nói "Công công bình thân, không biết sáng sớm đến nơi Bồn cung là chuyện gì?"

Phúc công công vội vàng cười nói: "Hoàng thượng thương cảm nương nương mới vừa vào cung, sợ người phía dưới chăm sóc bất cẩn, nên đặc biệt chọn lựa hai cung nữ đến điện chăm sóc nương nương."

Tuyết Ninh mới vừa nghe thế, kéo môi khẽ cười đồng ý "Thay Bồn cung cảm ơn ya tốt hoàng thượng."

Vừa mới dứt lời, hai cung nữ vội vàng hành lễ "Nô tỳ Tắc Bắc, Giang Nam thỉnh an hoàng hậu nương nương."

Tuyết Ninh ngay sau đó nói "Hãy bình thân."

Nàng biết rõ đây là Lãnh Nguyệt Hàn phái tới giám thị nàng, hạn chế quyền lợi của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Nữ Nhân So Đo Lăn Nhau

Tuyết Ninh ngồi ở chủ vị, uống trà Châu nhi đưa lên, cúi đầu nhìn hai cung nữ đứng ở trước mặt mình, nói "Ngẩng đầu lên."

Tắc Bặc cùng Giang Nam từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt thản nhiên không chút nào giống như thân phận cung nữ bọn họ, Tuyết Ninh cười nói "Thật là hai cung nữ tốt."

Phúc công công vội vàng nói "Ý chỉ hoàng thượng, lệnh cho nô tài chọn cho nương nương người tốt nhất tốt nhất."

Tuyết Ninh cười nhạt không nói, Tắc Bặc cùng Giang Nam hình như sợ Tuyết Ninh nhìn thấu, vẫn cúi đầu, Tuyết Ninh mở miệng nói "Châu nhi, người trước mang Tắc Bặc cùng Giang Nam đi xuống nghỉ ngơi, Bồn cung muốn đi thỉnh an Thái hậu, các người đều không cần đi theo."

Châu nhi lĩnh mệnh đi xuống, Tắc Bặc cùng Giang Nam liếc mắt nhìn nhau, hành lễ một cái, liền theo Châu nhi lui xuống.

Tuyết Ninh nhìn Phúc công công nói "Bồn cung mới đến cung, đối với tất cả đều chưa quen thuộc, nghỉ làm phiên Phúc công công đưa Bồn cung đi gặp Thái hậu, được không?"

Phúc công công vừa nghe, nghĩ thầm hoàng thượng để cho mình mau đi trở về phục

mệnh, hoàng hậu nương nương lại muốn mình đưa đi cung Thái hậu, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngịu, Tuyết Ninh nói "Phúc công công không muốn?!"

Giọng mang sắc bén nhọn, Phúc công công vội vàng đồng ý, mang theo Tuyết Ninh đi Phúc Thọ cung.

Tuyết Ninh đi tới Phúc Thọ cung, Thái hậu đã ở trong phòng uống trà, tựa hồ đang trò chuyện cùng một đám người, Tuyết Ninh đi vào hành lễ, Thái hậu vẫn không có nói bình thân, mà là sai Linh Lung mang theo người rời đi, mới để cho Tuyết Ninh đứng dậy, bà uống một ngụm trà nói "Sáng sớm đã tới thỉnh an ai gia, hơn nữa lộ liễu như thế, do thái giám thân cận bên hoàng thượng đưa tới, tâm tư như thế thật làm cho ai gia bội phục."

Tuyết Ninh thản nhiên cười nói "Thay vì lên lên lút lút, không bằng quang minh chính đại đến."

Thái hậu nói "Sáng sớm không có ở đây trong cung chờ chúng phi đến thỉnh an, tới ai gia là có chuyện gì?"

Tuyết Ninh nói "Ta cần người giúp ta."

Thái hậu cười khê "Giúp người? Ta nhớ người không cần mà."

Tuyết Ninh tiếp tục nói "Ta đã sống sống một cuộc sống bị ngăn cách bên ngoài nhiều năm, đối với tất cả luật lệ trong cung đều không rõ ràng lắm, nếu như không có người nói cho ta biết quy củ trong cung, đến lúc đó vạn nếu không cẩn thận chọc giận rồng, xui xẻo không phải là Khương gia ư, chẳng lẽ người muốn cho ta trở thành cái cờ gián tiếp để cho hoàng thượng diệt Khương gia?"

Thái hậu ánh mắt chợt trở nên bén nhọn "Không cần ở trước mặt ai gia sử dụng phép khích tướng, chớ đừng nói chi là Khương gia sẽ gặp xui xẻo, cả Nguyệt Lạc nước, đều là của Khương gia ta."

Tuyết Ninh cười khê một tiếng "A... Thái hậu cần gì tức giận, ta chỉ suy luận thôi, ta hiểu rất rõ càng nhiều mới có thể làm phải càng tốt chứ, chẳng lẽ người không tin tưởng ta?"

Thái hậu nói "Có thể, ai gia sẽ tìm cơ hội, khiến Linh Lung nói cho người biết quy củ, nhưng là ai gia càng hy vọng người có thể biết rõ thân phận của mình, không cần vọng tưởng cùng ai gia nói điều kiện."

Tuyết Ninh chỉ cười không nói, sau đó đứng dậy rời đi.

Phúc công công vội vã chạy về Càn Chính Điện, Lãnh Nguyệt Hàn đang coi tấu chương, Phúc công công hành lễ, hỏi "Hoàng thượng Cát Tường."

Lãnh Nguyệt Hàn vung tay lên, mở miệng nói "Hoàng hậu có nói gì không?"

Phúc công công liền trả lời "Hoàng hậu nương nương nói cảm ơn hoàng thượng đã ban thưởng", sau đó cũng chưa có đoạn sau, Lãnh Nguyệt Hàn cau mày, dừng lại việc phê tấu chương, nhìn Phúc công công hỏi "Nói có nhiều đây thôi sao?"

Phúc công công liền nói "Dạ... mới vừa rồi hoàng hậu nương nương còn bảo nô tài đưa nạng đi đến cung của thái hậu nương nương."

Sắc mặt Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lẽo, nhìn Phúc công công, nữ nhân kia đang suy nghĩ cái gì, thật không ngờ lại lớn mật như thế, Lãnh Nguyệt Hàn không tin nạng thông tuệ, xem ra chính mình là đánh giá thấp nạng, tâm tình vốn là phiền não, lần này càng không có tâm tình, giọng điệu không tốt nói "Đi xuống đi."

Sau khi Phúc công công lui xuống, Lãnh Nguyệt Hàn xoa mi tâm, gương mặt đầy phiền muộn, tối ngày hôm qua, mình vốn không nên chạm đến nạng, tuy nhiên không thể khắc chế mình, hoặc là nói chính hấn không muốn khắc chế, Thái hậu tuyên bố ba ngày sau sẽ quy chính(trao trả quyền lực), mặc dù biết đây là do Thái hậu bị triều thần gây áp lực, bắt buộc đi mới làm ra quyết định này, tất cả sẽ không thuận lợi như vậy, chính hấn một nếu nói mệnh trung chủ định hoàng hậu, chỉ là vừa mới vừa gặt hái, Thái hậu âm mưu hay là đang tiếp tục trình diễn, này chỉ nhưng mà trở về phải thay đổi làm một nữ nhân đi diễn, vậy mình hãy theo bọn họ hảo hảo vui đùa một chút!

Q.1 - Chương 12: Chúng Phi Tranh Diễm

Tuyệt Ninh còn chưa vào Nguyệt Lạc điện, thì đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trong, nhìn về phía cung nữ, cung nữ ngoan ngoãn trả lời "Bẩm nương nương, là các vị nương nương tới đây thỉnh an nương nương."

Tuyệt Ninh lúc này mới nhớ lại vừa rồi Thái hậu cũng đã nói, tất cả các phi tử trong cung mỗi ngày đều phải đến thỉnh an mình. Nàng thờ dài một cái, suy nghĩ bản thân mỗi ngày đều cùng những nữ nhân giao thiệp với nhau, trong đó có người bình tĩnh, cũng có người chán ghét, cũng không biết hoàng thượng là nghĩ như thế nào, trừ phái người giám thị mình, liên sẽ không có an bài khác, cho một hoàng hậu có quyền lợi?

Không để cho cung nữ thông báo, nàng đi vào Nguyệt Lạc điện, nghĩ trước nên dò xét trước, mặc dù biết Hoàng đế có rất nhiều phi tử, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, cũng phải kinh ngạc, nghĩ đến Nguyệt Lạc điện của mình cũng không nhỏ đi, mà bây giờ đã ngồi đây mấy nữ có dung mạo nhất đẳng.

Chỉ thấy một bên trong điện, một phi tử mặc mỏng cánh ve hà ảnh sa hoa hồng hương áo ngực, thắt eo xanh lá mạ vẩy hoa mềm Yên La váy, áo khoác một cái uốn lượn kéo dài màu trắng hoa mai cánh ve sa, eo nếu mảnh liễu, bờ vai như được gọt thành, hết sức xinh đẹp là Vân phi, mở miệng nói nói trước "Hoàng hậu nương nương thì hay a, biết rõ hôm nay mọi người chúng ta tới thỉnh an, mà bây giờ còn chưa tới."

Một phi tử khác một thân sa y màu xanh dương nhạt, ngang hông kết một nơ con bướm. Trên búi tóc cắm một chi hoa mai tiểu trâm, tóc thật dài giống như màu đen thác nước vẫn xệ xuống bên hông, mặc mà không mất đi ưu nhã là Tĩnh phi đến "Vân muội muội, không cần quá gấp gáp, hoàng hậu nương nương đi thỉnh an Thái hậu, chúng ta là phải đợi nàng thôi."

Phi tử được gọi là 'Vân muội muội' khinh thường "Hừ" một tiếng nói "Ai... ai kêu chúng ta không phải là Phụng quý phi được sủng ái, có thể được hoàng thượng ân chuẩn, không cần hướng hoàng hậu nương nương thỉnh an."

Cô gái áo lam không thể làm gì cười một tiếng nói "Ta thật rất muốn trông thấy hoàng hậu nương nương, trong cung người người đều nói hoàng hậu nương nương xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, không biết là thật hay giả?"

Vân phi trong lòng nghe lời này càng không phải là tự vị, vốn là ghen tỵ, mà lời này không thể nghi ngờ là thêm dầu vào lửa, nàng chung trà lên uống một hớp trà, chột ghét chén trà nguội lạnh, tức giận đem cái ly ném ra ngoài, vừa hay ném về phía cửa điện, nơi Tuyệt Ninh đang đứng. Nô tài Nguyệt Lạc điện bị làm cho sợ đến quý đây đây, Tuyệt Ninh thần nhiên cười một tiếng tiếp nhận chén trà ném ra, đi vào trong điện.

Chúng phi đã sớm đứng ở chỗ đó, nhìn Tuyệt Ninh đi về phía phượng ý, đều quên hành lễ chào hỏi, tin đồn quả nhiên không giả.

Một bộ màu hồng nhạt Hoa Y khóa thân, bên ngoài là sa y màu trắng, lộ ra đường cong đẹp để cổ hòa thanh tích có thể thấy được xương quai xanh, khổ váy điệp điệp như tuyết ánh trắng Hoa Lư động nhẹ tả vu địa, vẫn dĩ ba thước có thừa, khiến cho đáng đi càng thêm ung dung dịu dàng, ba búi tóc đen dùng dây cột tóc buộc lên, đầu chen vào bướm bướm sai, một luồng thanh ti rũ xuống trước ngực, thoa phần nhẹ, chỉ tăng màu sắc, hai gò má bên như ẩn như hiện hồng phi cảm giác tạo nên một loại tình khiết cơ như cánh hoa y hết mềm mại đáng yêu, cả người thật giống như bướm bướm bay theo gió, vừa tựa như Thanh Linh châu báu trong băng tuyết. . .

Tuyệt Ninh ngồi lên phượng ý, nhìn những tần phi phía dưới, cười nói "Các vị muội muội, thật ngại, Bồn cung đã tới chậm rồi." Nói xong đem trong tay cái ly, đựng một tiếng để lên bàn.

Chúng phi lúc này mới phục hồi tinh thần lại, Tĩnh phi cùng Vân phi nhanh chóng quỳ xuống, cùng nhau nói "Tĩnh phi/ Vân phi đến thỉnh an hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương Cát Tường."

Các vị Tần phi đi theo nhị phi cũng cùng nhau quỳ xuống, hô "Hoàng hậu nương nương Cát Tường."

Tuyệt Ninh nói "Các vị muội muội không cần đa lễ, đều đứng lên đi."

Chúng Tần phi Tần phi cũng đứng dậy đứng ở một bên không nói, chỉ có Tĩnh phi, Vân phi còn quỳ trên mặt đất, chỉ nghe Tĩnh phi nói "Kính xin hoàng hậu nương nương tha thứ cho Vân phi nhất thời thất lễ, mạo phạm nương nương." Người gọi là Vân phi chỉ là cúi đầu căn môi không nói. Tuyệt Ninh nói "Muội muội không cần đa lễ, trước đứng dậy đi." Tĩnh phi lời kéo Vân phi tạ ơn đứng dậy.

Tuyệt Ninh nhìn Vân phi mặc dù gương mặt không phục, nhưng thủy chung không nói gì, Tuyệt Ninh giống như lơ đãng nói "Vân phi, cái ly này mặc dù chơi rất tốt, nhưng cũng không thể ném loạn, huống chi lại ném ly trong Nguyệt Lạc điện của ta, hi vọng muội muội về sau làm việc cũng cần cẩn thận a."

Vân phi lúc ấy mặt xanh lên, không đợi mọi người lên tiếng, Tuyệt Ninh lại nói "Về sau mỗi sáng sớm đến thỉnh an, liên miên, Bồn cung thích tình tảo, đối với chuyện các vị muội muội hậu cung tranh thủ tình cảm, Bồn cung cũng không cảm thấy hứng thú, tốt lắm, không có việc gì, tất cả giải tán đi."

Các vị phi tần nhất nhất sùng sốt, không ngờ rằng hoàng hậu nương nương lạnh lùng lại cao ngạo như vậy, Vân phi càng thêm tức giận, giống như muốn lên đi xé nát gương mặt tuyệt mỹ của Tuyết Ninh, nhưng cũng không tiện phát tác, không thể làm gì khác hơn là bị Tĩnh phi lôi kéo quỳ an.

Sau khi chúng phi tản đi, Tuyết Ninh xoa xoa mi tâm, mình cố ý đắc tội bọn họ, chính là muốn Lãnh Nguyệt Hàn không được an bình, nàng chính là muốn hóa thành một nữ nhân xấu a. Nàng cười nhạt một tiếng, gọi Châu nhi, còn kêu Châu nhi mang đến Tắc Bắc cùng Giang Nam!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Thử Dò Xét

Tuyết Ninh ngồi ở phượng ý, lạnh nhạt uống trà, Châu nhi dẫn Tắc Bắc cùng Giang Nam vào trong điện, hành lễ nói "Hoàng hậu nương nương Cát Tường."

Tuyết Ninh khẽ ly xuống nói "Bình thân, Châu nhi người đi xuống trước, Bồn cung có lời muốn cùng Tắc Bắc, Giang Nam nói."

Châu nhi đồng ý, thối lui ra khỏi trong điện, Tuyết Ninh nhìn hai người vẫn cúi đầu không nói, khóe miệng kéo ra một tia cười nhạt nói "Hai người các người, không cần gò bó, Bồn cung không phải là người xấu, các người không có cần thiết cúi đầu."

Tắc Bắc cung kính nói "Nô tỳ sợ hãi, không biết nương nương gọi nô tỳ tới vì chuyện gì?"

Tuyết Ninh nói "Thấy Phúc công công coi trọng các người như thế, chắc hẳn hai người các người nhất định ở trong cung đã lâu, Bồn cung cùng Châu nhi đều là lần đầu vào cung, đối với mọi chuyện trong cung, đều không hiểu rõ, mỗi ngày đều rất là sợ hãi, Bồn cung muốn thỉnh giáo hai vị một ít chuyện."

Tắc Bắc cuống quýt nói "Nương nương khách khí, nương nương có lời gì, chỉ cần hỏi, nếu nô tỳ biết, nhất định sẽ nói."

Tuyết Ninh gật đầu một cái "Bồn cung muốn biết, hoàng thượng trong hậu cung này có bao nhiêu phi tử?"

Lời này vừa nói ra, Giang Nam vẫn cúi đầu câu khóe miệng, lộ ra nụ cười châm biếm, Tắc Bắc vẫn bất thanh, bất động trả lời "Hồi nương nương, trong hậu cung này, hiện tại có 72 vị phi tử, trong đó được cung chiêu là cháu gái của Trần quốc lão tướng quân-Phượng quý phi, ngoài ra còn có nhi nữ Hộ bộ thượng thư, Lâm Tĩnh Sơ cùng Lâm Tĩnh Vân, chia ra được phong làm Tĩnh phi cùng Vân phi, còn có Nguyệt Lạc Quốc, nhi nữ nhất đại thủ phủ Lãng Song Song được phong làm Lương phi." Tắc Bắc nói dứt lời, thế nhưng quay đầu đi dìm lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Tuyết Ninh vẫn cười nhìn hai người, bao gồm tất cả hành động mờ ám của các nàng, Tuyết Ninh đều thu hết vào mắt, Tuyết Ninh lại hỏi một chút về những chuyện khác, rồi để cho hai người rời đi, tự mình một người ngồi ở chỗ đó rơi vào trầm tư, từ mới vừa quan sát đến xem, Tắc Bắc cùng Giang Nam hai người đều cùng hoàng thượng có quan hệ nhất định không đơn giản, chính mình dạng trắng trợn hỏi hai người những chuyện này, lệ thuộc vào là muốn thử dò xét hai người, xem ra hai người bọn họ, chỉ là phụng mệnh giám thị mình, cũng sẽ không gây bất lợi cho chính mình, thứ hai chính là rõ ràng phải nói cho Lãnh Nguyệt Hàn, mình đối với hắn cảm thấy rất hứng thú, nếu hắn phải người giám thị mình, vậy mình nên hảo hảo phối hợp một chút, nghĩ tới đây khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt nhòa.

Cần Chính Điện

Lãnh Nguyệt Hàn ngồi ở Long Y, Thượng Quan Thiên Dật ngồi ở bên dưới, hai người cũng không có nói chuyện, tựa hồ đang chờ đợi người nào, chợt trên bàn ánh nến lóe lóe, trên mặt Lãnh Nguyệt Hàn hiện lên nụ cười, ngay sau đó bốn đạo bóng dáng tựa như tia chớp, rất cung kính quý trên mặt đất nói "Chủ nhân."

Lãnh Nguyệt Hàn nói "Đều đứng lên đi."

Bốn người đồng nói "Tạ chủ nhân."

Bên dưới xuất hiện ra bốn người, gồm hai nam hai nữ, là người do Lãnh Nguyệt Hàn cùng Thượng Quan Thiên Dật những năm gần đây âm thầm bồi dưỡng, Tứ Đại Hộ Pháp của Âm các Phong Vũ Lôi Điện, Phong hộ pháp — Tắc Bắc, Vũ hộ pháp — Giang Nam, Lôi hộ pháp — Lôi Lực, Điện hộ pháp — Lăng Thiên, bọn họ thề chết theo Lãnh Nguyệt Hàn, dân dất Âm các, thay Lãnh Nguyệt Hàn âm thầm chinh quan lại, cả Âm các làm việc ngoan vô cùng tàn nhẫn.

Trong truyền thuyết Âm các Các chủ, càng thêm giết người như ngóc, làm cả giang hồ người của nghe tiếng tán đảm, chỉ là ai cũng không rõ sẽ nghĩ tới trên giang hồ tiếng tăm lưng lẩy Âm các người lãnh đạo lại là hoàng đế Nguyệt Lạc quốc.

Chỉ nghe Lãnh Nguyệt Hàn mở miệng nói "Ba ngày sau, là ngày Thái hậu trao trả quyền lực, để ngừa xảy ra bất trắc, trẫm ra lệnh các người phải tăng cường đề phòng, không phải xuất hiện bất kỳ vấn đề gì."

Bốn người cung kính "Dạ, xin chủ nhân yên tâm, Tứ Đại Hộ Pháp nhất định đem hết toàn lực bảo vệ chủ nhân an toàn."

Vẫn ngồi ở một bên Thượng Quan Thiên Dật rốt cuộc lên tiếng nói "Bốn người các ngươi không cần lo lắng quá mức, Thái hậu thể nào lại ngu xuẩn mà quấy rối, đối với Hàn bất lợi được."

Bốn người cùng nói "Dạ, đa tạ quốc sư chỉ điểm."

Lãnh Nguyệt Hàn hỏi "Nữ nhân kia hôm nay có xảy ra chuyện gì không?"

Tắc Bắc đem mọi việc xảy ra hôm nay ở Nguyệt Lạc điện nói cho Lãnh Nguyệt Hàn, Lãnh Nguyệt Hàn nghe xong kéo ra nhất mạt châm biếm, không tại ý lắm mà nói "Tùy tiện cùng nàng chơi như thế nào, các ngươi chỉ để ý cho trầm giám thị tốt là được, chỉ cần nàng và Thái hậu bên kia có cái gì thì tức hời báo."

Thượng Quan Thiên Dật mang theo cười ôn hòa mở miệng nói "Hàn, ngươi không phải cảm giác đem hai đại hộ pháp của Ám các chúng ta điều đi giám thị một Khương Tuyết Ninh có chút đại tài tiểu dụng ư? Ta sớm liền nói qua cho ngươi, các ngươi là mệnh trung chủ định vợ chồng, nàng là sẽ không hại ngươi."

Lãnh Nguyệt Hàn vừa nghe Thượng Quan Thiên Dật nhắc tới Khương Tuyết Ninh liền tức giận, giọng điệu lạnh lẽo nói "Thượng Quan Thiên Dật, ngươi tin hay không, ngươi phải quá đúng nói là Khương Tuyết Ninh nói một câu, trầm liền đánh ngươi."

Thượng Quan Thiên Dật bất đắc dĩ hai tay vừa trải nói "Được, ta không nói."

Lãnh Nguyệt Hàn hừ một tiếng, không để ý hân. Hân không biết Khương Tuyết Ninh có phải hay không là hoàng hậu của mình, nhưng là hân biết bất luận kẻ nào cũng không thể phá hư kế hoạch của hân, Khương Tuyết Ninh là một nữ nhân thông minh, nàng hôm nay hành động việc làm là ở hướng mình tuyên chiến, nàng không quan tâm mình phải người giám thị nàng, nàng muốn cùng mình chơi trò chơi, Lãnh Nguyệt Hàn mặt lạnh lùng nổi lên hiện ra lạnh lẽo cười thâm nghĩ "Mình muốn hảo hảo xem một chút, nữ nhân này đến tột cùng muốn làm gì a!"

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 14: Huyết Chú Phát Tác

Liên tiếp ba ngày trong cung cũng gắng đèn kết hoa chuẩn bị đại điển hoàng thượng nhận lại quyền lực của mình, nghe nói hoàng thượng vốn không muốn như thế, là Thái hậu tự mình hạ chỉ tổ chức nói "Hoàng thượng thân chính không phải chuyện đùa, nên hảo hảo ăn mừng."

Đến ngày thân chính đó, tất cả hình như đều thuận lợi, Thái hậu thủy chung mang vẻ mặt tươi cười, đối với hoàng thượng càng thêm thuần thuận dạy bảo, lần nữa dặn dò hoàng thượng nhất định phải làm một minh quân, Văn Võ Bá Quan tề tụ ở trong cung, Thái hậu cùng tham gia việc xếp đặt buổi tiệc, vì hoàng thượng ăn mừng, Lãnh Nguyệt Hàn cùng Thái hậu ngồi ở chủ vị, chừng chia ra ngồi là Quốc sư Thượng Quan Thiên Dật và Khôn Thừa Tướng, Lãnh Nguyệt Hàn vẫn mặt lạnh không nói gì, còn Thái hậu lại một mặt tươi cười.

Đột nhiên đại điển được diễn ra một nửa, Lãnh Nguyệt Hàn cảm giác ngũ tạng lục phủ có hàng trăm con kiến đang cắn, vô cùng đau đớn, tự mình biết nhất định là Huyết Chú phát tác nhưng lần này lại phát tác không theo định kỳ.

Không còn kịp nữa suy nghĩ nhiều như vậy, đau đớn lại một lần nữa càng thêm mãnh liệt đánh tới, cảm giác máu cả người giống như muốn phun ra, không cách nào hô hấp, Lãnh Nguyệt Hàn che ngực, cặp mắt thù hận nhìn Thái hậu, Thái hậu giờ ly rượu lên cười nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, Lãnh Nguyệt Hàn rất nhanh tay nắm thành hai quả đấm, mồ hôi lạnh nhỏ giọt.

Thượng Quan Thiên Dật cũng phát hiện Lãnh Nguyệt Hàn có chút khác thường, vội vàng kiểm soát đem Lãnh Nguyệt Hàn đỡ về Càn Chính Điện, Thượng Quan Thiên Dật bộ mặt lo lắng nói "Hàn, kìm chế một chút, ta lập tức cho người châm cứu, sẽ ngừng đau thôi."

Lãnh Nguyệt Hàn mồ hôi nhỏ giọt gât đầu, ngồi xếp bằng ở trên giường, nhưng đột nhiên từ mấy cảm giác máu cả người đều ở đây sôi trào, trong nháy mắt toàn thân liền nổi gân xanh, mạch máu có thể thấy rõ, bên trong như có ngàn con trùng hàng vạn con kiến đang cắn thực nhón nháo.

Thượng Quan Thiên Dật vừa định hạ châm, liền bị Lãnh Nguyệt Hàn nổi điên đứng vỗ, Lãnh Nguyệt Hàn đem tất cả trong Càn Chính Điện đổ xuống trên mặt đất, Thượng Quan Thiên Dật thật sự hết cách rồi, dưới tình thế cấp bách không thể làm gì khác hơn là điểm huyết đạo của Lãnh Nguyệt Hàn, để cho hân không thể động đậy.

Lãnh Nguyệt Hàn khổ sở nằm trên mặt đất mà co quắp, Thượng Quan Thiên Dật vội vàng chạy tới nâng hân lên, còn chưa tới, đã thấy Lãnh Nguyệt Hàn bắt đầu nôn ra máu, từng miếng từng miếng máu tươi phun ra ngoài.

Thượng Quan Thiên Dật không biết như thế nào cho phải, may là mình dù thế nào một ôn hòa người, cũng tỉnh táo không xuống. Lần này, Huyết Chú của

Hàn phát tác tới quá đột ngột, trước kia mỗi lần phát tác cũng chưa từng như hiện tại nôn ra máu như vậy.

Đang lúc Thượng Quan Thiên Dật chuẩn bị bắt mạch cho Lãnh Tuyết Hàn, cửa chính của Càn Chính Điện đột nhiên bị người đẩy ra, Thượng Quan Thiên Dật ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Thái hậu mang theo Khương Khôn mặt nụ cười đứng ở cửa, nụ cười dữ tợn.

Thượng Quan Thiên Dật nhìn một thân nhếch nhác đầy ngập hận ý nhưng không cách nào phát tác của Lãnh Nguyệt Hàn, khổ sở xoay mặt, Thái hậu mang theo dữ tợn nụ cười đi từng bước một đến bên cạnh hai người, nhìn máu tươi đầy đất, nụ cười càng thêm cuồng vọng, theo trên cao nhìn xuống hai người cười nói "Như thế nào, tư vị của Huyết Chú không dễ chịu đi, bị nhiều năm như vậy còn không có thói quen sao?"

Lãnh Nguyệt Hàn hai mắt đỏ ngầu nhìn Thái hậu, Thái hậu cười khẩy "Đừng tưởng rằng ai gia đồng ý cho ngươi quy chính, thì ngươi có thể ngồi vững vàng cái này ngôi vị hoàng đế. Ngươi nên biết, ngươi vĩnh viễn đều là con rôi của ai gia, nếu như không phải có áp lực của những phụ chính đại thần, coi như ngươi cưới hoàng hậu, ai gia cũng sẽ không cho ngươi thân chính a."

Thượng Quan Thiên Dật nổi giận nói "Thái hậu nương nương, ngươi như thế đối đãi với Hàn như vậy. Ngươi đã hành hạ hán mười sáu năm còn chưa đủ sao?"

Thái hậu đột nhiên điên cuồng cười to "Đù, ha ha...mẫu thân hán phá hủy cả đời ta, điểm này đau là đủ rồi ư? Không, ta chính là muốn tiện nhân đó nhìn ta như thế nào hành hạ con trai của a."

Lãnh Nguyệt Hàn vẫn đang học máu, Khương Khôn nhìn tình hình sợ sẽ xảy ra chuyện, liền đi tới bên cạnh Thái hậu nhắc nhở, Thái hậu hừ lạnh, từ trong tay áo móc ra một hoàn thuốc ném xuống đất "Cái này là hoàn thuốc, có thể để cho ngươi chống được tháng sau, đừng tưởng rằng nắm giữ quyền to, tựa như chạy ra khỏi sự khống chế của ai gia, tối hôm nay chỉ là cho ngươi một chút cảnh cáo thôi. Sau này ngươi nên an phận cho ai gia, nếu không...haha."

Nói xong, liền mang theo Khương Khôn xoay người rời đi. Thượng Quan Thiên Dật vội vàng nhặt hoàn thuốc lên, cho Lãnh Nguyệt Hàn ăn vào, giải khai huyết đạo của Lãnh Nguyệt Hàn, ngồi dưới đất vì Lãnh Nguyệt Hàn mà đưa vào nội lực, điều chỉnh hơi thở của y.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Ý Định Đêm Khuya

Đêm lạnh như nước, cả Nguyệt Lạc điện cũng bao phủ ở mông lung dưới ánh trăng. Tuyết Ninh một mình đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn lên bên trên trời trăng sáng, đã ba ngày rồi, Lãnh Nguyệt Hàn ba ngày chưa có tới Nguyệt Lạc điện lần thứ nhất.

Ba ngày này, cũng ít thấy Tắc Bắc cùng Giang Nam, nghĩ đến phải là bận về việc gì chăng? Chuyện ở đại điện Thân chính, ba ngày nay buổi tối Linh Lung mỗi ngày đều sẽ ở đêm khuya yên tĩnh thời điểm đi tới Nguyệt Lạc điện, đem trong cung này lớn nhỏ chuyện tất cả đều nói cho mình.

Thật ra thì suy nghĩ một chút, Lãnh Nguyệt Hàn là vị hoàng đế cũng rất uất ức, làm mười sáu năm Hoàng đế nhưng không có thân chính, mình lại càng không hiểu, đây là mười sáu năm tới tại sao hán không có cưới hoàng hậu, là Thái hậu đang ngăn trở, hay là bởi vì nguyên nhân khác, tại sao lại không giải thích được phong một cái từ nhỏ đã bị người sở thích Khương Tuyết thả làm hậu, cười khổ cười một tiếng, nàng sẽ không ngu đến tin tưởng cái gì mệnh trung chủ định.

Chẳng lẽ là bởi vì chính mình là muội muội của Khương Khôn, là một con cò của Khương Khôn dùng để kim chế hoàng thượng, thế nhưng cũng nói không thông a, Khương Tuyết Ninh đối với Khương Khôn mà nói vốn là có cũng được, mà không có cũng không sao.

Mình đã hỏi Thái hậu, nhưng Thái hậu cũng không có ngay mặt trả lời, quá nhiều chuyện đều là như một đoàn sương mù, mình không biết đồng ý yêu cầu của Thái hậu là đúng hay là sai, đã từng mình cũng là ở theo người khác ý tứ cuộc sống, như cái xác không hồn loại, dùng lạnh lùng nguy trang mình, chỉ có tại cái đó nhân diện trước có thể tháo xuống cái mặt nạ lạnh lùng.

Ở cuộc sống sát thủ tàn khốc kiếp trước hán là hy vọng duy nhất của mình, nhưng cuối cùng vẫn còn cách mình đi, nghĩ tới đây Tuyết Ninh trong lòng một hồi quặn đau, Vân Thiên là mình trong lòng vĩnh viễn đều không thể đựng vào thương, nhớ tới cũng sẽ để cho mình đau không cách nào hô hấp.

Khi chính mình phát hiện một thân một mình ở nơi này, lục đục đầu đá trong hoàng cung, mình nguy trang đối với mỗi người khuôn mặt tươi cười chào đón, tự nhận là chính mình là một hướng tâm tư kín đáo, nhưng ở nơi này trong hoàng cung, đột nhiên phát hiện nhìn mình không thấu mỗi người, không hiểu Thái hậu đang đùa bỡn âm mưu gì, không khó nhìn ra Thái hậu đối với quyền lợi dục vọng, thế nào sáng khoái như vậy trả lại chính quyền?

Không hiểu Lãnh Nguyệt Hàn đang đùa trò xiếc gì, vốn tưởng rằng đám cưới chi dạ hán sẽ không đựng mình, nhưng thế, nhưng hán lại thô bạo đoạt lấy, trừ phái người giám thị mình, giống như ngầm cho phép tất cả hành động của mình, cũng không biết là ngầm cho phép, hay là không có thời gian trông coi chính mình. Tóm lại những thứ phi tử kia không hề vội tới thỉnh an, mình liền thanh tịnh hơn nhiều, mình vốn là có một cái kế hoạch trong người, nhưng một mình ở vào triều đại xa lạ này, mình căn bản không biết gì ngày mai thì như thế nào, đột nhiên có một loại sống ở đâu thì yên ở đấy đi một bước nhìn

một bước tâm cảnh.

Một quân chủ mị hoặc lạnh lùng ư, mình sợ rằng không có bản lĩnh kia, không biết là nguyên nhân gì khiến Lãnh Nguyệt Hàn cam nguyện bị Thái hậu quản chế mười sáu năm, nhưng là mình biết, Lãnh Nguyệt Hàn tuyệt không phải hạng người vô năng.

Sự thông minh của hắn, cơ trí sợ rằng mình cũng không kịp, như thế nào lại dễ dàng bị quản chế cùng người như vậy một nam nhân lạnh lùng, vô tình há lại sẽ bởi vì bị một nữ nhân, tất cả chuyện cũng không có mặt ngoài chỗ đã thấy cái kia sao đơn giản, mình vốn không muốn cùng người lạnh lùng, vô tình có quá nhiều giao tập, nhưng bất luận là Thái hậu, còn là Lãnh Nguyệt hàn cũng có thể dễ dàng giết chết mình.

Nhưng là bây giờ mình cũng không muốn chết, không phải sợ chết, mà là đồng ý Vân Thiên sống sót thật tốt, chỉ có hèn yếu mới trốn tránh tất cả, nhưng là mặc kệ như thế nào, muốn diễn trò mình sẽ không thua bởi bất luận kẻ nào, giới về nguy trang, mình càng cường hạng hơn, mình có thể cùng Thái hậu chu toàn, có thể cùng Lãnh Nguyệt Hàn đấu nhau, nhưng là tuyệt sẽ không ngu phải đối hắn bỏ ra thật lòng.

Từ xưa Quân Vương vô tình nhất, huống chi mình đã có Vân Thiên, mặc kệ hắn đang không ở đây, hắn đều là người đời này mình dựa vào "Ai" Tuyệt Ninh thờ dài, ý định rối loạn, phủ thêm áo choàng lạng lẽ rồi đi Nguyệt Lạc điện, nghĩ tự mình một người ra ngoài đi dạo.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Vô Tình Gặp Nhau (1)

Khương Tuyệt Ninh một người một mình, chẳng có mục đích gì mà đi dạo lung tung trong cung. Bất tri bất giác nàng đi đến bên hồ, bốn phía yên tĩnh, Tuyệt Ninh nhìn hồ nước lớn vô cùng, chung quanh trồng đầy những kỳ hoa tươi sáng chói. Nơi này hình như là một quốc gia có bốn mùa như mùa xuân, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những đóa hoa nở xinh đẹp.

Tuyệt Ninh nhặt một đóa hoa, thuận thế ngồi trên tảng đá ở bên hồ, đem cánh hoa trong tay, từng phiến phiến hoa ném vào trong hồ.

Đột nhiên, Tuyệt Ninh nghe hòn núi già sau lưng phát ra tiếng động nhỏ, nàng lập tức cảnh giác đứng dậy. Chỉ thấy, một bóng dáng màu vàng từ hòn núi già lao đảo bước ra, không cần phải nói, Tuyệt Ninh liền biết bóng dáng màu vàng này là 'chồng' của mình, Lãnh Nguyệt Hàn. Do đó, nàng đứng yên bên hồ, không có bất kỳ động tác nào.

Lãnh Nguyệt Hàn từ phía sau hòn núi già đi ra. Mới vừa rồi bởi vì động nội lực quá lớn dẫn đến thương tổn cho bản thân, nên tóc tai rối bời, gương mặt tái xanh. Hắn lấy tay che ngực, ánh mắt lảng lệt nhìn Khương Tuyệt Ninh đang đứng bên hồ, thầm nghĩ:

"Đáng chết! Nữ nhân này bộ không nhìn thấy ta đang không thoải mái sao? Sao còn không qua đỡ ta một cái chứ!"

Ta đang khôi phục lại nội lực, giam chút đau đớn, những tưởng ở đây chỉ có một mình ta, ai dè, nữ nhân này lại đến, vốn là không muốn lộ diện, nhưng tại sao khi thấy bóng hình nàng một mình ngồi bên hồ, một mình ném những phiến hoa xuống mang vô tận bi thương, trong lòng ta lại vô cùng khó chịu, mơ hồ như có cái gì đó đâm sâu vào trong lòng.

Cho nên, ta mang một bụng hoá khí không chỗ nào phát tác được, nên một tay đánh nát tảng đá, không ngờ lại động vết thương, nên mới phải lao đảo, mất hình tượng đi ra.

Vì không muốn bất cứ ai nhìn thấy vẻ nhếch nhếch của mình, Lãnh Nguyệt Hàn cố đứng thẳng người. Thế là hai vị Đế Hậu cứ như vậy đứng bên hồ nhìn đối phương. Gió thổi, tay áo hai người bay phất phơ, đột nhiên, Tuyệt Ninh cười khúc khích, làm cho Lãnh Nguyệt Hàn trợn lên, giận dữ nhìn. Tuyệt Ninh nghĩ thầm, khi nhìn thấy bộ dạng chật vật của 'ai kia' như vậy, tâm tình nàng rất tốt a.

Lãnh Nguyệt Hàn từ từ hướng Tuyệt Ninh đi tới, thuận thế ngồi trên tảng đá nàng vừa ngồi. Tuyệt Ninh cũng không so đo, ngồi xuống bên cạnh hắn. Hai người sóng vai cùng ngồi, nhìn như hài hòa, giống như một đôi yêu nhau bình thường, nhưng thật sự cả hai chỉ mới vừa quen nhau thôi.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn thấy động tác của Tuyệt Ninh, thân thể cứng đờ, nhưng không nói gì. Im lặng hồi lâu, Tuyệt Ninh mở miệng "Làm hoàng đế không mệt chết sao?"

Lãnh Nguyệt Hàn sững sờ, không ngờ Tuyệt Ninh sẽ nói cái này, nhưng lại không có trả lời. Cũng bởi vì ngôi vị hoàng đế này mà mình đã bỏ ra quá nhiều thứ, nhiều đến nỗi mình cũng không dám nghĩ rốt cuộc có đáng giá hay không? Có mệt hay không?

Tuyệt Ninh ý thức được Lãnh Nguyệt Hàn không muốn nói về cái này. Ai mà chẳng có chuyện xưa của mình, không phải sao?

Bỗng nhiên, Lãnh Nguyệt Hàn nghiêm mặt, hỏi "Khuya khoắt rồi mà không nghỉ ngơi, lại không mang theo cung nữ, một mình chạy đến hồ nước gần người. Hoàng hậu cũng thật có nhã hứng a!"

Tuyết Ninh nhìn mặt hồ, nhàn nhạt nói “Hoàng thượng cũng thật có hứng. Đêm khuya không ngủ, lại chạy đến nơi này luyện công.”

Lãnh Nguyệt Hàn tức giận đến không thể nói một câu. Đột nhiên đứng dậy phát tay áo rời đi, vừa chuẩn bị đi, lại bị Tuyết Ninh kéo ống tay áo. Tuyết Ninh ngồi trên tảng đá, nhìn chăm chăm Lãnh Nguyệt Hàn. Lãnh Nguyệt Hàn cau mày, nhìn Tuyết Ninh kéo ống tay áo của mình, làm cho Tuyết Ninh ngược ngung buông tay. Dĩ nhiên, nàng cũng không thích cùng người khác thân cận.

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói “Người có thể hay không dẫn ta bay một vòng trên hồ? Các người không phải là biết bay sao?”

Nghe Tuyết Ninh nói thế, Lãnh nguyệt Hàn cũng không để ý tới nàng, xoay người rời đi, bước đi rất vội vàng. Trong lúc bất chợt, nàng có chút thất vọng cúi đầu ngồi trên tảng đá. Nghĩ đến mình như thế nào lại nói như thế, rõ ràng giữa hân và mình không có bất kỳ mối quan hệ nào. Thế mà lại ở trước mặt hân, mình lại buông lỏng, lộ bản thân ra. Tuyết Ninh đang ảo não, bỗng nhiên có cảm giác ngang hông căng thẳng, sau đó một mùi hương nam phái thoảng thoảng nhẹ nhàng bay vào cánh mũi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Vô Tình Gặp Nhau (2)

Tuyết Ninh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Lãnh Nguyệt Hàn ôm bay lên. Nàng ngẩn đầu nhìn gương mặt tuấn tú của Lãnh Nguyệt Hàn, rồi lại nhìn mặt hồ dưới chân, mới biết mình đang bay. Trong lòng nhất thời vui mừng, vô thức gian tay, môi xinh hé cười cảm thụ sự yên tĩnh ban đêm cùng cảnh đêm xinh đẹp.

Lãnh Nguyệt Hàn cứ như vậy nhìn dáng vẻ cười vui của Tuyết Ninh, bất đồng với dáng yêu mị khuynh đảo chúng sinh vào ngày cưới ngày đó, liền trong mắt mang theo ý cười. Mình vốn rời khỏi, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ nàng mất mát cùng ảo não, như vô thức liền mang nàng bay lên. Chờ khi mình ý thức được hành động ngu xuẩn thì đã ở không trung rồi.

Đột nhiên Lãnh Nguyệt Hàn chân chuyển hướng, mang Tuyết Ninh trở lại bờ. Tuyết Ninh còn chưa đứng vững thì Lãnh Nguyệt Hàn đã xoay người rời đi. May nhờ Tuyết Ninh có đủ bản lĩnh, nhanh nhẹn xoay mình nên không có ngã xuống.

Còn chưa rõ chuyện gì, Lãnh nguyệt Hàn đã đi xa. Nhìn theo bóng lưng vội vã rời đi của Lãnh Nguyệt Hàn, khuôn mặt của Tuyết Ninh lộ rõ tươi cười, nghĩ thầm cái hoàng đế mặt lạnh này cũng không có đến nỗi nào. Chỉ sợ rằng lúc này Tuyết Ninh đã sớm quên cảnh cáo của bản thân, quên sĩ nhục ngày đại hôn, rồi giống như nghĩ đến cái gì, khuôn mặt tươi cười thu lại, hướng về phía hồ hít sâu vài cái, xoay người rời đi.

Lãnh Nguyệt Hàn vội vã chạy về Càn Chính Điện. Thượng Quan Thiên Dật đang ngủ thiếp trên ghế, thì bị tiếng động của cánh cửa bị đập mở mà tỉnh giấc. Hân dụi dụi mắt, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn đang đứng ở cửa, nói "Trở lại rồi à? Phát tiết xong tâm tình đã tốt lên đi." - Rồi bưng chén thuốc trên bàn lên - "Uống thuốc đi."

Lãnh Nguyệt hàn không để ý đến hân, bước chân khẽ run rồi ngã ngồi trên ghế, Thượng quan Thiên Dật thấy không đúng, vội vàng bỏ chén thuốc xuống, nâng mạch của Lãnh Nguyệt Hàn lên, cuồng quát hỏi "Đã xảy ra chuyện gì?"

Thấy Lãnh Nguyệt Hàn vẫn không nói gì, Thượng Quan Thiên Dật nghiêm túc nói "Tại sao lại dùng nội lực linh tinh, làm cho chân khí tán loạn, người không phải biết mình mới vừa khôi phục, đau đớn của Huyết Chủ vừa vãn đi qua, ta cho phép cho người đi ra ngoài là để buông lỏng tâm tình một chút, không để cho người dùng nội lực, người cũng không phải không biết, mỗi lần Huyết Chủ phát tác, trong vòng ba ngày, người không thể dùng nội lực, cũng ít năm như vậy rồi, người chính mình không nhớ được à?!"

Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên cắt đứt lời cầu nhàu của Thượng quan Thiên Dật “Sur huynh, người trước hết nên đem thuốc cho ta uống, rồi hãy nói sau.”

Thượng Quan Thiên Dật tất nhiên là chưa hết giận, hất tay Lãnh Nguyệt Hàn ra, bưng chén thuốc lên. Vì chờ Lãnh Nguyệt Hàn trở lại có thuốc dùng ngay, nên cách một thời gian, Phúc công công sẽ đi hâm nóng lại. Lãnh Nguyệt Hàn vừa uống thuốc, vừa nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Thượng Quan Thiên Dật, không nhịn được, trêu trọc “Ai da, nếu để cho ai khác nhìn thấy, một người luôn lịch sự trong mắt mọi người, lại là nhất phái trấn định quốc sư, bày ra cái bộ dạng thối sắc này, sợ rằng mấy lão hồ ly kia sẽ cho rằng trăm đã băng hà rồi a.”

Thượng Quan Thiên Dật không nói gì, đỡ Lãnh Nguyệt Hàn lên giường, cũng không quên đắp chăn lại cho hân, nói “Cầm miệng người lại, ngoan ngoãn ở đây nghỉ ngơi cho tốt, mai lại nói tiếp. Phúc công công bọn họ ở bên ngoài, có gì thì gọi bọn họ.”

Lãnh Nguyệt Hàn gật gật đầu. Sau khi thấy Thượng Quan Thiên Dật rời đi, Lãnh Nguyệt Hàn cứ vậy mà nhắm mắt nằm trên Long sàng, hồi tưởng những chuyện vừa xảy ra. Ngày hôm nay thật là thất thường mà, thế nào mà lại gặp nữ nhân kia, mà hình như hôm nay nàng cũng thất thường như mình. Biết rõ mình không nên đi ra gặp nàng, nhưng chính là không nhịn được, biết rõ mình không thể dùng linh tinh nội lực, vẫn còn phô trương, chỉ là không đành lòng nhìn nàng thất vọng, nghĩ tới đây Lãnh Nguyệt hàn đột nhiên mở mắt, ánh mắt lạnh lùng, mình không thể mềm lòng như thế, không thể để nữ nhân kia ảnh hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Phượng Quý Phi Tối Chơi

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Gia Yến (1)

Sáng sớm, Tuyết Ninh mới từ Ngự Hoa Viên trở lại, liền nhận được nha hoàn báo lại, nói Thái hậu buổi tối sẽ tổ chức thiết yến, xin hoàng thượng, hoàng hậu cùng với các vị nương nương đi Ngự Hoa Viên dự tiệc, cũng nói: "Thái hậu nương nương thương cảm hoàng hậu nương nương mới tới ở trong cung, đối với mọi thứ trong cung đều chưa quen thuộc, đặc biệt thiết yến khiến hoàng hậu nương nương cùng trong cung cho vị nương nương hàn huyên một chút việc nhà."

Tuyết Ninh nghe thế thì cười một tiếng, nghĩ đến là Thái hậu kiểm chế không được, hoàng thượng từ đám cưới hậu, vẫn chưa có tới Nguyệt Lạc điện, mấy ngày nay Tuyết Ninh cũng nghe đã đến không ít chuyện linh tinh, tất cả đều nói là: "Tân hậu bị thất sủng, hoàng thượng từ đám cưới thì hàng đêm ngủ lại Hoa điện.", còn nói: "Hoàng hậu nương nương là trời sinh yêu nữ, làm cho hoàng thượng sợ...", nên các vị nương nương đều không đi thỉnh an hoàng hậu nương nương, vì sợ bị dính xui quấy.", lời đồn phong phú truyền khắp cả hoàng cung.

Nguyệt Lạc điện cũng càng ngày càng vắng lạnh, Tuyết Ninh ngược lại rơi vào thanh tịnh tự tại, nhưng Thái hậu cần phải nóng lòng, mặc dù nói không biết Thái hậu có kế hoạch gì, nhưng mình lại là một con cờ, năng làm sao có thể không sử dụng đây.

Nghĩ tới đây Tuyết Ninh lại lộ ra nụ cười khuyếch thành nói: "Châu nhi, chuẩn bị tắm rửa, tối nay Bồn cung muốn tham gia thiết yến này."

Châu nhi lên tiếng: "Dạ, hoàng hậu nương nương."

Màn đêm từ từ phủ xuống, cả Ngự Hoa Viên giăng đèn kết hoa, người đến rất náo nhiệt, các vị Tàn phi ăn mặc diễm lệ phi phàm, ngồi ở trong bữa tiệc, cùng nhau cười đùa và chờ hoàng thượng cùng Thái hậu đến. Giờ Dậu, Thái hậu mang theo tùy tùng xuất hiện tại Điện Thái Hòa, chúng phi dừng tiếng cười đùa lại, quý xuống hành lễ nói: "Thái hậu nương nương Thiên tuế Thiên tuế, thiên thiên tuế."

Thái hậu một bộ Phượng Bào đỏ tím, đầu đội trăm phượng bát giác, mặc dù lớn tuổi nhưng phong thái lại không giảm chút nào, cả người xem ra càng thêm ung dung hoa quý. Thái hậu nương nương nhìn chúng phi quý trên mặt đất, cười nói: "Hãy bình thân.", nói xong thì được Linh Lung đỡ ngồi lên chủ vị.

Mới vừa ngồi xuống thì nghe thấy thông báo "Hoàng thượng giá lâm."

Chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hàn cầm tay Phượng quý phi đi tới, Lãnh Nguyệt Hàn một thân long bào, cả người nhìn qua càng thêm lộ ra vẻ anh tuấn, chỉ là một thân này đầy hơi thờ lạnh lùng, làm cho người ta không dám thân cận.

Phượng quý phi một bộ áo trắng, cả người mỹ trung mang theo nhu nhược, không nhìn được làm cho người ta triu mến, người nhìn đều nói thật là xứng đôi, chúng phi cùng nhau hành lễ nói: "Hoàng thượng Cát Tường, Phượng quý phi Cát Tường."

Lãnh Nguyệt Hàn cũng không có nói, khoát tay áo nhìn qua, gương mặt mất hứng, mọi người nhất thời không dám nói chuyện, cũng lặng lẽ đứng dậy, Thái hậu vừa nhìn tình hình này, cười nói: "Mọi người không cần thận trọng, đều ngồi xuống đi.", rồi hướng Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Hoàng nhi, đừng đứng đây nữa, tới, ngồi gần mẫu hậu a."

Lãnh Nguyệt Hàn không nói gì nhưng là vẫn như cũ, mang theo Bạch Phượng nhi đi lên chủ vị, xem một vòng, cũng không có thấy Khương Tuyết Ninh, Thái hậu nhỏ giọng hỏi Linh Lung: "Hoàng hậu nương nương vì sao còn chưa tới?"

Linh Lung nhỏ giọng trả lời: "Đã phái người đi thăm dò nhìn, sẽ lập tức tới ngay."

Lãnh Nguyệt Hàn cười một tiếng, trực tiếp đỡ Bạch Phượng nhi ngồi lên chỗ của Khương Tuyết Ninh, Bạch Phượng nhi từ chối nói: "Hoàng thượng, này không phải là chỗ ngồi của nô tỳ."

Lãnh Nguyệt Hàn mặt dịu dàng nói: "Không có việc gì, trầm để cho ngời ngời, ngời cứ ngồi này", âm thanh không lớn, nhưng là đủ Thái hậu cùng người bên cạnh nghe.

Thái hậu còn không có lên tiếng, Lãnh Nguyệt Hàn cười nói: "Vị hoàng hậu nương nương thể diện thật lớn nhỉ, khiến tất cả mọi người chờ."

Hoàng thượng lời này vừa nói ra, tất cả mọi người lên tiếng phụ họa, nhất là Vân phi âm thanh cố ý đề cao hình như muốn cho tất cả mọi người nghe được: "Đúng vậy a, hoàng hậu nương nương chính là có mặt mũi lớn, chúng ta chờ nàng là phải"

Mọi người đang nghị luận âm ỉ, bỗng nhiên có người thông báo: "Hoàng hậu nương nương giá lâm". ánh mắt của mọi người cũng tụ tập tới.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Gia Yển (2)

Chỉ thấy Tuyết Ninh mặc một bộ cung trang màu trắng nhạt, dung nhan tuyệt thế, giữa mi tâm vẽ một bông mai nhỏ, tựa như thiên nữ, khuynh quốc khuynh thành, một đầu sợi tóc đen phiến rủ xuống thiên eo thon, đầu oản phong lưu rất khác biệt, búi tóc đơn giản, nhẹ khép lại chậm nhấc tóc mây trong cấm tử thủy tinh trắng khuyết Mộc Lan trầm mang trên mặt này xinh đẹp lại nghiêng nước nghiêng thành, được nha hoàn dắt díu lấy bước tới.

Phía dưới, tất cả Tần phi trong lúc nhất thời đều im lặng, Lãnh Nguyệt Hàn lười biếng ngồi ở Long Y, cầm trong tay ly rượu, cứ như vậy nhìn Tuyết Ninh từng bước đi qua, hướng mình hành lễ: "Nô tì tham kiến hoàng thượng, thái hậu nương nương."

Lãnh Nguyệt Hàn lúc này mới phục hồi tinh thần lại, ảo não thầm nghĩ mình, không phải lần nữa cảnh cáo mình, không nên bị nữ nhân này yêu hoặc, muốn đem mọi đau khổ của huyết chủ Thái hậu ban trên người, toàn bộ trả lại cho Khương Tuyết Ninh.

Thái hậu hiển nhiên là rất hài lòng, rất vui mừng nói: "Ninh nhi, không cần đa lễ, đi tới ngồi gần ai gia."

Tuyết Ninh tạ ơn, liếc mắt nhìn vốn là chỗ ngồi của mình lại bị Bạch Phượng nhi chiếm, nàng không nói gì, cất bước hướng Thái hậu đi tới, ai ngờ Lãnh Nguyệt Hàn rên một tiếng, phân phó nói: "Nguyên Bảo, mang cái ghế khác cho hoàng hậu nương nương, để cho nàng ngồi ở bên dưới."

Phúc công công lập tức đi xuống sai người mang cái ghế, lời này vừa nói ra Thái hậu tức giận mặt cũng mau xanh lá.

Tuyết Ninh lại cười nói: "Tạ hoàng thượng."

Bình tĩnh thông dong, ngồi xuống đối nhìn các vị Tần phi nói: "Thật xin lỗi, lại một lần

nữa khiến mọi người đợi lâu."

Tĩnh phi biết rõ đạo lý trả lời: "Đội tỷ tỷ, là vinh hạnh của chúng muội muội."

Tuyết Ninh che miệng cười, Thái hậu liếc cả mặt sắc đạo: "Hôm nay ai gia cử hành thiết yến này, mục đích đúng là muốn cùng mọi người hàn huyên một chút việc nhà, nhất là hoàng hậu nương nương mới tới trong cung, vẫn không có cơ hội cùng mọi người họp gặp, ai gia muốn lợi dụng cơ hội này khiến mọi người lẫn nhau quen thuộc, trừ ai gia ở ngoài thì hoàng hậu chính là người đứng đầu lục cung, ai gia già rồi từ trước đến giờ cũng không ưa thích trông nom những chuyện vặt trong cung. Những năm gần đây, vẫn là Phượng quý phi trông coi công việc ở lục cung, nhưng là ai gia hi vọng về sau các vị phi tần có thể phục tùng hoàng hậu, trợ giúp hoàng hậu cùng nhau cùng nhau giải quyết lục cung, bảo vệ hậu cung an bình."

Sau đó rồi hướng Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Hoàng thượng, nếu đã cưới hoàng hậu, này chấp chương lục cung trách nhiệm nặng nề, đều giao cho Ninh nhi đi, ta xem Phượng quý phi thân thể yếu đuối vô cùng, không nên quá mức vất vả."

Vẫn không nói gì, khẩn lạy trong tay Bạch Phượng nhi đã vịn vào nát.

Ai ngờ Lãnh Nguyệt Hàn cũng không quá mức để ý nói: "Mẫu hậu nói rất đúng, nhi thần cũng có ý đó, làm hoàng hậu thì nên quản lý lục cung."

Thái hậu vui mừng nói: "Vậy thì hãy mau đem Phượng ả, cùng với tương quan văn thư, phái người đưa đi Nguyệt Lạc điện đi."

Lãnh Nguyệt Hàn cũng không gấp, không chậm mà nói: "Nhưng là, nhi thần lo lắng. . . ."

Thái hậu vừa muốn hạ lệnh khai tiệc, Lãnh Nguyệt Hàn lại mở miệng cắt đứt, Thái hậu không vui, Lãnh Nguyệt Hàn lại cười nói: "Nhi thần là muốn a, nếu như nhi thần không có nhớ lầm, hoàng hậu từ nhỏ là một người tự lớn lên đi, về phần Tứ Thư Ngũ Kinh, cái gì may và nữ công nàng có không biết, chỉ sợ ngay cả chữ to cũng sẽ không viết đi."

Nói thế vừa nói xong, phía dưới một mảnh cười âm lên, Tuyết Ninh thủy chung mang theo lạnh nhạt xa cách cười, uống trà không có nói một câu nói, Thái hậu tức giận đến: "Không cần lo, có thể phái người trong nhà dạy, không tốn sức hoàng nhi phí tâm."

Lãnh Nguyệt Hàn cười lạnh, nói: "Vậy thì chờ nàng học xong, ở tới chấp chương lục cung đi."

Thái hậu tức giận vỗ bàn một cái, vừa định nổi giận, Tuyết Ninh đứng lên không nhanh không chậm nói: "Mẫu hậu không nên tức giận, hoàng thượng bận khoản cũng không phải là hoàn toàn không có đạo lý."

Lãnh Nguyệt Hàn mừng thầm nghĩ thầm "Coi như cái này nữ nhân ngọc này thức thời."

Tuyết Ninh lại nói: "Nhưng là, hoàng thượng nào biết nô tì cái gì cũng không biết sao?"

Nói xong cũng như vậy liền cười nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, Lãnh Nguyệt Hàn còn kém tại chỗ đem thứ vừa uống vào trong miệng trà ới ra. (Linh: haha, sặc chưa Hàn ca, hừ, dám khinh thường Ninh tỷ của ta, sau này cho ca đau đau chết luôn OwO)

Phượng quý phi nhìn ra Lãnh Nguyệt Hàn đang tức giận, rút cuộc mở miệng cười nói: "Tỷ tỷ nói đúng lắm, hoàng thượng không khỏi vô đoán, nếu tỷ tỷ cái gì đều biết, vì để cho hoàng thượng cùng Thái hậu yên tâm, tỷ tỷ liền biểu diễn một chút, khiến tất cả mọi người tâm phục khẩu phục."

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Phong Mang Sơ Lộ (1)

Phượng quý phi lời này vừa nói ra, thì mọi người nghị luận xôn xao, Vân phi lập tức cười phụ họa: "Nô tì cảm thấy phương pháp này rất đúng."

Mọi người đại đa số cũng tỏ ra đồng ý, Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng nhìn Khương Tuyết Ninh, chờ câu trả lời của nàng, Tuyết Ninh thần nhiên đồng ý: "Nếu hoàng thượng cùng các vị muội muội có nhã hứng như vậy, nô tì tốt nhất là không thể làm mất hứng a."

Nhìn về phía Bạch Phượng nhi, nàng hỏi: "Không biết muội muội muốn tỷ tỷ biểu diễn như thế nào? Biểu diễn cái gì?"

Phượng quý phi nói: "Tất cả đều do Thái hậu cùng hoàng thượng định đoạt."

Thái hậu hừ lạnh một tiếng không rảnh để ý, trong lòng mình cũng nhận định Tuyết Ninh cái gì cũng không biết, so cái gì so, thật muốn làm mình bẽ mặt a, mình có thể hứng thú sao?

Lãnh Nguyệt Hàn thấy Thái hậu không nói lời nào, sờ lên cằm, tự hỏi, rồi nói: "Vậy thì phân làm ba cửa, cửa thứ nhất biểu diễn văn thái, cửa thứ hai biểu diễn quản lý sổ sách, còn cửa thứ ba u, liền biểu diễn tài nghệ đi, trăm tương đối muốn biết hoàng hậu rút cuộc có tài năng hơn người gì?"

Nhìn Tuyết Ninh hỏi: "Hoàng hậu đối với lời trăm có hài lòng không?"

Tuyết Ninh cười nói: "Dĩ nhiên hài lòng, chỉ là nô tì muốn biết nếu như ba cửa này tất cả đều qua, hoàng thượng có thể hay không đem quản lý lục cung, quyền to giao cho nô tì?"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lãnh Nguyệt Hàn liền lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Hoàng hậu cứ như vậy nghĩ quản lý lục cung?"

Tuyết Ninh không trả lời mà hỏi ngược lại: "Hoàng thượng trước trả lời nô tì có thể hay không?"

Tuyết Ninh mới không sợ, lúc mình ở hiện đại, thứ gì chưa từng học qua a, có thể trở thành là một ở trường hợp nào cũng có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, là bài chủ chốt sát thủ là cái gì đều phải biết, nếu như không phải là Thái hậu ở thiết yến bắt đầu trước, làm cho người ta nói cái gì mà "Tối hôm nay muốn lấy lại quyền chấp chương lục cung" thì mình mới lười phải tham gia loại tỷ thí nhảm chán này.

Lãnh Nguyệt Hàn vẫn mặt lạnh không nói gì, Bạch Phượng Nhi mới nói: "Phượng Nhi có một đề nghị, sẽ để cho Phượng Nhi cùng tỷ tỷ so ba trận, nếu như Phượng Nhi thua, tự nguyện giao ra quyền quản lý lục cung, hoàng thượng cùng tỷ tỷ thấy được không?"

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Bạch Phượng Nhi, vội vàng kêu lên: "Phượng Nhi, người..."

Lời còn chưa nói hết, liền bị Bạch Phượng Nhi cắt đứt, Bạch Phượng nhi đâm đuổi liếc mắt đưa tình nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Hoàng thượng, nô tì không muốn người khó xử, đây là phương pháp xử lý công bằng nhất."

Lãnh Nguyệt Hàn nội tâm trong nháy mắt tràn đầy cảm động, nắm chặt tay Bạch Phượng Nhi (Linh: giả tạo, giả tạo, hừ), Tuyết Ninh vẫn cười nhìn hai

người, cho đến khi Thái hậu lên tiếng: "Tốt lắm, có thể bắt đầu."

Phúc công công lập tức phái người ở trong vườn sắp xếp xong xuôi bàn ghế, Tuyết Ninh cùng Bạch Phượng Nhi chia ra ngồi xuống. (Linh: Ninh tỷ tất thắng...Ninh tỷ tất thắng! *hoa tay điên cuồng*)

Cửa thứ nhất so văn thái, do Thái hậu tự mình ra đề, quy tắc là "Thái hậu ra đôi liễn, hai người thay nhau đối về sau, lấy thời gian một chén trà (khoảng 15 phút), người nào đối với ra nhiều nhất là thắng."

Thái hậu bắt đầu ra về thứ nhất: "Khắp nơi hoa hồng hồng khắp nơi."

Tuyết Ninh đối đáp về dưới trước, Tuyết Ninh cười một tiếng đáp: "Nặng nề Lục Thụ xanh lá nặng nề."

Thái hậu ra lại về trên: "Tĩnh Tuyền son lên núi tuyền tĩnh."

Bạch Phượng Nhi liền đáp: "Hồ nước trong trong nước ao thanh."

Hai người cứ như vậy cái này tiếp theo cái kia, càng không ngừng hướng về phía về dưới thời gian một chén trà trôi qua, hai người còn không có phân ra thắng bại, gương mặt Lãnh Nguyệt Hàn không thể tưởng tượng nổi, căn cứ Âm các điều tra sẽ không có sai a, tại sao văn thái của Khương Tuyết Ninh lại tốt như vậy? Thái hậu là càng tới càng vui mừng, còn Bạch Phượng Nhi càng ngày càng khẩn trương.

Vẫn không có phân ra thắng bại, bắt đầu dĩ chỉ có thể coi là hòa, ván thứ hai là so xử lý sổ sách, Lãnh Nguyệt Hàn sai Phúc công công đi xuống lấy ra sổ sách tháng này của hậu cung, để cho hai người nhanh chóng sửa sang lại, thời gian là nửa canh giờ, ai làm xong trước là người thắng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Phong Mang Sơ Lộ (2)

Tuyết Ninh nhìn sổ sách để trên bàn cùng giấy và bút mực, mím môi, cười một tiếng cũng không vội vã xem, rất rõ ràng đều là chi tiêu hằng ngày trong hậu cung, những chữ sổ này căn bản không làm khó được mình, mặc kệ nói thế nào thì mình ở hiện đại là một thiên tài thông minh, IQ cao 180, Tuyết Ninh có thể vận dụng kế toán học lý của Duplex làm, chỉ cần một chén trà liền sửa sang xong hết nợ vụ, tất cả mọi người không thể tưởng tượng nổi nhìn Tuyết Ninh.

Tuyết Ninh đứng đối nhau ở bên cạnh Phúc công công nói: "Làm phiền công công, đem những này sổ sách vụ cầm đi cho hoàng thượng xem qua."

Phúc công công lập tức nhận lấy sổ sách, chạy đưa cho Lãnh Nguyệt Hàn, Lãnh Nguyệt Hàn bây giờ đã không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào nữa, nữ nhân này mang đến cho mình quá nhiều ngoài ý muốn, mặt Bạch Phượng Nhi cũng trở nên xanh lá, chính nàng cũng không dám tin tưởng, Khương Tuyết Ninh thế nhưng lại thắng mình, hai người ôm ý định bắt đầu quan sát Tuyết Ninh, ngay cả Thái hậu cũng không thể bình tĩnh.

Phúc công công thật bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là hỏi Lãnh Nguyệt Hàn: "Hoàng thượng, ngài xem hay không còn muốn tiếp tục?"

Lãnh Nguyệt Hàn không nói gì, phát phát tay, Phúc công công lập tức hô: "Bây giờ bắt đầu trận tỷ thí thứ ba, tỷ thí tài nghệ."

Thật ra thì lần này trừ phi Tuyết Ninh thắng, nếu không hai người còn là một thế hoà, căn bản không cách nào nhất định thắng thua, Phượng quý phi làm bộ ung dung đứng lên, tự nói với mình chỉ cần thắng lần này, hai người chính là hòa, mình thì có lấy cớ tiếp tục chấp chương lục cung. (Linh: hừ, năm mớ ban ngày)

Nhẹ nhàng bước chậm đi tới, nói: "Ván này nô tì trước bên xấu, cho hoàng thượng cùng Thái hậu đàn một khúc giúp trợ hứng."

Lời này vừa nói ra mọi người rồi rút vỗ tay, cảm kỹ Phượng quý phi ở cả Nguyệt Lạc quốc đô vốn đã rất nổi tiếng, Vân phi nhìn Tuyết Ninh khinh miệt nói: "Hoàng hậu nương nương, ván này sợ là phải thua, tài đánh đàn của Phượng tỷ tỷ ở cả Nguyệt Lạc quốc đô không ai bằng."

Tuyết Ninh cười nhạt không nói, không bao lâu, nha hoàn thân cận Phượng quý phi là Tuyết Thắm, đem đến Cửu Phượng cầm mà Phượng quý phi trân ái nhất, nghe nói vì cầm này mà hoàng thượng phái người đến tận Vân Thủy Quốc mới tìm thấy, chỉ thấy Tuyết Thắm nhẹ nhàng để đàn ở trên bàn, Phượng quý phi ngồi ở trước bàn, mang theo dịu dàng cười, thon thon tay ngọc sờ chút dây đàn, điều chỉnh thử dây đàn, còn chưa chân chính bắt đầu, đã nghe thấy mỹ diệu tiếng trời, có thể thấy được người đánh đàn kỹ thuật cao siêu, một phen điều chỉnh thử sau, Phượng quý phi dịu dàng mỉm cười bắt đầu khảy đàn, tiếng đàn du dương, thính thoảng chậm rãi như suối chảy, thính thoảng gấp cang như thác bay, thính thoảng thanh thúy như Châu rơi trên khay ngọc, thính thoảng lưỡng lự như ni non lời nói nhỏ nhẹ, làm cho người ta nghe không tự chủ say mê trong đó, một khúc kết thúc thật làm cho người ta dư vị vô cùng.

Phượng quý phi một khúc tấu xong, Tuyết Ninh len lén sai Châu nhi lên trước mặt, ở bên tai Châu nhi nói nhỏ, chỉ thấy Châu nhi gật đầu liên tục, sau đó

vội vã rời đi Ngự Hoa Viên, Lãnh Nguyệt Hàn vui mừng cười to nói: "Thật lâu không từng nghe thấy Phượng Nhi đàn rồi, vẫn là động lòng người a."

Phượng quý phi xấu hổ cúi đầu cười nói: "Hoàng thượng quá khen."

Lãnh Nguyệt Hàn vốn là đầy mặt nụ cười, rồi biến mất khi quay qua nhìn Tuyết Ninh, nói: "Không biết hoàng hậu muốn biểu diễn cái gì?"

Tuyết Ninh nói: "Mới vừa rồi nghe tiếng đàn Phượng quý phi mỹ diệu như vậy, nô tì thật mặc cảm."

Bạch Phượng Nhi lập tức cười nói về: "Tỷ tỷ khen trật rồi."

Lãnh Nguyệt Hàn tức giận nói: "Thời gian cũng không sớm, nếu như hoàng hậu không có tài nghệ gì thì nên sớm nhận thua đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người."

Các vị phi tử cười thành một mảnh, Tuyết Ninh nhưng thủy chung cười: "Hoàng thượng cần gì gấp gáp, sắc trời còn sớm, không vội a."

Thái hậu từ đầu đến cuối không có nói chuyện, chuyển động trên tay nhìn mọi người, chỉ thấy Châu nhi vội vội vàng vàng chạy tới tới đây, cầm trong tay trắng như tuyết lụa trắng, ngay cả bậc lễ nghi cũng quên, chạy đến bên cạnh Tuyết Ninh, nói: "Nuơng nuơng, ngài đồ muốn."

Tuyết Ninh cười nhìn Châu nhi, nhận lấy lụa trắng đối với Thái hậu cùng Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Nô tì tự biết Cầm Kỳ không bằng Phượng muội muội, hôm nay tựu tại này vì mọi người nhảy một bài, giúp trợ hứng." Nói xong cầm lụa trắng, phong thái yếu diệu chính là đi giữa sân.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: Phong Mang Sơ Lộ (3)

Tuyết Ninh hướng Lãnh Nguyệt Hàn cùng Thái hậu nhẹ nhàng cúi đầu.

Chợt xoay tròn, lụa trắng trong tay tung ra, mọi người còn không có thấy rõ ràng, lụa trắng đã khoác ở trên người Tuyết Ninh, Tuyết Ninh một bộ cung trang màu hồng, bên ngoài nhóm lụa trắng, thủy chung trên mặt mang theo khuynh thành nhưng lại là một nụ cười xa cách, không có âm nhạc, không có tiếng vỗ tay, Tuyết Ninh một người nhảy vũ khúc thuộc về mình.

Chợt như thế nào thủy tự rơi ra, ống tay áo vũ động, như có vô số cánh hoa phiêu phiêu đờ đờ lửng lơ không mà rơi xuống, phiêu diêu dạt dạt, một mùi dạt từng luồng trầm hương. Mọi người hình như cái gì cũng không nghe thấy, cũng không nhìn thấy, trong mắt của tất cả mọi người chỉ còn lại hình dáng đang múa giữa sân.

Không có ai phát hiện ra Thượng Quan Thiên Dật đến, chỉ là trong nháy mắt, ngay cả thậm chí một ánh mắt giao hội cũng không có, Thượng Quan Thiên Dật liền không cách nào tự kiềm chế mà luân hãm vào, chính hắn ngay cả có thể tĩnh tâm nghe được nhịp tim của mình, trong lòng cũng đã bị nữ nhân kia gây xúc động.

Lãnh Nguyệt Hàn hít mắt, hình như không thể tin được nhìn Tuyết Ninh biểu diễn, nhìn kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng của nàng, thân nhẹ tựa như yến, thân thể mềm như mây bay, hai cánh tay mềm mại không xương, kỹ thuật bộ bộ sinh liên hoa như hoa đang lúc bay, như bướm lúc múa trong gió, như nước chảy róc rách, như trắng sáng trong núi sâu, như trong thần hi hèm nhỏ, như lá sen nhọn tròn lộ, khiến cho mỗi người như uống rượu ngon, say đến không cách nào kiềm chế.

Đột nhiên, Tuyết Ninh bay lên không, như biến thành một con công xinh đẹp bay ra ngoài, Tuyết Ninh mượn lụa trắng múa trên không trung, cuối cùng, nàng xoay người thu hồi lụa trắng, lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, vũ điệu kết thúc như vậy làm cho người ta như si như say.

Khúc múa kết thúc, không có một người nói chuyện, Tuyết Ninh cứ như vậy cười, đứng trước Lãnh Nguyệt Hàn, xinh đẹp lại khuynh thành, Bạch Phượng Nhi đem đầu ngón tay bấm vào đến chảy máu, nhìn tình hình này, tiếng đàn của mình không sánh bằng vũ điệu tiên nhân của Tuyết Ninh. (Linh: Bingo! BPN thông minh đột xuất nha.)

Cho đến khi Tuyết Ninh hỏi: "Không biết hoàng thượng đối với biểu diễn của nô tì có hài lòng không?"

Một câu nói thành công gọi suy nghĩ của Lãnh Nguyệt Hàn về, Lãnh Nguyệt Hàn ho khan che giấu sự thất thố của mình, nghiêm mặt nói: "Xem ra là trẫm đã đánh giá thấp hoàng hậu."

Thượng Quan Thiên Dật nghe những lời nói này của Lãnh Nguyệt Hàn thì trong lòng đau một cách không rõ ràng, cả hô hấp cũng không được. Y trong lòng mình tự thuyết phục, làm sao trong nháy mắt kia lại động tâm với nữ nhân này? Tuy lòng có hơi đau, Thượng Quan Thiên Dật hít sâu một hơi, che giấu sự rung động trong lòng, mình không nên a, vốn không nên gặp nữ nhân giống yêu tinh này, liền cười, nói: "Kỹ thuật múa của hoàng hậu nuơng nuơng thật động lòng người. Không biết có thể hay không cho tại hạ biết đây là vũ khúc gì?"

Tuyết Ninh xoay người nhìn về phía âm thanh tới, chỉ thấy người đó toàn thân áo trắng, nho nhã tuấn mỹ như nữ nhân, nam nhân đó đứng ở phía sau mình, cười ảm áp như ngọc, trong nháy mắt Tuyết Ninh cảm giác mình đã gặp qua người đàn ông này.

Thượng Quan Thiên Dật cười nhìn Tuyết Ninh, trong lòng đau cũng vui vẻ, hai người cứ như vậy nhìn đối phương, Lãnh Nguyệt Hàn nhìn thấy hai người như vậy, không coi ai ra gì, trong lòng đột nhiên không khỏi có chút khó chịu, giọng điệu không tốt nói:

"Không có việc gì thì tất cả giải tán đi, Phúc công công phân phó, trẫm tối nay ngủ lại Nguyệt Lạc điện." (Linh: aaaa, có ai ngủi thấy mùi giấm chua giống ta không? *,*)

Vừa dứt lời, Tuyết Ninh còn chưa phản ứng kịp, liền bị Lãnh Nguyệt Hàn rất nhanh kéo rời đi Ngự Hoa Viên, bỏ không một đám Tần phi còn giống như không biết đã xảy ra chuyện gì, Tuyết Ninh cũng không có tránh ra, cứ như vậy mặc cho Lãnh Nguyệt Hàn lôi kéo, chợt Lãnh Nguyệt Hàn giống như đột nhiên tỉnh ngộ, hất tay Tuyết Ninh ra, trong lòng thầm mắng mình, nổi điên làm gì, mình tại sao sẽ kéo nàng ra ngoài, lúc ấy nhìn thấy nàng và Dật nhìn đối phương, trong lòng mình cũng rất không thoải mái, không khỏi khó chịu, giống như trong mắt bọn họ chỉ có lẫn nhau, không tha cho bất luận kẻ nào, mình ghét cảm giác như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Không Giải Thích Được

Khương Tuyết Ninh nhìn cau mày, nhưng vẫn phối hợp đi cùng Lãnh Nguyệt Hàn, không hiểu hẳn lại nổi điên cái gì, một giây trước, trước mặt nhiều người như vậy lôi kéo mình chạy đến đây. Rồi một giây sau đó giống như tránh né ôn thần hất mình ra, Khương Tuyết Ninh thấy Lãnh Nguyệt Hàn càng chạy thì càng xa, đi về phía trong cung xa lạ, không khỏi kéo lần váy đuổi theo hắn, hô:

"Lãnh Nguyệt Hàn, ngươi chờ ta một chút."

Ai biết Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên xoay người, Khương Tuyết Ninh đang vội vàng nên không kịp chuẩn bị cứ như vậy va vào ngực Lãnh Nguyệt Hàn, khiến hai người nhất thời sững sờ.

Khương Tuyết Ninh trên người đặc biệt có hương thơm như có như không kích thích giác quan Lãnh Nguyệt Hàn. Lãnh Nguyệt Hàn như bị kích thích, đột nhiên đẩy ra Khương Tuyết Ninh, sức lực lớn đem Tuyết Ninh một cái đẩy tới nữa, làm cho cánh tay ngọc trắng nõn của Khương Tuyết Ninh trong nháy mắt chảy máu không ngừng. (Es.: Anh Hàn thật vũ phu a...)

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn cũng không có nhìn, lạnh mặt nói:

"Ngươi hãy nhớ kỹ cho trẫm, thời thời khắc khắc đều phải nhớ ngươi là Hoàng hậu Nguyệt Lạc Quốc, coi như trẫm sẽ không thích ngươi... ngươi cũng không có quyền lợi thích người khác, lại càng không muốn vọng tưởng quyền rũ những nam nhân khác, càng đừng nghĩ tới đối với trẫm ôm ấp yêu thương, bằng ngươi không phải xứng" (Es.: Bá đạo!!!)

Sau khi nói xong, nhìn cũng không có nhìn Khương Tuyết Ninh một cái, liền xoay người rời đi, Khương Tuyết Ninh ngã trên đất, từ đầu đến cuối cũng không có nói gì, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn đi xa, mới chịu đựng cảm giác đau trên tay, từ dưới đất đứng lên, nhìn tay mình tím bầm ra máu, không nhịn được mắng thảm: "Không thể giải thích được xú nam nhân này. Thật đúng là tên điên!"

Vỗ vỗ bụi đất trên người, nhìn chung quanh, mình căn bản không biết gì đây là địa phương nào, thế nào trở về a, đang lúc Tuyết Ninh ảo não, chợt một âm thanh dịu dàng truyền đến cười hỏi:

"Có cần giúp một tay hay không?"

Tuyết Ninh quay đầu lại, lại nhìn thấy từ lúc nào đã xuất hiện một nam tử ôn nhã trong Ngự Hoa Viên này. Khương Tuyết Ninh vẫy tay của mình ra, ngưng ngưng nói:

"Có thể hay không đưa ta trở về Nguyệt Lạc điện?" (Es.: “ngượng ngùng”?!!! o.O)

Thượng Quan Thiên Dật không nói gì, chỉ là nhìn tay Khương Tuyết Ninh tím bầm, Khương Tuyết Ninh không để ý lắm đem tay giấu ở sau lưng, ai ngờ Thượng Quan Thiên Dật lại nhẹ nhàng bắt được cổ tay của Khương Tuyết Ninh.

Khương Tuyết Ninh cảm thấy rất tức tối trong lòng, không ngờ nhìn qua nhà nhận như thế, lại là sắc lang. (Dật ca: “Oan uổng, ta không phải a!!! – Es.: Sắc lang >,< - Dật ca: “Mún chết... *đang mài dao* - Es. *Xách dép chạy*)

Khương Tuyết Ninh âm thầm dùng sức, muốn lấy tay trở về, ai ngờ Thượng Quan Thiên Dật lại nói:

"Nên lập tức xử lý, cẩn thận vết thương nhiễm trùng."

Khương Tuyết Ninh trong nháy mắt sững sờ, đây là trù Vân Thiên ở ngoài, đây là cửa ải thứ nhất tâm nam nhân của mình, cho nên Khương Tuyết Ninh thuận miệng nói: "Không có việc gì, chỉ là một điểm vết thương nhỏ thôi."

Thượng Quan Thiên Dật giống như không có nghe thấy giống như nhau, chợt gạt một góc áo bào, nói:

"Nữ hài tử sẽ đối mình khá hơn một chút."

Nói xong tí mi thay Khương Tuyết Ninh băng bó, giống như đang che chở trên bảo, có kia sao trong nháy mắt Tuyết Ninh trong lòng trống rỗng, cứ như vậy ngây ngốc nhìn Thượng Quan Thiên Dật, cho đến khi nghe một tiếng cười khẽ "Hi hi" của Thượng Quan Thiên Dật, Khương Tuyết Ninh lúc này mới lúng túng thu hồi ánh mắt, giả bộ thuận thuận tóc, Thượng Quan Thiên Dật cười nói:

"Ta đưa ngươi trở về đi thôi."

Hai người cứ như vậy một trước một sau đi, thỉnh thoảng truyền đến đối thoại của hai người, đợi đến khi đưa Khương Tuyết Ninh về Nguyệt Lạc điện, Thượng Quan Thiên Dật mới rời đi.

Vừa muốn xoay người rời đi, Khương Tuyết Ninh đột nhiên hỏi:

"Ngươi còn chưa có nói cho ta biết tên của ngươi?"

Thượng Quan Thiên Dật bước chân dừng một chút, quay đầu lại nói:

"Thượng Quan Thiên Dật, đương triều quốc sư, ta là bằng hữu tốt nhất của Hàn bằng hữu tốt nhất."

Cười cười lại nói:

"Không nên cùng Hàn gây tức, trở về chú ý tay không nên đụng nước."

Khương Tuyết Ninh gật đầu, "Ừ" một tiếng. Thượng Quan Thiên Dật lúc này mới xoay người rời đi, Khương Tuyết Ninh từ từ đến gần Nguyệt Lạc điện, Thượng Quan Thiên Dật mới vừa trở về Càn Chính Điện, liền bị tẩu chương bay tới mặt, thiếu chút nữa đập đã vào, Thượng Quan Thiên Dật tiếp được tẩu chương, sờ lỗ mũi một cái, bất đắc dĩ đi vào trong điện.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Lãnh Nguyệt Hàn Tức Giân

Thượng Quan Thiên Dật đi vào trong điện thì nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn đang ngồi ở Long Y, cả khuôn mặt lãnh nhược băng sương. Thượng Quan Thiên Dật cảm thấy không đúng, chỉ sợ lần này hẳn thật sự tức giận, nên y ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, không dám nói gì.

Giọng nói Lãnh Nguyệt Hàn mang đầy hàn sương vang lên:

"Không cần nói với trẫm là ngươi chỉ trùng hợp đi ngang qua, trùng hợp đưa Khương Tuyết Ninh trở về." (bản sĩ giám đây, ai mua)

Thượng Quan Thiên Dật nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, nói:

"Không phải trùng hợp, là thuận tiện."

Lời này vừa nói ra thì tẩu chương trong tay Lãnh Nguyệt Hàn lại một lần nữa bay đi. Lúc này, Thượng Quan Thiên Dật tránh cũng không tránh, cứng rắn để mặt tẩu chương nện thẳng vào mặt. (Es.: Thế còn đầu Dật ca của ta chứ! Hàn ca, ta hận anh!!!)

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn thấy Thượng Quan Thiên Dật cứ như vậy mà đứng, trong lòng thầm mắng Thượng Quan Thiên Dật là Đại Ngốc Nghếch, Ngốc Nghếch. Nhưng khuôn mặt vẫn như cũ, nói:

"Đáng đời." (Es.: >,< Con nít qua đi.)

Thượng Quan Thiên Dật cười nói:

"Không để cho người đập, người còn có thể hết giận sao?"

Lãnh Nguyệt Hàn xem thường, hừ lạnh một tiếng, sau đó lạnh lùng nói:

"Không có việc gì chờ trên chóc Khương Tuyết Ninh."

Thượng Quan Thiên Dật cười hỏi:

"Người ghen?!"

Không phải ghen, mà là khẳng định. Lãnh Nguyệt Hàn lạnh giọng, âm thanh đột nhiên đề cao, giống như nghe được một chuyện gì đó rất kinh ngạc, nói:

"Ghen? Vì Khương Tuyết Ninh ghen, người cảm thấy có thể ư? Nếu như không phải là người, trăm mới lười phải nhìn đến nàng, cũng sẽ không lấy nàng làm hậu. Hoặc là nói, nếu như trăm cưới nàng, trăm đã sớm đem nàng đánh vào lãnh cung." (Es.: Thật sao Hàn ca? – Hàn: Thật. – Es.: Vậy à, ừ, hắc hắc, Ninh tỷ ơi!!!!!! Em có chuyện bẩm báo. *mắt đầy gian xảo* – Hàn *chăm hỏi to đùng trên đầu* - Dật: Sau này bảo trọng! *vỗ vỗ vai Hàn ca, mặt vui khi thấy người gặp họa

Lãnh Nguyệt Hàn suy nghĩ về lời nói của Thượng Quan Thiên Dật, lâm vào trầm tư, Thượng Quan Thiên Dật rất rõ ràng, Hàn đối với Khương Tuyết Ninh đã động tình, chỉ là chính hắn không biết, chẳng lẽ đây mới là ý trời. Đêm cưới ngày đó, mình cũng chưa từng thấy qua Khương Tuyết Ninh, nhưng với sắc đẹp khuynh thành của hoàng hậu nương nương, sớm đã truyền khắp cả Nguyệt Lạc Quốc, nếu như Hàn không có bị nàng hấp dẫn trong đám cưới ngày đó, chắc chắn sẽ không đụng nàng, coi như bị Thái hậu ép buộc, Hàn cũng sẽ không khuất phục.

Nếu như không phải, thì sao hôm nay, Hàn cũng sẽ không theo dõi mình, núp trong bóng tối nhìn mình đưa Khương Tuyết Ninh trở về. Càng sẽ không bởi vì ghen mà phát giận, những thứ này, bình thường Hàn đều không có, đủ loại dấu hiệu tỏ rõ Hàn đã bị Khương Tuyết Ninh hấp dẫn. Thậm chí cũng có thể đã thích nàng, nếu mình không thể yêu nàng, vậy sẽ để cho Hàn đi yêu. Mình nói như vậy với hàn, chính là để cho Hàn ngượng đỏ mặt với nàng, cũng tốt hơn là để Khương Tuyết Ninh một người đối mặt tất cả trong cung tất cả, bị Thái hậu sắp đặt.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 26: Âm Mưu Bắt Đầu

Đêm đã khuya, Lãnh Nguyệt Hàn suy nghĩ lại những lời mà Thượng Quan Thiên Dật nói. Ít năm như vậy, Khương Tuyết Ninh tại kinh thành bị người người truyền gọi là yêu nữ. Người của Khương gia tránh nàng như tránh độc xà. Nếu như mình có thể lợi dụng, nói không chừng nàng thật sẽ trở thành một quân cờ để mình đối phó Khương gia. Mà kể từ khi Khương Tuyết Ninh vào cung, Thái hậu đã trả lại chính quyền, Khương Khôn ở trong triều đình cũng rất an phận, không có làm gì quá giới hạn, tất cả xem ra rất bình thường, nhưng không ai so với mình rõ hơn, đây chỉ là sự bình tĩnh trước giông bão. Nếu như đem Khương Tuyết Ninh biến thành người của mình, chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt.

Nghĩ tới đây, Lãnh Nguyệt Hàn lộ ra nụ cười lạnh:

"Khương Tuyết Ninh, tất cả đều là người tự chuốc lấy phiền phức. Sau này, trăm sẽ hảo hảo chơi với người, cho đến khi người thần phục với trăm, chỉ cần là nữ nhân, cũng sẽ không thể chạy trốn tình yêu dây dưa." Thở dài một cái, giống như tiếc hận nói: "Nữ nhân, nữ nhân a!"

Sau đó lắc đầu ra khỏi Càn Chính Điện, đi về hướng Hoa điện, mấy ngày này mình không có gặp Phụng Nhi rồi, nghĩ đến thiếu nàng thật sự quá nhiều, còn chưa vào Hoa điện, Lãnh Nguyệt Hàn đã nhìn thấy Bạch Phụng Nhi quần áo đơn bạc đứng ở trước điện nhìn nước hồ đến gần người, gương mặt rất cô đơn.

Lãnh Nguyệt Hàn không để cho người thông báo, nhẹ nhàng đi tới, mặt dịu dàng từ phía sau ôm lấy Bạch Phụng Nhi, nhỏ giọng thì thầm nói:

"Phụng Nhi, thật xin lỗi."

Bạch Phụng Nhi cũng không có kinh ngạc, chỉ là dịu dàng cười nói:

"Hoàng thượng không có gì sao lại xin lỗi với thiếp."

Lãnh Nguyệt Hàn vội vã giải thích:

"Phụng Nhi, Khương Tuyết Ninh chỉ là một con cò, người không phải cần phải để ý sự tồn tại của nàng."

Phụng Nhi hai mắt đầy tràn nước mắt, điềm đạm đáng yêu nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, nàng giống như hỏi "Vậy sao?" nhưng nàng biết mình không thể hỏi,

mình chỉ có thể cười gật đầu, Lãnh Nguyệt hàn nhìn thấy bộ dáng Bạch Phượng Nhi như vậy, trong lòng tự trách, nàng ấy vô cùng điềm đạm đáng yêu, mang theo bộ dáng xúc động, nhìn Lãnh Nguyệt đầy thất vọng đau khổ, Lãnh Nguyệt Hàn chặn ngang, ôm lấy Bạch Phượng Nhi đi vào trong điện, đuổi người làm, ôm Bạch Phượng Nhi trực tiếp đi vào trong điện, động tác êm ái như ôm lấy trân bảo loại, mặt Bạch Phượng Nhi then thùng vùi đầu vào ngực Lãnh Nguyệt Hàn, lựa trắng trẻo chậm rãi thả xuống, che căn phòng đầy cảnh xuân sắc.

Một phen vân Vũ Chi hậu, Lãnh Nguyệt Hàn ôm ái nắm cả Bạch Phượng Nhi nửa nằm ở đầu giường, Lãnh Nguyệt Hàn nói:

"Phượng Nhi, uất ức khi ngươi giao ra quyền chấp chương hậu cung, ngươi yên tâm đi, trong lòng trẫm, ngươi vĩnh viễn đều là hoàng hậu của trẫm, đợi đến khi trẫm diệt trừ Thái hậu và những người liên can, sẽ phế bỏ Khương Tuyết Ninh."

Bạch Phượng Nhi thâm tình khẩn thiết nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói:

"Phượng Nhi không cần làm hoàng hậu, chỉ cần Hàn ca ca mãi mãi yêu Phượng Nhi thôi."

Nghe vậy, trái tim Lãnh Nguyệt Hàn cảm thấy rất ấm áp, ôm chặt lấy Bạch Phượng Nhi, nói:

"Phượng Nhi, thật xin lỗi."

Âm thanh tràn ngập áy náy.

*****

Nguyệt Lạc điện.

Khương Tuyết Ninh một người ở trong điện xử lý vết thương, nhìn vết bầm tím trên tay, không khỏi mắng thảm:

"Lãnh Nguyệt Hàn chết bầm, cả ngày không giải thích được, xuống tay ác như vậy."

Chợt nghe tiếng bước chân, Khương Tuyết Ninh lạnh nhạt nói:

"Người nào?"

Cửa điện bị đẩy ra, Tắc Bắc đi vào nói:

"Sắc trời đã tối, nữ tỳ thấy phòng nướng nướng vẫn sáng đèn, nên tới đây xem một chút."

Tuyết Ninh nói:

"Ngươi tới vừa đúng lúc, Bồn cung tay không cẩn thận làm chảy máu, ngươi giúp Bồn cung băng bó một chút đi."

Tắc Bắc gật đầu, nhưng khi vừa nhìn thấy một mảnh tím bầm, không khỏi nghĩ đến hoàng thượng hạ tay thật đúng là hung ác, cầm băng gạc lên, nhẹ nhàng băng bó vết thương cho Khương Tuyết Ninh.

Sau khi làm xong, Khương Tuyết Ninh theo phản xạ, nói:

"Cám ơn."

Tắc Bắc sững sờ, nàng không ngờ nữ nhân nhìn như lạnh lùng này sẽ nói hai từ ‘cám ơn’, Khương Tuyết Ninh hiểu nghi ngờ của Tắc Bắc, cười nói:

"Không có gì, thói quen mà thôi."

Lúc này, Tắc Bắc mới phục hồi tinh thần lại, cuống quýt, lên tiếng:

"Nô tì rất sợ hãi, sao có thể nào chịu nương nương nói cảm ơn, tất cả đều là bổn phận nô tỳ phải làm."

Khương Tuyết Ninh cười cười không có nói gì, chỉ là cúi đầu sửa lại tay của mình.

Một lát sau, Tuyết Ninh nói:

"Thời gian không sớm, ngươi nên sớm đi xuống nghỉ ngơi một chút đi."

Tắc Bắc vội nói:

"Nô tỳ giúp nương nương rửa mặt."

Tuyết Ninh lắc đầu, nhẹ nói:

"Không cần, ngươi đi xuống đi."

Tắc Bắc nhẹ nhàng lên tiếng, thối lui khỏi ngoài điện, Khương Tuyết Ninh ngẩng đầu cười một tiếng, liền đi đến giường nghỉ ngơi. Ngày mai còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, mình phải luôn giữ tinh thần cho tốt để tùy thời chuẩn bị chiến tranh.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 27: Sự dịu dàng tự nhiên đến

Châu nhi hầu hạ Tuyết Ninh rời giường, giúp nàng chải đầu rửa mặt. Tắc Bắc đã đem đồ ăn sáng chuẩn bị xong đến, nhẹ giọng hỏi:

- "Nương nương có thể dùng đồ ăn sáng rồi"

Tuyết Ninh gật đầu một cái, mang theo hai người ra khỏi nội điện. Còn chưa ngồi xuống thì đã nghe thấy có người thông báo:

- "Hoàng thượng giá lâm" Tuyết Ninh nhướn mày không hiểu, sáng sớm hân tởm làm gì?

Nàng vẫn đang chìm trong suy tư thì bóng dáng cao lớn của Lãnh Nguyệt Hàn đã đến gần, nha hoàn và nô tì ở trong phòng đều đã quỳ xuống hành lễ, Tuyết Ninh đi tới cửa nhẹ nhàng cúi đầu nói:

- "Nô tì thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng Cát Tường"

Thế nhưng Lãnh Nguyệt Hàn đỡ Tuyết Ninh dậy, cười đùa nói:

- "Không cần đa lễ, không ngờ hoàng hậu của trẫm cũng sẽ hành lễ, mặc dù gặp nhau không ít nhưng thật hiếm khi thấy nàng biết tuân thủ quy củ như bây giờ"

Tuyết Ninh thật không hiểu nổi Lãnh Nguyệt Hàn lại muốn làm gì, sững sờ nhìn Lãnh Nguyệt Hàn đỡ mình ngồi xuống, Tuyết Ninh mở miệng nói:

- "Không biết mới sáng sớm hoàng thượng tới điện của nô tì có chuyện gì?"

- "Trẫm đến để cùng hoàng hậu dùng đồ ăn sáng a" - Lãnh Nguyệt Hàn nói một câu hợp tình hợp lý, nói xong hân tởm hết tất cả các nha hoàn phục vụ ra ngoài, tự mình đến lấy cho Tuyết Ninh một chén canh.

Tuyết Ninh không biết hôm nay Lãnh Nguyệt Hàn bị làm sao, không thể làm gì khác hơn nói lời cảm ơn:

- "Nô tì cảm ơn ý tốt của hoàng thượng, chỉ là hoàng thượng một ngày bao nhiêu công chuyện không cần vì Tuyết Ninh mà lãng phí thời gian"

- "Hoàng hậu giống như vô cùng ghét trẫm" - Khuôn mặt đẹp đẽ của Lãnh Nguyệt Hàn cười như không cười nhìn Tuyết Ninh nói.

Tuyết Ninh khẽ cười một tiếng, không chút hoang mang mà nói:

- "Hoàng thượng suy nghĩ nhiều rồi, ở trong hoàng cung này, không phi tử nào lại không có khát vọng được hoàng thượng sủng ái, có thể thấy hoàng thượng moi mặt đều hơn người, nô tì tại sao lại ghét nhìn thấy hoàng thượng được kia chứ"

Mặc dù ngoài miệng nói ra những lời hay ý tốt, nhưng từ trong giọng nói có thể tình tường nghe ra, nàng khen bản lãnh hơn người của hoàng thượng không phải ý tốt. Lãnh Nguyệt Hàn cũng không hề giận nói:

- "Vậy thì tốt, từ hôm nay trở đi, trẫm mỗi ngày đều tới nơi này bồi hoàng hậu dùng đồ ăn sáng"

Lời này vừa nói ra, Tuyết Ninh mới vừa uống canh, thiếu chút nữa phun ra, sắc đến khó chịu họ khan. Châu Nhi thấy thế vội vàng tới giúp Tuyết Ninh một tay, Tắc Bắc bưng nước trà tới cùng khăn lông. Lãnh Nguyệt Hàn đang ăn cơm không lo lắng nhìn ba người, lạnh nhạt nói:

- "Hoàng hậu không cần phải vui mừng như thế, đây là những điều mà phu quân phải làm"

Tuyết Ninh họ khan càng lợi hại hơn, gương mặt tuyệt mỹ vì họ khan mà ửng hồng, Lãnh Nguyệt Hàn cũng không hỏi nàng cũng không nói chuyện tự nhiên ăn cơm, đợi đến khi Tuyết Ninh bình tĩnh lại, Lãnh Nguyệt Hàn vung tay lên Phúc công công lập tức bưng một khay đi tới bên cạnh Lãnh Nguyệt Hàn. Lãnh Nguyệt Hàn chỉ vào Phúc công công với khay đồ trong tay cười nhìn Khương Tuyết Ninh nói:

- "Đây là Phụng ấn của hoàng hậu, về sau giao cho hoàng hậu cất giữ."

- "Tạ hoàng thượng ân điển" Lãnh Nguyệt Hàn phát tay một cái, Tắc Bắc nhận lấy khay, đứng ở một bên.

–"Bây giờ cũng không còn sớm, trăm đi trước đây, buổi tối trăm sẽ trở lại nhìn hoàng hậu" Tuyết Ninh còn chưa phản ứng kịp, Lãnh Nguyệt Hàn đã đứng dậy đi ra ngoài.

Tuyết Ninh không thể làm gì khác hơn nói:

–"Cung tiễn hoàng thượng"

Ai ngờ Lãnh Nguyệt Hàn đi tới cửa điện quay đầu lại, mang trên mình khuôn mặt yêu nghiệt cười nói:

–"Về sau trăm liền gọi nàng là Ninh nhi, gọi hoàng hậu nghe có vẻ xa lạ "

Nói xong lời này, Tuyết Ninh còn chưa phản ứng Lãnh Nguyệt Hàn liền mang theo ý cười cùng đám người rời đi không có ai trông thấy trong khoảnh khắc hân hoan xoay người đi, sắc mặt khôi phục lại sự lạnh lẽo vốn có. Sau đó trong điện Nguyệt Lạc liền truyền tới tiếng chén đĩa bẽ tan tành cùng với âm thanh của bọn nô tài kêu lên. Hoàng hậu nương nương luôn luôn bình tĩnh, không tranh quyền đoạt thế hôm nay lại nổi nóng bất thường.

Cả người Tuyết Ninh mất hết sức lực Lãnh Nguyệt Hàn phát điên cái gì. Mặc dù Thái hậu để cho nàng đi tiếp cận hân, nhưng quả thật nàng tuyệt đối không muốn cùng hân có quan hệ gì. Hân cũng luôn luôn ghét nàng tại sao hôm nay lại chủ động tới tam điện cùng nàng ăn điểm tâm, còn tỏ ra dịu dàng như thế chứ? Tuyết Ninh nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28: Vô tình gặp gỡ Lãnh Nguyệt Hiên

Trong lòng Tuyết Ninh đây nghĩ ngờ nên không còn tâm trạng để tiếp tục ăn uống liền bảo Tắc Bắc và Châu nhi dọn đồ ăn sáng xuống. Một mình ngồi trong điện nhàm chán nhìn sổ sách, trong lòng cảm thấy buồn bức liền mang theo Châu nhi cùng Tắc Bắc ra ngoài đi dạo.

Ba người cùng đi đến Ngự Hoa Viên

–"Mấy ngày nay sao không thấy Giang Nam?" - Tuyết Ninh thuận miệng hỏi

Tắc Bắc ngay lập tức trả lời:

–"Hồi bẩm nương nương Giang Nam về nhà thăm người thân, mấy hôm nữa mới có thể trở lại"

Tuyết Ninh cười không nói gì cùng Châu nhi, Tắc Bắc đi đến bên hồ ngồi nghỉ dưới gốc cây đại thụ .

Chợt Nàng cảm giác trên cây có người, cảnh giác đứng lên thì thấy một cái vỏ chuối được ném xuống, xoay người tránh khỏi vỏ chuối đang rơi xuống nhưng không ngờ vỏ chuối vừa đúng lúc rơi trên mặt Châu nhi.

Tuyết Ninh và Tắc Bắc cười khẽ một tiếng, Châu nhi tức giận gạt vỏ chuối ra khỏi mặt chống nạnh hô to:

–"Là ai ném loạn vỏ chuối, ra đây cho ta?"

Một âm thanh lười biếng từ trên cây truyền xuống

–"Hừ!!! Tiểu nha đầu ngu ngốc nhà ngươi..... Bỏn vương không có trách các ngươi quấy rầy Bỏn vương nghỉ ngơi ngươi còn nói, ngươi còn trách Bỏn vương"

Vừa dứt lời một bóng người màu tím từ trên cây bay vọt xuống vừa đúng lúc dừng ở trước mặt Tuyết Ninh

Tuyết Ninh cười nhìn vị Vương Gia cuồng vọng ở trước mặt mình trong lòng không khỏi nghĩ "Chẳng lẽ cổ đại đều là mỹ nam ư? Minh vốn cũng không hẳn là hoa si nhưng không thể không thừa nhận nam nhân Nguyệt Lạc Quốc thật tuấn tú.

Lãnh Nguyệt Hàn thuộc kiểu mỹ nam lạnh lùng, lãnh khốc, tuấn mỹ.... Thượng Quan Thiên Dật thuộc kiểu nam nhân dịu dàng , đối đãi với người khác ôn hòa, cảm giác sống chung cùng hân một chỗ thật ấm áp.

Mà người thiếu niên trước mắt này nhìn qua tầm mười bảy mười tám tuổi tuấn mỹ giống tiên đồng từ trong tranh đi ra thật là khả ái. Mối hồng răng trắng nhìn thật là đáng yêu.

Lãnh Nguyệt Hiên cũng quan sát Khương Tuyết Ninh, trong nháy mắt liền bị hấp dẫn , vị cô nương này thật là đẹp, liền quyết định muốn nàng làm vương

phi của hắn. Tuyết Ninh còn chưa phản ứng kịp Lãnh Nguyệt Hiền đã ôm lấy nàng. Nàng khẽ giật mình ngay sau đó đánh một quyền vào gương mặt tuấn tú của Lãnh Nguyệt Hiền. Châu nhi vội vàng đến bên Tuyết Ninh, Tắc Bắc đỡ Lãnh Nguyệt Hiền hỏi:

-"Hiên Vương Gia, người không sao chứ?"

Lãnh Nguyệt Hiền vội vàng sờ mặt mình chỉ vào Tuyết Ninh nói:

-"Ngươi...ngươi.....!!!! thật là to gan, dám đánh Bồn vương"

Châu nhi vừa muốn mở miệng nói chuyện lại bị Tuyết Ninh ngăn. Tuyết Ninh nói:

-"Là ngươi vô lý trước, cho dù ngươi là Vương Gia cũng không thể tùy tiện ôm một nữ nhân như vậy"

-"Hừ.....được Bồn vương ôm là vinh hạnh của ngươi, ta muốn ngươi làm vương phi của bồn vương"—Lãnh Nguyệt Hiền quyết miệng nói

Lời này vừa nói ra Tuyết Ninh trên mặt tràn đầy hắc tuyến trong nháy mắt bắt đầu nói:

-"Ngươi... Cái tên nhóc Vương Gia này mới lớn liền muốn cưới vương phi"

Châu nhi cùng Tắc Bắc cúi đầu cười trộm khiến tiểu oa nhi khá ái Lãnh Nguyệt Hiền tức giận mặt nhẵn lại nhìn giống như bánh bao. Tuyết Ninh vừa định mở miệng giải thích thân phận của mình. Chợt âm thanh băng lạnh của Lãnh Nguyệt Hàn truyền đến:

-"Đã xảy ra chuyện gì? ở chỗ này kêu la còn ra thể thống gì"

Lãnh Nguyệt Hiền vừa nghe thấy âm thanh người mới đến là Lãnh Nguyệt Hàn liền xoay người đẩy Bạch Phượng Nhi ra chạy vào trong lòng ngực Lãnh Nguyệt Hàn. Khuôn mặt băng lạnh của Lãnh Nguyệt Hàn trong nháy mắt trở nên bắt đầu đi. Châu nhi cùng Tắc Bắc vội vàng hành lễ nói:

-"Hoàng thượng Cát Tường, Phượng quý phi Cát Tường"

Tuyết Ninh từ từ hành lễ :

-"Hoàng thượng Cát Tường"

Trong lòng đột nhiên không biết vì sao lại không vui khi nhìn thấy hắn dịu dàng kéo Bạch Phượng Nhi đi dạo Ngự Hoa Viên.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: Chết vẫn

Lãnh Nguyệt Hàn đẩy Lãnh Nguyệt Hiền đang nằm ở trong lòng ngực mình ra , lạnh lùng hỏi:

-"Xảy ra chuyện gì?"

Lãnh Nguyệt Hiền che mặt lấy tay chỉ vào người Khương Tuyết Ninh uất ức nói:

-"Hoàng huynh, nữ nhân kia đánh ta"

Nói xong liền lấy tay ra để Lãnh Nguyệt Hàn nhìn rõ mặt mình, quả nhiên khuôn mặt hắn tím bầm một mảng, có thể thấy một quyền của Tuyết Ninh dùng lực không hề nhỏ

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn chằm chằm Khương Tuyết Ninh, thấy vậy Châu Nhi vội vàng giải thích:

-"Hoàng thượng, không phải như vậy, tiểu thư người.... "

Chưa kịp nói xong, liền bị tiếng nói lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Hàn cắt ngang:

-"Ngươi cầm miệng lại cho ta"

Rồi đẩy Lãnh Nguyệt Hiền ra, đi tới chỗ Tuyết Ninh mặt không mang theo một chút tình cảm nào nói:

-"Nàng nói đi"

Tuyết Ninh mỉm cười vui vẻ trả lời hắn:

"Nô tì cùng Châu Nhi và Tắc Bắc đi đến chỗ có bóng cây hóng mát, Hiền Vương Gia từ trên cây ném vỏ chuối nện vào đầu của Châu Nhi"

"Hiền Vương Gia vốn nghịch ngợm, tý tý cần gì chấp nhặt với đệ ấy, còn ra tay đánh hắn. Từ nhỏ đến lớn hoàng thượng chưa từng nói nặng lời đối với Hiền Vương Gia "- Bạch Phụng Nhi lên tiếng

Ý tứ rất rõ ràng là Hiền Vương Gia rất được hoàng thượng cưng chiều, trước giờ hoàng thượng chưa từng đánh hắn, vậy mà nàng lúc này vừa đánh hắn một quyền, đó không phải là tội đáng chết vạn lần ư.

"Đó là do nô tì chưa suy nghĩ kĩ đã ra tay đánh người"

Lãnh Nguyệt Hàn rét lạnh nghiêm mặt nói:

"Nàng thân là hoàng hậu tại sao có thể ra tay đánh người, huống chi người bị nàng đánh còn là một Vương Gia, trẫm nên phạt nàng tội gì?"

Tuyết Ninh không kiêu ngạo không tự ti mà nói:

"Tuyết Ninh can tâm chịu phạt, xin hoàng thượng trách phạt"

Lời này vừa nói ra, Lãnh Nguyệt Hàn không biết vì sao lại không vui, nàng nghe theo lời hắn nhưng trong lòng hắn lại không thoải mái.

Tuyết Ninh mới vừa nói xong Lãnh Nguyệt Hiền liền chạy tới bên cạnh Lãnh Nguyệt Hàn lớn tiếng nói:

"Hoàng huynh, người có thể ban nàng cho Thần Đệ để nàng làm vương phi của ta có được không?"

Lời này vừa nói ra đã khiến Lãnh Nguyệt Hàn tức giận, quát:

"- Người nói cái gì?"

Lời nói của Lãnh Nguyệt Hàn làm Lãnh Nguyệt Hiền giật mình. Hắn không phải chỉ muốn cưới nàng làm phi thôi sao, hoàng huynh tại sao lại phản ứng dữ dội vậy? Lãnh Nguyệt Hiền khiếp sợ đáp:

"-Nàng có dung mạo thật xinh đẹp, Thần Đệ lớn như vậy đã gặp biết bao nữ nhân nhưng chưa từng gặp ai như nàng. Thần Đệ muốn cưới nàng làm vương phi, có chỗ nào không đúng sao?"

Mặt Lãnh Nguyệt Hàn tối sầm lại. Tắc Bắc vội vàng mở miệng nhắc nhở:

"-Hoàng thượng không nên tức giận, Hiền Vương Gia không biết thân phận thật sự của hoàng hậu nương nương, nên ngài ấy mới cư xử như vậy "

Lãnh Nguyệt Hàn lúc này mới nhớ ra lần trước bởi vì hắn muốn cưới hoàng hậu khiến tiểu tử này tức giận, liền ở trong phủ đến hôm nay mới vào cung cũng chưa thấy qua Khương Tuyết Ninh.

Sắc mặt lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Hàn giờ đây mới dịu đi một chút. Bạch Phụng Nhi cười nói:

"-Hiền Vương Gia, ngài cũng đã đến tuổi nạp phi rồi, nhưng người trước mặt ngài là hoàng hậu nương nương "

Vừa dứt lời, Lãnh Nguyệt Hiền vừa khóc vừa nói:

"-Tại sao có thể như vậy, tỷ tỷ xinh đẹp lại là hoàng hậu của hoàng huynh"

Thanh âm Lãnh Nguyệt Hàn lạnh nhạt cắt đứt lời nói của Lãnh Nguyệt Hiền:

"-Tốt lắm, giờ người cũng đã biết rồi, không có việc gì thì người lui xuống đi, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, không cần vừa khóc vừa gào như vậy."

Lãnh Nguyệt Hiền giận dữ tròn mắt nhìn Lãnh Nguyệt Hàn và Khương Tuyết Ninh một cái, liền bỏ chạy. Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Phúc công công, hắn vội vàng đi theo sau Lãnh Nguyệt Hiền.

"-Không có việc gì nàng hãy ở Nguyệt Lạc điện, đừng đi khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt"- Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh nói

Sau khi nói xong liền mang theo Bạch Phụng Nhi rời đi, khiến Khương Tuyết Ninh nổi giận, mọi chuyện là do Hiền Vương Gia nói muốn cưới nàng, không có liên quan gì tới việc nàng trên hoa ghẹo nguyệt tại sao hắn lại nói vậy. Lãnh Nguyệt Hàn thật không biết lý lẽ là gì.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Trừng phạt

Cả ngày nay Tuyết Ninh vì những lời khi nãy của Lãnh Nguyệt Hàn, khiến trong lòng nàng không thoải mái, tại sao tâm tình của nàng lại dễ dàng bị hắn làm ảnh hưởng.

Trước kia ở thế kỷ 21 trừ Vân Thiên cùng thủ lĩnh tổ chức, ngoài ra nàng chưa từng thân cận qua với những người khác, cho nên mỗi lần thi hành nhiệm vụ nàng đều thực hiện nhanh gọn, chưa từng bị xao động bởi bất cứ tia cảm tình nào. Nhưng kể từ khi xuyên qua đến triều đại xa lạ này, nàng tiếp xúc với nhiều người hơn, lúc đầu trong lòng nàng còn bài xích nhưng rồi nàng cũng dần dần tiếp nhận. Tâm tình của nàng từ đó cũng vì người khác mà dễ dàng thay đổi.

Tuyết Ninh thờ dài, nếu biết chuyện này Vân Thiên hẳn là rất cao hứng. Nhìn sắc trời đã không còn sớm nữa Tuyết Ninh liền dùng qua bữa tối, sau đó đi vào trong điện một mình đứng ở phía trước cửa sổ.

Lãnh Nguyệt Hàn không cho người thông báo, tự mình tiến vào, chợt nhìn thấy Tuyết Ninh một mình đứng ở phía trước cửa sổ. Một bộ áo trắng, tóc dài xõa xuống, chân trần trên đất. Cả người nàng đắm chìm trong bóng đêm. Nàng tựa như tiên tử mỹ lệ, thánh khiết. Chỉ là nhìn bóng lưng quá cô đơn, hình như nàng rất cô độc.

Lãnh Nguyệt Hàn thừa nhận trong một khắc kia, tâm hắn đau, muốn tới bên cạnh ôm nàng vào lòng truyền cho nàng sự ấm áp.

Đứng ở phía trước cửa sổ suy nghĩ của Tuyết Ninh không biết đã trôi đến tận nơi nào Lãnh Nguyệt Hàn đi vào nàng cũng không phát hiện ra. Chợt có người từ phía sau ôm lấy nàng, Tuyết Ninh giật mình dùng toàn lực muốn thoát khỏi cái ôm đó, một âm thanh trầm thấp truyền đến:

- "Đừng động, để trẫm ôm nàng một lát"

Tuyết Ninh vừa nghe tiếng biết là Lãnh Nguyệt Hàn, liền ngừng giãy giụa, mặc cho hắn ôm.

Hai người cứ như vậy đứng ở phía trước cửa sổ, đột nhiên Lãnh Nguyệt Hàn cười lạnh nói:

- "Không nghĩ tới Ninh Nhi của trẫm, hôm nay lại nghe lời như vậy"

Tuyết Ninh xoay người nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói:

- "Không biết đã trễ thế này hoàng thượng đến điện Nguyệt Lạc của nô tì là có chuyện gì?"

Lãnh Nguyệt Hàn không đáp, đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn Tuyết Ninh nói:

- "Tội để trừng phạt nàng, hôm nay nàng động thủ đánh đệ đệ mà trẫm thương yêu nhất nên bị tội gì?"

- "Nô tì cam tâm chịu sự trừng phạt của hoàng thượng "

- "Vậy thì tốt, nàng đến đây đi" - Lãnh Nguyệt Hàn cười lạnh nói

Khuông Tuyết Ninh sững sốt, Lãnh Nguyệt Hàn cười đến vô lại nói:

- "Trẫm trừng phạt nàng, chính là tội nay ngủ cùng trẫm"

- "Hoàng thượng nói gì?" - Tuyết Ninh cho là mình nghe lầm liền hỏi

Hiếm khi tình tình của Lãnh Nguyệt Hàn thoải mái như lúc này, hắn dễ chịu sáng khoái nói:

- "Nàng phải bồi trẫm ngủ"

Tuyết Ninh còn đang đứng đó bất động, Lãnh Nguyệt Hàn mắt kiên nhẫn ôm lấy Tuyết Ninh đặt nàng trên giường. Khuôn mặt Tuyết Ninh hiện lên tia đề phòng, ngày đại hôn bị hắn vô tình chiếm đoạt hiện lên trong đầu.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh đề phòng mình, khuôn mặt yêu nghiệt kia cười một tiếng, cời giày ra, lên giường, ôm lấy Tuyết Ninh nói:

- "Nàng không cần khấn trương, trẫm sẽ không đụng vào người nàng, chỉ là trẫm muốn ôm nàng ngủ thôi"

Tuyết Ninh không tin những lời hắn nói nàng đang muốn giãy giụa, Lãnh Nguyệt Hàn băng lãnh nói:

- "Nhưng nếu như nàng còn giãy giụa, vậy thì nói không chừng....."

Tuyết Ninh lập tức ngưng giãy giụa, thân hình cứng ngắc cứ như thế bị Lãnh Nguyệt Hàn ôm vào trong lòng.

Trước kia chỉ mình Vân Thiên ôm nàng, nàng chưa từng bị nam nhân khác ôm qua. Nhịp tim đập vô cùng nhanh, với tính tình của nàng đối với sự thân mật như vậy hẳn nàng sẽ bài xích, nhưng ngoại trừ khăn trương, nàng cũng không bài xích. Lãnh Nguyệt Hàn nói:

- "Không cần khăn trương, ngoan, nàng nhắm mắt lại ngủ đi, trăm cũng không muốn ôm một tảng đá cứng ngắc để ngủ"

Tuyết Ninh vội thờ bình thường, muốn nhịp tim của mình đập bình thường trở lại, liền nhắm hai mắt.

Ai ngờ Lãnh Nguyệt Hàn lại nhẹ nhàng hôn lên trán nàng. Tuyết Ninh chợt mở mắt ra, không thể tin nhìn Lãnh Nguyệt Hàn liền bị hắn lấy tay che ánh mắt của nàng lại nói:

- "Không cho phép nàng mở mắt ra"

Tuyết Ninh lần đầu tiên ngoan ngoãn nghe lời, nhắm mắt lại. Lãnh Nguyệt Hàn hài lòng ôm Tuyết Ninh tiến vào mộng đẹp.

Đợi Tuyết Ninh ngủ say Lãnh Nguyệt Hàn chợt mở mắt, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Thái Hậu uy hiếp

Tuyết Ninh vừa tỉnh ngủ, trời đã sáng hẳn, từ sáng sớm Lãnh Nguyệt Hàn đã không có ở đây, Tuyết Ninh sờ sờ giường, nơi đó lạnh ngắt, xem ra đã đi từ lâu rồi, ôm lấy chăn ngồi ở trên giường, nàng cũng không nhớ rõ chính mình đã ngủ từ khi nào, vốn tưởng rằng khi ngủ cùng Lãnh Nguyệt Hàn, chính mình sẽ phải mất ngủ, nhưng lại ngủ đến tận bây giờ, bản thân nàng mắc bệnh khó ngủ, tại sao có thể ngủ ngon lành như vậy được. Kể cả khi Lãnh Nguyệt Hàn rời đi, mình cũng không hề hay biết, lắc đầu cười cười, xem ra khi bản thân lưu lạc đến nơi xa lạ này, không còn làm sát thủ, các phương diện khác đều bị thoái hóa rồi.

Đang ở nghĩ lung tung, chợt nghe Châu Nhi nhỏ giọng kêu: "Nương nương đã tỉnh rồi sao". Tuyết Ninh đáp: "Vào đi Châu Nhi". Châu Nhi tiến vào trong điện nói: "Nương nương, Thái Hậu phái người tới, mời người đi đến cung Phúc Thọ". Tuyết Ninh nói thì thầm: "Sáng sớm liền phái người tới tìm mình, nhất định là chuyện liên quan đến việc mình ngủ cùng Lãnh Nguyệt Hàn tại điện Nguyệt Lạc". Tuyết Ninh lạnh lùng cười, nói với Châu Nhi: "Giúp bản cung thay quần áo"

Tuyết Ninh mang theo Châu Nhi cùng Tắc Bắc tới cung Phúc, lúc đó Thái Hậu đang dùng trà, Tuyết Ninh mang theo Châu Nhi và Tắc Bắc đi thỉnh an Thái Hậu, ba người quỳ trên mặt đất Thái Hậu vẫn không nói gì, ba người vẫn quỳ, Tuyết Ninh một câu cũng không nói chỉ bình tĩnh quỳ ở đó, ba người ước chừng đã quỳ hết một nén nhang, Thái Hậu mới dùng xong trà, vung vung tay lên, Linh Lung nói: "Thái Hậu nương nương có chuyện muốn nói với Hoàng Hậu nương nương, các người đều lui ra đi" Châu Nhi cùng Tắc Bắc lo lắng rời khỏi điện, nha hoàn trong cung Thái Hậu tiện tay đóng cửa lại, tiếng đóng cửa trầm trọng, tiếng vang rất lớn

Tuyết Ninh từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ bụi trên quần áo, ai ngờ Thái Hậu hét lớn một tiếng: "Ai gia còn chưa cho phép người đứng lên, quỳ xuống" Tuyết Ninh nhũn nhũn, không rõ Thái Hậu đang muốn làm cái gì, nhưng vẫn nghe lời tự động quỳ xuống, ai ngờ Thái Hậu đi đến trước mặt Tuyết Ninh, chưa nói lời nào, trực tiếp cấp cho Tuyết Ninh một cái tát, một cái tát cực kì mạnh, trực tiếp đánh lên mặt Tuyết Ninh nhưng bị chệch hướng, Tuyết Ninh nghiêm mặt nhẹ cười ra tiếng: "Không biết vì sao Thái Hậu lại đánh Tuyết Ninh, là Tuyết Ninh đã làm sai cái gì sao"

Thái Hậu nhìn vẻ mặt tươi cười của Tuyết Ninh nói: "Thu hồi nụ cười của ngươi lại, ai gia nhìn chương mắt" Không biết vì sao, mỗi một lần nhìn Tuyết Ninh cười trong lòng Thái Hậu lại có cảm giác không thoải mái, người ở Khương gia vứt bỏ nàng nhiều năm như vậy, chẳng hề quan tâm đến nàng, nhưng nàng lại có thể vượt qua, có đôi khi chính mình cũng đang suy nghĩ, nàng đến cùng có phải là Khương Tuyết Ninh hay không?. Tuyết Ninh cười nói: "Tuyết Ninh không rõ chính mình đã làm sai chuyện gì, tâu chọc Thái Hậu mất hứng rồi." Thái Hậu nói: "Ai gia chỉ muốn nói cho ngươi biết, đừng quá đắc ý, mọi thứ của ngươi đều nằm trong tay ai gia, cho ngươi sống hay chết, toàn bộ đều dựa vào quyết định của ai gia, hừ,.... một tát này, là ai gia nghĩ muốn giáo huấn ngươi một chút"

Tuyết Ninh nói: "Tuyết Ninh tạ ơn sự giáo huấn của Thái Hậu". Thái Hậu vung ống tay áo, trở về vị trí ngồi nói: "Ai gia nghe nói tối hôm qua Hoàng Thượng ngủ lại trong điện Nguyệt Lạc, xem ra ta đoán không sai, với khuôn mặt này của ngươi, đủ để hấp dẫn bất cứ nam nhân nào, kể tiếp, ngươi phải nghe theo sự an bài của ai gia, tận khả năng, mị hoặc Hoàng Thượng, lấy được sự tín nhiệm của Hoàng Thượng, mau chóng mang thai hoàng tử"

Lời này vừa nói ra Tuyết Ninh nhẹ cười: "Hoàng Thượng cũng không phải tiểu tử ngốc, hẳn sẽ không cho nô tỳ mang thai hài tử của hắn" Thái Hậu nói: "Không cần ngươi nhắc nhở, ai gia so với ngươi hiểu rõ hơn, ngươi cứ làm tốt bổn sự của mình đi." Tuyết Ninh nói: "Vâng, nô tì ghi nhớ". Thái Hậu nói: "Trở về đi thôi". Tuyết Ninh đứng lên, đầu gối đau lợi hại, nhưng vẫn đứng thẳng tắp rời khỏi cung Phúc Thọ

Chính mình thật sự không rõ, Thái Hậu cuối cùng đang suy nghĩ cái gì, một buổi sáng tỉnh mơ kêu mình qua đó, chẳng biết tại sao, nàng cảm thấy bản thân đang sợ một cái gì đó, mới ra cửa điện, Châu nhi cùng Tắc Bắc liền chạy qua đón, đỡ Tuyết Ninh, quan tâm hỏi han.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32: Khiêu khích

Tắc Bắc tỉnh mắt nhìn thấy trên khuôn mặt trắng nõn của Tuyết Ninh có dấu vân tay đỏ, hoảng sợ hô: “Làm sao nương nương lại bị như thế này” Tuyết Ninh nhìn một cái rồi im lặng, một lát nói: “Không cần nói toạc ra như vậy, không có việc gì thì mau lên đỡ Bồn cung đến điện Nguyệt Lạc ” Châu Nhi nhìn thấy trên khuôn mặt Tuyết Ninh có dấu vân tay đỏ hồng, rất đau lòng, lời Tuyết Ninh nói hai người không dám chậm trễ, khẩn trương đỡ Tuyết Ninh trở về điện Nguyệt Lạc.

Thế nhưng trời không chiều theo ý người, ba người về điện Nguyệt Lạc phải đi qua ngự hoa viên, đi đến một nửa thỉnh linh truyền đến giọng nói, tiếng cười đùa, Tuyết Ninh nghe vậy đoán đây là giọng nói hồng hách của Vân Phi, Tuyết Ninh theo bản năng nhủ mảy, nói thật kì thực không muốn để cho ai khác nhìn thấy bản thân mình chật vật đặc biệt là những nữ nhân trước mắt này.

Đang muốn nhảy mất ra tín hiệu, để cho Tắc Bắc cùng Châu Nhi mang mình tránh né khỏi phải đụng chạm với bọn họ, thế nhưng đã chậm mất rồi, Bản chất châm biếm của Vân phi và thanh âm hồng hách truyền đến: "Oh.. Đây không phải là Hoàng Hậu nương nương của chúng ta sao" Tuyết Ninh giờ không có biện pháp chỉ có thể cười trừ đáp: “Thật là, không nghĩ tới ở trong này lại gặp các vị muội muội” Vừa nhìn đã thấy ngoại trừ Vân phi còn có Tĩnh phi cùng Phụng quý phi.

Bạch Phụng Nhi mang theo Tĩnh phi khéo léo dụ dàng hướng về phía Tuyết Ninh thỉnh an, Tuyết Ninh cười nói: "Muội muội không cần đa lễ" Vân phi khinh thường hừ lạnh, Tĩnh phi khẩn trương hành lễ nhưng mà Vân phi cố ý không nhượng bộ cũng không chịu hành lễ, Tuyết Ninh cũng không tức giận.

Bất chợt Vân phi thấy trên khuôn mặt Tuyết Ninh có dấu vân tay đỏ hồng, cười nói: “Nhìn xem, Hoàng hậu nương nương của chúng ta sao lại như thế này” Nói xong đi qua bên người Tuyết Ninh, đẩy Châu nhi ra, Tắc Bắc vừa định nói chuyện, bị ánh mắt Tuyết Ninh ngăn lại, Tắc Bắc ngoan ngoãn lùi lại một bên, nhìn Tuyết Ninh nói: " Nương nương trên mặt không phải bị con muỗi cắn chứ" Nói xong che miệng cười trộm

Bạch Phụng Nhi trách móc: " Vân phi không thể nói lời quá đáng với Hoàng Hậu" Dáng vẻ ân cần quan tâm hướng Tuyết Ninh hỏi " Tỷ tỷ đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại bị như vậy"

Tuyết Ninh nói: “Không có chuyện gì, muội muội không nên lo lắng" Bạch Phụng Nhi nói: “Trong cung ta có loại thuốc mỡ tốt nhất để làm tiêu tan, giảm bớt đau trên vết sưng, một lát muội muội sai người đưa qua tỷ tỷ” Tuyết Ninh định nói lời cảm tạ

Vân phi tiếp lời: " Phụng tỷ tỷ, người ta là Hoàng Hậu cái gì mà không có chứ, không cần chúng ta phải bận tâm đâu" Tuyết Ninh lười để ý đến nàng, cũng không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 33: Lãnh Nguyệt Hàn bảo vệ

Bạch Phụng Nhi sau khi phục hồi lại tinh thần, dụ dàng nói: " Tỷ tỷ, không nên tức giận, là Vân muội muội không đúng" Sau đó nhìn Vân phi nghiêm khắc nói: " Sao còn không mau qua xin lỗi Hoàng hậu nương nương" Vân phi giậm chân, tức giận quay mặt sang chỗ khác, thấy vậy Tĩnh phi ở đây cũng khuyên bảo: " Vân nhi mau lên, qua xin lỗi Hoàng hậu nương nương" Vân phi tức giận nhìn Phụng quý phi cùng Tĩnh phi, không cam lòng đành phải bắt đầu nói: " Thực xin lỗi, Hoàng hậu nương nương"

Trốn ở trong góc tối, Lãnh Nguyệt Hàn chỉ nhai đi nhai lại một nụ cười, lạnh lùng nhìn đám người đang diễn trò vui, và đến lúc này Lãnh Nguyệt Hàn mới nói: " Dật, chúng ta cũng nên ra sân thôi" Nói xong Thượng Quan Thiên Dật còn chưa kịp phản ứng, đã bị lôi về phía trước.

Tuyết Ninh nghe Vân phi xin lỗi mà không phục, cũng lười phải đáp lại, không để ý lắm cười, quay người về phía Châu Nhi cùng Tắc Bắc nói: " Đỡ Bồn cung hồi cung" Thấy vậy Châu Nhi cùng Tắc Bắc vội lên tiếng: "Vâng" rồi vội vàng chạy đến đỡ Tuyết Ninh

Ba người vừa định rời đi, thì cùng lúc đó âm thanh của Lãnh Nguyệt Hàn truyền đến: " A thật khéo, không ngờ trăm cùng Thượng Quan đại nhân đi dạo ngự hoa viên lại được gặp các vị ái phi ở nơi này" Các phi tần thấy vậy vội vàng hành lễ nói: " Hoàng thượng vạn tuế" Lãnh Nguyệt Hàn cười lạnh nói: " Các vị ái phi không cần phải đa lễ" Nói xong đi tới bên cạnh Tuyết Ninh, nhìn trên khuôn mặt trắng nõn của Tuyết Ninh có dấu vân tay đỏ hồng.

Thấy vậy sắc mặt hần bỗng nhiên lạnh xuống mấy phần, lớn tiếng hỏi: " Ai đánh" Tuyết Ninh không trả lời, Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Phụng quý phi, Vân phi cùng Tĩnh phi một lần nữa, lạnh lùng nói: " Nói, ai đánh" Bạch Phụng Nhi đối với sự chất vấn của Lãnh Nguyệt Hàn cắn môi nói: “Đám nô tỳ không biết, nhưng ngược lại Hoàng hậu nương nương đánh Vân muội muội một cái tát”

Bản tay Lãnh Nguyệt Hàn dụ dàng đụng vào hai gò má sưng đỏ của Tuyết Ninh, nhẹ nhàng nói: " Vì sao lại đánh Vân phi" Châu Nhi nhanh miệng trả lời:

"Vân phi nương nương có thái độ bất kính đối với Hoàng hậu nương nương, cố ý vurun chân ra suýt chút nữa làm Hoàng hậu nương nương vấp ngã"

Trong nháy mắt sắc mặt của Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên thay đổi, tức giận nhìn qua, Tuyết Ninh không nhanh không chậm nói: " Chút xíu chuyện nhỏ, không đáng để cho hoàng thượng phải tức giận" Lãnh Nguyệt Hàn nhắm mắt làm ngơ, đi tới trước mặt Vân phi, Tuyết Nhi trông thấy Thượng Quan Thiên Dật cũng không nói gì chỉ gật đầu một cái coi như chào hỏi.

Bạch Phượng Nhi thấy sắc mặt không tốt và lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Vân phi, vội vàng chạy đến giải vây nói: "Vân muội muội tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, khó tránh khỏi tính hơi trẻ con, xin hoàng thượng khai ân, không cần so đo với nàng" Đối với lời nói của Phượng Nhi, Lãnh Nguyệt Hàn tuyệt không để ý, trực tiếp hạ lệnh nói: " Hôm nay ở đây có tất cả các phi tần, phạt đánh một gậy, cấm túc để suy nghĩ trong ba ngày, lần sau người nào dám vô lễ đối với Hoàng hậu nương nương, nhất định trừng phạt không tha"

Lời này vừa được nói ra, Tuyết Ninh bất chợt nhíu mày, nhìn vào thì trông thấy Lãnh Nguyệt Hàn đang giúp mình, nhưng thật ra thì đang ở đây hại mình, cái này chẳng khác nào bảo tất cả các phi tần đều hận mình sao, giết mình sao.

Các đám phi tần còn chưa kịp phản ứng, thì ngay trong lúc đó Lãnh Nguyệt Hàn đã trực tiếp đi đến ôm lấy Tuyết Ninh, cùng nhau rời khỏi ngự hoa viên, cũng không quay đầu lại nhìn. Bỏ một mình Thượng Quan Thiên Dật ở lại cùng đám phi tần.

Tuyết Ninh vui đùa trong ngực Lãnh Nguyệt Hàn hỏi: " Người ở đây là đang giúp ta hay là hại ta thế" Lãnh Nguyệt Hàn tà mị cười nói: " Người thử nói xem?" Tuyết Ninh không cho là đúng, bĩu môi, trong lòng thầm nói: " Nhìn là biết người không có lòng tốt như vậy"

Thượng Quan Thiên Dật nhìn bóng lưng của hai người mới vừa rời đi, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng chấp tay sau lưng mà rời đi

Trông thấy Lãnh Nguyệt Hàn với cử chỉ vô cùng thân mật mà ôm Tuyết Ninh rời khỏi ngự hoa viên, Bạch Phượng Nhi nước mắt trực tiếp chảy xuống ở trước mặt các vị phi tần, gắt gao cắn chặt đôi môi đỏ mọng, đứng ở nơi đó vẫn nhìn theo bóng lưng của Lãnh Nguyệt Hàn đã đi xa nhưng vẫn không chịu rời đi.

Hiện tại các phi tần đều hận chết Trương Tuyết Ninh, bởi vì đã làm Bạch Phượng Nhi tổn thương và cảm thấy bất bình thay cho Bạch Phượng Nhi, mọi người không ngừng an ủi Bạch Phượng Nhi, kỳ thật ở đây mọi người chỉ đổ dầu thêm lửa cùng nhau bôi nhọ Tuyết Ninh, duy chỉ có Tĩnh phi vẫn chung thủy nhìn theo bóng lưng Lãnh Nguyệt Hàn rời đi mà không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Cường hôn

Lãnh Nguyệt Hàn trắng trợn ôm Tuyết Ninh ra khỏi ngự hoa viên, ý tứ rất rõ ràng làm như vậy là để cho tất cả mọi người đều thấy mình rất sủng ái Khương Tuyết Ninh, Tuyết Ninh mấy lần cự tuyệt muốn tự đi, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị Lãnh Nguyệt Hàn ngăn lại, Lãnh Nguyệt Hàn không ôm Tuyết Ninh trở về Điện Nguyệt Lạc, mà trực tiếp đi đến tẩm cung của mình, Điện Càn Chính.

Tuyết Ninh thấy khó hiểu nhìn Lãnh Nguyệt Hàn hỏi: " Vì sao lại dẫn ta tới đây" Lãnh Nguyệt Hàn cười lạnh nói: " Chẳng lẽ Ninh nhi không thấy làm như vậy là tốt lắm sao" Tuyết Ninh khó hiểu lặp lại câu hỏi: " Tốt, nô tỳ không biết, tốt ở chỗ nào?"

Lãnh Nguyệt Hàn đem Tuyết Ninh đặt ở trên giường, hai tay giữ vững Tuyết Ninh bên cạnh, cúi đầu tới gần Tuyết Ninh, hơi thở nam tính của Lãnh Nguyệt Hàn đập vào khuôn mặt của Tuyết Ninh, Tuyết Ninh không được tự nhiên cho lắm quay mặt đi nơi khác. Hô hấp nóng rực của Lãnh Nguyệt Hàn, Tuyết Ninh ở bên này có thể cảm nhận được, Lãnh Nguyệt Hàn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Ninh không được tự nhiên, đôi môi mọng khiêu gợi khẽ nói: "Làm như thế, tất cả mọi người đều biết, hoàng thượng sủng ái Hoàng hậu nương nương, vì Hoàng hậu nương nương mà trừng phạt đám người trong hậu cung, và tất cả sẽ cảm nhận được Đế hậu tình thâm"

Tuyết Ninh không còn lời nào để nói, trong lòng thầm mắng: Hoàng thượng chết tiệt, rõ ràng đây là hại mình, Đế hậu tình thâm cái gì chứ, chẳng qua là đưa mình vào chỗ chết, chắc ở trong này yên bình quá cho nên muốn gây ra sóng gió ở nơi hậu cung thôi"

Lãnh Nguyệt Hàn thấy Tuyết Ninh không nói lời nào nữa, đột nhiên nhích thân một cái tới gần Tuyết Ninh, giờ này Tuyết Ninh mới phục hồi lại tinh thần, đã thấy khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Nguyệt Hàn ở ngay bên cạnh mình, hô hấp nóng rực, đang phun trên mặt mình, hiện ra khung cảnh mờ ám thất thường, nếu là các nữ tử bình thường khác chắc khuôn mặt bây giờ đã sẫm đỏ bừng không biết phải làm sao, nhưng nếu áp dụng với Tuyết Ninh thì mọi chuyện sẽ khác, giờ phút này khuôn mặt của nàng vẫn bình thản như trước còn cười khanh khách nhìn Lãnh Nguyệt Hàn.

Lãnh Nguyệt Hàn vô ý thức muốn trêu chọc Tuyết Ninh một chút, ai ngờ trên khuôn mặt của nàng không hiện ra dáng vẻ thẹn thùng mà còn tươi cười nhìn mình, dung nhan thủy mị như vậy thật khiến cho người ta yêu thích, trong nháy mắt vì muốn thuận theo mong muốn của mình, hôn lên khuôn mặt của nữ nhân giống như yêu tinh này, nhưng lý trí bỗng nổi dậy nhắc nhở mình không thể làm như vậy, Lãnh Nguyệt Hàn cố hết sức để khắc chế tâm trạng của mình bây giờ, hai tay nắm thành quyền, đang dự định sẽ ngay lập tức rời đi.

Nhưng đâu ai ngờ bỗng nhiên hần bị Tuyết Ninh nắm chặt, đôi môi đỏ mọng mềm mại không một chút do dự hôn lên đôi môi lạnh lẽo của Lãnh Nguyệt Hàn, giờ phút này cả người Lãnh Nguyệt Hàn ngây ra, tại sao mình lại không nghĩ đến khả năng Tuyết Ninh sẽ làm ra chuyện này chứ, bản thân chỉ có

thể ngây ngốc nhìn vào khuôn mặt cười tươi như hoa của nữ nhân đang hôn mình.

Hai người ai cũng không để ý đến trước cửa đại điện xuất hiện một vẻ mặt cô đơn, hui quanh đang nhìn chăm chăm vào hình ảnh bên trong. Thượng Quan Thiên Dật tay nắm chặt bình thuốc mỡ, ngây ngốc đứng tại chỗ ở đứng cánh cửa, nhìn hai người hôn môi. Sớm đã rõ ràng sẽ không có kết quả, nhưng trong lòng vẫn ngập tràn chua xót, khi nhìn thấy cảnh này, vẫn hiểu rõ nhưng lòng lại đau như cắt.

Ngay tại lúc Lãnh Nguyệt Hàn kịp thời phản ứng, còn muốn hôn sâu hơn thì Tuyết Ninh đột nhiên rời khỏi, cười cười nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, Lãnh Nguyệt Hàn tâm trạng ảo não trừng mắt nhìn Tuyết Ninh đang phá hư không khí. Phần nộ đứng dậy.

Bốt chốt thanh âm ngoài cửa truyền vào giọng nói của Thượng Quan Thiên Dật: " Xem ra, vì thần đến không đúng lúc thì phải, đã làm phiền hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương" Âm thanh tràn đầy trêu tức. Lãnh Nguyệt Hàn xoay người, thấy Thượng Quan Thiên Dật đang dựa vào cánh cửa đại điện, Vẻ mặt như xem đang nhìn thấy chuyện vui

Lãnh Nguyệt Hàn ngụ ý không tốt hỏi: " Đến đã bao lâu rồi, cũng không thấy có ai đến thông báo một tiếng"

Thượng Quan Thiên Dật cười nói: " Sợ làm phiền các người đang bồi dưỡng tình cảm nên ta không cho người đến thông báo"

Tuyết Ninh nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn cùng với Thượng Quan Thiên Dật hai người đang trao đổi bằng mắt với nhau, liền hiểu được quan hệ giữa hai người không phải là tầm thường, chỉ ít cũng là bạn tốt của nhau, Thượng Quan Thiên Dật nói như vậy cũng không làm cho Tuyết Ninh cảm thấy thẹn thùng, đứng dậy, hỏi: " Thượng Quan công tử, xin chào" Thượng Quan Thiên Dật dịu dàng nhìn Tuyết Ninh nói: " Nương nương không cần khách khí"

Lãnh Nguyệt Hàn khinh thường hừ lạnh nói: " Người là hoàng hậu không cần hành lễ đối với hân" nói xong liền gọi phúc công công nói: " Đi tới ngự được phòng lấy những loại thuốc tốt nhất như thấy này đến đây" phúc công công nhận lệnh đi xuống.

Nghe thấy lãnh Nguyệt hàn phân phó, Thượng Quan Thiên Dật không chút dấu vết cầm trong tay lọ thuốc mỡ giấu vào bên trong ống tay áo

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 35: Hiệp nghị (1)

Lãnh Nguyệt Hàn rời khỏi đại điện, Thượng Quan Thiên Dật cũng nói gót theo sau đi ra ngoài, Tuyết Ninh quan sát cung điện trắng lè này, những ngày vào cung đây là lần đầu tiên mình mới bước chân tới nơi này, a...cung điện của Lãnh Nguyệt Hàn quả nhiên có phong thái, khí phách, giường rồng này so với giường trong cung của mình lớn hơn. Trong lòng không khỏi cảm thán, người trong cung cũng biết hưởng thụ.

Tuyết Ninh đang quan sát ở bên trong, Lãnh Nguyệt Hàn đã vào rồi, không thấy hình dáng của Thượng Quan Thiên Dật, Tuyết Ninh hỏi:" Có chuyện gì sao? Thượng Quan đại nhân đã đi rồi àh" Lãnh Nguyệt Hàn lên tiếng: " Thật không ngờ, hoàng hậu lại quan tâm tới quốc sự như vậy" Tuyết Ninh lười trả lời lại với hân, chỉ biết mình đang quan sát những cảnh vật trong điện.

Lãnh Nguyệt Hàn vừa định nổi giận, Phúc công công đã đến báo lại: " Hồi bẩm hoàng thượng, lão nô đã lấy thuốc đưa đến đây rồi" Âm thanh của Lãnh Nguyệt Hàn nói: " Bỏ trên bàn đi, không có việc gì thì người lui xuống trước đi, không có sự cho phép của trẫm không được cho bất kì ai bước vào đây nửa bước" Phúc công công lĩnh mệnh đi xuống. Bỏ cục bên trái, bên phải, bên giữa, ba bộ phận, Ngự Thư Phòng, phòng nghị sự, tẩm cung tất cả mọi thứ đều ở tại nơi đây ư, rất có ý tứ, khỏi cần phải chạy đi khắp nơi, tất cả đều ở cùng một nơi, đi thăm quan cũng đã nửa ngày, mình cũng thật mệt rồi, không cần phải suy nghĩ gì nhiều liền đến bên giường nghỉ ngơi, dù sao mình không được đi nơi khác, coi đây là nơi ở của mình không cần bạc đãi bản thân mình, ta phải nghỉ ngơi trên giường rồng.

Lãnh Nguyệt Hàn vội vàng đi về phía bên trái nằm trong điện, cứ nghĩ rằng Tuyết Ninh sẽ không ngoan ngoãn nghe lời ở lại, giờ thì tốt rồi, định đi tới Điện Nguyệt Lạc dẫn người về, không nghĩ khi tiến vào đã thấy mỹ nhân ngủ, Tuyết Ninh an ổn nằm trên giường rồng mà ngủ, Lãnh Nguyệt Hàn không khỏi bật cười, thầm nghĩ, chỉ có nữ nhân này mới nghĩ và làm những chuyện như vậy.

Nhẹ nhàng bước đến bên giường, khuôn mặt sưng đỏ của Tuyết Ninh đang nằm trên giường, ngủ an ổn, lần trước bị bàn tay mình đánh ngã, giờ đã tiêu tan không ít.

Lãnh Nguyệt Hàn cứ như vậy lẳng lặng nhìn Tuyết Ninh, trong lòng không thể nào bình tĩnh nổi, vừa rồi đi ra ngoài, là bởi vì muốn đi xem Phượng Nhi, lúc đó ở ngự hoa viên đám người đó diễn trò, đến cả Phượng Nhi cũng đã nghe được tất cả những lời nói nặng nhẹ của đám người đó, bởi vì lo lắng nên đi xem thử; thử hai tạm thời tránh chạm mặt với Tuyết Ninh, giờ nghĩ lại không khỏi khẽ cười "A" Từ lớn đến giờ hôm nay đây là lần đầu tiên mình bị cường hôn, nữ nhân chết tiết này, thật đúng là lớn mật, làm tinh thần cũng bị hỗn loạn theo nộ hôn đó, cho nên đi xem Phượng Nhi. Cùng lúc đó, không hiểu sao trong đầu mình vẫn luôn nhớ tới nộ hôn vừa rồi, nhìn thấy Phượng Nhi cũng không làm mất đi những hình ảnh trong đầu. Cả đầu đều là hình ảnh giọng nói, cử chỉ, hình dáng và cả nụ cười của Khương Tuyết Ninh, giống như sẽ khắc sâu trong ý nghĩ của mình, hay bởi vì mình diễn quá nhập vai nên chắc là... Lãnh Nguyệt Hàn không khỏi hoài nghi, cũng không dám suy nghĩ gì thêm nữa.

Lòng thầm nhắc nhở chính mình, tất cả mọi thứ đều là mình đang diễn trò với nàng, hơn nữa bản thân còn phải lợi dụng nàng để chơi đùa một lúc

Trò chơi hay giờ mới là lúc bắt đầu không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Hiệp nghị (2)

Trong nháy mắt Lãnh Nguyệt Hàn đi vào thì Tuyết Ninh đã tỉnh lại, nhưng chẳng qua là chưa chịu mở mắt, không biết tại sao mấy ngày nay Lãnh Nguyệt Hàn luôn đối xử dịu dàng với mình như vậy, Giống như hoàn toàn là hai người khác chứ không phải cùng một người, kể cả bản thân mình cũng không rõ rốt cuộc hắn có mục đích gì và muốn làm gì, có một vấn đề mình dám khẳng định là xú nam nhân chết tiệt này chẳng qua muốn tuyên bố đem mình biến thành kẻ thù của tất cả mọi người, và đứng nơi đầu sóng ngọn gió, có phải hắn muốn trong cung xảy ra sóng gió mới vừa lòng hay không.

Thấy Lãnh Nguyệt Hàn ngồi ở bên cạnh giường cũng không có bất kì hành động nào, Tuyết Ninh lần này mở mắt ra, trông thấy Lãnh Nguyệt Hàn đang nhìn mình, tâm hồn không biết đã chạy đến phương trời xa nào rồi, thấy vậy Tuyết Ninh liền mở miệng nói: "Hoàng thượng" Nghe thấy tiếng gọi bất chợt Lãnh Nguyệt Hàn giật mình, giờ phút này mới bình tĩnh lại, nhìn về mặt lưỡi biếng mới vừa ngủ dậy của Tuyết Ninh nói: "Ninh nhi cũng rất tự giác, người cũng biết mình ngủ trên giường rồng à, bao nhiêu nữ nhân cũng rất khao khát muốn được ngủ trên chiếc giường này, ngược lại Ninh nhi một chút cũng không có khách khí, cứ như thế đi đến ngủ" Tuyết Ninh cũng lười phải để ý Lãnh Nguyệt Hàn đang chăm chọc mình cười nói: "Bất quá đối với nô tì mà nói thì đây chẳng qua chỉ là chiếc giường có thể nằm nghỉ"

Hiếm khi Lãnh Nguyệt Hàn phụ họa theo nói: "Cũng phải, nếu Ninh nhi đã nói như vậy thì về sau Ninh nhi có thể bồi dưỡng ở Điện Cần Chính là tốt lắm rồi" Thấy vậy Tuyết Ninh cũng không giận, cười hỏi: "Hoàng thượng có chuyện gì cứ nói thẳng cần gì nhất thiết phải nói vòng vo như vậy" Lãnh Nguyệt Hàn đứng lên nhìn Tuyết Ninh nói: "Ninh nhi người thực sự rất thông minh" Tuyết Ninh nói: "Cảm ơn hoàng thượng đã khen ngợi, nếu có việc gì thì xin hoàng thượng vẫn nên nói thẳng ra" Lãnh Nguyệt Hàn đi đến chiếc ghế ngồi xuống, hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Rất đơn giản, trẫm thích hoàng hậu muốn hoàng hậu ở tại Điện Cần Chính này" Tuyết Ninh nói: "Hoàng thượng cần gì phải đem chuyện này ra nói đùa với Tuyết Ninh" Lãnh Nguyệt Hàn lên tiếng: "Nói đùa ư? Người nghĩ trẫm giống như là đang nói đùa sao, tất cả mọi người ai cũng biết hoàng hậu đương triều Nguyệt Lạc Quốc, từ nhỏ đã là yêu nữ, bị mọi người vứt bỏ, chẳng lẽ Ninh nhi nghe những lời như thế mà trong lòng không cảm thấy khó chịu hay sao" Nói xong ung dung nhìn Tuyết Ninh, Tuyết Ninh cũng không khách khí trực tiếp bước xuống giường đi tới ngồi đối diện Lãnh Nguyệt Hàn nói "Những người khác muốn nói gì cũng được và nô tì cũng không quan tâm đến mọi người nói gì, nghĩ gì, chỉ nô tì hiểu mình là được rồi" Nói xong nhìn chăm chăm vào Lãnh Nguyệt Hàn

Lãnh Nguyệt Hàn không nhanh không chậm nói: "Ninh nhi không để ý, nhưng trẫm sẽ để ý, người bây giờ là hoàng hậu của Nguyệt Lạc Quốc, đại diện cho Nguyệt Lạc Quốc ta, sao có thể cho người khác thích thì có thể bôi nhọ chứ, huống hồ gì ba ngày sau thái tử Văn Thủy Quốc làm sứ giả đến quốc gia của ta, trẫm làm sao có thể chỉ vì người mà làm cho nước ta bị chê cười, trẫm cho người vào ở Điện Cần Chính là muốn cho mọi người đều biết, trẫm đối với người rất sùng ái, khôi phục lại danh dự của người, để cho tất cả mọi người đều biết người không phải là yêu nữ như mọi người đã nói"

Tuyết Ninh nghe xong lời nói cũng Lãnh Nguyệt Hàn, che miệng bật cười, sắc mặt lạnh lùng không còn giận của Lãnh Nguyệt Hàn nhìn nàng nói: "Người cười cái gì?" Tuyết Ninh cười nói: "Mong hoàng thượng tha cho sự thất lễ của nô tì, nô tì cảm ơn hoàng thượng đã vì thân thiếp mà hi sinh nhiều như vậy, nô tì có thể miễn cưỡng đáp ứng ở lại Điện Cần Chính, nhưng bất quá khi thái tử Văn Thủy Quốc đi, nô tì sẽ trở lại Điện Nguyệt lạc" Thực ra ở nơi này cũng tốt, có thể né tránh không cần đụng chạm gì nhiều với Thái Hậu, cho dù hoàng thượng không có nắm quyền hành gì đi nữa, ít nhiều gì cũng nể mặt hoàng thượng và sẽ không gây khó dễ gì cho mình, trốn tránh Lãnh Nguyệt Hàn, không bằng cùng hắn ở một chỗ cũng có thể biết rốt cuộc hắn đang diễn trò hay gì.

Lãnh Nguyệt Hàn không một chút khách khí nói: "Xem ra trẫm không được Ninh nhi yêu thích cho lắm thì phải, bao nhiêu nữ nhân muốn được trẫm sùng ái, thế mà Ninh nhi dường như lại không muốn điều đó" Tuyết Ninh vẫn như trước không hề ngạo không hề sùng nịnh nói: "Hoàng thượng cứ thích nói đùa" Lãnh Nguyệt Hàn không nói lại lời nào, cứ như thế nhìn Tuyết Ninh, trong lòng tức giận nói: Người cứ như vậy ta mới không thích, nhất định có một ngày nào đó ta sẽ chinh phục được nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 37: Trấn Quốc Công gây khó dễ

Ngày hôm sau việc Tuyết Ninh ở lại điện Cần Chính liền truyền khắp hoàng cung. Hoàng Hậu vào ở điện Cần Chính, Hoàng thượng vì Hoàng Hậu nương nung mà trừng phạt các phi tần, chỉ trong thời gian ngắn, Hoàng Hậu nương nung trở thành chủ đề nóng được bàn tán trong cung. Trong điện Cần Chính, Tuyết Ninh đang nhàn nhã uống trà, nghe Châu Nhi nói chuyện ở trong cung, Tuyết Ninh không phát biểu ý kiến, chỉ là cười nhe Châu Nhi nói đạo lý sinh tồn.

Nói nửa ngày mà không thấy Tuyết Ninh nói chuyện, Châu Nhi giả vờ tức giận vung hai tay, bĩu môi nói: "Nương nung thật xấu, người ta nói lâu như thế rồi mà cũng không cho ý kiến gì". Tuyết Ninh cười nói: "Người cho rằng Bôn cung nên nói cái gì, khen bọn họ nói quá đúng, Hoàng thượng sùng ái

ta, đó là bởi vì bản cung trời sinhra đã có sắc đẹp tuyệt mỹ, không ai sánh bằng”. Lời này vừa nói ra, chỉ nghe thấy một tiếng mắng mỏ giận dữ truyền đến:” Vô liêm sỉ, không biết khiêm tốn, dám cuồng vọng như thế”. Tuyết Ninh khó hiểu nhìn về phía cửa đại điện, chỉ thấy một lão già, chòm râu hoa râm, đã ngoài 70 tuổi, người mặc một chiếc áo màu xanh đen thêu hình Bát trảo Kim Long, chống quạt trượng, cả người thoạt nhìn rất là uy nghiêm, vừa nhìn đã biết là một người nghiêm khắc, chỉ thấy hần mang về mặt giận dữ đứng ở cửa, nhìn, không, phải là trùng mắt nhìn Tuyết Ninh mới đúng.

Tuyết Ninh bình tĩnh nói:” Vừa nhìn trang phục và thần thái của lão già liền biết là cao nhân”

Tuyết Ninh không thấy mình chậm trễ nghênh đón chậm trễ là sai, thân mật hỏi:” Lão nhân gia không biết đến đây có chuyện gì?” Bạch Trần Hùng cũng không nói chuyện, giữ về mặt uy nghiêm, chống quạt trượng đầu rồng, từng bước tiến tới chỗ Tuyết Ninh. Tuyết Ninh thầm nghĩ:” Hay vị lão nhân gia này chính là người mà Linh Lung đã từng nhắc đến, tam triều nguyên lão- Trần Quốc Công mà Hoàng Thượng kính trọng nhất. Nghe nói tác phong làm việc của người này rất nhanh nhẹn và ngoan tuyệt, rất trung thành và tận tâm với quốc gia, là trung thần hiếm có, từng được tiên hoàng ban đại quyền phụ chính, có thể tùy thời trừng phạt, thậm chí hủy bỏ quyền của Hoàng đế, ngay cả Lãnh Nguyệt Hàn cũng phải kiêng kị ba phần.”

Châu Nhi nhìn lão già rất vô lễ nên mở miệng nói:” Lão nhân kia thật vô lễ, Hoàng Hậu nương nương hỏi người mà người không thèm trả lời”. Tuyết Ninh lập tức lên tiếng ngăn nài lại:”Châu Nhi không được vô lễ”. Bạch Chấn Hùng liếc mắt nhìn Châu Nhi và Tắc Bắc đang đứng bên người Tuyết Ninh một cái, thật là uy nghiêm, Châu Nhi sợ hãi trốn phía sau Tuyết Ninh, Tuyết Ninh vừa muốn mở miệng thì Bạch Chấn Hùng đã lạnh lùng nói:”Người đâu, đem hai nha hoàn của Hoàng Hậu nương nương ra ngoài, bản công muốn nói chuyện với một mình Hoàng Hậu nương nương”. Vừa nói xong liền có bốn nô tài tiến vào đem Châu Nhi và Tắc Bắc ra ngoài.

Châu Nhi sợ hãi gọi Tuyết Ninh, Tuyết Ninh mở miệng nói:” Trần Quốc Công, nha hoàn của ta không hiểu chuyện, ngài không cần so đo làm gì” Bạch Chấn Hùng không nhìn Tuyết Ninh mà vung tay lên, Châu Nhi cùng Tắc Bắc đều bị dẫn ra ngoài. Sau đó ông xoay người đi về hướng chính vị rồi ngồi ngay ngắn ở trên đó. Ông đánh giá Tuyết Ninh, mình chinh chiến cả đời, trải qua tam triều, giờ đã sắp vào quan tài, dạng nữ nhân gì mà mình chưa từng thấy qua. Nhớ ngày đó, mẫu phi của Hàn tiểu tử có tiếng là một đại mỹ nhân, nhưng là nữ tử trước mặt này, dung mạo tuyệt thế như vậy mình chưa từng thấy trước đây. Nàng không nhu nhược như nữ tử bình thường, cũng không buru hân như nữ tử phía Bắc Trường Thành, lại cũng không yêu mị như nữ tử chốn yên hoa(lầu xanh hã), nhưng lại có một sự hấp dẫn khó nói đối với người khác, chính mình nhìn qua vô số người nhưng lại không thể nhìn thấu nàng.

Hai người không ai nói gì, cứ như vậy nhìn nhau, nếu là nữ tử bình thường thì đã sớm sợ tới mức luống cuống tay chân, sao còn dám đối diện cùng mình. Nhưng vị Hoàng Hậu nương nương này cứ nhìn mình tươi cười như vậy, một chút sợ hãi cũng không có, sự điềm tĩnh này của nàng là điểm nổi bật khiến người bình thường không thể so sánh với nàng

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: Trần Quốc Công gây khó dễ (2)

Sau một phen đánh giá Tuyết Ninh, Bạch Chấn Hùng thầm nghĩ trách không được Hàn tiểu tử đối với nàng sùng ái như vậy, nhưng nữ tử này không phải là người mà kẻ khác có thể dễ dàng khống chế, và lại nàng vẫn là người của Khương gia, mặc dù mình không tin những chuyện quý quái bậy bạ, không cho rằng nàng là yêu nữ gì, nhưng là nàng có dung mạo tuyệt thế như vậy, về sau cũng là một phiền toái, vừa rồi lại nghe thấy lời nói cuồng vọng như thế của nàng, ở lại trong hậu cung, nhất định sẽ khiến hậu cung không thể an bình.

Sau một phen suy tư, Bạch Chấn Hùng ho khan một tiếng, giọng điệu nghiêm khắc nói:” Lần này Trần Quốc Công ta đi dạo quan ngoại trở về mới biết Hoàng Thượng đã cưới Hoàng Hậu, bản công cảm thấy dù có tranh luận thì người cũng không cần trách cứ thần không hiểu cấp bậc lễ nghĩa này, nếu người có thể ngồi vững ngôi vị Hoàng Hậu này, lão thần sẽ tái hành đại lễ”.

Tuyết Ninh cười nhạt nói:” Vừa rồi Tuyết Ninh vô lễ, không kịp thời nhận ra thân phận của Trần Quốc Công, nha hoàn đã đắc tội với ngài, xin cớ thần công không lấy làm phiền lòng”. Bạch Chấn Hùng cũng không đáp lại lời xin lỗi của Tuyết Ninh mà lại nói:” Ngươi thực cuồng vọng, tưởng dựa vào mỹ mạo mà độc sủng hậu cung.” Tuyết Ninh than thở, chính mình nói đùa một câu, vậy mà vừa khéo lại bị lão gia ngoan cố này nghe thấy.

Tuyết Ninh vừa muốn trả lời thì chợt nghe thấy thanh âm Phúc công công truyền tới:” Hoàng Thượng giá lâm, Quốc sư tới”.

Bạch Chấn Hùng hừ lạnh, thầm nghĩ tiểu tử thú vị này đến thật nhanh. Lời nói vừa dứt, Lãnh Nguyệt Hàn cùng Thượng Quan Thiên Dật bước vào trong điện, Bạch Chấn Hùng đứng dậy nói:” Cự thần tham kiến Hoàng Thượng”. Lãnh Nguyệt Hàn đi nhanh tiến lên, đỡ lấy Bạch Chấn Hùng còn chưa kịp quỳ xuống, cùng hần ngồi vào trên long y, nói:” Gia gia, không cần đa lễ, người xem Hàn Nhi cũng không biết người trở về, không tự mình đi đón người”. Bạch Chấn Hùng nói:” Nào dám làm phiền Hoàng Thượng đại giá”, nói xong có phần bức bối than:” Hàn Nhi đã trưởng thành, hiện tại tự chủ trương lập Hoàng Hậu cũng không báo cho lão già ta đây”. Thượng Quan Thiên Dật cười nói:” Cự thần công, Hoàng Thượng sợ quấy rầy người dạo chơi nên không thông báo cho người, muốn chờ người trở về cho người một tin kinh hi”.

Bạch Chấn Hùng hừ lạnh nói:” Kinh hi? Theo ta thấy chỉ có kinh hãi.”

Thượng Quan Thiên Dật nhìn Tuyết Ninh nói:” Hoàng Hậu nương nương, đây là Trần Quốc Công...”. Còn chưa nói xong đã bị Bạch Chấn Hùng ngắt lời:” Không cần giới thiệu, đã biết nhau rồi, Hoàng Hậu nương nương thực sự là không giống người thường a, còn muốn dựa vào dung mạo xinh đẹp để độc sủng lục cung”.

Lãnh Nguyệt Hàn nhủ mày nhìn Tuyết Ninh, hẳn biết Tuyết Ninh sẽ không nói lời như vậy, bởi vì không ai rõ ràng hơn so với hắn, nàng-Tuyết Ninh này muốn tránh xa hắn đến thế nào, chính là xem ra bọn họ ở chung không tốt, mà Bạch lão đầu này lại nhiều chuyện, sợ là sẽ có điểm phiền toái.

Lãnh Nguyệt Hàn nói:” Gia gia, người xem Tuyết Ninh mới vào cung, có nhiều chuyện không hiểu, nói chuyện đặc tội với lão nhân gia người, người chớ trách móc, để nàng dâng trà cho người, xem như đền tội”. Nói xong không đợi Bạch Chấn Hùng đáp lời, liền phân phó Phúc công công dâng trà.

Bạch Chấn Hùng vốn là không muốn thừa nhận Tuyết Ninh vị Hoàng Hậu này, nếu như uống trà này, không phải là thừa nhận sao, Hoàng Thượng đã lên tiếng, ngay cả lời phản bác của mình cũng chưa kịp nói ra, mình cũng không thể nào không để ý tới ý tứ của Hoàng Thượng a, lại không thể cậy già lên mặt, cũng phải có mức độ a.

Đành phải không cam lòng làm chuyện không muốn, về mặt tức giận đồ bùng, Phúc công công rất nhanh mang trà lên, Tuyết Ninh nhận trà rồi bụng tới, chính nàng một Hoàng Hậu làm vậy đích thực là có chút uất ức, nàng đoan trang đến trước mặt Bạch Chấn Hùng:” Trấn Quốc Công, thỉnh dùng trà”.

Bạch Chấn Hùng không cam lòng nói:” Sao dám làm phiền Hoàng Hậu nương nương đại giá”. Nói xong chuẩn bị tiếp nhận chén trà, ai ngờ Tuyết Ninh lại giao hoạt làm ly trà trong tay mình chảy xuống, nước trà bắn tung tóe lên người của Bạch Chấn Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Bị đánh (1)

Ai cũng thật không ngờ, Tuyết Ninh sẽ làm đổ cái chén, Bạch Chấn Hùng tức giận vỗ lên long ý mắng to:” Thật là khốn kiếp”. Lãnh Nguyệt Hàn nhìn không được ôm trán, nữ nhân này luôn làm một số chuyện mà mọi người không dự đoán được, việc này nên giải quyết thế nào đây.

Thượng Quan Thiên Dật vừa thấy mọi việc bất ổn liền nói đỡ cho nàng:” Trấn Quốc Công không nên tức giận, vừa rồi chắc chắn là Hoàng Hậu nương nương bị trượt tay, hay là để Phúc công công lấy một ly trà khác đến”. Bạch Chấn Hùng tức giận đến mức gân xanh trên trán đều nổi lên, mình sống đến tuổi này, chưa có ai là không nề mặt mình vài phần, thế mà hôm nay mình lại bị một tiểu nha đầu bốn cột, nàng rõ ràng cố ý làm đổ chén trà.

Bạch Chấn Hùng tức giận nói:” Không cần, cự thần nhận không nổi”. Tuyết Ninh cười nói:” Trấn Quốc Công, vừa rồi Tuyết Ninh bị trượt tay, xin lỗi, Tuyết Ninh kính trọng người là tiền bối, lại là nguyên lão tam triều, đến cả Hoàng Thượng cũng kính người ba phần, Tuyết Ninh đâu dám lỗ mãng”. Nói xong lạnh lùng nhìn Lãnh Nguyệt Hàn cùng Bạch Chấn Hùng đang ngồi trên ghế chủ vị rồi nói tiếp:” Nhưng mà sự nhẫn nại của con người là có giới hạn, người luôn miệng nói Tuyết Ninh muốn độc sủng lục cung, đó chẳng qua là Tuyết Ninh nói đùa với nha hoàn một câu mà thôi, lão nhân gia ngài lại cứ không buông tha, vẫn không muốn thừa nhận Tuyết Ninh là Hoàng Hậu, ngài cảm thấy Tuyết Ninh không xứng làm Hoàng Hậu sao, vì sao lại không xứng? Cự thần công hãy cho Tuyết Ninh một lí do, vì sao Bôn cung hông xứng, người đó lại xứng” Ánh mắt sắc bén lạnh như băng đó của nàng dù là Bạch Chấn Hùng cũng phải sững sốt, khí thế của nữ nhân thích gây chuyện này thật là bức người.

Bạch Chấn Hùng chính trực trả lời:” Mặc kệ ai xứng, dù sao cũng không phải ngươi”. Tuyết Ninh cười khẽ một tiếng:” Chẳng lẽ là Phụng Quý phi xứng?”. Lời này vừa nói xong, Bạch Chấn Hùng ho khan không ngừng, đúng là mình đến chỗ Phụng Nhi trước, biết được Hàn vì nữ nhân này mà trách phạt cháu gái bảo bối của mình, trong lòng mình dĩ nhiên là sẽ có thành kiến với nữ nhân này, cho tới bây giờ, mình vẫn luôn nghĩ Hàn sẽ lập Phụng Nhi làm Hoàng Hậu, không nghĩ tới tự nhiên lại xuất hiện nữ nhân này, trong lòng mình sao có thể không tức giận, mặt mũi của mình để ở đâu, bị Tuyết Ninh nói trúng tâm tư của mình, sao mình có thể không tức giận.

Lãnh Nguyệt Hàn thầm mắng, nữ nhân này không biết Trấn Quốc Công vì muốn bênh vực cho Phụng Nhi nên đến gây khó dễ cho nàng sao. Lãnh Nguyệt Hàn thấy tình hình rất hỗn loạn, Bạch Chấn Hùng luôn ho khan không ngừng, cứ tiếp tục thế này chỉ sợ sẽ tức giận đến sinh bệnh.

Thanh âm lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên vang lên:” Ngươi đâu, đưa Hoàng Hậu trở về điện Nguyệt Lạc nghỉ ngơi”. Lời này vừa nói ra, Tuyết Ninh sững sốt, Lãnh Nguyệt Hàn đang bảo vệ mình sao, không phải từ này hẳn không nói gì, để lão đầu kia tùy ý làm khó mình sao. Ai ngờ Bạch Chấn Hùng lại lạnh lùng nói:” Từ từ đã, cự thần xin Hoàng Hậu nương nương hãy nói cho rõ ràng”. Thị vệ vừa mới đi vào liền đứng yên ở cửa không biết tiến lui thế nào, Thượng Quan Thiên Dật dùng ánh mắt ra hiệu, mọi người liền rời khỏi điện.

Tuyết Ninh vốn không muốn đi, Trấn Quốc Công vừa hỏi, Tuyết Ninh liền nói:” Chẳng lẽ không đúng, lão nhân gia ngài không phải là cậy già lên mặt, hôm nay tới điện Cẩn Chính tìm Tuyết Ninh gây phiền toái, rốt cuộc vì sao lại làm vậy, trong lòng lão nhân gia ngài hẳn là rõ ràng hơn ai hết, thấy Bôn cung cũng không hành lễ, Bôn cung có thể không so đo, vẫn kính ngài ba phần, nhưng ngài cần gì phải ép người như thế”. Bạch Chấn Hùng tức giận chỉ nói được một câu:” Hoàng Thượng làm chủ cho cự thần a”, nói xong chấp tay thỉnh cầu, Lãnh Nguyệt Hàn vội vàng nâng hân dậy, lạnh lùng nói với Tuyết Ninh:” Mau đến đây nhận lỗi với Trấn Quốc Công”.

Tuyết Ninh khẽ cười nói:” Nhận lỗi, nô tì chỉ muốn nói cho Trấn Quốc Công, ta Khương Tuyết Ninh là Hoàng Hậu của nước Nguyệt Lạc, khỏi cần hắn cảm thấy xứng hay không xứng, đây là một sự thật, ta có tội gì”.

Bạch Chấn Hùng tức giận nói:” Được lắm, hôm nay cự thần sẽ thỉnh tiên hoàng phế bỏ yêu nữ ngươi”.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 40: Bị đánh (2)

Bạch Chấn Hùng vừa nói xong liền khua quải trượng đầu rồng về phía nàng, Lãnh Nguyệt Hàn vội vàng mở miệng nói: "Gia gia, đừng làm vậy", Tuyết Ninh cũng không tránh, mỉm cười nhìn quải trượng đang khua tới, chờ hấn hạ xuống, chỉ thấy chớp một cái, quải trượng đánh thật mạnh xuống, Tuyết Ninh chỉ cười nhìn Lãnh Nguyệt Hàn và Bạch Chấn Hùng, nàng thấy ánh mắt Lãnh Nguyệt Hàn hiện lên một chút bối rối nhưng không biết là không phải vì chính mình, vốn nghĩ chắc chắn nàng sẽ phải chịu một trượng này rồi ai ngờ một bóng người đột nhiên hiện lên, Tuyết Ninh bị Thượng Quan Thiên Dật ôm chặt vào trong lòng, hoàn toàn không bị thương, nhưng Thượng Quan Thiên Dật thay Tuyết Ninh đỡ một trượng thật mạnh.

Lãnh Nguyệt Hàn hoảng sợ muốn chạy đến, nhưng nhìn thấy Tuyết Ninh đỡ lấy Thượng Quan Thiên Dật thì dừng bước. Bạch Chấn Hùng cũng không ngờ Thượng Quan Thiên Dật sẽ thay Khương Tuyết Ninh đỡ một trượng này, mình dùng lực mạnh như vậy, một trượng này đánh xuống, đã thương tất không nhẹ, Tuyết Ninh liếc mắt nhìn Lãnh Nguyệt Hàn một cái, chỉ thấy sắc mặt Lãnh Nguyệt Hàn không hề thay đổi, không thèm để ý đến.

Tuyết Ninh hỏi: "Thượng Quan đại nhân, ngài không sao chứ?" Tuyết Ninh thật sự rất hối hận, tự biết là do mình kiếm chuyện, một trượng kia rõ ràng nàng có thể dễ dàng tránh đi, chỉ là nàng muốn biết Bạch Chấn Hùng có đánh thật hay không, muốn xem Lãnh Nguyệt Hàn có dễ hấn đánh hay không? Không ngờ lại liên lụy đến Thượng Quan Thiên Dật, nàng ghét nhất là thiếu nợ người khác, sự việc xảy ra như vậy làm cho lòng nàng rất khó chịu, nói không cảm động là giả, tuy nàng đã quen sống lạnh nhạt nhưng cũng không phải là người vô tâm, nhưng trước tình cảnh này nàng không thể xử sự theo cảm tính.

Thượng Quan Thiên Dật quả thật đã trúng một trượng không nhẹ, may là hấn có võ công bảo vệ, nếu một trượng này đánh trúng Tuyết Ninh thì e rằng nàng sẽ mất đi nửa cái mạng, thấy Tuyết Ninh hỏi thăm mình, Thượng Quan Thiên Dật nói: "Hạ quan không sao, Hoàng Hậu nương nương không cần lo lắng".

Thượng Quan Thiên Dật gắng sức đứng lên, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói, hấn biết hấn rất lo lắng nhưng ngại thể diện nên hấn tuyệt đối sẽ không mở miệng hỏi thăm mình, Thượng Quan Thiên Dật nói: "Hoàng Thượng, vì thần không có việc gì, Trần Quốc Công xin bót giận, Hoàng Hậu nương nương không phải là có ý mạo phạm, lão nhân gia ngài không cần chấp nhặt cùng nàng, ngài xem đánh ngài cũng đánh rồi, ngài có thể nguôi giận rồi chứ, còn về chuyện có phế hậu hay không nên để Hoàng Thượng làm chủ, ngài nói có đúng không?". Thượng Quan Thiên Dật nói một mực làm cho Bạch Chấn Hùng không còn lời nào để nói, vừa lúc này là Bạch Chấn Hùng hấn ở đây nổi nóng, nếu Hoàng Thượng truy cứu mình cũng không biết nói thế nào cho phải, Bạch Chấn Hùng hừ lạnh một tiếng không nói gì.

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng nói: "Đừng có ở đây ra vẻ anh hùng". Tuyết Ninh ngoài một câu hỏi thăm vừa rồi thì một câu dư thừa cũng không nói. Tuyết Ninh thần nhiên lên tiếng: "Thượng Quan đại nhân, Bồn cung không thích thiếu nợ ân tình của người khác, có thời gian Bồn cung sẽ báo hạ nhân chuẩn bị một phần hậu lễ mang đến quý phủ để cảm tạ ngài". Lời này vừa nói ra, cả ba người cùng liếc mắt nhìn nàng, nữ nhân này thật sự là người máu lạnh sao.

Lãnh Nguyệt Hàn tức giận nói: "Người đầu đưa Trần Quốc Công về phủ nghỉ ngơi". Phúc công công tuân lệnh đi vào, Lãnh Nguyệt Hàn nói với Bạch Chấn Hùng: "Gia gia, người về trước đi, trầm tự sẽ đòi lại công bằng cho người, ngày khác trầm sẽ tự mình đến thăm người"

Bạch Chấn Hùng liếc mắt nhìn Tuyết Ninh một cái, nữ nhân này thật lợi hại, xem ra Hoàng Thượng đang tức giận, trước tình huống này hấn cũng không có ý định ở lại, Bạch Chấn Hùng hướng Lãnh Nguyệt Hàn hành lễ rồi lui ra. Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh lạnh lùng nói: "Người điên rồi".

Tuyết Ninh không nói gì, Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng ra lệnh: "Người đầu, Hoàng Hậu nương nương bắt kính với Trần Quốc Công, phạt quỳ ở điện Càn Chính đến khi trời tối, không có ý chỉ của trầm, không cho phép đứng lên". Thượng Quan Thiên Dật vội nói: "Hoàng Thượng...", lời còn chưa nói hết đã bị Lãnh Nguyệt Hàn cắt ngang: "Người cầm miệng cho trầm, mau về phủ chữa thương đi, không có việc gì lại ở đây ra vẻ người tốt". Thượng Quan Thiên Dật còn muốn nói chuyện thì thị vệ đã tiến vào, Tuyết Ninh cũng không cầu xin, nàng đi đến cửa đại điện quý xuống.

Nhìn Thượng Quan Thiên Dật có vẻ như có điều gì muốn nói, Lãnh Nguyệt Hàn bèn lên tiếng: "Người tốt nhất đừng nói gì, nếu không trầm phạt người quỳ cùng nàng, không có việc gì thì mau trở về đi". Thấy Thượng Quan Thiên Dật vẫn không nhúc nhích. Lãnh Nguyệt Hàn tức giận nói: "Người đầu, đưa Quốc sư về phủ".

Một đám thị vệ tiến lên đưa Thượng Quan Thiên Dật về phủ, lúc hấn đi ngang qua Tuyết Ninh thì nàng không hề liếc mắt dù chỉ một cái. Nhưng Thượng Quan Thiên Dật lại không hề tức giận, trong lòng hấn là đau lòng vô tận, tính cách của nàng quật cường như thế, làm sao nàng có thể sinh tồn trong hoàng cung này đây

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 41: Sự kiên định của Tuyết Ninh

Thượng Quan Thiên Dật thờ dài không nói lời nào, liền sai một đám thị vệ hộ tống hắn trở về phủ. Tuyết Ninh vẫn quỳ gối trước cửa Càn Chính Điện, sống lưng thùy chung thẳng tắp, gương mặt mang theo nụ cười lạnh lùng.

Thời tiết âm trầm, khiến con người của Lãnh Nguyệt Hàn buồn bực, khó chịu. Vốn dĩ đang ở trong điện phê duyệt tấu chương nhưng hắn không có cách nào an tâm. Cảm giác con tim buồn buồn, hắn vốn không có ý muốn trách phạt Nàng, hắn chỉ muốn đánh tan ngạo khí của nàng. Tuyết Ninh kia tính khí quật cường, kiêu ngạo như vậy. Muốn ở trong cung này sinh tồn, quả thực là khó khăn. Hắn vốn không muốn quan tâm đến sống chết của nàng, nhưng hắn không cho phép bất luận kẻ nào ở trước mặt hắn kiêu ngạo, không chịu khuất phục như thế. Hơn nữa nàng là nữ nhân của hắn.

Càng nghĩ trong lòng càng phiền muộn, Lãnh Nguyệt Hàn ném bút xuống, cùng Phúc công công đi ra xem một chút. Ra tới cửa điện, đã nhìn thấy Tuyết Ninh quỳ ở nơi đó. Thấy hắn nàng cũng không có cầu xin tha thứ, vẫn như cũ là một bộ ngực trắng tươi cười nói: "Hoàng thượng Cát Tường, tha thứ Tuyết Ninh không cách nào đứng dậy hành lễ"

Lãnh Nguyệt Hàn khinh thường hừ lạnh, đến gần Tuyết Ninh từ trên cao nhìn xuống nói: "Chỉ cần ngươi chịu hướng trăm cầu xin sự tha thứ, thừa nhận ngươi đã sai lầm, trăm sẽ không trách phạt ngươi nữa?"

Nghe xong những lời Lãnh Nguyệt Hàn nói Tuyết Ninh cười trả lời hắn: "Tuyết Ninh can tâm chịu phạt"

Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên nâng cằm Tuyết Ninh lên, khiến cho nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, giọng nói lạnh lùng: "Thu hồi sự kiêu ngạo cùng quật cường của ngươi lại. Ở trong cung này, thứ ngươi cần học là phục tùng. Phục tùng trăm, ngươi có hiểu hay không...."

Nói xong Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên đẩy Tuyết Ninh ra, đem Tuyết Ninh đẩy tới trên mặt đất, liền xoay người cũng không quay đầu nhìn nàng. Rồi khỏi Càn Chính Điện.

Phúc công công liếc mắt nhìn Tuyết Ninh, thờ dài vội vàng đi theo. Tuyết Ninh trên mặt cười khổ, thẳng người tiếp tục quỳ. Nàng thật sự xui xẻo, mấy ngày nay luôn bị thương, còn ngày ngày bị phạt quỳ. Chính nàng cũng thật không hiểu, tại sao bản thân lại phải kiên trì sự kiêu ngạo của chính mình, nhất định cứ thế chọc giận tên bạo quân lạnh lùng đó. Đây không phải là không có việc làm đi tìm người gây sự ư. Ngẩng đầu nhìn trời âm u. Ai.... sợ là trời sẽ mưa, thật là nóc nhà thùng còn gặp mưa suốt đêm.

Phúc công công vội vàng đuổi theo Lãnh Nguyệt Hàn, thận trọng nhắc nhở: "Hoàng thượng, người xem bầu trời như này....."

Lời còn chưa nói hết, Lãnh Nguyệt Hàn một mắt lạnh nhìn tới, Phúc công công giật mình lập tức ngậm miệng không nói gì. Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng nói: "Nàng nguyện ý quỳ, sẽ để cho nàng quỳ, quỳ đến sáng sớm mai khi trăm lên triều"

Phúc công công vừa nghe lập tức thấy khó khăn, trong lòng nghĩ: Hoàng hậu nương nương thân thể mỏng manh như thế, nhìn trời sợ là sắp mưa, nếu đúng như vậy hoàng hậu nhất định sẽ ngã bệnh. Nhưng hoàng thượng đang bực bội, hắn có muốn khuyên cũng không được.

Đột nhiên nghe Lãnh Nguyệt Hàn phân phó: "Bãi giá đến điện của quý phi" Phúc công công bắt đầu đi theo sau.

Nghe lời nói của Lãnh Nguyệt Hàn, ý hắn là muốn nàng quỳ đến sáng sớm mai ư. Thế thì quỳ đến sáng mai vậy, dù sao nàng sẽ không hướng phía hắn chịu thua. Lãnh Nguyệt Hàn đúng là tên xú nam nhân vô tình vô nghĩa, hai ngày trước còn đối xử dịu dàng với nàng. Hiện tại dùng một cái liền lạnh lùng, bỏ lại nàng đi tìm Bạch Phụng Nhi để tiêu dao khoái hoạt. Thật là gần vua như gần cọp, chỉ là không biết Châu nhi cùng Tắc Bắc sao rồi, mới lúc này chỉ lo tức lão già thối tha kia, không để ý hai nha đầu này.

Đang suy nghĩ thì Châu nhi cùng Tắc Bắc chạy tới, vừa nhìn Tuyết Ninh quỳ trên mặt đất, hai người cũng cùng nhau quỳ xuống vội vã hỏi: "Nương nương đã xảy ra chuyện gì?"

Tuyết Ninh nhìn thấy hai người bọn họ trở về cũng thờ dài một hơi: "Trần Quốc Công có làm khó dễ các người?"

"Không có, chỉ phái người đưa bọn nô tì trở về Nguyệt Lạc điện, không cho phép chúng ta ra ngoài, cũng không có làm khó". Châu nhi lắc đầu trả lời

Tắc Bắc mở miệng nói: "Nương nương đã xảy ra chuyện gì?"

Tuyết Ninh cười nói: "Không có việc gì, ta bị hoàng thượng phạt quỳ, nhìn trời muốn mưa, các người nhanh trở về Nguyệt Lạc điện đi, chưa tới sáng sớm mai không cho phép các người ra ngoài"

"Nhưng nương nương.....". Tắc Bắc khó xử

Châu nhi càng thêm la hét nhất quyết không đi, muốn cùng Tuyết Ninh quỳ, Tuyết Ninh nói: "Đây là mệnh lệnh"

Tuyết Ninh biết Châu Nhi sẽ không đi, nhìn chằm chằm vào Tắc Bắc ra lệnh: "Mang Châu Nhi trở về, người hiểu nếu như bị người khác nhìn thấy, đối với ta càng thêm bất lợi"

Tắc Bắc tất nhiên hiểu, lo lắng nhìn Tuyết Ninh một cái, liền lời kéo Châu nhi trở về Nguyệt Lạc điện.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 42: Đêm không yên tĩnh (1)

Đọc theo đường đi Lãnh Nguyệt Hàn gương mặt lạnh lùng không nói một lời nào, mang theo Phúc công công đi thẳng tới tấm điện của Bạch Phượng Nhi. Bạch Phượng Nhi đang ngồi trong phòng, an tĩnh xem sách, chợt nghe Phúc công công thông báo: "Hoàng thượng giá lâm"

Bạch Phượng Nhi vui vẻ ra mặt vội vàng ra cửa nghênh tiếp, còn chưa quỳ xuống Lãnh Nguyệt Hàn đã đỡ dậy. Lãnh Nguyệt Hàn nhẹ giọng nói: "Phượng Nhi không cần đa lễ" nói xong hai người cùng nhau tiến vào trong điện. Nha hoàn rất nhanh đã bưng trà lên, Bạch Phượng Nhi cười nói: "Hoàng thượng sao lại tới đây, nhìn trời hình như muốn mưa, buổi tối người còn đi sao?"

Ý của nàng ta rất rõ ràng, muốn Lãnh Nguyệt Hàn ở lại đêm nay. Lãnh Nguyệt Hàn cười lạnh: "Trẫm, cũng muốn lưu lại bởi Phượng Nhi, nhưng còn có rất nhiều tấu chương chưa phê duyệt xong. Xem qua Phượng Nhi, trẫm liền trở về phê duyệt tiếp tấu chương"

Bạch Phượng Nhi đành phải đồng ý: "Hoàng thượng người cực khổ rồi"

Lãnh Nguyệt Hàn cười, cầm lấy tay Bạch Phượng Nhi, vừa muốn mở miệng nói chuyện, âm thanh chợt vang lên một tia sáng xẹt nhanh qua chân trời. Bị dọa sợ, Bạch Phượng Nhi trực tiếp ngã nhào trốn vào trong ngực Lãnh Nguyệt Hàn. Lãnh Nguyệt Hàn dịu dàng an ủi: "Phượng Nhi chớ sợ, trẫm ở nơi này"

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã bắt đầu mưa to, sấm sét vang dội. Lãnh Nguyệt Hàn ôm Phượng Nhi, nhưng vẫn nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, trời mưa. Nữ nhân ngu ngốc kia vẫn còn ở trong mưa, trong đầu luôn không tự chủ mà nghĩ đến Khương Tuyết Ninh.

Tắc Bặc vừa đem Châu nhi kéo về Nguyệt Lạc điện ngoài trời liền sấm sét vang dội mưa to hạ xuống. Châu nhi một mực kêu la, nhìn phía ngoài mưa to vội nói với Tắc Bặc: "Ta hiểu rồi, người chính là không quan tâm nương nương. Ta từ nhỏ đã cùng nương nương lớn lên, nàng thân thể yếu đuối làm sao có thể quỳ khi mưa lớn như thế này, người lại không quan tâm nương nương "

Đối mặt với sự chỉ trích của Châu nhi, Tắc Bặc không nói gì, chỉ nhìn trời mưa. Tắc Bặc lâm vào trầm tư, hoàng hậu nương nương vào cung ngày thứ hai chủ nhân liền phái nàng tới đây giám thị. Nương nương biết rõ nàng là người hoàng thượng phái tới, nhưng người chưa bao giờ phòng bị đối với nàng. Nàng cũng không biết từ lúc nào đã bắt đầu có cảm tình với nương nương.

Trừ hoàng thượng, Khương Tuyết Ninh là người thứ hai mà nàng nguyện ý đi theo, nghĩ tới đây cũng không để ý Châu nhi đang khóc thút thít, không giao phó gì, liền chạy ra bên ngoài.

Lãnh Nguyệt Hàn cùng Bạch Phượng Nhi dùng qua bữa tối liền trực tiếp trở về Ngự Thư Phòng. Lúc này Tuyết Ninh đã đoán sai, thư phòng ở Càn Chính Điện cũng không phải Ngự Thư Phòng, chỉ là Lãnh Nguyệt hàn bình thường thích ở nơi này phê duyệt tấu chương. Tối nay là không thể nào trở về Càn Chính điện, liền đi tới Ngự Thư Phòng.

Hắn vừa vận ngồi xuống, Phúc công công dâng trà nóng lên nói: "Hoàng thượng, mới từ bên ngoài trở lại, trời mưa xuống, người uống ngụm trà nóng để trừ bỏ khí lạnh trong người đi"

Nói xong Phúc công công đặt trà nóng ở long án thượng rồi lui xuống, Lãnh Nguyệt Hàn phân phó: "Đi xuống trước đi, trẫm muốn yên lặng một chút" Phúc công công lĩnh mệnh lui xuống

Lãnh Nguyệt hàn một mình ngồi ở trong điện, ép buộc bản thân không nghĩ về Khương Tuyết Ninh nữa. Chuyên tâm xem tấu chương, mới vừa cảm tấu chương lên, liền phát giác có người đến, lạnh giọng quát lớn: "Ra ngoài"

Vừa dứt lời, chỉ thấy Lăng Thiên mang theo Tắc Bặc quỳ trên mặt đất nói: "Tham kiến chủ nhân" Lãnh Nguyệt hàn đặt tấu chương xuống, hỏi: "Đêm khuya tới đây vì chuyện gì?" Lăng Thiên do dự không biết mở miệng thế nào.

Chỉ thấy Tắc Bặc đang dịch dung, ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Nguyệt hàn nói: "Tắc Bặc kính xin chủ nhân, tha thứ nương nương, không nên trách phạt nàng nữa quỳ nữa." Lời này vừa nói ra, Lãnh Nguyệt Hàn quanh thân hơi thở trong nháy mắt lạnh đi mấy phần, Lăng Thiên vội vàng nói: "Chủ nhân bớt giận"

Lãnh Nguyệt hàn không để ý đến nhìn Tắc Bặc lạnh lùng nói: "Cho trẫm một lý do, không cần nói cho trẫm người bị nàng thu mua rồi"

Tắc Bặc vội vàng nói: "Thuộc hạ không dám, thuộc hạ đời này chỉ theo chủ nhân"

Lãnh Nguyệt lạnh lùng hỏi: "Vậy người hôm nay tại sao lại tới đây vì nàng mà cầu tình trẫm"

"Thuộc hạ không biết, nhưng trong lòng không muốn thấy nương nương chịu phạt"

Lãnh Nguyệt giận giữ vỗ bàn một cái nói: "Người sợ rằng đã quên mất sứ mạng của mình, trẫm chỉ muốn người giám thị nàng" . Lăng Thiên nói: "Chủ nhân không nên tức giận, thuộc hạ đến màn Phong hộ phách rồi đi"

Lãnh Nguyệt rét lạnh mặt mà nói: "Trẫm, lần sau không muốn nghe thấy những lời như thế này nữa. Không có việc gì tất cả lui xuống đi, trẫm mệt mỏi" Tắc Bặc đang còn muốn nói chuyện, Lăng Thiên lại lôi kéo nàng, biến mất ở trong điện,

Lãnh Nguyệt hàn vuốt vuốt mi tâm, nhắm hai mắt tiếng mưa gió ở bên ngoài, ngồi trên Long ý giả vờ ngủ say, trong thức mắc tự hỏi: Khương Tuyết Ninh, trầm nên làm sao với người bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Đêm không yên tĩnh (2)

Phúc Thọ cung

Trong điện tối đen như mực, ngoài cửa sổ mưa gió mãnh liệt, sấm sét vang dội, một tia chớp rạch ngang bầu trời trong nháy mắt chiếu sáng cả gian phòng. Thái hậu ngồi ở chủ vị, trong bóng tối không thấy rõ nét mặt của nàng, phía dưới một người áo đen đang quỳ, không thấy rõ dung mạo. Chỉ nghe Thái hậu trầm thấp mở miệng nói: "Mị nhi, người vẫn còn giận mẫu thân"

Người áo đen lạnh lùng mở miệng: "Hài nhi không dám"

Thái hậu nghe vậy, bi thương cười nói: "Vi nương biết, người đang còn tức giận mẫu thân vì đã giết chết cha người. Nhưng người không thể trách mẫu thân được, nếu để cho tiên hoàng bắt được cha người, người và mẫu thân đều không sống nổi. Mẫu thân ban đầu là vì bảo toàn người...người phải biết chúng ta cùng chung kẻ thù là tiên hoàng, nữ nhân kia cùng Lãnh Nguyệt Hàn, là cả Nguyệt Lạc nước"

Người áo đen cung kính, không mang một tia tình cảm hồi đáp: "Hài nhi hiểu". Thái hậu thở dài nói: "Nếu như không phải mẫu thân phái người nói cho người biết, mẫu thân bệnh tình nguy kịch, chỉ sợ người sẽ không trở về nhìn mẫu thân "

Người áo đen nói: "Dạ Mị sự vụ bận rộn, hài nhi chưa thu xếp được" Thái hậu cũng không phản bác chỉ là thở dài nói: "Thời gian ngắn ngủi mới mười năm chúng ta đã đem Dạ Mị Các phát triển mạnh mẽ, bây giờ ở trên giang hồ là tổ chức sát thủ tiếng tăm lừng lẫy, giúp mẫu thân tiến hành báo thù"

Người áo đen không nói gì, Thái hậu tiếp tục nói: "Mị nhi yên tâm, mẫu thân một ngày nào đó sẽ đem cả Nguyệt Lạc quốc đưa cho người, lấy mạng Lãnh Nguyệt Hàn đền tể cha người" Vừa dứt lời, một tia chớp đánh qua, chiếu sáng người áo đen, chỉ thấy hán mang mặt nạ quỷ màu bạc trên mặt, khoe miệng mang theo khinh thường cười nói: "Hài nhi không cần, Nguyệt Lạc quốc mẫu thân giữ lại cho mình đi, nếu như mẫu thân không có gì phân phó, hài nhi xin được cáo lui trước"

Thái hậu nói: "Đã đến như vậy rồi, liền ở lại mấy ngày đi". Nàng cẩn thận từ xuất quỷ nhập thần võ nghệ cao cường này giúp một tay. Dạ Mị trả lời: "Hài nhi còn có chuyện" Không đợi Thái hậu lên tiếng, giống như một cơn gió biến mất ở trong điện, chỉ để lại tiếng hai cánh cửa sổ đóng đưa. Thái hậu lộ ra nụ cười lạnh lùng, bụng trà lên, uống một hớp.

Đôi tay vỗ vỗ, Khương Khôn đẩy cửa đi vào trong điện, cung kính nói: "Cô cô" Thái hậu hỏi "Chuyện ta phân phó người làm xong chưa". Khương Khôn cười nói: "Cô cô yên tâm, tất cả đều trong lòng bàn tay"

Thái hậu nói: "Vậy thì tốt, mấy ngày nay phía nhà đầu thối đó có động tĩnh gì không?" Khương Khôn trả lời: "Nghe nói hôm nay nàng đắc tội Trần Quốc Công, bị hoàng thượng phạt quỳ gối bên ngoài Càn Chính Điện"

Thái hậu cười lạnh: "Không cần phải để ý đến nàng, làm xong chuyện của mình là được, nhà đầu này không phải một người đơn giản, có lúc ta không khỏi hoài nghi, nàng chính là cái kia sao chổi sao? Hơn mười năm chưa từng thấy qua, cũng không có ai đã hỏi, nhưng nàng cái gì đều biết, người không phải cảm thấy kỳ quái sao" Khương Khôn trong lòng cũng không hiểu, hán đã sai người đi tra, đi theo Tuyết Ninh Lan đi đã chết còn có nhà hoàn nhặt được Châu nhi.

Thái hậu thấy Khương Khôn suy tư liền mở miệng nói: "Tốt lắm, đừng vì nàng mà hao tâm tổn sức nữa, nàng ta cũng chỉ là một con cò tạm thời, nếu như không nghe lời cùng lắm là phá hủy. Người chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của ta, những thứ khác không cần người quan tâm"

Khương Khôn cung kính hồi đáp: " Vâng ". Thái hậu phát tay một cái nói: "Người đi xuống đi, ai gia mệt mỏi" Khương Khôn cung kính hành lễ rồi thối lui khỏi điện.

Mưa càng ngày càng lớn, Tuyết Ninh vẫn quỳ ở đó, nước mưa đã sớm che mờ tầm mắt của nàng, y phục không cần phải nói cũng sớm đã ướt đẫm, nhưng nàng vẫn như cũ vững vàng quỳ ở nơi đó, không cầu xin, không nói lời nào, cứ như vậy đắm mưa .

Dạ Mị từ Phúc Thọ cung ra ngoài, cũng không rời khỏi hoàng cung, một thân một mình đi mưa di chuyển trong cung, chỉ muốn mưa cuốn đi hết cừ hận của mình. "Mẫu thân" hán khẽ hừ lạnh, đối với nữ nhân kia mà nói hán chẳng qua cũng chỉ là một con cò. Ngay từ lúc nhìn thấy nữ nhân kia tự tay giết chết cha của hán thì hán đối với nàng không còn bất cứ tia cảm tình nào rồi. Nhưng là nàng ta nói rất đúng, kẻ thù lớn nhất của hán chính là Lãnh Nguyệt Hàn. Phụ hoàng cùng mẫu hậu, họ cũng sớm đã chết rồi, phần thù hận này, đương nhiên là ở trên người Lãnh Nguyệt Hàn đòi lại.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 44: Đăng đồ tử (tên khốn, tên háo sắc)

Dạ Mị giống như một con chim ưng màu đen, trong màn đêm u tối, hần xuyên qua màn mưa, trong nháy mắt đã đứng ở trên nóc điện Càn Chính, hần trong lúc rảnh rỗi muốn thử gấp cái tên Hoàng đế phế vật kia, nghe nói hần phải cưới Hoàng Hậu mới có thể tự mình chấp chính. Dạ Mị bình thường khinh thường nhất là những kẻ bất lực ấy, xem ra Lãnh Nguyệt Hàn cũng chỉ là một kẻ đại bất lực mà thôi (Anh khinh địch quá đó). Chẳng những bị nẫu thân của mình khống chế suốt mười sáu năm mà cuối cùng còn muốn dựa vào một nữ nhân. Thật là muốn biết kẻ bất lực này, về phần làm đối thủ cạnh tranh, hần căn bản không xứng, nếu muốn làm đối thủ của Các chủ Dạ Mị Các thì cũng phải được Dạ Mị hần coi trọng mới được.

Vốn định đi đùa giỡn tên Hoàng đế bất lực kia nhưng bỗng nhiên hần thấy một nữ tử quý gồi trước cửa đại điện, mưa lớn như thế, là ai quý gồi ở nơi đó? Dạ Mị vốn không phải là người thích xen vào chuyện của người khác nhưng hôm nay không biết tại sao hần lại rất muốn tìm hiểu cho tới cùng, hần lập tức từ trên mái hiên bay xuống.

Tuyệt Ninh quý gồi ở nơi đó đã sớm vừa mệt vừa đói, hơn nữa cơn mưa quá lớn, dù cho chính nàng có thị lực tốt cũng không nhìn rõ cái gì. Chỉ thấy một cái bóng màu đen hiện lên trước mắt mình, nàng còn chưa kịp phản ứng thì cổ đã bị người từ phía sau khống chế. Vốn nàng tưởng rằng đó là Lãnh Nguyệt Hàn nhưng trong nháy mắt hai bên tiếp xúc, Tuyệt Ninh nhạy bén phát hiện đó không phải là mùi hương trên người Lãnh Nguyệt Hàn. Mặc cho Tuyệt Ninh giãy giụa như thế nào cũng không thoát được sự khống chế của đối phương. Tuyệt Ninh lạnh giọng hỏi: " Là ai?". Đối phương không có trả lời mà chỉ cười khê

Dạ Mị không ngờ tới nữ tử quý gồi ở đó lại xinh đẹp như vậy. Nàng có làn da trắng nõn mà ai cũng ao ước cùng với một đôi mắt đen sáng rực tựa như có thể nhìn thấu cả đời người, cung trang màu trắng bị ướt nhẹp dán sát vào người nàng, đường cong cơ thể hoàn toàn lộ rõ, chẳng những nàng không chột vật mà lại thêm vài phần quyến rũ.

Nữ nhân xinh đẹp có ai mà không thích, hơn nữa còn là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như thế. Dạ Mị từ phía sau hôn lên hai má Tuyệt Ninh, bất cần đời nói: " Nữ nhân, người thật đẹp, cùng bản Các chủ trở về làm Các chủ phu nhân được không".

Tuyệt Ninh tức giận nói: " Tên đăng đồ tử kia, còn không mau buông ra". Dạ Mị lại một lần nữa cười khê, nói: " Buông người ra, ta thật luyến tiếc" Nói xong còn ngửi mùi hương trên người Tuyệt Ninh, cười nói: " Nữ nhân, trên người của người thật thơm". Tuyệt Ninh cả người đã sớm không còn sức, dù cho nàng dùng hết toàn lực cũng không thoát khỏi khống chế của Dạ Mị, trong lòng vừa xấu hổ vừa giận dữ vô cùng, để tên đăng đồ tử này nhìn thấy cả người mình đang vô cùng chột vật, tiếc rằng bản lĩnh của mình không bằng người, căn bản không thấy rõ dụng mạo của đối phương.

Đột nhiên Dạ Mị nói: " Nữ nhân, hãy ngoan ngoãn đi cùng bản Các Chủ thôi". Dứt lời hần ra tay điểm huyết đạo của Tuyệt Ninh, nàng liền lâm vào hôn mê, Dạ Mị vừa lòng cười, vừa định ôm lấy Tuyệt Ninh rồi đi chợt nghe có người quát: " Người nào". Vừa dứt lời liền có một đám hộ vệ xông tới. Dạ Mị vui cười nói: " Ai, xem ra hôm nay không thể mang nàng đi được, thật sự đáng tiếc a, nhưng người yên tâm đi, người nhất định không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của bản Các chủ đâu"

Dạ Mị quý dị cười một tiếng, lại hôn trộm Tuyệt Ninh một cái, sau đó liền đem Tuyệt Ninh ném cho Lãnh Nguyệt Hàn ở phía trước đang đi nhanh tới. Mặt nạ quý màu bạc ở trong đêm tối lóe sáng dị thường, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn cười một cách quý mị. Chỉ trong giây lát hần đã biến mất trong màn mưa.

Lãnh Nguyệt Hàn không kịp chuẩn bị đỡ lấy Tuyệt Ninh, chỉ thấy bóng dáng màu đen kia đã biến mất ở chỗ nóc nhà. Lãnh Nguyệt Hàn quát lớn: " Lôi, đuổi theo đi, bắt sống". Lãnh Nguyệt Hàn vừa dứt lời, một bóng dáng màu đen liền biến mất ở trong mưa.

Lãnh Nguyệt Hàn đứng ở trong mưa, nhìn Tuyệt Ninh đang hôn mê nằm trong lòng mình, thờ dài nói: " Phúc Bảo, đi thỉnh thái y". Nói xong liền ôm Tuyệt Ninh vào điện Càn Chính.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 45: Thu hồi lại sự giả dối của người

Khi Tuyệt Ninh tỉnh lại đã là buổi trưa của ngày hôm sau, bởi vì đêm mưa nên nàng bị nhiễm phong hàn. Tuyệt Ninh mở mắt cảm giác tứ chi dường như vô lực, đầu rất đau nhức, nàng nhìn quanh bốn phía, mình đang ở Điện Càn Chính sao, vừa định ngồi xuống, chợt nghe âm thanh của Lãnh Nguyệt Hàn: " Tỉnh?" Tuyệt Ninh theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hàn lười biếng dựa vào long sàng bên kia, trong tay cầm một cuốn sách, hần chỉ mặc một bộ quần áo trong màu trắng, dây lưng được nói lỏng ra, nhìn qua cả người có lực hấp dẫn trí mạng. Lãnh Nguyệt Hàn thấy Tuyệt Ninh nhìn mình chằm chằm, trêu chọc nói: " Thấy thế nào, Ninh nhi có vừa ý với sắc đẹp của trẫm?" Tuyệt Ninh nghe vậy tức giận thiếu chút nữa học máu, chưa kịp qua nam nhân nào vô sỉ như thế này, ngày hôm qua thì lạnh lùng giống như Diêm La đến từ địa ngục hôm nay lại dịu dàng, đúng là thất thường mà.

Cổ họng Tuyết Ninh đau rát, nói chuyện thật khó khăn, Lãnh Nguyệt Hàn phản phó: "Phúc Bảo, lấy nước đem lại đây" phúc công công đã sớm chuẩn bị, chỉ chờ Tuyết Ninh tỉnh lại, Lãnh Nguyệt Hàn vừa phản phó, Phúc công công liền lập tức đi vào, Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Đưa cho trầm" nói xong tiếp nhận chén trà, nâng Tuyết Ninh dậy, Tuyết Ninh bây giờ thật sự rất khát, cũng không có cự tuyệt, để cho Lãnh Nguyệt Hàn đút cho mình uống nước.

Chờ đến khi uống xong cả ly nước, Tuyết Ninh mới háng giọng nói: "Đa tạ Hoàng Thượng". Lãnh Nguyệt Hàn giúp Tuyết Ninh uống nước xong, Phúc công công liền nhanh chóng nhận lấy cái chén rồi đi ra ngoài điện. Lãnh Nguyệt Hàn Nghe Tuyết Ninh nói lời cảm tạ vẫn như cũ không buông nàng ra, để Tuyết Ninh nằm trong lòng của mình, cười nói: "Tuyết Ninh không cần khách khí như thế, đây đều là chuyện trăm nên làm", thanh âm của hắn tràn ngập ái náy.

Tuyết Ninh suy yếu khẽ cười nói: "Hoàng Thượng, nơi này trừ ta và người cũng không có người ngoài, nó thì thấy người không cần phải đóng kịch nữa". Lãnh Nguyệt Hàn nghiêm túc nói: "Sao Ninh Nhi lại nói như vậy". Tuyết Ninh nhìn chăm chăm Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Chẳng lẽ Hoàng Thượng quên chuyện xảy ra ngày hôm qua".

Lãnh Nguyệt Hàn cười khê, ôm chặt hai cánh tay của Tuyết Ninh nói: "Ninh Nhi còn giận trầm vì chuyện ngày hôm qua?". Nói xong lại ra vẻ vô cùng thân thiết điểm nhẹ mũi của Tuyết Ninh, tiếp tục nói: "Ninh Nhi đừng giận, hi vọng nàng hiểu được trầm là thân bất do kỷ". Tuyết Ninh khinh thường khẽ cười nói: "Hay cho câu thân bất do kỷ, Tuyết Ninh mặc kệ trong lòng người đang có âm mưu gì, cứ cho là hôm nay Tuyết Ninh cầu người buông tha cho Tuyết Ninh đi, ta có thể đáp ứng người ở tại điện Càn Chính này, ở trước mặt người khác giả bộ ân ái, giữ gìn uy nghiêm cho người. Nhưng mà xin người thu hồi lại sự dối trá của mình đi, không cần đùa giỡn trò chơi tình yêu với ta, lúc nóng lúc lạnh, rốt cuộc người muốn làm gì?" Tuyết Ninh một mạch nói hết suy nghĩ của mình, Lãnh Nguyệt Hàn nhìn chăm chăm vào nàng, Tuyết Ninh liền quay mặt đi chỗ khác, không muốn nhìn Lãnh Nguyệt Hàn.

Lãnh Nguyệt Hàn thờ dài nói: "Nếu trầm nói cho nàng biết, trầm thức sự thích nàng, nàng nguyện ý chấp nhận trầm sao?". Tuyết Ninh lạnh nhạt nói: "Hoàng Thượng, Tuyết Ninh đã nói, mời người thu hồi sự dối trá của người đi. Yêu, Tuyết Ninh không cần"

Lãnh Nguyệt Hàn xoay mặt Tuyết Ninh lại, làm cho nàng nhìn thẳng vào hắn, đem gương mặt tuấn tú kề sát mặt nàng, vẻ mặt dịu dàng nói: "Ninh Nhi, mặc kệ trước kia như thế nào, từ giờ chúng ta hãy quên đi chuyện trước kia, một lần nữa làm quen lại với nhau, lấy thật tâm của mình đối lấy thật tâm của người" Lãnh Nguyệt Hàn vẻ mặt nhu tình, không xưng là trầm mà lại xưng ta, nếu là nữ tử khác, đã sớm say lòng, nhưng tiếc là Khương Tuyết Ninh không phải bọn họ. Chỉ nghe Tuyết Ninh nói: "Ta căn bản vô tâm, người cũng vô tâm, làm sao mà trao đổi"

Lãnh Nguyệt Hàn còn muốn nói điều gì đó nhưng Tuyết Ninh cố chấp nhắm mắt lại, nói: "Hoàng Thượng, nó thì mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi". Lãnh Nguyệt Hàn thờ dài một hơi, nhẹ nhàng buông Tuyết Ninh ra, thay nàng đắp lại chăn, trước khi đi ghé vào tai nàng nói: "Bất luận thế nào trầm cũng sẽ không buông tay nàng, trầm sẽ đem nàng giữ bên cạnh, dù chỉ là thể xác, trầm cũng sẽ không buông tay". Nói xong Lãnh Nguyệt Hàn liền xoay người ra khỏi điện.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 46: Gặp, thử tin tưởng

Lãnh Nguyệt Hàn vừa mới ra ngoài, Tắc Bắc và Châu Nhi liền tiến vào, Châu Nhi đã sớm quên sạch cái gì là lễ nghi quy định, chạy ngay đến trước mặt Tuyết Ninh ân cần hỏi han: "Tiểu thư, người có sao không?". Tuyết Ninh mở mắt nhìn hai người miễn cưỡng cười nói: "Không có việc gì, chẳng qua chỉ cảm mưa một chút mà thôi, các người không cần lo lắng". Tắc Bắc lo lắng nhìn Tuyết Ninh, môi mấp máy nửa ngày nhưng cuối cùng vẫn không nói gì thêm.

Tuyết Ninh cười với nàng, Tắc Bắc xấu hổ cúi đầu xuống. Châu Nhi hỏi: "Nương Nương, người hẳn là đã đói bụng rồi, Hoàng Thượng đã phản phó Ngự Thiện phòng làm điểm tâm cho người, để Châu Nhi đi bảo bọn họ dâng lên". Tuyết Ninh nói: "Thật sự có hơi đói bụng". Tắc Bắc nghe vậy vội vàng nói: "Nó thì đi truyền lệnh cho bọn họ".

Chỉ trong chốc lát, các món ăn tinh xảo đã bày biện đầy bàn, Tuyết Ninh thật sự là rất đói bụng, không để ý hình tượng gặm lấy gặm để, sau khi đã ăn no, Tuyết Ninh cảm thấy cả người tràn trề năng lượng, nàng muốn cùng Châu Nhi ra ngoài đi dạo một lát, cả hai người Châu Nhi cùng Tắc Bắc cùng khuyên can nhưng không làm thay đổi được ý muốn của Tuyết Ninh.

Châu Nhi và Tắc Bắc đỡ Tuyết Ninh đến đình nghỉ mát trong Ngự Hoa viên ngồi nghỉ ngơi. Tuyết Ninh nhìn cả vườn hoa tươi rói giống như lơ đãng hỏi: "Thượng Quan đại nhân có khỏe không?". Tắc Bắc trả lời: "Nghe Phúc công công nói, Thượng Quan đại nhân không thượng triều, Hoàng Thượng cho phép ngài ấy ở nhà nghỉ ngơi". Tuyết Ninh gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: Nói vậy thương tích hẳn không nhẹ, nếu không sao lại không thượng triều. Nàng thờ dài một hơi...

Đột nhiên thanh âm của Thượng Quan Thiên Dật vang lên: "Làm phiền Nương Nương lo lắng cho hạ quan". Tuyết Ninh quay đầu đã thấy Thượng Quan Thiên Dật mặc một bộ bạch y, phe phẩy quạt giấy đứng ở dưới ánh mặt trời, cười nhìn mình. Tuyết Ninh nghiêm mặt nói: "Phải". Nói xong, nàng muốn để Châu Nhi và Tắc Bắc đỡ mình rời đi.

Thượng Quan Thiên Dật vội nói: "Nương nương từ từ đã, hạ quan có thể nói chuyện riêng với nương nương một chút không?". Tuyết Ninh bình tĩnh nhìn Thượng Quan Thiên Dật, tuy nàng không biết hắn có ý gì nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Hai người các người đi xuống trước đi". Tắc Bắc cùng Châu Nhi lĩnh mệnh ra khỏi đình.

Thượng Quan Thiên Dật bước vào trong đình, ngồi đối diện với Tuyết Ninh. Tuyết Ninh nói: "Không biết Thượng Quan đại nhân muốn nói chuyện gì với Bồn cung?"

Thượng Quan Thiên Dật cười dịu dàng nói: "Nương nương không cần phòng bị, hạ quan tuyệt đối sẽ không làm kẻ địch của nương nương". Tuyết Ninh khẽ cười nói: "Ở trong hoàng cung này, cho tới bây giờ Bồn cung cũng không phân biệt rõ ai là kẻ thù ai là bằng hữu". Lời này vừa nói ra, trên mặt Thượng Quan Thiên Dật xuất hiện một tia bi thống: "Đúng vậy, trong hoàng cung này, không ai biết rõ đâu là kẻ địch, đâu là bằng hữu, nhưng Thượng Quan Thiên Dật thề nhất định sẽ bảo vệ nương nương chu toàn". Tuyết Ninh không hiểu nhìn Thượng Quan Thiên Dật, nhìn dáng vẻ của hắn không giống nói láo, nhưng... Tuyết Ninh hỏi: "Vì sao?"

Thượng Quan Thiên Dật bình tĩnh nhìn Tuyết Ninh, ánh mắt nóng bỏng đó có lẽ Tuyết Ninh sẽ không hiểu nhưng Thượng Quan Thiên Dật cũng không nói rõ mà chỉ nói: "Coi như chúng ta có duyên đi, cùng người kết giao bằng hữu, sau này nếu ở trong cung gặp chuyện không vui, người có thể tìm ta tâm sự, được không?"

Tuyết Ninh vô cùng sửng sốt, thầm nghĩ: "Bằng hữu", mình tin tưởng hắn sao?. Thượng Quan Thiên Dật nhìn ra sự nghi ngờ của Tuyết Ninh bèn nói: "Ha ha.. ta biết ngươi không tin nhưng ta thật sự không có ác ý". Thượng Quan Thiên Dật đang khổ não không biết nên giải thích với Tuyết Ninh như thế nào, là hắn quá nóng lòng, không nên lỗ mãng như thế, nói những lời vượt khỏi chừng mực, nhưng hắn thật sự không muốn thấy nàng một mình kiên cường đối diện với mọi thứ.

Đúng lúc Thượng Quan Thiên Dật đang khổ não thì Tuyết Ninh mở miệng nói: "Ta tin ngươi". Nói xong mỉm cười nhìn Thượng Quan Thiên Dật, Thượng Quan Thiên Dật nghe Tuyết Ninh nói như vậy thì vô cùng cao hứng. Tuyết Ninh nói tiếp: "Ngươi biết không, thật ra ngươi và một người bạn của ta rất giống nhau nên ta cảm thấy ngươi không phải là người xấu". Thượng Quan Thiên Dật sờ đầu cười khúc khích, Tuyết Ninh nhìn động tác tức cười của hắn cũng cười theo.

Cả buổi chiều hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, Tuyết Ninh luôn có một loại ảo giác, lần đầu tiên gặp nàng liền cảm thấy Thượng Quan Thiên Dật và Vân Thiên rất giống nhau, tuy dung mạo khác nhau nhưng cả hai đều rất ôn hòa, khiến cho người khác muốn thân cận, có lẽ nàng cũng nên học cách thân cận với một người, ở trong hoàng cung tranh đấu không nghỉ này có một tri kỷ chính là một chuyện may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lân Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 47: Mật đàm (1)

Ngự thư phòng

Lân Nguyệt Hàn ngồi trên long ý, vẻ mặt không tập trung, tứ đại hộ pháp gian khổ quỳ gối ở phía dưới, hai mắt nhìn nhau hết sức khó hiểu, hôm nay mọi người đến đây ai nấy đều có việc muốn bẩm báo, nhiệm vụ đã hoàn thành. Ngay cả Giang Nam lấy cớ về nhà thăm người thân nhưng thực chất là coi xét (giám thị) Khương Khôn thay Lân Nguyệt Hàn cũng đã trở lại, có việc muốn bẩm báo, nhưng cả bốn người đã quý đã hơn một nén nhang, chủ tử ngay một câu cũng không nói.

Bốn người truyền ánh mắt khó hiểu nhìn nhau, có phải là bọn họ đã làm sai việc gì hay không, chủ tử sẽ trừng phạt bọn họ sao, nhưng trước kia chủ tử chưa bao giờ trừng phạt bọn họ, chẳng lẽ quý chính là sự trừng phạt, bốn người thật sự không hiểu, lại không ai dám mở miệng đề hỏi, cứ quỳ như vậy.

Thượng Quan Thiên Dật bước vào thì thấy một màn quý dị như thế này xuất hiện trước mắt, Hoàng thượng đại nhân thân ái không biết đã thả hồn mình đi nơi nào rồi, tứ đại hộ pháp thì vẫn quỳ ở phía dưới không biết phải làm sao, Thượng Quan Thiên Dật cười khẽ

Đột nhiên la lớn: "Khởi bẩm hoàng thượng, có việc khẩn cấp" vừa nói xong, Lân Nguyệt Hàn nhất thời cả kinh mà tỉnh lại, đang ngồi trên long ý liền đứng lên, tứ đại hộ pháp cố gắng nhịn cười, làm cho mình không cười thành tiếng mà run cả vai, trong lòng thầm khen: Đúng là chỉ có quốc sư mới có biện pháp, thật sự rất sùng bái người.

Lân Nguyệt Hàn đứng ở đó nhìn ý cười trên mặt Thượng Quan Thiên Dật, cùng với sự có mặt của tứ đại hộ pháp đang quỳ phía dưới, nhất thời hiểu ra, hóa ra Thượng Quan Thiên Dật đang trêu chọc mình. Tức giận trừng mắt liếc nhìn Thượng Quan Thiên Dật một cái, thuận thế ngồi lại trên long ý, lạnh lùng nhìn mọi người.

Thượng Quan Thiên Dật vuốt hai tay một cái thăm than, vô tội nói: "Không thể trách ta, là người bảo bọn họ tới báo cáo, kết quả lại ngồi ở đây ngây ngẩn cả người.

Mặt Lân Nguyệt Hàn vẫn lạnh lùng như trước không nói gì, Thượng Quan Thiên Dật theo bản năng sờ sờ cái mũi của mình rồi tìm ghế dựa ngồi xuống, Lân Nguyệt Hàn nhìn bốn người đang quỳ gối ở phía dưới lạnh lùng nói: "Tất cả đều đứng hết lên đi" Tứ đại hộ pháp thấy vậy, tất cả cùng nhau nói: "Cảm ơn chủ tử"

Lân Nguyệt Hàn nói: "Tất cả mọi việc đều làm tốt chứ, ngày mai thái tử Vân Thủy Quốc sẽ đến nước ta, có thể ta sẽ phái người đi theo bảo hộ" Lôi Kính trả lời: "Chủ nhân xin người cứ yên tâm, mọi thứ đều đã được an bài tốt rồi" Lân Nguyệt Hàn gật đầu, ngay lập tức lại hỏi thêm: "Phái người giám

sát chu đáo khuê phòng của Dạ Mị " Lôi Kính trả lời: " Đã phái người tiếp cận bọn hắc ở kinh thành, đến nay vẫn không phát hiện được cái gì."

Lãnh Nguyệt Hàn tức giận hừ lạnh nói: " Hừ... giám sát nghiêm mật, phải bắt sống Dạ Mị" Trong lòng thầm nghĩ: Dám đến hoàng cung cướp người , mà người đó lại là Hoàng hậu nữa, đây chẳng phải là xúc phạm người có quyền thế hay sao, hôm qua Lôi Kính trở về, trực tiếp quỳ xuống nhận tội, Lãnh Nguyệt Hàn cả kinh cùng đau khổ thất vọng, rốt cuộc người nào lại dám làm chuyện như vậy, võ công cao hơn cả Lôi Kính, chỉ sợ võ công như thế hiện nay không có mấy người, trong lòng càng thêm nghi ngờ, người này cùng Khương Tuyết Ninh có quan hệ như thế nào, vì sao ban đêm xông vào hoàng cung mang nàng đi, không nghĩ tới đó chính là sát thủ Dạ Mị tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ

Lãnh Nguyệt Hàn ý thức được bản thân đang thất thần không khỏi ho khan một tiếng, hỏi: " Gần đây Khương Khôn đang làm gì?" Giang Nam trả lời: " Hiện nay không có hành động nào khả nghi, mỗi ngày ngoại trừ vào triều thì hắc còn cùng các quan viên tụ tập ăn cơm uống rượu, tất nhiên phần lớn ở bên trong lầu các, uống rượu cùng với các kỹ nữ"

Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Nói vào trọng điểm" Giang Nam trả lời: "Thuộc hạ có tin tốt đang muốn báo lại với chủ tử, căn cứ vào lần Khương Khôn say rượu, hắc nói giống như đang tiến hành một cuộc giao dịch nào đó, chắc là tích trữ lương thực" Lãnh Nguyệt Hàn đập bàn nói: " Bây giờ rốt cuộc lão yêu bà cũng không kiềm chế được nữa rồi, bọn họ muốn làm gì? Muốn trảm nhường lại quyền lợi trong tay, ngấm trăm phương nghìn kế tìm nhược điểm của trẫm, đang chờ đợi cơ hội, để trừ khử và thay thế trẫm

Thượng Quan Thiên Dật nói: "Giang Nam, giám sát nghiêm mật Khương Khôn, nhân cơ hội này chúng ta phải nhanh chóng trừ bỏ Lão Hồ Ly này" Lãnh Nguyệt Hàn nhíu mày nhìn Thượng Quan Thiên Dật, ai ngờ Thượng Quan Thiên Dật thừa nước đục thả câu nói: " Thiên cơ bất khả lộ, người vẫn nên đem toàn bộ sức lực đặt trên người thái tử Vân Thủy Quốc thì tốt hơn, đây là lần đầu tiên bọn hắc đến quốc gia của chúng ta, tuy rằng những năm gần đây đều sống yên ổn, vô sự, nhưng mà đối với bọn chúng, ta không biết là địch hay là bạn, còn phải giám sát thêm" Lãnh Nguyệt Hàn gật đầu coi như là đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 48: Mật đàm (2)

Thượng Quan Thiên Dật hỏi Lăng Thiên: " Quý đạo từ ở nơi đó có tin tức gì hay không" Lăng Thiên cung kính trả lời: Thừa quốc sư hiện nay vẫn không có tiến triển gì" Thượng Quan Thiên Dật thờ dài, Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Không cần lo lắng, cái gì cũng phải cần có thời gian, không cần quan tâm, lo lắng độc trên người của ta nữa, chỉ phí không cần lo, phải trừ khử đi lão thái bà kia trước đã" Hiếm khi Thượng Quan Thiên Dật tức giận nói: "Không cần hành động theo tình cảm, không có người, giang sơn này còn tồn tại sao" quay đầu lại phân phó với Lăng Thiên: Tận dụng mọi sức lực giúp đỡ Quý đạo từ điều chế thuốc giải được" Lăng Thiên cung kính nói: "Thuộc hạ tuân mệnh"

Tắc Bắc đứng ở đó vẫn không nói gì, đột nhiên quỳ xuống mở miệng nói: "Thuộc hạ nguyện ý rời cung đi giúp Giang Nam, cùng nhau giám sát Khương Khôn" Lãnh Nguyệt Hàn liếc mắt, lạnh lùng nhìn Tắc Bắc nói: " Thế nào, giờ không muốn ở bên người Khương Tuyết Ninh nữa hay sao, sợ bị nàng lấy lòng, phản bội lại trẫm"

Tắc Bắc cung kính nói: "Thuộc hạ không dám, đời này thuộc hạ nguyện ý và trung thành với một minh chủ tử mà thôi" Lãnh Nguyệt hàn nói: "Vậy vì sao phải rời cung" Tắc Bắc không nói gì, Giang Nam nói: "Thuộc hạ cho rằng, chủ tử không nhất thiết phải phái tỷ tỷ đi giám sát nàng, đối với nàng chẳng qua là một con cò, không cần bảo tỷ tỷ đi làm nha hoàn hầu hạ cho nàng, tùy tiện phái một người nào đó làm tiếp nhiệm vụ này là tốt lắm rồi." Ai ngờ, còn chưa nói hết câu đã bị Lãnh Nguyệt Hàn đánh gãy lời nói: "Câm miệng, ở nơi này không tới phiên người làm chủ, không cần nghi ngờ quyết định của trẫm, các người chỉ cần nghe và làm theo lời của trẫm là tốt rồi" Tắc Bắc chạy lại kéo Giang Nam trả lời: "Thuộc hạ biết tội" Lãnh Nguyệt Hàn hừ lạnh, không để ý tới bọn họ

Thượng Quan Thiên Dật nói: "Tốt lắm, không có chuyện gì nữa, bốn người các người đều đi xuống đi, làm việc của mình cho tốt" Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Tất cả đều đi xuống đi" bốn người cung kính nói: "Vâng" nháy mắt ở trong điện không còn thấy bóng dáng bốn người họ

Thượng Quan Thiên Dật nhìn về mặt không tốt của Lãnh Nguyệt Hàn, thờ dài hỏi: " Người rốt cuộc định làm gì với Tuyết Ninh" Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Thượng Quan Thiên Dật rồi đem lời nói hắc vừa nói đáp lại: "Thiên cơ bất khả lộ" Thượng Quan Thiên Dật không còn gì để nói

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Thượng Quan Thiên Dật nói: "Đừng cho rằng trẫm thật sự không biết trong lòng người đang suy nghĩ gì, đơn giản là muốn trẫm đối xử tốt với nàng trẫm có thể đáp ứng, đã là một con cò thì cũng có thể phát huy giá trị lợi dụng của nó" Thượng Quan Thiên Dật nói: "Hàn, có lẽ chúng ta nghĩ sai rồi, Khương Tuyết Ninh chỉ là một người bình thường, không cần đem nàng dính vào cuộc tranh đấu này"

Lãnh Nguyệt Hàn cười khê: "Nhưng mà nàng muốn dính vào cuộc chiến này không phải sao? Không có người nàng sẽ không bao giờ trở thành hoàng hậu, không có nàng trẫm cũng không cần cầm lại quyền, Mị Các vì nàng mà ban đêm đến hoàng cung cướp nàng, người nghĩ nàng sẽ không quan tâm tới chuyện này sao?" Thượng Quan Thiên Dật hiểu được ý của Lãnh Nguyệt Hàn, nhưng mình không đành lòng nhìn thấy Tuyết Ninh chịu khổ, Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Thượng Quan Thiên Dật nói: "Trẫm cũng cảnh cáo người, không cần thân cận, quan tâm quá tới nàng" Thượng Quan Thiên Dật còn muốn nói điều gì đó, lãnh Nguyệt Hàn lại nói: "Không còn việc gì nữa, người cũng đi xuống đi"

Thượng Quan Thiên Dật thờ dài, rời khỏi ngự thư phòng. Chỉ còn lại Lãnh Nguyệt hàn ở ngự thư phòng, vung tay lên đập tất cả các ngọn nến, một mình ngồi trong đêm tối, tình hình càng ngày càng phức tạp, mình nghĩ Khương Tuyết Ninh từ nhỏ là người bị vứt bỏ, mình sẽ dễ dàng nắm nàng trong

tay, nhưng tính tình của nàng rất quật cường, thông minh, nhìn thấu hết mọi thứ, cũng không phải người bình thường có khả năng này, chuyện này rốt cuộc là sao, những năm gần đây ai cũng chưa thấy khả năng của Khương Tuyết Ninh, toàn bộ mọi việc về nàng căn bản không ai hiểu được, nàng rốt cuộc là người như thế nào, dung nhan khuyên thành, là người nhanh nhẹn, thông minh, làm cho nam nhân cam nguyện thần phục, bây giờ lại tới Dạ Mị Các, càng ngày càng không phân biệt được nữa, Lãnh Nguyệt Hàn cười, bất kể như thế nào, mình đối với nàng càng ngày càng cảm thấy rất hứng thú, cho dù tất cả các nam nhân đều thần phục nàng, như vậy mình càng muốn chinh phục nàng, làm cho nàng thần phục mình. Không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? Suy nghĩ như vậy, gọi phúc công công đến hỏi: "Hoàng hậu có từng ngủ ở đây không?" phúc công công nói: "Thưa hoàng thượng, buổi tối Hoàng hậu nương nương ngủ ở đây" Lãnh Nguyệt Hàn gật đầu, xoay người rời khỏi ngự thư phòng đi tới Điện Cần Chính

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Vân Thủy Quốc đến

Sáng sớm Tuyết Ninh đã thức dậy, ôm lấy chăn ngồi ở trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ mặt trời chiếu sáng rực rỡ, thời tiết hôm nay hình như tốt hơn mọi khi, duỗi lưng một cái, tinh lại quả nhiên thoải mái nhiều hơn, không biết có phải vì bị nhiễm phong hàn hay vì nguyên nhân khác mà đêm qua ngủ yên ổn, nếu sáng nào cũng như vậy thì tốt biết bao, Tuyết Ninh khẽ cười

Tắc Bắc tiến vào thì thấy Tuyết Ninh đang cười, không giống loại cười khê quyền rũ của người phụ nữ ngày xưa, mà phát ra từ nội tâm, dường như trong khoảnh khắc đó, Tắc Bắc cảm thấy gió xuân tươi mát, bởi vì Tuyết Ninh vui vẻ mà mình cũng vui vẻ theo, Tắc Bắc nhận thấy như vậy, nương nương xinh đẹp, quyền rũ như vậy thì chắc chắn sẽ làm cho tất cả nữ nhân đều phải ghen tị.

Tuyết Ninh ngẩng đầu thì nhìn thấy Tắc Bắc đang đứng nhìn mình sững sờ ở ngoài cửa, ra tiếng kêu lên: "Tắc Bắc" Tắc Bắc phục hồi lại tinh thần với vẻ mặt đỏ bừng, trong lòng âm thầm ảo não: mình tại sao lại không có tiền đồ như vậy chứ, đây không phải là lần đầu tiên gặp nương nương làm sao mà thất lễ như thế, Tuyết Ninh lần nữa lên tiếng: "Có chuyện gì sao?" Tắc Bắc đi vào trong điện lắc đầu nói: "Không có việc gì, nô tỳ qua xem thử nương nương đã tỉnh lại chưa" Tuyết Ninh nói: "Tỉnh, gọi mấy nha hoàn tiến vào rửa mặt chải đầu cho ta đi" Tắc Bắc cung kính nói: "Vâng"

Thấy nha hoàn đi vào và cùng với đó là rất nhiều quần áo, trang sức được đặt ở trong đại điện, Tuyết Ninh thấy khó hiểu, Tắc Bắc nói: "Nương nương, hoàng thượng nói hôm nay có thái tử Vân Thủy Quốc đến quốc gia của ta, hoàng thượng bảo nương nương phải cùng hoàng thượng đi nghênh đón khách quý" Tuyết Ninh nhún mày, Tắc Bắc tiếp tục nói: "Những thứ này đều do hoàng thượng vì nương nương mà sai người chuẩn bị, mời nương nương lựa chọn"

Tuyết Ninh thờ dãi nói: "Ngươi tự quyết định đi" Châu nhi vừa vận tiến vào bưng bình nói: "Nương nương nhà chúng ta mặc cái gì mà không đẹp chứ" nói xong cười khanh khách

Tuyết Ninh cười trách móc: "Ngươi một chút cũng không biết ngượng ngùng" khó có dịp Tắc Bắc cũng phụ họa theo: "Nương nương đẹp nhất" Tuyết Ninh cười khê không nói gì nhìn cả hai người

Tắc Bắc cùng Châu nhi giúp Tuyết Ninh chải đầu, một bên nói: "Hiện nay quốc gia cường đại nhất trừ Nguyệt Lạc Quốc thì chính là Vân Thủy Quốc, có thể nói là hai quốc gia không phân biệt được cao thấp, cho tới thời điểm này chính là nước sông không phạm nước giếng, sống chung hòa, nghe nói tiên hoàng lúc trước thường hay lui tới giữa hai nước, quan hệ bạn bè, nhưng từ khi tiên hoàng qua đời, không biết hai nước tại sao không tranh chấp, cũng không còn lui tới nữa, không biết vì sao hôm nay đột nhiên tới chơi

Tuyết Ninh lẩm bẩm: "Đột nhiên tới chơi" Châu nhi không kiên nhẫn nói: "Tắc Bắc tỷ tỷ, nương nương có cho ngươi nói về Vân Thủy Quốc sao, ngươi nói về chuyện này để làm gì" Tuyết Ninh cười khê, Tắc Bắc chạy nhanh tới nhận tội nói: "Thực xin lỗi nương nương, nô tỳ lẩm miệng" Tuyết Ninh nói: "Cảm ơn ngươi Tắc Bắc" Tuyết Ninh trong lòng hiểu rất rõ vì sao Tắc Bắc lại nói chuyện này, đơn giản là muốn đề cập cho mình biết, nói rõ quan hệ giữa hai nước, mong mình đừng có sợ ý mà đắc tội nếu không thì tự nhận lấy hậu quả.

Tắc Bắc nghe Tuyết Ninh nói lời cảm ơn vội vàng nói: "Nô tỳ không dám nhận" Châu nhi nói: "Trời ơi, Tắc Bắc tỷ tỷ ngươi cũng không cần ở nơi này nhận tội, nương nương sẽ không tức giận, ngươi nhanh nói cho chúng ta biết về Vân Thủy Quốc đi" Tắc Bắc khê cười nói: Được, tiếp tục nói: "Trong truyền thuyết, Vân Thủy Quốc xung quanh là biển, khung cảnh giống như người đẹp, mọi người chất phác tốt bụng, nhưng đặc biệt thông minh, lấy muối biển cùng quặng mỏ làm giàu, tất cả mọi người rất giàu, nghe nói Vân Thủy Quốc khắp mọi nơi đều nam tuấn tú, mỹ nữ, nam thì khôi ngô tuấn tú vô cùng, nữ thì xinh đẹp giống như tiên nữ, người người đều muốn đến vùng này"

Tắc Bắc vừa nói xong, Châu nhi liền cười rộ lên nói: "Nương nương chúng ta là xinh đẹp nhất" Tuyết Ninh khinh, trách móc: "Ngươi nha đầu kia, chỉ được cái tài nói bậy là giỏi" Tắc Bắc cười nói: "Nghe nói thái tử Vân Thủy Quốc cùng cửu công chúa đều được Quốc Vương yêu thương nhất, nghe đồn hai người là nhất đẳng nam tuấn, mỹ nữ"

Tuyết Ninh nói: "Vậy chúng ta liền mở rộng tầm mắt mà nhìn" Tắc Bắc nói: "Nương nương người xem trang phục này có vừa lòng không" Tuyết Ninh đứng lên quay một vòng gật đầu rồi nói: "Tay nghề Tắc Bắc thật tốt, Bồn cung yên tâm" Châu nhi lú rú nói thẳng ra là xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Một Lãnh Nguyệt Hàn khác

Tuyết Ninh cũng không có biện pháp với Châu Nhi, nàng bắt đầu đi nói:” Sao vào cung lâu như vậy mà ngươi còn không biết lớn nhỏ, nói chuyện không giữ miệng”. Ai ngờ vừa dứt lời, thanh âm mang theo tiếng cười của Lãnh Nguyệt Hàn liền truyền đến:” Trẫm cũng cảm thấy Châu Nhi nói rất đúng”. Tuyết Ninh xoay người nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hàn mặc một bộ áo bào màu tím đứng ở cửa điện, trên khuôn mặt tuấn dật mang theo nét vui vẻ, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người hắt chói mắt dị thường.

Lãnh Nguyệt Hàn cũng nhìn Tuyết Ninh, trong lòng thầm nghĩ: dường như mỗi lần nhìn thấy Khương Tuyết Ninh nàng đều có thể làm cho mình kinh hi (kinh ngạc+ vui mừng), vẻ đẹp của nàng làm cho người ta nhìn mãi không chán, hình như mỗi lần nàng thay một bộ quần áo thì lại có một vẻ đẹp khác. Hôm nay nàng mặc chiếc váy màu trắng với trăm đóa hoa mai được thêu rủ xuống ở chân váy, áo khoác màu lam nhạt thêu hình bướm bướm bay trên đóa ngọc lan, áo lót bên trong màu hồng nhạt quấn chặt lấy ngực nàng, ống tay áo dùng chỉ vàng thêu hoa văn hồ điệp rất tinh xảo, trước ngực váy có vài đường viền hoa lộ ra, làn váy mỏng trong suốt rủ xuống như một thác nước đang chảy, nàng thắt một chiếc đai lưng màu vàng, vừa có khí chất tôn quý lại lộ rõ dáng người yếu điệu của nàng, cả người nhìn qua mang đầy quý khí, tuy không mặc phượng bào nhưng lại lộ rõ khí chất của Hoàng Hậu một nước. (Ta chết vì đoạn ta này mất)

Châu Nhi và Tắc Bắc phục hồi lại tinh thần vội vàng quỳ xuống hành lễ:” Hoàng Thượng cát tường”. Tuyết Ninh cũng phản ứng kịp hành lễ với Lãnh Nguyệt Hàn:” Nô tì tham kiến Hoàng Thượng”. Lãnh Nguyệt Hàn đi tới đỡ Tuyết Ninh dậy, nắm tay Tuyết Ninh hỏi:” Thân thể đã khá hơn chút nào chưa? Có chỗ nào không thoải mái không?”. Tuyết Ninh rút tay ra khỏi tay Lãnh Nguyệt Hàn nói:” Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, nô tì không có gì đáng ngại”. Lãnh Nguyệt Hàn nói:” Nàng mặc quần áo này rất đẹp, tuy không có phượng bào trang nghiêm nhưng lại càng lộ rõ quý khí của Ninh Nhi”. Đối với sự khen ngợi của Lãnh Nguyệt Hàn, Tuyết Ninh không lộ thái độ gì mà chỉ thản nhiên nói:” Đây là do công của Tắc Bắc”.

Lãnh Nguyệt Hàn cười khan hai tiếng, muốn hóa giải không khí lúng túng, thế nhưng Tuyết Ninh nhìn cũng không nhìn mình. Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên kêu:” Phúc Bảo, ngươi nói có đúng không”. Phúc công công chạy ngay vào trong điện, đứng ngăn người tại đó không biết là đang có chuyện gì xảy ra. Lãnh Nguyệt Hàn mắt lạnh trừng Phúc công công, Phúc công công vội vàng gật đầu liên tục nói phải. Lúc này Lãnh Nguyệt Hàn mới hài lòng ngồi xuống ghế cười nhìn Tuyết Ninh. Tuyết Ninh thấy hành động ngây thơ như vậy của Lãnh Nguyệt Hàn trong lòng cười thầm, không nghĩ tới đường đường là Hoàng đế của nước Nguyệt Lạc mà cũng có một mặt ngây thơ như vậy.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh cười hỏi:” Mới vừa rồi các ngươi tán gẫu cái gì?”. Tuyết Ninh còn chưa đáp lời, Châu Nhi đã nhanh miệng nói:” Chúng nô tì vừa nói nước Vân Thủy tất cả đều là tuấn nam mỹ nữ”. Tắc Bắc quát lớn nói:” Châu Nhi trước mặt Hoàng Thượng không được càn rỡ”. Châu Nhi bị dọa sợ lùi vào sau lưng Tắc Bắc, ai ngờ Lãnh Nguyệt Hàn lại cười nói:” Không sao”, còn Tuyết Ninh vẫn đứng yên không nói lời nào.

Lãnh Nguyệt Hàn nói:” Các ngươi nói không sai, người của nước Vân Thủy dù là nam hay nữ đều rất tuấn mỹ, lần này tới nước ta chính là thái tử cùng Cửu công chúa của nước Vân Thủy, nghe nói họ chính là đệ nhất mỹ nam cùng đệ nhất mỹ nữ của nước Vân Thủy”. Trên mặt Tuyết Ninh vẫn mang theo nét tươi cười xa cách không hề lên tiếng.

Lãnh Nguyệt Hàn bắt đầu đi lên phía trước kéo tay Tuyết Ninh nói:” Vì sao Ninh Nhi không nói lời nào, theo tính toán, nếu như nước Vân Thủy đồng ý, trẫm liền ban Cửu công chúa cho Hiền Nhi làm Vương Phi”. Tuyết Ninh cau mày:” Hiền Nhi, nói vậy chính là người lần trước thấy mình là hét đòi thành thân, chính là Vương gia khả ái đó sao”. Lãnh Nguyệt Hàn tiếp tục nói:” Ngươi không biết a, nghe nói mọi cô gái của nước Vân Thủy tính tình đều dịu dàng như nước, duy chỉ có Cửu công chúa này tính tình điệu ngoa tùy hứng, thật là một tinh linh cổ quái, nếu ở chung một chỗ với Hiền Nhi chắc là sẽ rất náo nhiệt”.

Tuyết Ninh rốt cục mở miệng nói:” Hiền Vương gia có lẽ sẽ vui mừng”. Lãnh Nguyệt Hàn giống như giận dữ nói:” Trẫm mặc kệ hán có vui mừng hay không, ai bảo hán dám có ý với Ninh Nhi, còn không biết lớn nhỏ muốn thành thân với trẫm, đến bây giờ hán vẫn còn tức giận với trẫm, từ ngày đó tới nay vẫn không vào cung”. Nói xong dường như còn không phục bủ nổi, thật là vô lại. Tuyết Ninh nhàn nhạt nói:” Bất quá chỉ là câu nói đùa của tiểu hài tử, Hoàng Thượng đâu cần cho là thật”

Châu Nhi luôn quan sát Lãnh Nguyệt Hàn rồi nhanh miệng nói:” Hôm nay Hoàng Thượng có vẻ như không giống với trước kia”

Tuyết Ninh trách mắng:” Châu Nhi không được vô lễ”. Lãnh Nguyệt Hàn lại cười nói:” Vì sao không giống?”. Châu Nhi sợ hãi nhìn Lãnh Nguyệt Hàn rồi lại nhìn Tuyết Ninh. Lãnh Nguyệt Hàn nói:” Không sao, nói đi, trẫm sẽ không tức giận”. Châu Nhi nói:” Mặc dù Châu Nhi rất ít khi thấy Hoàng Thượng nhưng lần nào gặp Hoàng Thượng người cũng mang vẻ mặt lạnh lùng, nhưng hôm nay Hoàng Thượng rất dịu dàng, lại còn lấy lòng tiểu thư nhà nô tì”. Nói xong còn che miệng cười trộm, Tuyết Ninh trừng mắt nhìn nàng một cái, Châu Nhi bủ nổi chạy tới trốn sau lưng Tắc Bắc.

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói:” Châu Nhi nói chuyện không biết giữ miệng, xin Hoàng Thượng đừng trách”. Lãnh Nguyệt Hàn cười nói:” Không sao, ai... điều làm trẫm buồn bực nhất chính là ngay cả Châu Nhi cũng nhìn ra là trẫm đang lấy lòng nàng, sao Ninh Nhi nàng không để ý tới trẫm”. Tuyết Ninh đáp:” Nô tì không dám”. Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh rồi lại lớn tiếng thở dài.

Đúng lúc này Phúc công công vào bẩm báo:” Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thượng Quan quốc sư cùng Hiền Vương gia, còn có Trần Quốc công và chúng đại thần đang ở ngoài điện đợi Hoàng Thượng, nhận được thông báo, thái tử và công chúa nước Vân Thủy đã đến cửa cung”.

Lãnh Nguyệt Hàn dắt tay Tuyết Ninh phân phó:” Truyền lệnh xuống, tới trước cửa Từ Kim để nghênh đón thái tử và công chúa nước Vân Thủy”. Nói xong lại nhìn Tuyết Ninh nói:” Ninh Nhi, cùng trẫm đi thôi”. Tuyết Ninh nói:” Vâng Hoàng Thượng”. Nói xong nàng khoác tay Lãnh Nguyệt Hàn, hai người cùng đi ra khỏi điện Cần Chính.

Q.1 - Chương 51: Chờ lâu thái tử nước Vân Thủy vẫn chưa tới

Trong nháy mắt khi Lãnh Nguyệt Hàn và Khương Tuyết Ninh bước ra khỏi điện Cần Chính, chúng thần đều quỳ xuống cao giọng hô: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng Hậu nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”. Lãnh Nguyệt Hàn nhìn khắp bốn phía uy nghiêm nói: “Các khanh bình thân”. Mọi người đồng loạt nói: “Tạ ơn Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương”. Khương Tuyết Ninh từ đầu đến cuối vẫn không nói câu nào mà chỉ nhàn nhạt cười.

Sau khi đứng dậy Thượng Quan Thiên Dật nói: “Hoàng Thượng, thái tử nước Vân Thủy sẽ lập tức đến cửa cung”. Lãnh Nguyệt Hàn nói: “Các khanh gia hãy cùng trẫm đi nghênh đón”. Ai ngờ Trần Quốc Công lại lên tiếng ngăn cản: “Từ từ đã”. Mọi người đều sửng sốt, chỉ nghe Bạch Chấn Hùng nói: “Nghênh đón thái tử nước Vân Thủy là việc quốc gia đại sự, sao Hoàng Thượng có thể mang một nữ lưu đi trước, hơn nữa còn là một người không may mắn”. Nói xong vung tay áo, tức giận nhìn chằm chằm Tuyết Ninh, ai ngờ Lãnh Nguyệt Hàn lại lạnh nhạt mở miệng nói: “Hoàng Hậu là đương kim quốc mẫu, để biểu hiện sự kính trọng của nước ta với nước Vân Thủy, trẫm và Hoàng Hậu cần phải cùng nhau đi nghênh đón, Trần Quốc Công cảm thấy có gì không ổn?”. Bạch Chấn Hùng nhất thời không còn lời nào để nói: “Đây... Đây...”. Quanh co cả nửa ngày, hẳn cũng không nói được chữ nào.

Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên cao giọng nói: “Hoàng Hậu nương nương là quốc mẫu của nước Nguyệt Lạc chúng ta, là Hoàng Hậu trẫm cưới hỏi hoàng đế, sau này trẫm không muốn nghe bất kỳ lời nào tổn hại đến uy nghiêm của Hoàng Hậu, kẻ nào dám vi phạm, tru di cửu tộc”. Tuyết Ninh kinh ngạc nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, hẳn đang giúp mình tạo uy nghiêm sao?

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh mặt hạ lệnh: “Lên đường”. Phúc công công cao giọng hô: “Khởi giá”. Lãnh Nguyệt Hàn và Tuyết Ninh ngồi lên Long liễn, cùng chúng đại thần đến Tử Kim Môn nghênh đón thái tử cùng công chúa nước Vân Thủy.

Lãnh Nguyệt Hàn cùng chúng đại thần đợi đến buổi trưa mà vẫn không thấy thái tử của nước Vân Thủy đâu, mọi người đã đứng đợi ở nơi này một canh giờ rồi, trong lòng Lãnh Nguyệt Hàn đã sớm khó chịu, nếu không phải Thượng Quan nói địch ta chưa phân, nhất định phải tương đãi thì hẳn đã không long trọng tới đây đón bọn họ. Rõ ràng sứ giả đã sớm tới thông báo, tại sao tới giờ người còn chưa tới?

Lãnh Nguyệt Hàn tức giận vừa muốn hạ lệnh hỏi cung thì Tuyết Ninh kéo ống tay áo của Lãnh Nguyệt Hàn nói: “Đợi một chút”. Lãnh Nguyệt Hàn kinh ngạc nhìn Tuyết Ninh, Tuyết Ninh quay mặt đi không nhìn hẳn nữa. Lãnh Nguyệt Hàn vừa muốn mở miệng thì đột nhiên có người đến báo: “Thái tử nước Vân Thủy giả lâm”.

Chỉ thấy một đoàn người trùng trùng điệp điệp tiến vào Tử Kim Môn, đằng trước có thị vệ mở đường, cầm đầu là chiếc xe ngựa trắng lệ thêu hình Kim Long, nói vậy người ngồi trong xe chính là thái tử của nước Vân Thủy, xe ngựa hoa lệ phía sau chắc là xe của Cửu công chúa. Các thị vệ hộ tống và đoàn người ngựa đồng loạt dừng lại.

Đội ngũ ngừng hẳn lại, Thượng Quan Thiên Dật nói: “Hoàng Thượng của chúng ta dẫn theo các đại thần đã ở đây đợi thái tử từ lâu, thái tử đi đường khổ cực rồi”. Thượng Quan Thiên Dật muốn ám chỉ rằng theo lý thái tử nước Vân Thủy nên mau ra ngoài nhưng trong xe ngựa một chút động tĩnh cũng không có. Thống lĩnh thị vệ của nước Vân Thủy-Hàn Phi đi tới bên cạnh xe ngựa cung kính nói: “Thái tử, đã đến hoàng cung nước Nguyệt Lạc, quốc quân nước Nguyệt Lạc đợi đã lâu, xin Thái tử xuống xe”, tuy nhiên vẫn không có ai trả lời.

Lãnh Nguyệt Hàn cũng không nói chuyện, chẳng qua là cười lạnh nhìn hết thảy. Trần Quốc Công đã sớm không kiềm chế được nói: “Đường đường là thái tử của nước Vân Thủy mà lại không hiểu lễ nghĩa như vậy. Hoàng Thượng nước ta đích thân ra nghênh đón mà thái tử lại đóng cửa xe không ra là có ý gì? Chúng ta đợi lâu như vậy, thái tử đến mà cũng không xuống xe”

Tiếng nghị luận của mọi người càng lúc càng lớn, chỉ nghe thấy bên trong xe ngựa kêu to một tiếng: “Bỏ công chúa không nhìn nữa rồi”. Mọi người đều kinh hãi, đây rõ ràng là thanh âm của một cô gái. Lãnh Nguyệt Hàn cũng cau mày, rốt cuộc là đã có chuyện gì. Chỉ thấy vừa dứt lời, một bóng dáng màu đỏ từ trong xe ngựa bay ra, đứng ở trước mặt mọi người.

Q.1 - Chương 52: Vân Thiên? Vân Mộc Trần?

Chỉ thấy một thiếu nữ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mặc một bộ hồng y đỏ như lửa, một cái đai lưng màu đỏ buộc vào chiếc eo nhỏ nhắn, chân đi một đôi giày nhỏ màu đỏ, nàng lại có một làn da trắng như tuyết cùng hai con ngươi trong suốt, rực rỡ như sao, khóe miệng khéo léo hơi nhếch lên, thật đúng là rất xinh đẹp. Cả người nhìn qua tựa như một ngọn lửa chói mắt, làm cho người ta nhìn không được bị hấp dẫn. Tuyết Ninh không khỏi nói thầm

trong lòng.” Thật đúng là một mỹ nhân”.

Bên này Lãnh Nguyệt Hàn còn chưa nói chuyện chỉ thấy bên kia hồng y nữ tử hai tay chống nạnh bĩu môi ra vẻ ủy khuất nói:” Bệ hạ của nước Nguyệt Lạc,ngài không nên tức giận, Tam ca ca có việc, sẽ lập tức trở lại”. Lời này vừa nói ra, Tuyết Ninh bật cười một tiếng, vẻ mặt nha đầu này bây giờ thật là đáng yêu.

Lãnh Nguyệt Hàn đen mặt nhìn Tuyết Ninh, hiện tại hắn đã hiểu, thái tử nước Vân Thủy đã mất tích chỉ lưu lại một tiểu nữ oa khóc lóc kể lể với hắn. Đây rốt cuộc là đạo lý gì?

Thống lĩnh Nhựt tiền thị vệ nước Vân Thủy- Hàn Phi vội vàng nói:” Công chúa, xin nói cho thuộc hạ thái tử gia đi nơi nào, thuộc hạ lập tức phái người đi bảo vệ thái tử điện hạ”. Vân Mộc Tuyết nhìn Hàn Phi nói:” To con, không phải ta không nói cho người, ta cũng không biết, sáng sớm hôm nay Tam ca ca đã không thấy tăm hơi, chẳng qua huynh ấy phân phó ta ngồi lên xe ngựa của huynh ấy, những thứ khác ta cũng không biết”.

Mọi người đều đen mặt lại, bọn họ ở đây đợi lâu như vậy, hắn lại chơi trò mất tích. Lãnh Nguyệt Hàn tức giận vung tay áo lên quát:” Hồi cung”. Hắn đường đường là vua một nước, có khi nào phải chờ đợi một người, nhưng kết quả hắn lại phải chờ vật như vậy, còn kẻ kia lại chơi trò mất tích.

Phúc công công vừa mới mở miệng còn chưa kịp lên tiếng thì nghe thấy một thanh âm từ không trung truyền đến:” Khoan đã”. Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, Lãnh Nguyệt Hàn đang định rời đi nghe thấy thanh âm cũng quay đầu lại. Chỉ thấy một thiếu niên áo trắng từ trên trời chậm rãi bay xuống. Mà trong nháy mắt khi nghe thấy thanh âm kia, Tuyết Ninh sửng sốt, hóa đá tại chỗ.

Thiếu niên kí trên người mặc một bộ bạch y, đầu đội ngọc quan, bên hông đeo một đai lưng bằng bạch ngọc, trên tay cầm một chiết phiến, dáng dấp tựa như Phan An, tuấn mỹ vô cùng, e rằng ngay cả các cô nương cũng không thể sánh bằng... Trên mặt hắn mang theo tươi cười nhàn nhạt, làm cho người ta có cảm giác như một trận gió xuân ôn hòa. Người này chính là thái tử nước Vân Thủy- Vân Mộc Trần.

Chỉ thấy Hàn Phi lập tức chạy tới thỉnh tội, Vân Mộc Trần vung tay lên ngăn cản hành động của Hàn Phi. Hắn tiến lên phía trước, ôm quyền nhận lỗi:” Xin Hoàng Thượng nước Nguyệt Lạc thứ lỗi, ngài đừng lễ tiếp đón, Mộc Thần vì có chuyện làm trễ nải nên chậm chạp không tới, xin Hoàng Thượng đừng trách”. Lãnh Nguyệt Hàn còn chưa mở miệng thì chợt thấy Tuyết Ninh xoay người nhìn Vân Mộc Thần, trên mặt nàng tràn đầy nước mắt. Trong nháy mắt nét tươi cười trên mặt Vân Mộc Thần cứng đờ, Lãnh Nguyệt Hàn ngăn người tại chỗ.

Tuyết Ninh vào cung lâu như vậy, hắn chưa từng nhìn thấy nàng tức giận hay phát giận, nàng dường như vĩnh viễn không sợ hãi cũng không vui mừng, không có tính cách, tại sao bây giờ nàng lại lệ rơi đầy mặt? Lãnh Nguyệt Hàn giờ tay lên định giúp Tuyết Ninh lau lệ, nhưng Tuyết Ninh lại chạy tới ôm lấy Vân Mộc Trần. Tay của Lãnh Nguyệt Hàn dừng ở giữa không trung, hắn không thể tin được nhìn Tuyết Ninh, Vân Mộc Thần càng thêm kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn và vị cô nương này gặp mặt, tại sao lại như vậy?

Tuyết Ninh ôm thật chặt Vân Mộc Trần khóc nói:” Vân Thiên, là huynh sao? Huynh đã trở lại rồi!”. Vân Mộc Trần giờ mới hiểu là nàng nhận lầm người.

Hành động này của Tuyết Ninh đã sớm làm cho các vị đại thần nghị luận ầm ỹ, là hết còn ra thể thống gì. Tay Lãnh Nguyệt Hàn dung ở giữa không trung đột nhiên để xuống nắm thành nắm đấm, gương mặt lạnh lùng hìn hai người.

Vân Mộc Trần thử đẩy Tuyết Ninh ra, giải thích:” Cô nương người nhận lầm người rồi, ta không phải là Vân Thiên, tại hạ là Vân Mộc Trần”. Tuyết Ninh ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn Vân Mộc Trần. Trong nháy mắt đó, Vân Mộc Trần thầm cảm thán trong lòng, thật đúng là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhất là bộ dáng bây giờ của nàng lại càng khiến người ta yêu mến. Vân Mộc Trần dường như không thể khống chế được vạm tay, muốn lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Ngay trong nháy mắt, tay hắn còn chưa đụng vào mặt Tuyết Ninh, một cỗ nội lực mạnh mẽ đem hắn tách ra. Tuyết Ninh đã bị Lãnh Nguyệt Hàn kéo vào trong ngực, lúc này Tuyết Ninh mới thanh tỉnh. Hắn chẳng qua có dáng dấp giống Vân Thiên mà thôi, hắn không phải Vân Thiên. Làm sao nàng có thể luống cuống trước mặt văn võ bá quan như vậy chứ, Lãnh Nguyệt Hàn nhất định rất tức giận. Cánh tay đặt ngang hông nàng đã siết chặt đến không thể chặt hơn nữa, nàng ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Nguyệt Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Cãi vã

Thượng Quan Thiên Dật vội vàng mở miệng:” Hoàng thượng bớt giận, chắc là Hoàng Hậu nương nương nhận lầm người”. Lãnh Nguyệt Hàn chẳng buồn để ý tới bất kì ai, thật sâu nhìn Mộc Trần một cái, lạnh lùng nói:” Thái tử đường xa mệt nhọc, nên đi nghỉ ngơi”. Nói xong cũng không quay đầu lại mà kéo Tuyết Ninh đi thẳng, lúc gần đi Tuyết Ninh vẫn không dám tin tưởng quay đầu lại nhìn Vân Mộc Trần một cái, thực sự không phải Vân Thiên sao? Vì sao dáng dấp của họ giống nhau như đúc? Tuyết Ninh tự giễu cười quay đầu lại, đi theo Lãnh Nguyệt Hàn. Là nàng xảy ra chuyện, đi tới triều đại xa lạ này, nàng cũng đã không còn là nàng thì làm sao Vân Thiên có ở đây, chẳng qua là dung mạo giống nhau mà đã làm cho lòng nàng rối loạn sao? Xem ra nàng đã trở thành đề tài để mọi người bàn luận lúc rảnh rỗi đi.

Văn võ bá quan đưa mắt nhìn nhau, Trần Quốc Công nổi giận lấy quai trọng nện xuống dưới đất, vừa nện vừa vừa tức giận nói:” Hoàng thất bất hạnh a, có một Hoàng Hậu suy phong bại tục như thế, thật là tai họa, tai họa a”. Phúc công công đi tới bên cạnh Vân Mộc Trần đang ngăn người nói:” Hoàng

Thượng đã chuẩn bị xong tấm cung cho Thái Tử, xin Thái Tử đi theo nô tỳ”. Vân Mộc Trần lúc này mới hồi phục tinh thần nói:” Làm phiền công công”. Nói xong đưa mắt nhìn phương hướng Tuyết Ninh rời đi rồi mới mang theo nhân mã của mình đi khỏi. Chúng đại thần cùng nhau nói:” Cung tiễn Thái Tử” rồi cũng rớt rít ròi đi.

Vân Mộc Tuyết chạy lên trước ôm lấy cánh tay Vân Mộc Trần, cười hi hi hỏi:” Tam ca ca, người biết nữ nhân kia sao?”. Vân Mộc Trần không yên lòng lắc đầu một cái, ai ngờ Vân Mộc Tuyết nắm lấy cánh tay của Vân Mộc Trần, giọng điệu mang theo uy hiếp nói:”Muội cảnh cáo huynh, không được vì nữ nhân khác mà thất thân, nếu không muội sẽ về nói cho Uyên tỷ tỷ, muội đã hứa với tỷ ấy, tuyệt đối sẽ không để cho huynh hồng hạnh vượt tường”. Vân Mộc Trần bất đắc dĩ ngắt cái mũi nhỏ của Vân Mộc Tuyết nói:” Càng ngày càng không biết lớn nhỏ nữa”.

Vân Mộc Tuyết không phục hít hít lỗ mũi tiếp tục nói:” Mới vừa rồi không biết là nữ nhân điên từ nơi nào chạy đến?”. Vừa dứt lời liền bị một cục đá bay đến đập trúng đầu, chỉ nghe Vân Mộc Tuyết hét lên một tiếng:” Ai da” rồi tức giận xoay người tìm kiếm phương hướng hòn đá ném ra.

Chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hiền trên tay cầm cục đá, gương mặt khả ái nhăn lại như cái bánh bao, tức giận nhìn chăm chăm Vân Mộc Tuyết. Vân Mộc Tuyết hai tay chống nạnh hét lớn:” Người là ai, dám dùng đá ném Bôn Công chúa?”. Ai ngờ Lãnh Nguyệt Hiền còn hét to hơn so với nàng:” Ta đây chính là ném người, mới vừa rồi người nói ai là nữ nhân điên, người mới là kẻ điên”... Hóa ra là Lãnh Nguyệt Hiền ra mặt bên vực Tuyết Ninh.

Lãnh Nguyệt Hiền vừa dứt lời, Vân Mộc Tuyết đã chạy tới trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn Lãnh Nguyệt Hiền, hai mắt tràn đầy tức giận. Phúc công công vừa thấy tình thế không ổn liền đứng ra ngăn cản:” Ai da, tiểu tử tông của ta, người đừng náo loạn, nếu để Hoàng Thượng biết nhất định sẽ trách tội”. Lãnh Nguyệt Hiền tức giận nói:” Không cho phép nàng nói xấu tỷ tỷ xinh đẹp”. Vân Mộc Trần kéo Vân Mộc Tuyết lại nói:” Tuyết Nhi, không được vô lễ, chúng ta là khách, không được thất lễ”. Vân Mộc Tuyết không cam lòng nói:” Tam ca ca, là hắn đánh ta trước”.

Lãnh Nguyệt Hiền phản kích:” Đồ nhiều chuyện, ai bảo người nói xấu sau lưng người khác, đáng đánh”, nói xong còn dương dương đắc ý nhìn Vân Mộc Tuyết, Vân Mộc Tuyết tức giận muốn động thủ nhưng bị Vân Mộc Trần lôi kéo không nhúc nhích được, nàng tức giận không chút khách khí đạp Lãnh Nguyệt Hiền một cước.

Lãnh Nguyệt Hiền tức giận muốn nhấc chân đá trả, Phúc công công thấy vậy liền hững hờ vỗ vai và nói:” Vương gia, Vương gia... Không được... Không được”. Chỉ nghe “ai da” một tiếng, Phúc công bị Lãnh Nguyệt Hiền đá một cước ngã lăn trên đất, làm cho Vân Mộc Tuyết cười khanh khách không ngừng.

Vân Mộc Trần nói:” Tuyết Nhi, không được vô lễ, mau xin lỗi Vương gia”. Ai ngờ Vân Mộc Tuyết làm cái mặt quỷ rồi xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu:” Bôn công chúa mệt mỏi, bây giờ phải quay về nghỉ ngơi, Vương gia thôi, có thời gian Bôn công chúa nhất định đánh cho người rằng roi đây đây”. Lời nói vừa dứt thì người cũng đã chạy xa, chỉ thấy nha hoàn chạy đuổi theo, Vân Mộc Tuyết trong lòng đắc ý, nàng đạp tên Vương gia ngu ngốc đó một cước, chiếm được lợi rồi phải lập tức bỏ chạy nếu không Tam ca ca nhất định bắt nàng phải xin lỗi.

Lãnh Nguyệt Hiền tức giận giậm chân, nha đầu thôi đáng chết này lại dám đá mình, Vân Mộc Trần đỡ Phúc công công dậy nói:” Công công, thật ngại quá, tiểu muội bướng bỉnh, xin Vương gia và công công chớ trách tội”. Phúc công công nói:” Nô tỳ sao dám, công chúa trời sinh tính tình hoạt bát, thật là đáng yêu”.

Lãnh Nguyệt Hiền tức giận trợn mắt nhìn Vân Mộc Trần và Phúc công công một cái rồi xoay người rời đi.

Phúc công công thở dài một cái, đưa Vân Mộc Trần về tấm cung. Vân Mộc Trần ngược lại thật cao hứng, không ngờ hắn lại gặp được nhiều chuyện thú vị như vậy, xem ra chuyến đi tới nước Nguyệt Lạc lần này sẽ không khiến hắn phải thất vọng. Phúc công công trong lòng buồn bực, thầm nghĩ, bọn họ ở bên này huyên náo như vậy, không biết Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nung bên đó thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 54: Không cho phép rơi nước mắt vì nam nhân khác

Lãnh Nguyệt Hàn nắm tay Tuyết Ninh thật chặt, dọc đường đi không hề nói câu nào, ngay cả các cung nhân viên an cũng không để ý đến, Tuyết Ninh biết Lãnh Nguyệt Hàn đang rất tức giận, nàng ở trước mặt đồng người cho hắn cấm sùng, lại còn không mở miệng ra nói chuyện, trong lòng nàng thầm nghĩ: Chắc chắn là không tránh được bị xử phạt rồi.

Cứ như vậy nàng bị Lãnh Nguyệt Hàn kéo về điện Cần Chính, bàn tay Lãnh Nguyệt Hàn nắm tay Tuyết Ninh cũng chưa từng buông ra.

Lãnh Nguyệt Hàn kéo Tuyết Ninh vào trong điện Cần Chính, hắn cứ đứng đó đưa lưng về phía Tuyết Ninh, hắn không nói chuyện cũng không bỏ tay Tuyết Ninh ra. Tuyết Ninh không hiểu hắn có ý gì, nàng vừa định mở miệng nói chuyện thì giọng nói lạnh lùng không mang theo bất kỳ tình cảm nào của Lãnh Nguyệt Hàn vang lên:” Vân Thiên là ai?”. Tuyết Ninh không nghĩ tới hắn sẽ hỏi thế, nàng cố làm cho giọng của mình bình thường trở lại, nói:” Một bằng hữu đã chết”

Lời này vừa nói ra, Lãnh Nguyệt Hàn quay đầu lại không thể tin nhìn Tuyết Ninh, lạnh lùng hỏi:” Một người bạn? Đáng để người rơi lệ? Đáng để người không để ý mặt mũi của Trẫm mà ôm người bằng hữu đó”. Vừa nói vừa tiến lên trước ép Tuyết Ninh phải lùi về phía sau, ánh mắt âm lãnh.

Đến khi Tuyết Ninh đã lui đến tường không còn chỗ để lùi nữa, nàng mới ngẩng đầu nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, chỉ thấy hần vron tay lau đi những giọt nước mắt còn sót lại trên gương mặt nàng.” Một người bằng hữu có thể khiến người rơi lệ vì hần”. Nói xong cứ như vậy nhìn Tuyết Ninh.

Tuyết Ninh ngơ ngác nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, nàng không biết về mặt thống khổ này của hần là vì ai. Mới vừa rồi còn tức giận như vậy, giờ lại thống khổ đau đớn, nàng chỉ có thể cứ như vậy nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, người đàn ông này thâm sâu khó lường, nàng căn bản không thể nhìn thấu hần.

Tuyết Ninh né tránh ánh mắt trầm thống của hần, nhìn về phía khác nói:” Nô tì thất lễ, xin Hoàng Thượng trách phạt”. Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên buông Tuyết Ninh ra” Ha ha..”. Hần bi thương cười xoay người đi, chỉ trong nháy mắt khi quay đầu lại, trong mắt hần đã không còn chút tình cảm nào nhìn Tuyết Ninh hỏi:” Nói, người rốt cuộc là ai?”

Tuyết Ninh không biết vì sao Lãnh Nguyệt Hàn hỏi thế, nàng hỏi lại hần:” Nô tì không biết vì sao Hoàng Thượng vì sao lại hỏi vậy, nô tì là Khương Tuyết Ninh”. Lãnh Nguyệt Hàn khinh thường cười lạnh nói:” Khương Tuyết Ninh? Ngươi không phải, cả nước Nguyệt Lạc này đều biết, Khương Tuyết Ninh từ nhỏ đã bị Khương gia vứt bỏ, nhiều năm như vậy, người người đều tránh nàng như tránh rắn độc, nàng càng chưa bao giờ ra khỏi cửa lớn Khương gia, nếu ngươi là Khương Tuyết Ninh thì làm sao ngươi lại biết nhiều người như vậy, ngươi biết nhiều như vậy là ai dạy?”

Lãnh Nguyệt Hàn nói xong nhìn Khương Tuyết Ninh chờ đợi câu trả lời, Tuyết Ninh đột nhiên cười nhưng không nói bất kì lời nào, Lãnh Nguyệt Hàn hỏi lại:” Nói, người rốt cuộc là ai?”. Tuyết Ninh nói:” Ta là Khương Tuyết Ninh”. Giọng nói của nàng không hề có một chút tình cảm nào, ngoài những lời này ra nàng không nói thêm gì nữa.

Lãnh Nguyệt Hàn hừ lạnh nhìn Tuyết Ninh nghiêm túc nói:” Ngươi không thừa nhận cũng không sao, trầm mặc kệ ngươi là ai nhưng trầm muốn ngươi nhớ từ nay trở đi ngươi chính là Khương Tuyết Ninh, là Hoàng Hậu nước Nguyệt Lạc của ta”. Ánh mắt của hần rất chuyên chú, trong một khắc đó trong mắt của hần không có sự lạnh lùng hay cừu hận mà chỉ có bóng dáng của Tuyết Ninh

Tuyết Ninh cười khổ một tiếng nói:” Kể từ ngày vào cung, nô tì đã nhớ, không cần Hoàng Thượng phải nhắc nhở”. Lãnh Nguyệt Hàn nói:” Nhớ? Nếu ngươi thật sự nhớ thì hôm nay cũng sẽ không làm trầm khổ chịu, mặc kệ là trầm có thích ngươi hay không thì ngươi cũng không có quyền thích người khác, ngươi chỉ có thể thuộc về trầm”, thanh âm nói không ra bất đắc dĩ cùng bi thương.

Tuyết Ninh quật cường trả lời lại:” Tuyết Ninh chỉ thuộc về bản thân mình, không thuộc về bất kì kẻ nào”. Lãnh Nguyệt Hàn tức giận, giơ tay lên muốn tát Tuyết Ninh một cái nhưng trong nháy mắt khi hần vừa đánh xuống thì lại dừng lại, hần nhìn Tuyết Ninh đang tươi cười rồi còn gương mặt quật cường đó, hần không nổi xuống tay, hần đột nhiên dùng sức kéo Tuyết Ninh vào trong ngực.

Tuyết Ninh cười nhìn bàn tay Lãnh Nguyệt Hàn đang hạ xuống, cũng được, đánh đi, cũng đồng thời giúp nàng thanh tỉnh một chút, ai ngờ một giây kế tiếp lại bị Lãnh Nguyệt Hàn ôm vào trong ngực, nàng càng giãy giụa thì lại càng bị ôm chặt hơn, chỉ nghe Lãnh Nguyệt Hàn bi thương nói:” Ninh Nhi, hứa với trầm, có thể không rơi lệ vì nam nhân khác không?”. Trong một khắc đó, Tuyết Ninh cảm thấy trong lòng chấn động, nàng chưa từng hốt hoảng như vậy.

Lãnh Nguyệt Hàn thấy Tuyết Ninh không nói gì liền buông nàng ra, lấy bàn tay lạnh lẽo đầy vết chai của mình nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Tuyết Ninh, gương mặt hần đầy vẻ dịu dàng. Tuyết Ninh mở miệng nói:” Hoàng Thượng..”

Lời còn chưa nói xong đã bị Lãnh Nguyệt Hàn cắt đứt, hần dịu dàng nói:” Trầm mặc kệ bây giờ nàng có thích trầm hay không nhưng trầm biết, một ngày nào đó, trầm sẽ đi vào lòng của nàng, một ngày nào đó trầm sẽ thấy nàng chỉ vì trầm mà rơi lệ”.

Tuyết Ninh khẽ mở đôi môi mỏng nhưng cuối cùng vẫn không nói gì hết, hết thấy đều đang thay đổi, nàng đã phân không rõ cái gì là thật, cái gì là giả nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 55: Mị lực đặc biệt

“Ninh Nhi không cần lo lắng, chuyện ngày hôm nay trầm sẽ nghĩ cách giải quyết để những đại thần kia không dị nghị gì nữa”. Lãnh Nguyệt Hàn bình tĩnh nói, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Tuyết Ninh nói:” Là nô tì thất lễ, Hoàng Thượng trách phạt là phải”. Nàng thật không quen đối mặt với một Lãnh Nguyệt Hàn như vậy, nàng tình nguyện Lãnh Nguyệt Hàn trở về làm một quân chủ vô tình lãnh khốc như trước kia cũng không cần hần đối xử dịu dàng với nàng như thế này, nàng căn bản không biết hần muốn làm gì, Thích nàng sao? Những lời như thế nàng sẽ không ngu ngốc mà tin tưởng.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh bất đắc dĩ nói:” Ninh Nhi, sao nàng cứ thích trầm phạt nàng vậy? Như vậy cũng được, trầm phạt nàng tối nay cùng trầm đi tham gia bữa tiệc tẩy trần cho thái tử nước Vân Thủy”. Tuyết Ninh không thể tin được nhìn Lãnh Nguyệt Hàn..

Lãnh Nguyệt Hàn giả bộ tức giận nói:” Trầm không phải người có lòng dạ hẹp hòi đến vậy, huống hồ trầm đối với mình rất có lòng tin, trầm sẽ không

thua bất kì nam nhân nào”. Giọng nói của Lãnh Nguyệt Hàn tràn đầy tự tin, không hiểu sao Tuyết Ninh rất muốn cười, Lãnh Nguyệt Hàn lúc này giống như một đứa bé đang tranh thủ tình cảm vậy.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh, giọng điệu mang theo cảnh cáo nói:” Hy vọng Hoàng Hậu thân ái của trẫm tới lúc đó không nhào vào lòng người khác, nếu không đến lúc đó trẫm không dám đảm bảo tính khí của trẫm còn có thể tốt như vậy hay không”. Nói xong nhìn chằm chằm Tuyết Ninh gần từng chữ:” Lần sau không được như vậy nữa”.

Tuyết Ninh nhẹ nhàng gật đầu nói:” Nô tì không dám”, trong lòng thầm nghĩ: Lần sau mình sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa, bây giờ mình là Tuyết Ninh, không còn là Nguyệt Lạc, ở đây cũng không có Văn Thiên, nhiệm vụ quan trọng nhất của mình hiện tại là diễn tốt vai Hoàng Hậu này, ban đầu mình đáp ứng giúp đỡ Thái Hậu để đổi lấy tự do của mình nhưng bây giờ hết thấy tựa như đang thay đổi.

Nàng đón nhận Tắc Bắc, trong lúc vô tình nàng đã xem Tắc Bắc là bằng hữu của mình, còn quên biết Thượng Quan, một bằng hữu mà nàng có thể thổ lộ tâm tình, còn có Lãnh Nguyệt Hàn không hiểu sao lại dịu dàng như vậy, ở trước mặt nàng hẳn không phải là một kẻ lạnh lùng vô tình cũng không phải là một Hoàng Đế cao cao tại thượng. Bây giờ ở trước mặt nàng Lãnh Nguyệt Hàn một chút cũng không giống Hoàng Thượng, hẳn càng ngày càng giống một người đàn ông bình thường. Nàng không khỏi cười nhạo chính mình trong lòng còn quá nhiều vương bận, nàng đã không còn là sát thủ Nguyệt Lạc, không biết như vậy là tốt hay là không tốt.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh thất thần trước mặt mình không khỏi cười yếu ớt, xem ra sức quyến rũ của hắn quả không nhỏ.

Tuyết Ninh đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì đột nhiên bị Lãnh Nguyệt Hàn hôn trộm một cái, nàng đột nhiên thanh tỉnh lại, chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hàn đang nhìn mình, cả người thoát nhìn tuấn mỹ vô cùng.

Lãnh Nguyệt Hàn ghé vào tai Tuyết Ninh nhẹ giọng nói:” Ninh Nhi, nàng biết không, trên người nàng có một sức hút đặc biệt, để cho mọi người không kìm được muốn đối tốt với nàng”. Tuyết Ninh im lặng không nói gì.

Hiện tại Tắc Bắc đã muốn bảo vệ Khương Tuyết Ninh, Phúc công công thì luôn nói giúp cho Tuyết Ninh, Thượng Quan Thiên Dật càng thêm che chở cho nàng, Lãnh Nguyệt Hàn cũng không biết tại sao, nàng không cho bọn họ bất kì ân huệ gì nhưng tại sao tất cả mọi người đều muốn đối xử tốt với nàng, chẳng lẽ đây là sức quyến rũ đặc biệt của nàng.

“Ha ha...” Lãnh Nguyệt Hàn cười khê:” Ninh Nhi, nàng nghỉ ngơi trước đi, đợi đến lúc dạ tiệc bắt đầu trẫm sẽ tới đón nàng, bây giờ trẫm sẽ đi gấp mấy lão già kia”.

Tuyết Ninh nhẹ nhàng gật đầu nói:” Nô tì cung tiễn Hoàng Thượng”

Lãnh Nguyệt Hàn đi ra khỏi điện Càn Chính, Phúc công công và Lôi Kinh thấy vậy liền tiến lên đón, thấp giọng nói:” Hoàng Thượng”. “Mấy lão già kia thế nào?”, giọng nói lạnh lùng so với vừa rồi cứ như hai người vậy. Phúc công công nói:” Đã trở về phủ”. Lãnh Nguyệt Hàn hừ lạnh nói:” Bảo Thượng Quan Thiên Dật đến Ngự thư phòng gấp trẫm”. Phúc công công cung kính đáp:” Vâng”. Hiện tại Lôi Kinh ngoài mặt là thị vệ thân cận của Lãnh Nguyệt Hàn, thống lĩnh thị vệ, hết thấy đều là do Thượng Quan Thiên Dật an bài để hắn bảo vệ cho Lãnh Nguyệt Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 56: Phượng Quý Phi phần nộ

Nghe thấy âm thanh chén vỡ vang lên, đến Nguyệt Lạc Điện, sợ đến mức tất cả các nha hoàn, nô tỳ đều quỳ xuống, Bạch Phượng Nhi tiến tới bên người nha hoàn Từ Yên, nha hoàn cuống quýt nói: "Nương nương xin người bớt giận"

Bạch Phượng Nhi đứng ở trong điện, ánh mắt tràn ngập thù hận, trừng mắt với Từ Yên nói: "Người nói lại những lời vừa nói, lặp lại lần nữa cho ta nghe" Giọng nói vô cùng phẫn nộ, so với Phượng Quý Phi thường ngày khác nhau tưởng chừng như hai người không phải là một.

Từ Yên quỳ trên mặt đất sợ hãi mở miệng: "Hoàng thượng ngày hôm qua mang theo Hoàng hậu nương nương đi nghênh đón thái tử Văn Thủy Quốc" Nói xong sợ hãi liếc Phượng Quý Phi một cái

Chỉ thấy Phượng Quý Phi lui về phía sau một bước, ngã người ở trên ghế, vẻ mặt tràn đầy thương tâm, nháy mắt nước mắt dường như chảy xuống, Từ Yên lo lắng nói: "Nương nương" lại không dám đứng lên

"Thế nhưng hắn lại dẫn Khương Tuyết Ninh cùng đi" Bạch Phượng Nhi chảy nước mắt, thì thào tự nói, đột nhiên vừa khóc vừa cười lặp lại: "Thế nhưng hắn lại dẫn Khương Tuyết Ninh cùng đi" hắn ở đây đương nhiên là nói Lãnh Nguyệt Hàn

Bạch Phượng Nhi đột nhiên đứng lên, khóc hô to nói: "Hắn luôn luôn gạt ta, ta lại luôn luôn chờ, hắn nói mình sẽ không thích Khương Tuyết Ninh, chỉ là lợi dụng nàng, nhưng không nói cho ta biết, cho đến khi muốn lập hoàng hậu trước một ngày mới nói cho ta biết, hắn muốn kết hôn với hoàng hậu, nhưng hắn luôn miệng nói sẽ không bao giờ thích Khương Tuyết Ninh, nhưng hắn lại vì nàng mà trách phạt ta, còn cho Khương Tuyết Ninh vào Điện Càn Chính, hiện tại bây giờ còn đem nàng đi nghênh đón thái tử Văn Thủy Quốc

Bạch Phượng Nhi tựa như điên lên quỳ rạp xuống đất, nhanh chóng cầm lấy cánh tay của Từ Yên, lớn tiếng hỏi: "Người có biết cái này đại biểu cho cái gì không?" Từ Yên bị đau lắc đầu, Bạch Phượng Nhi càng ngày càng nắm chặt lấy tay Từ Yên, oán hận nói: "Hắn đây là muốn cho văn võ bá quan đều biết Khương Tuyết Ninh là hoàng hậu của hắn, hắn đã thừa nhận thân phận của Khương Tuyết Ninh"

Vừa dứt lời Bạch Phượng Nhi ngồi xuống đất, lẩm bẩm tự nói: "Hắn đã thừa nhận Khương Tuyết Ninh..." Luôn luôn lặp lại những từ này

Từ Yên đau lòng nói: "Nương nương ngồi trên mặt đất sẽ bị lạnh đó, người nhanh đứng lên đi, đừng bị làm tổn thương đến bản thân mình" Nói xong liền muốn đỡ Bạch Phượng Nhi dậy, Bạch Phượng Nhi giống như không nghe được bất cứ người nào nói chuyện, chỉ đắm chìm trong sự phẫn nộ của mình

Từ Yên cùng các nha hoàn thật vất vả mới đỡ được Bạch Phượng Nhi dậy, Từ Yên sốt ruột nói: "Nương nương người không cần phải đau lòng như vậy, người cùng hoàng thượng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, hoàng thượng rất sủng ái người, chuyện này mọi người ai cũng biết, hoàng thượng làm sao có thể thích yêu nữ kia chứ"

Bạch Phượng Nhi nhìn Từ Yên, dường như không tin hỏi: "Hàn ca ca thích là ta, không phải Khương Tuyết Ninh, có đúng hay không?"

Từ Yên đau lòng nhìn Bạch Phượng Nhi, nén nước mắt gạt đầu

Ai ngờ Bạch Phượng Nhi lại đột nhiên đẩy Từ Yên ra, chảy nước mắt căm giận nói: "Các người đừng nghĩ lừa được ta, ta biết Hàn ca ca thích Khương Tuyết Ninh" Nói xong giờ tay lên gạt đi nước mắt trên khuôn mặt

"Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào có thể cướp đi Hàn ca ca của ta, ta sẽ làm cho Khương Tuyết Ninh sống không yên ở trong hoàng cung này" giọng nói hờ hững tràn ngập oán hận

Bạch Phượng Nhi rốt cuộc không kiềm chế được, mình vẫn tin tưởng lời nói của Lãnh Nguyệt Hàn, tin hắn chỉ lợi dụng Khương Tuyết Ninh, nhưng kết quả là ngôi vị hoàng hậu kia chẳng những bị Khương Tuyết Ninh đoạt, hiện tại bây giờ Lãnh Nguyệt Hàn bất tri bất giác bị Khương Tuyết Ninh hấp dẫn, chuyện này Bạch Phượng Nhi tuyệt đối không cho phép xảy ra

Nước mắt trên mặt Bạch Phượng Nhi còn chưa khô, hai tay nắm thành quyền, đứng ở trong điện, gió thổi qua, thổi bay vào quần áo của Bạch Phượng Nhi, lại mang đến bạch Phượng Nhi đối với Khương Tuyết Ninh càng oán hận sâu sắc

Bỗng nhiên có người thông báo: "Hoàng thượng phái tiểu Hạ đến truyền lời, buổi tối ở ngự hoa viên có thiết yến, muốn các vị tần phi cùng nhau chúc mừng thái tử Văn thủy quốc đón gió tẩy trần"

Bạch Phượng Nhi cười lạnh, rốt cục bây giờ cũng nhớ tới mình sao, Từ Yên nghe thấy thái tử Văn thủy quốc, chợt nhớ tới chuyện gì đó, ghé tai vào Bạch Phượng Nhi nhẹ giọng nói nhỏ cái gì đó

Bạch Phượng Nhi lộ ra vẻ mặt cười nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 57: Tiệc yến tẩy trần

Màn đêm buông xuống, trong cung rất náo nhiệt, vì hôm nay thái tử Văn thủy quốc làm tiệc tẩy trần, trong cung nơi náo nhiệt nhất là ở ngự hoa viên, văn võ bá quan cùng với phi tần hậu cung đều tụ tập ở nơi này, chỉ có Thái hậu bận việc gì không thể nghênh đón thái tử được, thậm chí bữa tiệc tẩy trần cũng không tham gia

Lãnh Nguyệt Hàn thấy Thái Hậu không đến tham gia rất thích, sớm để Lôi Kính phái người dán mắt để ý đến nàng, để phòng ở sau lưng hắn làm việc gì

Khi Lãnh Nguyệt Hàn kéo tay Khương Tuyết Ninh xuất hiện ở tiệc tẩy trần, tất cả mọi người cùng nhau hành lễ

Chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hàn mặc long bào, trên mặt dịu dàng cười nhạt, cả người nhìn như vô hại, nhưng có thể thấy rất oai phong, làm cho người ta cảm thấy lo sợ

Tuyết Ninh mặc bộ quần áo hoàng hậu, đầu đội mũ Kim Phượng phía trên chỏ tóc búi, cả người tỏa ra khí chất cao quý không thể nghi ngờ, trong nháy mắt liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người

Lãnh Nguyệt Hàn có chút trẻ con nhũn nhũn, trong lòng vô ý tốt ra một ý tưởng: nên đem nữ nhân này giấu ở Điện Cần Chính không ai dám đến và bất luận kẻ nào cũng không dám mơ ước tới nàng

Lãnh Nguyệt Hàn lên tiếng nói: "Bình thân" lúc này mọi người mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng nói: "Tạ hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương"

Lãnh Nguyệt Hàn cùng với Khương Tuyết Ninh ngồi trên ngai vàng, phía trên có tổng cộng ba vị trí, Tuyết Ninh cùng Lãnh Nguyệt hàn ngồi hai cái, Lãnh Nguyệt Hàn nhìn một vòng không thấy Bạch Phượng Nhi hỏi: "Phúc công công Phượng Quý Phi còn chưa tới sao"

Phúc công công nhìn quanh một vòng nói: "Thưa hoàng thượng còn chưa tới"

Vừa dứt lời, Phượng Quý Phi mang theo cung nữ bước đến

Nàng mặc quần áo kiểu Molly màu trắng, hoa văn quanh váy, người tựa như nhu nhược, búi tóc, hoa mỹ ung dung, ngón út lớn nhỏ đeo minh châu, óng ánh như tuyết, nhiều lúc phát ra ánh sáng, dịu dàng cúi đầu nói: "Hoàng thượng cát tường, Hoàng hậu nương nương cát tường"

Lãnh Nguyệt Hàn đi xuống long ý, tự tay đỡ Bạch Phượng Nhi nói: "Ái phi không cần đa lễ" nói xong tự đỡ Bạch Phượng Nhi ngồi ở bên trái mình, Tuyết Ninh thấy vậy vẫn đứng thùy, thán nhiên cười ngồi ở bên phải

Trong nhất thời, mọi người biết hoàng thượng thật sự chiều Phượng Nhi, Hoàng hậu nương nương xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành xuất trần, phong độ cao quý, có thể trong nháy mắt hấp dẫn mọi người, Phượng Quý Phi dù không xinh đẹp bằng Hoàng hậu nương nương, nhưng lại mỹ nữ, dịu dàng uyển chuyển, làm cho người thấy yêu mến

Vân Mộc Trần mang theo Vân Mộc Tuyết đến sau, Tiệc yến tẩy trần chính thức bắt đầu, Lãnh Nguyệt Hàn đầu tiên đại diện cho Nguyệt Lạc Quốc hướng huynh muội Mộc Trần mời rượu, đối với họ tỏ vẻ hoan nghênh, tiếp theo Vân Mộc Trần phái người đưa lễ vật, nói là hoàng thượng Vân thủy quốc cấp bù cho đại hôn của Lãnh Nguyệt Hàn

Tiệc yến tẩy trần đơn giản là vui chơi giải trí là chủ yếu, rất nhanh sẽ nhàm chán, Tuyết Ninh ngồi bên kia thán nhiên nhìn thấy hết thấy mọi chuyện, Lãnh Nguyệt Hàn cùng Bạch Phượng Nhi cười nói, Vân Mộc Trần nhận rượu của các vị đại thần, lơ đãng nhìn về phía Tuyết Ninh, chỉ thấy Tuyết Ninh đang ngăn người

Vân Mộc Trần thật không nghĩ tới nàng là hoàng hậu của Nguyệt Lạc Quốc, chẳng biết tại sao trong lòng của mình thật sự rất khó chịu. Vân Mộc Trần cười khổ, nâng chén uống rượu, Vân Mộc Tuyết thấy ca ca của mình luôn nhìn hoàng hậu nương nương xinh đẹp kia, trong lòng ghen tị

Ai ngờ Tuyết Ninh đang thất thần, Lãnh Nguyệt Hàn thế nhưng kéo mình lên, cùng nhau hướng tới Vân Mộc Trần mời rượu

Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Thái tử đường xa đến, Nguyệt Lạc Quốc hết sức vui mừng, rất hoan nghênh, trăm cùng hoàng hậu kính thái tử một ly" âm thanh nhiệt tình vô cùng

Vân Mộc Trần nói: "Hoàng thượng khách sáo, đáng lẽ là Mộ Trần kính hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương mới đúng, Mộ Trần trước tiên kính" nói xong uống hết rượu

Lãnh Nguyệt hàn cũng cười uống rượu, Tuyết Ninh vừa định uống, ai ngờ Lãnh Nguyệt Hàn lại lấy ly rượu của Tuyết Ninh, nâng cốc uống cùng, giọng dịu dàng nói: "Ninh nhi không thể uống rượu, trăm uống thay ngàn"

Ánh mắt Vân Mộc Trần tối sầm cái gì cũng không nói, Lãnh Nguyệt Hàn lại nhìn Vân Mộc Trần nhắc tới chuyện ban ngày: "Trăm lại hướng đến thái tử xin lỗi, hoàng hậu bởi vì nhận làm người, nên đối với thái tử vô lễ, mong thái tử lượng thứ bỏ qua"

Vân Mộc Trần cười nói: "Không sao, người giống người rất nhiều, khó tránh khỏi nhận nhầm, Mộc Trần sẽ không để ý"

Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Vậy là tốt rồi, cảm ơn..." còn chưa nói xong Trần Quốc Công đã nói: "Hoàng hậu chẳng lẽ người không biết vô liêm sỉ là gì, việc này làm mất đi vẻ tôn nghiêm của đất nước, lẽ ra phải trừng phạt" Giọng nói uy nghiêm tràn ngập khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 58: Nhục nhã (1)

Bạch Chấn Hùng vừa nói ra các vị đại thần đều nghị luận

Vốn tất cả mọi người đều kiêng nể hoàng thượng, không dám nói, hiện tại Trần Quốc Công lúc này nhắc tới, tất cả đều nghị luận

Thượng Quan Thiên Dật cười nói: "Hoàng hậu nương nương nhận làm người, giống như thái tử nói, người với người giống nhau rất nhiều nhận làm người cũng là bình thường không có việc gì, Trần Quốc Công cần gì phải đem chuyện ấy không thể bỏ qua mà nói" Nói xong về mặt tràn ý cười nhìn Bạch Chấn Hùng

"Mặc kệ vì nguyên nhân nào, thân là quốc sư của một nước, làm sao có thể không hiểu rõ đạo lý đó chứ" Bạch Chấn Hùng giọng nói tràn đầy khinh thường, ánh mắt khinh thường nhìn Tuyết Ninh

Một đám đại thần phụ họa theo: "Đúng vậy, đúng vậy, Trần Quốc Công nói đúng"

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh nhạt nhìn bọn họ nghị luận, đang muốn nói bọn họ cầm miệng, ai ngờ Tuyết Ninh ở bàn vỗ vỗ tay Lãnh Nguyệt Hàn, ý bảo Lãnh Nguyệt Hàn yên tâm đừng có nóng vội

Lãnh Nguyệt Hàn hiểu được ý tứ của Tuyết Ninh, vừa định rút tay về, lại bị Lãnh Nguyệt Hàn nắm lại, nắm thật chặt trong tay

Tuyết Ninh cũng không giãy dụa, dù sao bây giờ mình cũng là không nên cùng người này so đo

Chỉ là những hành động này đều lọt hết vào mắt của Bạch Phượng Nhi, không ai chú ý đến trong mắt Bạch Phượng Nhi điên cuồng căm hận

Lâm Chí Vân Lâm Thượng Thư về mặt nịnh nọt nói: "Nếu các tần phi trong hậu cung mỗi người đều thế, thế mặt hoàng thượng đặt ở đâu"

Khương Khôn vẫn uống rượu, căn bản không chú ý đến bọn họ nói gì, cho đến khi mình vẩy cánh, Hộ bộ thượng thư nhắc nhở mình, mới biết được chúng đại thần ở đây muốn trách phạt muội muội của mình

Khương Khôn mượn cơ hội kính rượu nói: "Àm ỹ cái gì mà âm ỹ, bao nhiêu tuổi rồi mà nhiều chuyện, có chuyện mà Trần Quốc Công gây khó xử cho muội muội của ta"

Trần Quốc Công nói: "Khương Thừa tướng chỉ giáo cho, là hoàng hậu nương nương thất lễ trước, cần phải xử phạt"

Lãnh Nguyệt Hàn vừa thấy hai người nói, đột nhiên âm thanh lạnh lùng nói: "Tất cả đều cầm miệng hết cho trầm, còn không chịu yên sao" về mặt giận dữ nhìn các đại thần đang cãi nhau

Trong nháy mắt bỗng yên tĩnh, chúng đại thần hai mặt nhìn nhau không ai dám nói nữa, Trần Quốc Công tức giận mặt đỏ bừng

Vân Mộc Trần đột nhiên lên tiếng nói: ""Không biết các vị có thể để cho ta nói một câu được không?"" Ngẩng khí dịu dàng, mỉm cười

Lãnh Nguyệt Hàn sắc mặt dịu đi một chút nói: "Thái tử xin nói"

Vân Mộc Trần nói: "Tại hạ cảm giác các vị đại thần cần gì việc nhỏ như thế này mà đem ra tranh luận, tại hạ cùng hoàng hậu nương nương chưa bao giờ gặp mặt, chẳng qua trong thời gian gần hoàng hậu nương nương nhận nhầm người, các vị cần gì mà bức bách người như thế" Giọng nói bình thản, nhưng trong lời nói tràn ngập tiếc hận giống như đang thờ dài với hành vi của các đại thần

Thượng Quan Thiên Dật nói: "Thái tử nói cực kỳ đúng" nhìn chúng đại thần tiếp tục nói: "Các vị luôn luôn nói Hoàng hậu nương nương thất lễ, vậy các người hiện tại đang ở trước mặt hoàng thượng vì thái tử làm tiệc tẩy trần nói những lời này không phải càng thất lễ hơn sao, náo loạn làm trò cười cho Văn thủy quốc đi" Giọng nói bình thản, nhưng thật ra tràn đầy châm chọc, nói xong các vị đại thần đều cúi đầu không nói gì

Trần Quốc Công về mặt đỏ bừng, không biết nên nói gì, đành phải nói: "Cựu thần thất lễ, thỉnh hoàng thượng trách phạt, mong thái tử tha lỗi" Nói xong hành lễ thỉnh tội

Chúng đại thần thấy vậy vội vàng quỳ xuống hướng Hoàng thượng nhận tội

Lãnh Nguyệt Hàn hừ lạnh một tiếng, không nói gì. Để cho bọn họ quỳ

Bạch Phượng Nhi đứng dậy đi đến bên lãnh Nguyệt Hàn, cười nói: "Hoàng thượng chớ tức giận, chẳng biết Phượng Nhi có thể nói một lời không" về mặt dịu dàng nhìn Lãnh Nguyệt Hàn

Lãnh Nguyệt Hàn nâng Bạch Phượng Nhi dậy, sắc mặt dịu đi nói: "Phượng Nhi muốn nói gì"

Bạch Phượng Nhi cười, tới gần bên tai Lãnh Nguyệt Hàn nói nhỏ chỉ hai người nghe được nói: "Không nói rõ ràng, bọn họ không bỏ qua, sẽ hiểu làm tỷ tỷ, Hàn ca ca yên tâm, các người kia giao cho Phượng Nhi"

Lãnh Nguyệt Hàn vừa mới còn tức giận, đột nhiên cười, đối với Bạch Phượng Nhi gật đầu

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết vì sao hoàng thượng không cho các đại thần đứng lên nhưng sắc mặt đối với Phượng Quý Phi nở nụ cười, bọn họ không hiểu

Ngay cả Thượng Quan Thiên Dật cùng Vân Mộc Trần với Vân Mộc Tuyết đều không hiểu, chỉ có Tuyết Ninh vẫn bình tĩnh uống trà như cũ

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 59: Nhục nhã (2)

Bạch Phượng Nhi nhẹ nhàng cúi đầu dịu dàng nói: "Mong hoàng thượng cho tất cả các đại thần đứng lên"

Lãnh Nguyệt Hàn hừ lạnh một tiếng giọng nói không tốt nói: "Đứng lên đi" chúng đại thần vội vàng tạ ơn, đứng lên

Tuyết Ninh uống trà, trong lòng nói: hoàng đế biến sắc thật mau, mỗi lúc một dạng

Chỉ thấy Bạch Phượng Nhi đối với chúng đại thần cúi đầu nói: "Không biết các vị đại thần nghe Phượng Nhi nói một lời"

Chúng đại thần liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên nói: "Nguyện ý nghe quý phi nương nương dạy bảo"

Bạch Phượng Nhi đứng dậy cười nói: "Chúng đại thần, cần gì làm cho to chuyện này, làm tỷ tỷ khó xử, con người trên đời này nhiều vô số, huống hồ tỷ tỷ chẳng qua là nhận nhầm người, thái tử Vân thủy quốc cũng không để ý, chúng đại thần cần gì phải chấp nhất chuyện này"

Vân phi về mặt quyền rũ, lắc lắc thân mình như rần nước đứng lên cười nói: "Toàn bộ Nguyệt Lạc Quốc ai mà không biết Hoàng hậu nương nương cho tới bây giờ đều không ra khỏi cửa, chỉ sợ không biết vài người đi, ta nghĩ mọi người đều tránh không kịp, bản phi đoán rằng các vị đại thần lo lắng việc này chỉ là dư thừa" Nghe thì muốn tốt cho Tuyết Ninh chứ thật ra thì đang châm chọc nàng

Chúng đại thần đều nghị luận

Trần Quốc công không thuận theo nói: "Mặc kệ vì sao, cho dù nhận nhầm người cũng không thể trước mặt mọi người mà ô nhục nam nhân, hần đem hoàng thượng để ở đầu, đây không phải là đòi phong bại tục sao, nếu như không nhận nhầm người, nàng còn muốn cho hoàng thất hổ thẹn nữa sao" Dứt lời nói, trừng mắt nhìn Bạch Phượng Nhi, thầm nghĩ: Xứ nhà đầu này, như thế nào về phía người ngoài

Chỉ thấy Bạch Phượng Nhi cười nói: "Hoàng hậu nương nương từ nhỏ ru rú ở trong nhà, biết cũng không có nhiều người, thế chắc người kia nhất định đối với tỷ tỷ không tầm thường, nhưng mặc kệ như thế nào, cũng đã trôi qua, tỷ tỷ bây giờ đã là hoàng hậu, nhưng chúng ta không thể yêu cầu tỷ tỷ ở trong cung không thể có người mình thích"

Tuyết Ninh cười khê, chỉ biết Bạch Phượng Nhi không có ý tốt như vậy, mình sao có thể không nhận ra chứ, mọi người đối với mình mỗi tiếng nói cử động đều chú ý. Bạch Phượng Nhi nói như thế rõ ràng nói mình tiền cung đã có người trong lòng, nhận nhầm thái tử Vân thủy quốc là tình nhân cũ

Khương Không nghe xong quát lớn: "Các người nói vậy, Khương gia từ nhỏ gia giáo nghiêm khắc, tiểu muội lại chưa ra phủ, sự việc như thế nào lại như vậy chứ"

Vân phi lấy tay che miệng cười khê nói: "Là không dám đi ra ngoài chứ" Thanh âm tuy nhỏ nhưng cũng làm cho tất cả mọi người ở đây nghe thấy

Lãnh Nguyệt Hàn vỗ bàn, tức giận quát lớn: "Làm càn" Vân phi sợ tới mức rụt lui cổ

Tuyết Ninh rốt cục cũng nói chuyện chuyện, cười nói: "Hoàng thượng như thế nào mà tức giận thế" trên mặt lại một lần nữa hiện lên vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành mỉm cười

Mọi người nghị luận, Khương Tuyết Ninh cũng không có nói gì, chỉ ngồi nghe, dù sao mọi người đều bội phục sự nhẫn nại của nàng

Vân Mộc Trần bùng ly rượu, vẫn nhìn Tuyết Ninh, khuôn mặt tuấn tú chuyên chú. Khương Tuyết Ninh trên người tỏa ra sức hấp dẫn mọi ánh mắt

Ngay cả Vân Mộc Tuyết không thích Tuyết Ninh cũng ngơ ngác nhìn nàng

Thượng Quan Thiên Dật uống một hớp rượu, cười nhìn Tuyết Ninh, xem ra nhà đầu kia bây giờ mới muốn phản kích, trong mắt trừ bỏ thâm tình còn lại thì chính là tràn đầy sự tán thưởng

Tuyết Ninh nói: "Thực cảm ơn quý phi muội muội vì Bồn cung mà nói tốt" Ngờ khí tuy cười, nhưng lời khen lại có ý lớn hơn, làm cho Bạch Phượng Nhi trên mặt xấu hổ

Lãnh Nguyệt Hàn không nói gì, mặt không một chút thay đổi nhìn Tuyết Ninh

Tuyết Ninh cười nói: "Bồn cung thật sự cảm kích các vị đại thần một vốn một lời chú ý, cũng nhận ra được tất cả mọi người cho rằng Bồn cung không có tư cách làm Hoàng hậu" nói xong mang theo cảm giác áp bách, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chúng đại thần.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 60: Ai là yêu nữ?

Các vị đại thần đều cúi đầu không ai nói gì, không có mấy người dám nhìn thẳng vào khuôn mặt của Tuyết Ninh trên đó có mang theo cảm giác áp bách, ánh mắt lạnh như băng

Tuyết Ninh chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại khuôn mặt tươi cười nói: "Tuyết Ninh tự nhận là không có đắc tội với bất luận kẻ nào, nhưng toàn bộ mọi người trong Lạc Nguyệt Quốc đều cấp cho Tuyết Ninh thêm một cái tội danh yêu nữ, Tuyết Ninh chỉ là một nữ tử, sao có thể nhận nổi hai chữ yêu nữ này được chứ"

Bạch Phượng Nhi cười nói: "Tỷ tỷ không nên tức giận, đều là lời đồn thổi, tỷ tỷ hà cớ gì phải như vậy"

Tuyết Ninh cũng không có đáp lại lời nói của Bạch Phượng Nhi, tiếp tục nói: "Nếu các vị đại thần cho rằng Bồn cung không có tư cách làm hoàng hậu, tốt lắm, bây giờ có thể thỉnh hoàng thượng hạ chỉ phế đi chức vị hoàng hậu của Bồn cung"

Lãnh Nguyệt Hàn cũng không cho là đúng hừ lạnh, trong lòng thầm nghĩ: nữ nhân chết tiết này, thật sự rất thông minh, đem tất cả vấn đề quăng lên đầu mình, hẳn biết rõ mình không thể phế bỏ chức danh của nàng được

Trần Quốc Công tức giận vung tay áo, quay mặt đi chỗ khác không nhìn Tuyết Ninh

Tuyết Ninh hỏi: "Như thế nào, sao không có ai nói chuyện" Giọng nói tràn ngập thoải mái tự tại, giống như nói đây không phải là chuyện của mình

Mọi người không ai nói gì, Tuyết Ninh đứng lên nói: "Tốt lắm, nếu cả vị đại thần không có ý định thỉnh hoàng thượng phế bỏ Bồn cung, tốt như vậy thì xin mời các vị nhớ kỹ hôm nay Bồn cung nói gì"

Ánh mắt Tuyết Ninh mang theo sự coi rẻ hết thảy mọi thứ, quét mắt bốn phía, từng chữ từng câu nói: "Từ hôm nay trở đi, Bồn cung không muốn nghe lại, những chuyện đồn nói Bồn cung là yêu nữ" Giọng điệu lạnh lùng mang theo sự cường ngạnh cảnh cáo

Thượng quan Thiên Dật tiếp lời nói: "Yêu nữ? Ai a, ta đây đường đường là quốc sư Nguyệt Lạc Quốc thế nhưng lại không biết Lạc Nguyệt Quốc có yêu nữ, có phải đây là vũ nhục năng lực của ta hay không?" Ngực khí tràn đầy thoải mái tự tại, như là đang nói giỡn, nhưng mọi người ở đây đều biết không thể đắc tội với quốc sư

Tuyết Ninh biết Thượng Quan Thiên Dật đang giúp mình, hai người nhìn nhau cười, tất cả đều không nói

Lãnh Nguyệt Hàn ho khan một tiếng, lạnh lùng mở miệng nói: "Trẫm đã nói qua, không được đề cập bất cứ chuyện gì vũ nhục hoàng hậu, chẳng lẽ các người nghe tai này rồi ra tay kia, mọi thứ đều để ngoài tai ư? xem trẫm không tồn tại"

Khương Khôn la hét nói: "Cái gì, dựa vào đâu mà các người nói muội muội của ta là yêu nữ, nàng mang đến vận rủi, tất cả chỉ là lời đồn thổi, các người lại tin là thật" lời vừa nói ra, Thừa tướng vây bên cạnh phụ họa nói: "Đúng vậy.... Đúng vậy" tất cả mọi người đều nín thở

Hoàng thượng hành lễ nói: "Hoàng thượng xin nghe lão phu nói một lời"

Lãnh Nguyệt Hàn ngăn lại nói: "Tốt lắm chuyện hôm nay dừng lại ở đây đi, từ nay về sau vô luận là ai cũng không được nói đến chuyện này nữa" Giọng nói tràn ngập sự không tha không được cãi lời, nhận mệnh

Trần Quốc Công thở dài nói: "Nghiệp chướng, nghiệp chướng a, sớm muộn một ngày nào đó Nguyệt Lạc Quốc đều bị hủy trong tay nữ nhân này" Nói xong lắc đầu, ngay cả hành lễ cũng không quay đầu đi, làm cho hạ nhân giúp mình rời đi

Chỉ có Vân Mộc Trần vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Khương Tuyết Ninh

Đến khi Vân Mộc Tuyết đẩy cánh tay của hắn "Tam ca ca, người lại thất thần vì nữ nhân này rồi" Chu cái miệng nhỏ nhắn, ừm khuất nói

Vân Mộc Trần phục hồi lại tinh thần, chỉ cười không nói gì

Bạch Phượng Nhi tức giận cắn môi không nói gì, nhìn Khương Tuyết Ninh đứng ở nơi đó, trong lòng thầm nghĩ: nữ nhân này thật là lươn lẹo, luôn làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên, ngay cả mình cũng bội phục

Nếu không phải vì Hàn ca ca, không ở trong hoàng cung này, mình chắc sẽ kính nể nàng, chỉ tiếc các nàng cả đời cũng không trở thành bằng hữu được. Nhất định phải là địch nhân, mình sẽ không thua bất luận kẻ nào, lại không cho bất luận kẻ nào có thể cướp đi Hàn ca ca của mình

Lãnh Nguyệt Hàn hàn huyên với Vân Mộc Trần vài câu khách khí, tiếp tục náo nhiệt như cũ, nhưng mỗi người đều có tâm tư riêng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 61: Nguy hiểm tới gần

Đêm khuya, ồn ào cũng đã rời xa, trong ngự hoa viên tiệc tẩy trần cũng đã kết thúc, không một ai biết chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo.

Trong cung Phúc Thọ, Thái hậu lười biếng nghiêng người dựa vào ghế quý phi, lắng nghe Khương Khôn báo cáo tất cả sự việc đã diễn ra ngày hôm nay ở Ngự Hoa Viên

Sau khi Khương Khôn hồi báo xong, Thái hậu một tay tạo hình Lan Hoa Chi đặt trên tay kia, nở nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt: "Khôn nhi, ngươi cảm thấy cô cô đã già rồi sao?"

Khương Khôn không ngờ Thái hậu lại mở miệng hỏi hần vấn đề này, dừng lại mấy giây để suy nghĩ hần nói: "Đẹp, cô cô rất đẹp" Đây không phải là hần nói láo, ngày trước nói thế nào thì Thái hậu cũng là Đệ Nhất Mỹ Nhân nước Nguyệt Lạc. Hơn hai mươi năm đã qua, phong thái của người vẫn như cũ.

"Ha ha..... Ai gia già rồi, ngươi cảm thấy Khương Tuyết Ninh đẹp sao?"

Thật sự Khương Khôn không bắt kịp suy nghĩ Thái hậu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hần không biết phải trả lời Thái hậu như thế nào chỉ có thể khổ sở nói: "Này....."

Thái hậu nhìn Khương Khôn, cứ như vậy nhìn thẳng vào hần. Ánh mắt bà ta sắc bén, khiến Khương Khôn không thể nói được câu gì chỉ lạng lẽ cúi đầu.

"Vậy ai gia nói cho ngươi biết, Khương Tuyết Ninh kia rất đẹp, có thể coi là khuynh quốc khuynh thành, khiến cho tất cả nam nhân đều điên cuồng, làm cho tất cả nữ nhân ghen ghét, có đúng hay không?"

Khương Khôn gật đầu tán đồng, hần nhìn Thái hậu rồi lại lắc đầu bác bỏ.

"Nhưng quá đẹp, cũng không phải một chuyện tốt" giọng nói của Thái hậu tràn đầy tức giận,

"Nàng rất đẹp, cũng rất thông minh, nàng ta nghĩ mình sẽ không bị bất luận kẻ nào lợi dụng, ngươi có thể hiểu phải không?"

Khương Khôn run rẩy hỏi "Ý tứ cô cô là?" Trong lòng thầm nghĩ Chẳng lẽ cô cô sẽ gây bất lợi cho Tuyết Ninh.

Thái hậu cười lạnh một tiếng như xem thấu tâm tư của Khương Khôn: "Tạm thời ai gia sẽ không động đến nàng, có những lúc xinh đẹp cũng là một vũ khí trí mạng, nàng quả là một quân cờ tốt, ngươi thấy thái tử nước Vân Thủy có thích Khương Tuyết Ninh không? Hình như bọn họ biết nhau từ trước"

"Chắc hẳn thật không biết hai người bọn họ có quen biết nhau không, chỉ thấy thái tử nước Vân Thủy một mực giúp đỡ Tuyết Ninh, đoán chừng phải là tám chín phần mười"

"Không có người nam nhân nào có thể ngăn cản được mệnh mệnh của Khương Tuyết Ninh mặc dù nàng không hề làm gì, nàng ta cùng một dạng với Liên Phi" giọng nói của bà ta tràn đầy giễu cợt cùng hận tính.

"Nếu như nước Vân Thủy cùng nước Nguyệt Lạc chỉ vì một nữ nhân mà đánh nhau, đây không phải là một trò chơi hấp dẫn ư" Trên mặt Thái hậu là nụ cười âm hiểm.

"Về phần thái tử nước Vân Thủy, ngươi không cần để ý, ai gia tự có an bài, ngươi trước đi xuống đi, làm tốt chuyện của chính mình, ngày mai không có việc gì không cần vào cung, ngươi đem đám người kia đi an bài, về phần hoàng thượng ai gia sẽ có biện pháp"

"Là....."

"Ngày mai sẽ có một màn kịch vui được trình diễn" Thái hậu giọng nói tràn đầy đùa giỡn cùng hưng phấn. Vung tay lên nói: "Ngươi trước đi xuống đi"

Khương Khôn không hiểu Thái hậu muốn làm gì, nhưng hần lại không dám hỏi nhiều, chỉ có thể ngoan ngoãn lui ra.

Sau khi Khương Khôn thối lui ra ngoài điện, Thái hậu lạnh lùng nói: "Quý Cốc, Mị nhi hiện tại các ngươi ở nơi nào"

"Hồi bẩm Thái hậu, Các chủ hiện tại đang ở kỹ viện lớn nhất Kinh Thành - Âm Hương Các" Chỉ nghe âm thanh lạnh lùng, hết sức cung kính truyền đến không hề biết là ai lên tiếng.

"Ngày mai ngươi hãy nghĩ biện pháp ngăn cản hần vào cung, đợi chờ mệnh lệnh của Ai gia"

Thanh âm cung kính của Quý Cốc một lần nữa truyền đến: "Thuộc hạ tuân lệnh"

Sau khi phân phó xong tất cả mọi việc, Thái hậu cầm lấy tách trà đang đặt trên bàn, uống một hớp, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, lạnh lùng: "Kịch hay giờ mới bắt đầu, Lãnh Chi Nhiên, Liên phi các ngươi hãy nhìn đi, ai gia sẽ làm cho con trai bảo bối của các ngươi, sống không bằng chết"

"Ha ha....." Cả cung điện tràn ngập tiếng cười độc ác của Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 62: Khi tất cả đã bình tĩnh trở lại

Tuyết Ninh ngồi ở trên Long Sàng, ban đêm thật yên tĩnh, nàng quyết định sẽ buông xuôi tất cả suy nghĩ của mình, giờ là lúc nàng cần phải bình tĩnh trở lại có như vậy thì nàng mới có thể nghĩ ra biện pháp để khắc phục mọi chuyện.

Kể từ lúc nàng vào ở trong Càn Chính Điện, Lãnh Nguyệt Hàn chưa từng trở lại nơi này, tối nay sau khi bữa tiệc kết thúc, Lãnh Nguyệt Hàn mượn cơ có chuyện rồi rời đi, Tắc Bắc bồi nàng trở về.

Không lâu sau đó, Châu nhi về mặt bất bình chạy đến nói cho nàng biết, hoàng thượng đã đi tới điện của Phụng quý phi, Tuyết Ninh cảm thấy buồn cười, nàng căn bản không quan tâm đến việc Lãnh Nguyệt Hàn đi đâu và làm việc gì, chỉ cần hắn không làm phiền nàng, vậy thì tốt rồi.

Nàng sẽ không ngu đến mức sẽ tin tưởng những gì hắn nói, mặc kệ mục đích của Lãnh Nguyệt Hàn là gì, nàng cũng không quan tâm, càng sẽ không thích hắn,

Không ngờ lúc nàng chuẩn bị đi ngủ, Lãnh Nguyệt Hàn liền đi vào, không một ai thông báo cho nàng biết là hắn đến

Cứ như vậy Lãnh Nguyệt Hàn đứng ở trước long sàng ngắm nhìn nàng, gương mặt nở nụ cười hỏi: "Ninh nhi cảm thấy long sàng này có thoải mái không?"

Tuyết Ninh không hành lễ, cười trả lời hắn: "Tốt lắm"

Lãnh Nguyệt Hàn cười lạnh xoay mình ngồi lên giường, giang tay ôm lấy Tuyết Ninh, vùi đầu vào trong ngực nàng: "Hôm nay trẫm sẽ bồi Ninh nhi ngủ, ngươi sẽ càng thoải mái hơn"

Tuyết Ninh không có phản kháng, chỉ là nàng cảm thấy không được tự nhiên khi Lãnh Nguyệt Hàn làm vậy: "Hoàng thượng!!! Khi tất cả mọi việc được giải quyết xong xuôi người có thể hay không để Tuyết Ninh rời đi"

Đột nhiên Lãnh Nguyệt Hàn mở mắt ra, ánh mắt tĩnh mịch, cùng Tuyết Ninh bốn mắt nhìn nhau, hai người cứ như vậy nhìn nhau, không nói tiếng nào.

Chợt Lãnh Nguyệt Hàn nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ mọng, kiều diễm của Tuyết Ninh, Tuyết Ninh muốn thoát khỏi nụ hôn của hắn nhưng một ý nghĩ chợt lóe lên nếu nàng giãy giụa chỉ là lãng phí thừa nhận nàng thích hắn. Bất tri bất giác Tuyết Ninh đắm chìm trong nụ hôn đó.

Cho đến hai người cùng thở hồng hộc, sắp không thở được nổi thì Lãnh Nguyệt Hàn mới buông Khương Tuyết Ninh ra, nằm ở trên người nàng, nhìn Tuyết Ninh nói: "Trẫm đã từng nói không cho phép ngươi rời đi " Giọng nói của hắn thâm tình lại dẫn bá đạo.

Tuyết Ninh chỉ là cười không nói

Lãnh Nguyệt Hàn giả vờ giận nói: "Không cho phép ngươi cười như vậy, bây giờ ngươi ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ đi, nếu không trẫm không thể bảo đảm rằng trẫm có làm gì ngươi không đấy." Ai có thể nghĩ tới, vị quân vương bình thường lạnh lùng, giờ phút này lại như một đứa con nít.

Lãnh Nguyệt Hàn nói xong lại nhìn chăm chăm vào cánh môi đỏ tươi của Tuyết Ninh, cùng cảnh tượng trắng nõn trước ngực Tuyết Ninh, Tuyết Ninh không một chút hoang mang, nàng chỉnh sửa lại trang phục có vẻ lộn xộn sau khi hai người hôn nhau cuồng nhiệt sau đó liền nhắm hai mắt lại

Lãnh Nguyệt Hàn thở dài một cái, cũng ngoan ngoãn ôm Tuyết Ninh ngủ,

Đây là lần thứ hai hai người ngủ cùng nhau cùng chung chăn gối mà không xảy ra chuyện gì cả

"Tuyết Ninh sớm muộn cũng rời khỏi nơi này, việc Tuyết Ninh muốn làm, hoàng thượng không ngăn cản được đâu"

Lần này Lãnh Nguyệt Hàn không có nói gì, khi đã xác định Tuyết Ninh đã tiến vào mộng đẹp thì Lãnh Nguyệt Hàn một lần nữa mở ra con ngươi băng lãnh, điểm huyệt ngủ của Tuyết Ninh, lặng lẽ rời đi

Trong ngự thư phòng, Tứ Đại Hộ Pháp cùng Thượng Quan Thiên Dật đã đợi hắn từ lâu

Lãnh Nguyệt Hàn ngồi trên Long Ý, Giang Nam lên tiếng đầu tiên: "Khởi bẩm chủ nhân, hôm nay thái tử nước Vân Thủy đã đến Âm Hương Các"

"Hắn đến đây làm gì?"

Giang Nam nhìn Lãnh Nguyệt hàn một cái, có điều khó nói, Lãnh Nguyệt hàn nói: "Ngươi cứ nói, đừng ngại"

"Hắn đến mua một cái tin"

"Hắn hướng thuộc hạ hỏi thăm, khi qua đồi Thừa Tướng đại nhân được chôn cất cùng quần áo và di vật ở nơi nào"

Lời này vừa nói ra, nhiệt độ xung quanh Lãnh Nguyệt Hàn chợt giảm xuống

Thượng Quan Thiên Dật hỏi "Ngươi có biết vì sao hắn lại hỏi thăm chuyện này?"

"Thuộc hạ không biết"

Lãnh Nguyệt thất vọng đau khổ thầm nghĩ Chẳng lẽ Khương Tuyết Ninh đang gạt hắn, nàng và Vân Mộc Trần quen biết nhau thật sao. Trong lòng càng thêm khẳng định khả năng này, hắn cảm thấy tức giận, đôi tay đã sớm không tự chủ nắm thành quyền.

Khương Tuyết Ninh rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện lừa gạt hắn, đến tột cùng thân phận của nàng gì. Lãnh Nguyệt Hàn thất vọng tràn trề trong lòng nghĩ ngờ càng tăng thêm.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 63: Tiến hành đi săn thú

Sáng sớm ngày hôm nay, Tuyết Ninh sẽ cùng hoàng thượng và Thái hậu mời thái tử và công chúa nước Vân Thủy đi săn thú tại bãi săn.

Nghe Thái hậu nói người nước Vân Thủy đều có tài bắn cung, khiến người khác thật là tò mò.

Đợi đến khi đoàn người tới được bãi săn thì nơi đây đã sớm tập nập người. Hoàng thượng cùng thái tử nước Vân Thủy sẽ tranh tài cưỡi ngựa. Những phi tần khác đã sớm cùng nhau đi du ngoạn

Tuyết Ninh cảm thấy nhàm chán, liền mang theo Tắc Bắc cùng Châu nhi tản bộ quanh bãi săn, Thái hậu nói bản thân mình già rồi nên chỉ ngồi xem náo nhiệt.

Tuyết Ninh mang theo Châu Nhi cùng Tắc Bắc tìm được một mảnh sân cỏ, nở đầy hoa dại mà nàng không biết tên, phía trước là một dòng suối trong suốt.

Phong cảnh đẹp như vậy, khiến nàng chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi.

"Hoàng hậu nước Nguyệt Lạc, người căn bản không dám tranh tài cưỡi ngựa cùng bản công chúa " chỉ thấy Vân Mộc Tuyết mang theo tỳ nữ của mình , mặt nhìn Khương Tuyết Ninh khiêu khích

Tuyết Ninh cười khẽ, nha đầu này hình như không thích nàng

Vân Mộc Tuyết cả giận nói: "Ngươi cười cái gì mà cười, có dám hay không cùng ta so tài"

"Nương nương..... " Giọng nói Tắc Bắc đầy lo lắng. Tuyết Ninh liền giơ tay lên ngăn lại lời nói của Tắc Bắc.

"Tại sao Bồn cung lại phải cùng ngươi so tài "

"Không vì cái gì cả, bản công chúa chính là muốn cùng ngươi so tài"

Tuyết Ninh cười cười, lắc đầu xoay người muốn rời khỏi, ai ngờ người còn chưa rời đi, Vân Mộc Tuyết vừa khóc vừa gào nói: "Ta muốn cùng ngươi so tài, ta nhất định có thể thắng ngươi"

Tuyết Ninh bất đắc dĩ quay đầu, nhìn Vân Mộc Tuyết, nàng còn chưa mở miệng, một thanh âm tròn bóng như ngọc truyền đến:

"Tuyết Nhi, sao ngươi không biết phân rõ phải trái như vậy" Tuy là lời nói trách cứ nhưng lại mang theo sự cưng chiều vô hạn.

Âm thanh kia chỉ vang lên trong nháy mắt, bước chân Tuyết Ninh tựa như đóng ở trên mặt đất, thế nào cũng không thể di chuyển được, nàng biết rõ hắn không phải Vân Thiên, nhưng nàng vẫn muốn được nhìn thấy hắn.

Nam tử ấy tay cầm chiết phiến, bước đi tự do tự tại, gương mặt tuấn đạt, mang theo nụ cười đi đến chỗ các nàng.

Vân Mộc Tuyết chạy nhào vào trong ngực Vân Mộc Trần, uất ức nói: "Tam ca, nữ nhân kia không dám cùng ta so tài cưỡi ngựa"

Vân Mộc Trần khẽ đẩy Vân Mộc Tuyết ra, quát lớn: "Tuyết Nhi không được vô lễ" Rồi quay sang nhìn Tuyết Ninh nói: "Nương nương thứ tội, Tiểu

muội được phụ hoàng cưng chiều quá sinh hư, cố tình gây sự với người, tại hạ thay mặt tiểu muội hướng nương nương nói xin lỗi"

Tuyết Ninh ngơ ngác nhìn gương mặt dịu dàng của Vân Mộc Trần, xoa đầu Mộc Tuyết hướng nàng bồi tội.

Trong lòng Tuyết Ninh đau không cách nào hô hấp được, tại cái thế giới lạnh lẽo này, người nam nhân trước mắt nàng vẻ mặt dịu dàng nhưng không phải dành riêng cho nàng, mặc dù biết rõ không phải Vân Thiên, nhưng trong lòng Tuyết Ninh vẫn thấy không thoải mái

Tắc Bặc nhẹ nhàng ho khan, nhìn gương mặt thất thần của Tuyết Ninh liền lên tiếng nhắc nhở, Tuyết Ninh phục hồi lại tinh thần, nhìn Vân Mộc Trần nói: "Không sao, tình tình Công chúa thắng thắn, rất là đáng yêu" Vân Mộc Trần nghe lời nói của Tuyết Ninh, cười rất là vui vẻ. Cho dù ai cũng đều có thể nhìn ra hân đối với Vân Mộc Tuyết rất chỉ là thương yêu.

Trong một khắc kia Tuyết Ninh chẳng biết tại sao nàng lại muốn rơi lệ, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, đột nhiên quay sang nhìn hai huynh muội Vân Mộc Trần cười nói: "Nếu công chúa đã thích như vậy, bản cung sẽ cùng công chúa so tài một ván, không biết ý thái từ cùng công chúa thế nào?"

"Nương nương không được, người đâu biết cười ngửa đầu"

Nàng biết Khương Tuyết Ninh nhất định không biết cười ngửa, ở thế kỉ ở 21 thứ nàng sợ nhất chính là cười ngửa, đó chính là nhược điểm duy nhất của nàng, Vân Thiên chưa bao giờ để cho nàng đụng vào ngửa.

Nàng chưa bao giờ để lộ khuyết điểm của mình trước mặt người khác, nhưng hôm nay nàng giống như nóng lòng muốn chứng minh cái gì đó. Nàng muốn lòng mình chết tâm đi không nghĩ đến hân nữa.

Phượng quý phi mang theo Vân phi cùng Tĩnh phi ở ven bờ sông bên kia thường hoa, ba người liền nhìn thấy Khương Tuyết Ninh ở cùng thái tử nước Vân Thủy đang vừa nói vừa cười.

Vân phi lặng lẽ gọi tỷ nữ tới, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Nhanh đi gọi hoàng thượng tới, Phượng tỷ tỷ cùng chúng ta muốn mời người tới bờ sông thường hoa" Tỷ nữ ngay lập tức chạy đi tìm hoàng thượng.

Phượng quý phi liếc mắt nhìn Vân phi, trên mặt mang theo nụ cười vì mục đích đã thực hiện được, hai người nhìn nhau cười một tiếng, đứng ở bờ bên kia chờ coi kịch vui.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 64: Chút tài mọn

"Sao có thể khiến nương nương mạo hiểm như vậy, tiểu muội vô lễ, nương nương người không cần làm thật" Vân Mộc Trần vội vàng giải thích.

"Không sao"

Vân Mộc Tuyết giọng nói tràn đầy khiêu khích: "Tốt lắm quyết định như vậy đi. Chúng ta sẽ so tài ở trường đua ngựa để mọi người cùng quan sát"

Tuyết Ninh gật đầu cười

Vân Mộc Tuyết nhỏ giọng nói: "Chờ ta thắng người, Tam ca ca sẽ không vì người mà thất thần nữa" Tuy Mộc Tuyết đã nhỏ giọng xuống, nhưng Vân Mộc Trần vẫn nghe thấy được.

Vân Mộc Trần bắt đắc dĩ cười nói: "Tốt lắm, chỉ là so tài thuần túy, thắng thua không quan trọng, mau đi chuẩn bị một chút đi"

Vân Mộc Tuyết làm mặt quỷ, quay sang nói với Tuyết Ninh: "Không cho phép người chạy trốn, ta sẽ đợi người ở trường đua ngựa" Nói xong vội vàng rời đi.

Tuyết Ninh nhìn Vân Mộc Trần thương yêu chiều chuộng Vân Mộc Tuyết, trong lòng càng đau.

Nàng chợt phát hiện bản thân chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, Vân Mộc Tuyết mới vừa đi, Tuyết Ninh liền khách khí nói: "Bản cung cũng muốn đi chuẩn bị một chút, cáo từ, xin thái tử cứ tự nhiên"

Còn chưa chờ Vân Mộc Trần mở miệng, Tắc Bặc đã nhắc nhở: "Nương nương, Phượng quý phi mang theo Vân phi cùng Tĩnh phi đang ở phía đối diện chúng ta". Tuyết Ninh mím môi cười một tiếng: "Có phải hay không hoàng thượng ngay lập tức cũng sẽ đến đây?"

Tắc Bặc nhìn xung quanh, liền nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn đang đi về phía Phượng quý phi

"Là....."

Tuyết Ninh cười nói: "Không sao, cũng không có chuyện gì, ta biết các nàng là cô ý"

Vân Mộc Trần nhìn đối diện, do dự hỏi: "Này.....? "

Tuyết Ninh chỉ cười không nói, cất bước rời đi, nàng đi tới bên cạnh Vân Mộc Trần, cố ý bước chân lảo đảo, ngã vào người Vân Mộc Trần, Vân Mộc Trần cả kinh vội vàng đỡ lấy Tuyết Ninh, không có nghĩ tới là Tuyết Ninh cố ý làm vậy.

Đối diện là Lãnh Nguyệt Hàn đang ở cùng ba tí muội Bạch Phượng Nhi, hần nhìn sang phía đối diện thì thấy Tuyết Ninh cùng thái tử nước Vân Thủy đang ở chung một chỗ. Kể từ lúc cuộc so tài cưỡi ngựa của hần cùng Vân Mộc Trần kết thúc, hần có đi tìm nhưng không thấy nàng.

Còn chưa lên tiếng đã nhìn thấy Vân Mộc Trần ôm Tuyết Ninh trong lòng, trong nháy mắt ánh mắt Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng như băng, hần liền sử dụng khinh công, di chuyển đến sau lưng Tuyết Ninh nổi giận quát lớn: "Khương Tuyết Ninh!"

Vân Mộc Trần sợ Lãnh Nguyệt Hàn hiểu lầm, vừa muốn giải thích, chỉ thấy Tuyết Ninh đứng ngay ngắn nhìn Lãnh Nguyệt Hàn mỉm cười. Lãnh Nguyệt Hàn hai mắt muốn phun ra lửa, nhìn chằm chằm Tuyết Ninh.

Tuyết Ninh không chút hoang mang, nhìn Lãnh Nguyệt hàn khẽ cười nói: "Hoàng thượng không cần tức giận, không bằng trước hết hãy quay về bờ bên kia hỏi ba vị muội muội đối với màn biểu diễn vừa rồi của bản cung có hài lòng không"

Lãnh Nguyệt Hàn dĩ nhiên hiểu Tuyết Ninh đang nói gì, đột nhiên hần quay đầu lại nhìn về phía bờ bên kia, chỉ thấy Vân phi đang nở nụ cười đắc ý.

Vân Mộc Trần giờ phút này mới hiểu được, thì ra mọi chuyện là do Khương Tuyết Ninh cố ý làm vậy

Lãnh Nguyệt Hàn không nói gì, chỉ tức giận nhìn chằm chằm Khương Tuyết Ninh, trong lòng thầm nghĩ Nữ nhân này luôn là làm những chuyện nằm ngoài dự đoán của hần, thế nhưng nàng lại cố ý khiến bọn Vân phi bất được nhược điểm, nàng cũng thật biết cách lừa gạt người khác.

Mặc dù biết mình mất mặt, Lãnh Nguyệt Hàn cũng chỉ có thể lạnh lùng nói: "Lần sau ngươi không được làm như vậy nữa" rồi xoay người rời đi

Tuyết Ninh cười khẽ, hướng Vân Mộc Trần gật đầu chào, cũng đi theo Lãnh Nguyệt Hàn rời đi, Châu nhi cùng Tắc Bắc theo sát.

Chỉ để lại Vân Mộc Trần một mình, nhìn theo bóng dáng Khương Tuyết Ninh ngậm ngẫn cả người. Nàng rút cuộc là một nữ nhân như thế nào? Đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra với hần, tại sao ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, liền chú ý tới nàng.

Ở bên bờ bên kia, Vân phi cùng Bạch Phượng Nhi còn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Hoàng thượng không tức giận mà lại cùng nữ nhân kia rời đi. Bạch Phượng Nhi tức giận vung khăn thêu, xoay người rời đi, Vân phi vội vàng giẫm chân, đuổi theo, chỉ có Tĩnh phi vẫn như cũ không nói gì, đi theo hai người rời đi.

Một đám nữ nhân ngu ngốc, vốn tưởng rằng có thể hại người, lại không biết bản thân lại gây ra chuyện cười.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 65: Cố tình té ngựa

Trở lại trường đua, lúc này Lãnh Nguyệt Hàn mới biết công chúa nước Vân Thủy cùng Khương Tuyết Ninh sẽ so tài đua ngựa.

Thái hậu nghe xong tâm trạng không khỏi vui mừng, cười nói: "Tốt lắm, vừa đúng dịp ai gia cũng muốn mở rộng tầm hiểu biết, nhưng tất cả vẫn phải đặt sự an toàn lên trên hết"

Tuyết Ninh khéo léo cười nói: "Dạ, đa tạ mẫu hậu đã quan tâm"

Thuật cưỡi ngựa của Tuyết Ninh vốn dĩ cũng không được tốt cho lắm, khi còn rất nhỏ nàng thiếu chút nữa thì bị ngựa đạp chết, để lại ám ảnh trong lòng cho nên Tuyết Ninh rất ít khi cưỡi ngựa. Ban đầu lúc tham gia huấn luyện bởi vì nàng không dám cưỡi ngựa, Vân Thiên không biết phải chịu phạt thay cho Tuyết Ninh biết bao lần. Tổ chức sẽ không bao giờ nuôi những kẻ hèn người yếu, càng sợ hãi cái gì, càng phải vượt qua.

Vì học cưỡi ngựa nàng cũng ăn không ít đau khổ, khi rời khỏi đảo Đặc công, Vân Thiên liền không cho nàng đụng tới ngựa.

Tuyết Ninh biết bản thân nàng giận dữ như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, trận so tài này, nàng chỉ muốn chứng minh rằng Vân Mộc Trần không phải là Vân Thiên. Vân Thiên sẽ không bao giờ để cho nàng cưỡi ngựa, càng sẽ không muốn nhìn thấy nàng bị ngã khỏi ngựa. Trong lòng nàng bây giờ đang cật lực rang xé, trừ phi bản thân hoàn toàn chết tâm, có như vậy nàng mới không nghĩ ngợi về Vân thiên nữa.

Lãnh Nguyệt Hàn ra lệnh cho người dắt ngựa tới, hần và Thái hậu cùng Vân Mộc Trần, ngoài ra còn có Bạch Phượng Nhi cùng đi lên khán đài.

Thượng Quan Thiên Dật nhìn sắc mặt Tuyết Ninh một mảnh yên tĩnh, không yên tâm hỏi: "Người thật biết cưỡi ngựa?"

Tuyết Ninh chỉ cười không đáp.

Thượng Quan Thiên dật càng không yên lòng: "Người hãy cẩn thận" Hắn nhìn Tuyết Ninh một cái, sau đó bước đi lên khán đài.

Vân Mộc Tuyết đã sớm ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống Tuyết Ninh: "Bản công chúa cũng không phải là muốn cùng người đùa giỡn, ta quả thật muốn cùng người tranh tài, nếu như người sợ, vậy thì nhanh nhận thua đi"

"Vậy thì xin đa tạ Công chúa" Nói xong Tuyết Ninh lưu loát xoay người lên ngựa,

Thái hậu mỉm cười lạnh lùng nhìn hai người, đây không phải là cho bà ta một cơ hội tốt ư, Thái hậu nhìn Linh Lung, sau đó nàng ta lặng lẽ thối lui ra khỏi khán đài.

Một hồi tiếng hiệu vang lên, so tài chính thức bắt đầu, Vân Mộc Tuyết rất nhanh liền vượt qua Tuyết Ninh, Tuyết Ninh không có nóng lòng, nhìn vân Mộc Tuyết, nàng phải cười ngựa thật nhanh

Châu Nhi cùng Tắc Bắc tinh thần khẩn trương đứng ở một bên nhìn Tuyết Ninh.

Tuyết Ninh vẫn như cũ không chút hoang mang nàng từ từ cưỡi ngựa, lấy tay vuốt lông bờm của nó, tỉ mỉ quan sát, chỉ là không một ai biết, trong lòng bàn tay Khương Tuyết Ninh đang cầm ngân châm.

Tuyết Ninh quay đầu lại nhìn Vân Mộc Trần đang ngồi ở trên khán đài, gương mặt nàng chợt nở nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, ngay sau đó dưới chân chợt dùng sức, con ngựa chạy thật nhanh.

Tất cả mọi người chỉ thấy con ngựa đó như điên, chạy toán loạn khắp nơi, Tuyết Ninh căn bản không thể khống chế nổi, trước mắt thấy con ngựa sẽ đụng phải hàng rào, Tuyết Ninh lập tức nhảy xuống khỏi lưng ngựa.

Lãnh Nguyệt Hàn, Vân Mộc Trần còn có Thượng Quan Thiên dật nhìn thấy một màn như vậy ngay trước mặt mình, không khỏi kinh hãi, cả ba cùng vận dụng khinh công, bay xuống khán đài, ai cũng muốn đỡ được Tuyết Ninh không cho nàng ngã xuống dưới.

Chỉ là ba người còn chưa kịp tới, Tuyết Ninh liền bị một người mặt đồ đen mang theo mặt nạ tiếp được, mang đi.

Lãnh Nguyệt Hàn nói giận: "Dạ Mị, lại là người, nhanh để hoàng hậu xuống "

Tuyết Ninh vẫn như cũ, cười nhìn ba người đang hướng nàng bay tới, không có một tia sợ hãi, nàng bây giờ không biết nên vui mừng hay là lo sợ, nhìn ba người kia vẻ mặt nóng nảy, tâm Tuyết Ninh thật hỗn loạn.

Chỉ ở trong nháy mắt đó, Dạ Mị liền ôm Tuyết Ninh biến mất ở trước mặt ba người, có thể thấy được khinh công của hắn cao đến mức nào, Lãnh Nguyệt Hàn cùng Thượng Quan Thiên Dật lo ngại vì Thái hậu còn đang ở đây nên không dám để lộ thực lực, chỉ có thể lặng lẽ đuổi theo.

Thái hậu cau mày nhìn ba người đang đuổi theo Dạ Mị, Linh Lung giờ vẫn chưa trở về, Mị nhi lại đột nhiên xuất hiện tại nơi này, còn mang Khương Tuyết Ninh đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 66: Chuyện cũ của Lãnh Nguyệt Hàn

Khi Tuyết Ninh tỉnh lại, nàng cảm thấy ngực mình đau đớn như bị xe cán qua, nàng muốn giơ tay lên xoa ngực thì phát hiện Lãnh Nguyệt Hàn nằm ở bên cạnh mình.

Khuôn mặt của Lãnh Nguyệt Hàn không có một tia huyết sắc nào, đôi mắt hắn đóng chặt nhưng vẫn siết lấy tay của nàng. Tuyết Ninh nhớ khi ở bãi săn, Lãnh Nguyệt Hàn giống như phát điên đã thương nàng và Dạ Mị, sao giờ hắn lại nằm ở đây?

Thượng Quan Thiên Dật thấy Tuyết Ninh đã tỉnh lại, vội vàng đi tới đỡ Tuyết Ninh dậy, ân cần hỏi han: "Tuyết Ninh, có chỗ nào không thoải mái không?"

Tuyết Ninh lắc đầu nói: "Muội không sao, Thượng Quan đại ca, đã xảy ra chuyện gì?". Phía ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, trong điện Càn Chính chỉ còn lại hai người Thượng Quan Thiên Dật và Phúc Bảo.

Thượng Quan Thiên Dật không trả lời, hắn xoay người đối diện với Phúc công công nói: "Làm phiền Phúc công công mang thuốc tới đây". Phúc công công vội vàng đem thuốc tới.

Thượng Quan Thiên Dật nhận lấy thuốc, thổi nhẹ, muốn giúp Tuyết Ninh uống thuốc, Tuyết Ninh nói: "Tự muội làm được". Thế nhưng tay của nàng không rút ra được, cả người không có chút sức nào.

Thượng Quan Thiên Dật nói: "Không sao, để ta". Hắn vừa giúp Tuyết Ninh uống thuốc vừa giải thích: "Lúc gần trưa Hàn đã tỉnh một lần, kêu tên của muội một tiếng, nắm tay muội rồi lại bất tỉnh".

Tuyết Ninh hỏi: "Hắn không sao chứ?". Thượng Quan Thiên Dật nói: "Tình huống hiện tại rất khó nói, huynh cũng không biết khi nào Hàn có thể tỉnh". Hàn trúng Huyết Chú nên không thể tùy tiện sử dụng nội lực, hiện tại cấp hòa công tâm, không thể khống chế được Thiên Thủy thần công tăng cuối cùng, suýt chút nữa bị tẩu hỏa nhập ma.

Uống thuốc xong, Thượng Quan Thiên Dật đỡ Tuyết Ninh nằm xuống, lại bắt mạch giúp Lãnh Nguyệt Hàn, dặn dò: "Muội tốt nhất nên nghỉ ngơi đi, ta sẽ ở đây trông chừng".

Tuyết Ninh nói: "Thượng Quan đại ca, có thể nói chuyện xưa của Lãnh Nguyệt Hàn cho muội không? Tại sao hắn lại đột nhiên nổi điên?"

Thượng Quan Thiên Dật liếc mắt nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, thở dài chậm rãi nói: "Cũng được, ta tin tưởng Tuyết Ninh".

Tuyết Ninh sững sờ, không hiểu hắn nói thế là có ý gì, chỉ nghe Thượng Quan Thiên Dật chậm rãi nói: "Hàn vừa sinh ra liền được lập làm thái tử, năm Hàn sáu tuổi, phụ hoàng và Liên phi - mẫu phi của Hàn trong lúc tuần thị đột nhiên chết không rõ lý do, mà Hàn năm đó sáu tuổi được Trần Quốc Công che chở thành công lên ngôi Hoàng đế.

Nước Nguyệt Lạc có quy định, chỉ sau khi thành thân xong Hoàng Thượng mới có thể thân chính, cho tới nay vẫn là Thái Hậu buông rèm nhiếp chính, nhưng Thái Hậu lại rất hận mẫu phi của Hàn, sau khi Liên phi chết, Thái Hậu liền đem tất cả hận ý dồn lên người Hàn, trong ngày Hàn lên ngôi, Thái Hậu liền hạ độc Huyết Chú lên người Hàn, bao nhiêu năm nay Hàn vẫn bị Thái Hậu khống chế.

Sự phụ của chúng ta hi sinh cả tính mạng cũng không giải được loại độc này, mỗi tháng đêm trăng tròn, Hàn đều bị hành hạ đến chết đi sống lại, mỗi lần ta đều mang theo Hàn chỉ còn chút hơi tàn quý gối trước tẩm cung Thái Hậu cầu xin bà ta giúp Hàn giảm bớt thống khổ. Chỉ trách ta tài sơ học thiếu, không thể giải loại độc này". Thượng Quan Thiên Dật càng nói càng bi thương.

Không hiểu tại sao trong lòng Tuyết Ninh lại hết sức đau, cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ tới Lãnh Nguyệt Hàn lại từng phải chịu hành hạ như vậy.

Thượng Quan Thiên Dật tiếp tục nói: "Mười tám năm qua, Thái Hậu chiếm đoạt toàn bộ quyền lực của Hàn, cả triều đình đều là do Thái Hậu định đoạt, Hàn cũng chỉ có thể giống như một con rối im lặng phục tùng, nhiều lần Hàn đã muốn giết chết Thái Hậu rồi cùng nàng đồng quy vu tận, nhưng cha mẹ chết không rõ lý do, cừu hận của mình còn chưa báo, sao hắn có thể nghĩ đến cái chết".

Tuyết Ninh thật sự không ngờ Lãnh Nguyệt Hàn lại chịu đựng nhiều sự hành hạ như vậy, nàng nhìn Thượng Quan Thiên Dật nói: "Ta thấy Thái Hậu là một người say mê quyền lực, tại sao lại để Lãnh Nguyệt Hàn lập ta làm Hậu, ngoan ngoãn trả lại quyền lực. Nói vậy mấy năm gần đây, bà ta luôn luôn ngăn trở hắn lập Hậu".

Thượng Quan Thiên Dật cười khổ nhưng không nói chuyện lập Hậu mà lại mở miệng nói: "Thái Hậu đang đợi một cái cớ, bà ta muốn nhìn thấy nước Nguyệt Lạc bị hủy trong tay Hàn, chờ bà ta hành hạ Hàn đủ rồi sẽ danh chính ngôn thuận diệt trừ Hàn, phát tiết hận ý bà ta dành cho Tiên Hoàng và Liên phi".

Tuyết Ninh không hiểu, rốt cuộc Thái Hậu có bao nhiêu hận ý mà có thể độc ác với Lãnh Nguyệt Hàn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 67: Sự ghen tị của nữ nhân (1)

Tuyết Ninh bị tiếng ồn ào ở bên ngoài đánh thức, chỉ nghe thấy Vân phi ở bên ngoài cao giọng la hét: "Tại sao không để cho Bôn cung đi vào gặp Hoàng Thượng?".

Phúc công công nghe theo phân phó của Thượng Quan Thiên Dật, tỏ vẻ nhận lỗi: "Hoàng Thượng thánh thể khó chịu, hiện tại không muốn gặp bất cứ ai, xin Vân phi nương nương đừng làm khó nãi tử".

Vân phi vẫn như cũ không chịu buông tha, nhất quyết muốn vào, chỉ nghe thanh âm của Bạch Phượng Nhi truyền tới: "Phúc công công, Hoàng Hậu nương nương thể nhưng lại ở trong điện". Thanh âm dịu dàng như nước, làm cho người ta không nổi cơn thịnh nộ.

Phúc công công cung kính nói: "Khởi bẩm Quý phi nương nương, Hoàng Hậu nương nương đang chiếu cố Hoàng Thượng".

Vân phi làm loạn lên: "Tại sao Khương Tuyết Ninh có thể gặp Hoàng Thượng còn chúng ta thì không thể?". Bạch Phượng Nhi cắn môi, điềm đạm đáp:

yêu nhìn cửa đại điện, cương quyết mở miệng nói:” Bồn cung muốn gặp Hoàng Thượng”.

Phúc công công nói:”Xin thứ cho nô tài không thể phụng mệnh, Hoàng Thượng đã phân phó, nô tài không dám tự ý để cho nương nương đi vào”.

Vân phi nhất mực lôi kéo Bạch Phụng Nhi đi vào, mới vừa tới cửa liền bị Lôi Kinh ngăn cản, Vân phi bị dọa lùi về sau vài bước, nàng ta chỉ vào Lôi Kinh nói:” Ngươi là người từ đâu tới”. Lôi Kinh giương ra khuôn mặt như người chết, không chút biểu tình.

Lôi Kinh lạnh lùng mở miệng nói:” Xin nương nương hãy quay về, Hoàng Thượng đã phân phó ngoại trừ Hoàng Hậu nương nương, không ai được vào quấy nhiễu”.

Phụng Quý phi nói:” Từ sau khi từ bãi săn trở về, Bồn cung vẫn chưa nhìn thấy Hoàng Thượng, Bồn cung nghe nói thân thể Hoàng Thượng không khỏe nên đặc biệt tới thăm, xin Lôi thị vệ vào thông báo một tiếng”.

Lôi Kinh vẫn lặp lại câu nói cũ:” Hoàng Thượng phân phó, ngoại trừ Hoàng Hậu nương nương, không ai được vào quấy nhiễu”. Lôi Kinh mặt lạnh như băng, không cho họ đi vào, cũng không vào thông báo.

Chỉ nghe thanh âm của Tuyết Ninh truyền từ trong điện ra:” Bên ngoài có chuyện gì ồn ào như vậy, quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi, nếu không có chuyện gì thì tất cả giải tán đi, đừng quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi”.

Bạch Phụng Nhi vừa nghe là thanh âm của Khương Tuyết Ninh liền che mặt khóc thút thít rồi đi, Vân phi tức giận không có cách nào đành chạy đuổi theo.

Thượng Quan Thiên Dật phân phó, trừ mấy người biết rõ nội tình ra, ai cũng không được phép vào điện Càn Chính, Tuyết Ninh mơ hồ cũng hiểu tại sao nên chỉ đề ý phối hợp với Thượng Quan chăm sóc tốt cho Lãnh Nguyệt Hàn.

Bên trong Phúc Thọ Cung.

Chỉ nghe ”ba” một tiếng, Thái Hậu không chút lưu tình tát Linh Lung một cái, Linh Lung lập tức quỳ trên mặt đất, hốt hoảng nói:” Nô tì đáng chết”.

“Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao đến bây giờ ngươi mới trở về”. Thái Hậu lạnh lùng hỏi.

Linh Lung quỳ trên mặt đất, thấp giọng trả lời:” Hôm đó Linh Lung theo phân phó của Thái Hậu đi an bài hành động ám sát, nhưng không biết Thiếu chủ từ nơi nào xuất hiện, điểm huyết đạo của nô tì, nô tì liền hôn mê bất tỉnh, Thiếu Chủ mang nô tì về Dạ Mị Các, hôm nay mới để nô tì trở lại”.

Thái Hậu hừ lạnh, nói:” Mị Nhi có chuyện gì?”. Linh Lung đột nhiên khẩu đầu vô cùng sợ hãi nói:” Không dám lừa Thái Hậu, hôm đó Thiếu Chủ từ bãi săn trở về liền bị trọng thương, đến nay vẫn không thể xuống giường, nhưng đã không còn đáng ngại nữa”.

Thái Hậu lạnh lùng nói:” Ngươi nói cái gì? Mị Nhi bị thương, là kẻ nào đã thương hắn? Là Lãnh Nguyệt Hàn sao?”

Linh Lung trả lời:” Thuộc hạ không rõ lắm, Thiếu Chủ không cho nô tì nói với Thái Hậu”.

Thái Hậu không cho là đúng nói:” Đứa nhỏ này càng ngày càng kiên cường”. Ngay sau đó hỏi Quý Cốc:” Tình huống ở điện Càn Chính như thế nào?”

Thanh âm của Quý Cốc một lần nữa truyền từ không trung đến:” Hồi bẩm chủ nhân, kể từ hôm đó Hoàng Thượng từ bãi săn trở về liền viện có lâm bệnh không thượng triều, ngoại trừ Khương Tuyết Ninh, Thượng Quan Thiên Dật và thái tử Vân Thủy Quốc ra ai cũng không gặp, hôm nay Hoàng Quý phi đến thăm cũng bị Hoàng Hậu nương nương đuổi về”.

“Vậy sao?”. Thái Hậu nghe Quý Cốc hồi báo xong liền lâm vào trầm tư, tính toán thời gian, bây giờ còn cách ngày Huyết Chủ phát tác hai ngày, chẳng lẽ hôm đó ở bãi săn, vì cứu Khương Tuyết Ninh nên hắn tự ý sử dụng nội lực, khiến cho Huyết Chủ phát tác. Nói vậy là vì Khương Tuyết Ninh, Lãnh Nguyệt Hàn mới đã thương Mị Nhi. Theo lý mà nói, Lãnh Nguyệt Hàn không có công phụ lợi hại như vậy, có thể đã thương Mị Nhi. Hay là hắn vẫn thâm tàng bất lộ?

Thái Hậu phân phó Quý Cốc:” Phái người tiếp tục giám thị, ngươi tự mình tới Dạ Mị Các một chuyến, đưa Thiếu Chủ tới gặp ta, nhất định không được để chuyện gì xảy ra, nếu không nợ mới nợ cũ ta sẽ tính cùng một lượt, ngươi hãy mang đầu đến gặp Ai gia”.

Quý Cốc cung kính nói:” Dạ”.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 68: Sự ghen tị của nữ nhân (2)

Sau khi Quý Cốc rời đi, Thái Hậu ngồi trên ghế quý phi, đưa bốn ban chỉ bằng ngọc trên tay mình, âm thầm suy xét, đột nhiên nói:” Xem ra Khương

Tuyệt Ninh này không thể giữ lại, xem tình hình này, ngay cả Mị Nhi cũng đã thích ả, nếu không sẽ không lỗ mạng tự tiện xông vào bãi săn, muốn cướp đi Khương Tuyệt Ninh như vậy”.

Linh Lung cẩn thận dò hỏi:” Ý của Thái Hậu là...”.

Khỏe miệng Thái Hậu lộ ra một nụ cười thị huyết:” Ngươi không biết sao, sự ghen tị của nữ nhân là một vũ khí rất tốt. Đối phó Khương Tuyệt Ninh không cần Ai gia phải động thủ”.

Ngay sau đó phân phó:” Người đầu, truyền Bạch quý phi đến gặp Ai gia”. Trong giọng nói tràn đầy tính toán.

Bạch Phượng Nhi vừa mới trở lại Lạc Anh điện đã có người đến thông báo:” Thái Hậu có chỉ, xin Phượng Quý phi tới Phúc Thọ cung một chuyến”.

Bạch Phượng Nhi trong lòng cả kinh, không biết Thái Hậu truyền mình đến là vì chuyện gì. Cho tới bây giờ, Bạch Phượng Nhi cũng rất sợ hãi Thái Hậu, dĩ nhiên cũng rất hận bà ta. Nàng ta từ mười sáu tuổi được phong phi, cho tới nay, Thái Hậu vẫn nhìn nàng ta không vừa mắt. Bao nhiêu năm nay, Thái Hậu tước đoạt hoàng quyền, không để cho Hàn ca ca phong nàng ta làm Hậu, ngay cả Hoàng Thượng cũng bị nàng ta quản chế. Hơn nữa, ban đầu nàng ta mang thai, cũng bị Thái Hậu ép xảy thai, chuyện này là nỗi đau lớn nhất trong lòng nàng ta.

Gương mặt Bạch Phượng Nhi thấp thỏm bất an, theo nha hoàn đi Phúc Thọ Cung, chỉ thấy Thái Hậu ngồi trên ghế quý phi cười nhìn nàng ta. Loại tươi cười đó khiến Bạch Phượng Nhi có cảm giác rợn tóc gáy.

Bạch Phượng Nhi cung kính hành lễ:” Nô tì thỉnh an Thái Hậu”.

Thái Hậu cười nói:” Có phải ngươi đang thắc mắc sao hôm nay Ai gia lại tìm ngươi không?”. Bạch Phượng Nhi im lặng không dám trả lời.

Khuôn mặt Thái Hậu lộ vẻ khinh thường:” Không trách được, Hoàng Thượng giờ không thích ngươi, ngươi xem đáng về lo lắng của mình kìa.” Giọng nói của bà ta tràn đầy vẻ khinh thường châm chọc.

Bạch Phượng Nhi nắm chặt hai tay khiến cho móng tay đâm sâu vào trong thịt nhưng lại không dám phản bác một câu.

Thái Hậu cười lạnh nói:” Ai gia có thể để cho ngươi lên làm Hoàng Hậu, hơn nữa vì Hoàng Thượng sinh hạ Hoàng tử. Ngươi có đồng ý hợp tác với Ai gia không?”

Gương mặt Bạch Phượng Nhi đầy vẻ mờ mịt, không biết Thái Hậu muốn gì. Thái Hậu nói:” Ngươi không hận Khương Tuyệt Ninh sao? Ai gia có thể giúp ngươi diệt trừ nàng, có thể giúp ngươi đoạt lại Hàn ca ca mà ngươi yêu. Ngươi không vui?”.

Bạch Phượng Nhi sợ hãi nói:” Nô tì không dám”. Trong lòng nàng ta rất sợ hãi, Khương Tuyệt Ninh là cháu gái ruột của Thái Hậu, nàng ta vẫn luôn có kỉ niệm này. Hơn nữa, Thái Hậu đối với Khương Tuyệt Ninh vẫn luôn rất bảo vệ, so có thể ngược lại giúp mình diệt trừ Khương Tuyệt Ninh.

“ Cái này có cái gì dám hay không dám, không cần hỏi nhiều, ngươi chỉ cần trả lời Ai gia, ngươi có nguyện ý hay không?”. Ngừ khí của Thái Hậu mang theo chèn ép hỏi.

Bạch Phượng Nhi cắn môi không nói, nàng ta dĩ nhiên là muốn, nàng ta chỉ hận Khương Tuyệt Ninh không chết ngay bây giờ. Nhưng nàng ta sợ không dám nói ra, Thái Hậu là một người sâu không lường được, nàng ta sợ đây là một cái bẫy.

Thái Hậu tựa hồ nhìn không được, Bạch Phượng Nhi chỉ thấy một cái bóng lướt qua, cổ liền bị giữ lại, Thái Hậu vẻ mặt dữ tợn nhìn Bạch Phượng Nhi, từ từ siết chặt năm ngón tay, từng câu từng chữ hỏi:” Nói cho Ai gia, ngươi có đồng ý diệt trừ Khương Tuyệt Ninh hay không?”.

Bạch Phượng Nhi đã không còn cách nào để hít thở, chỉ có thể liều mạng lắc đầu giữa, Thái Hậu lại một lần nữa hỏi:” Có nguyện ý hay không? Ngươi phải biết không nghe Ai gia an bài thì sẽ chết không có chỗ chôn”. Bạch Phượng Nhi liều mạng gật đầu:” Nô tì nguyện ý”.

Lúc này Thái Hậu mới hài lòng cười một tiếng, buông Bạch Phượng Nhi ra, Bạch Phượng Nhi còn chưa kịp hít thở lại đã thấy Thái Hậu an an ổn ổn ngồi ở trên ghế quý phi uống trà, tựa như về mặt dữ tợn vừa rồi chưa từng xuất hiện.

Bạch Phượng Nhi chậm rãi hít thở, quỳ xuống đất, thuận theo nói:” Chỉ cần Thái Hậu nương nương có thể giúp Phượng Nhi đoạt lại Hoàng Thượng, hết thảy Phượng Nhi đều nghe theo Thái Hậu phân phó”.

Thái Hậu lúc này mới hài lòng cười một tiếng:” Ngươi yên tâm đi, Ai gia chẳng những sẽ giúp ngươi đoạt lại Hoàng Thượng, còn có thể cho ngươi làm Hoàng Hậu, hơn nữa cho phép ngươi vì Hoàng Thượng sinh con đẻ cái”.

Thái Hậu nói xong xoay người đi vào bên trong điện, lời nói lạnh lùng mang theo giọng điệu cảnh cáo truyền đến:” Đừng ở trước mặt Ai gia đùa giỡn tâm cơ, ngươi còn chưa xứng”. Khỏe miệng Thái Hậu lại một lần nữa hiện lên nụ cười độc ác. Bạch Phượng Nhi quỳ trên mặt đất sợ đến mức đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ có thể liên tục nói:” Dạ, dạ...”

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 69: Huyết Chú chột phát tác

Lãnh Nguyệt Hàn vẫn chưa tỉnh lại, Tuyết Ninh nằm ở trên giường, cứ như vậy lẳng lặng ngắm nhìn hân. Tắc Bắc đứng ở bên cạnh để tiện cho việc hầu hạ Tuyết Ninh.

Ngồi lại sáng hôm nay khi Tuyết Ninh nhìn thấy Vân Mộc Trần thì trong lòng nàng cũng không có quá nhiều vui mừng cùng cảm xúc gì khác, ban đầu nàng không ngại dính thân vào nguy hiểm để dò xét hân, giờ đây nàng chột nhận ra bản thân mình thật ngây thơ.

Đột nhiên trong nháy mắt, Tuyết Ninh hoàn toàn hiểu ra Vân Mộc Trần không phải là Vân Thiên, bản thân nàng không nên mộng tưởng về hân nữa, giờ phút này nàng chỉ hy vọng Lãnh Nguyệt Hàn sẽ nhanh chóng tỉnh lại,

Nửa đêm trong giấc mộng, Tuyết Ninh thường xuyên mơ thấy cảnh Lãnh Nguyệt Hàn lúc ở bãi săn khi hân hướng về phía Dạ Mị lạnh lùng nói: "Để hoàng hậu của trẫm xuống". Đúng, nàng chính là hoàng hậu của Lãnh Nguyệt Hàn.

Lúc Tắc Bắc đi vào, liền nhìn thấy Tuyết Ninh ôm Lãnh Nguyệt Hàn đang hôn mê đến ngơ ngẩn người, Tắc Bắc nhẹ giọng kêu: "Nương nương, Thượng Quan đại nhân tới" Lúc này đây Tuyết Ninh mới phục hồi lại tinh thần.

Thượng Quan Thiên Dật đi vào trong điện, bắt đầu dĩ than thở: "Hân, hôm nay thế nào?"

Tuyết Ninh về mặt bình tĩnh: "Vẫn là như cũ"

"Ngày mai sẽ là đêm trăng tròn, Huyết Chú của Hân sẽ phát tác, đến lúc đó chỉ có thể nhờ đến sự giúp đỡ của Thái hậu, hai ngày nay muội đã vất vả rồi, hôm nay hãy đi nghỉ ngơi thật cho tốt đi, ngày mai sẽ rất mệt mỏi đấy"

Tuyết Ninh lắc đầu, không biết nên nói câu gì, chỉ nhìn Lãnh Nguyệt Hàn.

Cho đến nửa đêm Tuyết Ninh vẫn không ngủ được, chẳng biết tại sao, nàng có cảm giác sẽ có một việc gì đó nghiêm trọng sẽ xảy đến, ai ngờ đột nhiên Lãnh Nguyệt Hàn phát ra những tiếng kêu khổ sở.

Tuyết Ninh vội vàng đứng dậy, đỡ lấy Lãnh Nguyệt Hàn: "Hoàng thượng người đã tỉnh, có chỗ nào không thoải mái?". Ai ngờ Lãnh Nguyệt Hàn căn bản không nghe thấy lời Tuyết Ninh nói, chỉ ôm đầu đau dữ dội, sau đó cả người đều co quắp lại.

Tuyết Ninh trong lòng cả kinh, chẳng lẽ huyết chú mà Thượng Quan Thiên Dật từng nói trước đó đang phát tác, còn chưa phản ứng kịp, Lãnh Nguyệt Hàn bắt đầu lăn lộn ở trên giường, sau đó liền không ngừng khạc ra máu tươi.

Giờ phút này Tuyết Ninh hết sức hốt hoảng: "Tắc Bắc, nhanh mời Thượng Quan Đại nhân đến đây"

Tuyết Ninh ôm lấy Lãnh Nguyệt Hàn, chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hàn miệng đầy máu, đang cố gắng mở mắt nhìn Tuyết Ninh, hân nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Tuyết Ninh, muốn đưa tay chạm vào gương mặt của Tuyết Ninh, đau đớn ủa tới, Lãnh Nguyệt Hàn trừ khạc ra máu, muốn nói cũng không thể nói ra.

Tuyết Ninh ôm lấy thân thể lạnh lẽo của Lãnh Nguyệt nhanh chóng kêu lên: "Lãnh Nguyệt Hàn, người kìm chế một chút, Thượng Quan Thiên Dật rất nhanh sẽ tới đây"

Thế nhưng Lãnh Nguyệt Hàn bỗng muốn cắn đầu lưỡi của mình, Tuyết Ninh sợ hân bị thương, không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp đem cánh tay của nàng nhét vào trong miệng Lãnh Nguyệt Hàn.

Lãnh Nguyệt Hàn chột dùng sức cắn bị thương cánh tay trắng như tuyết của Tuyết Ninh, nàng cau mày, sợ rằng chỗ hân cắn đã ra máu, chẳng biết tại sao, Tuyết Ninh cảm giác Lãnh Nguyệt Hàn như đang hút máu của nàng, về mặt hân đang từ từ dịu lại.

Tuyết Ninh thầm nghĩ Chẳng lẽ máu của nàng, có thể làm chậm lại sự đau đớn của Lãnh Nguyệt Hàn. Lôi Kinh nghe thấy có tiếng động liền chạy vào trong điện thì nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn đang cắn cánh tay Tuyết, không ngừng cắn mút thỏa thích.

Hình như máu không đủ, trong đầu Tuyết Ninh chột lóe lên một ý nghĩ, cao giọng gọi: "Lôi Kinh, cầm kiếm tới cho Bôn cung" Lôi Kinh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngăn người ngay tại đó.

"Nhanh lên, Đưa kiếm cho Bôn cung" Lôi Kinh đành lấy thân đoản kiếm tùy thân bên người đưa cho Tuyết Ninh.

Tuyết Ninh hài lòng nhận lấy kiếm, không chút do dự tự rạch một đường vào cánh tay trắng như tuyết của mình, máu tươi xông ra, Lãnh Nguyệt Hàn hình như thấy được mùi máu tươi, buông cánh tay Tuyết Ninh ra, rồi đến miệng vết thương trên cổ tay Tuyết Ninh.

Lôi Kinh không thể tin nổi nhìn chằm chằm Khương Tuyết Ninh, chỉ thấy về mặt nàng bình tĩnh đang nhìn Lãnh Nguyệt Hàn thỏa thích hút máu tươi của mình.

Lúc Tắc Bắc cùng Thượng Quan Thiên Dật và Vân Mộc Trần đi vào, liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tuyết Ninh đem Lãnh Nguyệt Hàn ôm vào

trong ngực, còn Lãnh Nguyệt Hàn an tĩnh hút máu thỏa thích trên cổ tay Tuyết Ninh.

Trên Long Sàng cùng với y phục của hai người tất cả đều là một màu đỏ tươi của máu, làm người khác thấy trong lòng run sợ.

Tuyết Ninh nhìn thấy Thượng Quan Thiên Dật đã tới, gương mặt tái nhợt yên tâm mỉm cười, nàng dần chìm vào trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 70: Máu có thể giải được Huyết Chú?

Ngay lập tức Tắc Bắc chạy đến đỡ lấy Tuyết Ninh, nhanh tay điểm mấy huyệt đạo trên người nàng, lúc này đây máu tươi mới ngừng chảy.

Thượng Quan Thiên Dật đến bên cạnh Lãnh Nguyệt Hàn, đưa tay lên bắt mạch cho hắn, không thể tin được điều mình thấy khi bắt mạch cho Lãnh Nguyệt Hàn, Thượng Quan Thiên Dật thử lại mấy lần nhưng kết quả vẫn như thế. Mạch tượng cho thấy Huyết Chú đã được kiềm chế

Thượng Quan Thiên Dật hết nhìn Tuyết Ninh, lại quay sang nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, hắn giống như đứa trẻ, ôm chầm lấy Lôi Kinh vui mừng nói: "Lôi Kinh, độc trên người của hoàng thượng đã được kiềm chế. Không ngờ dùng máu người có thể kiềm chế độc tính trong người hoàng thượng"

Lôi Kinh cùng Tắc Bắc trong lòng không khỏi vui mừng, như vậy từ nay chủ nhân sẽ không bị giày vò chết đi sống lại nữa, nhưng là bây giờ còn một việc đáng lo lắng hơn, Tắc Bắc gấp gấp nói: "Quốc sư, người tới xem nương nương người bị làm sao vậy?"

Thượng Quan Thiên Dật lúc này mới phản ứng được, chạy vội tới trước giường.

Tuyết Ninh bởi vì mất máu quá nhiều nên ngất đi còn độc tính của Lãnh Nguyệt hàn độc tính đã được kiềm chế, giờ chỉ cần đợi hắn tỉnh lại là được.

Khi Lãnh Nguyệt Hàn tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Tuyết Ninh, cùng với vết thương trên cổ tay cùng cánh tay của nàng, nhớ ngày hôm qua Huyết Chú của hắn phát tác, hắn cắn vào cánh tay Tuyết Ninh, lần đầu Lãnh Nguyệt Hàn biết thì ra máu của người cũng thơm đến vậy.

Khi đó Lãnh Nguyệt Hàn cũng không cảm giác được sự đau đớn đến với mình nữa, chỉ là hắn mê luyến cái mùi vị kia, một mực không muốn rời xa .

Lúc Tắc Bắc đi vào nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn đã tỉnh: "Quốc sư, Lôi Kinh, các người mau tới, hoàng thượng đã tỉnh"

Thượng Quan Thiên Dật mang theo Lôi Kinh còn có Văn Mộc Trần vội vã đi vào, Lãnh Nguyệt Hàn cau mày thanh âm khàn khàn: "Nhỏ giọng một chút, trầm không có việc gì"

Phân phó Thượng Quan Thiên Dật: "Đỡ trầm đi bên ngoài". Thượng Quan Thiên Dật cùng Lôi Kinh lập tức tới đỡ Lãnh Nguyệt Hàn ra ngoài điện để hắn ngồi vào Long Y.

Tắc Bắc bùng nước lên, Lãnh Nguyệt Hàn uống hết mấy ngụm nước, thanh âm khàn khàn nói: "Đã xảy ra chuyện gì?" Thượng Quan Thiên Dật đem tất cả sự tình nói cho Lãnh Nguyệt Hàn biết.

Lãnh Nguyệt Hàn không nghĩ tới, Khương Tuyết Ninh sẽ không chút do dự cắt đứt cổ tay của mình để cứu hắn, trong lòng tràn đầy cảm giác kỳ lạ.

"Nếu hoàng thượng đã tỉnh lại, vậy tại hạ an tâm, tại hạ không quá rầy hoàng thượng nghỉ ngơi, xin cáo từ trước"

Lãnh Nguyệt hàn không nói lời nào, Thượng Quan Thiên Dật vỗ vai Văn Mộc Trần nói: "Đa tạ thái tử mấy ngày nay đã trợ giúp" Văn Mộc Trần cười một tiếng, hướng về phía Lãnh Nguyệt Hàn cùng Thượng Quan Thiên Dật ôm quyền xoay người rời đi.

"Hàn, người định làm như thế nào, ta thật sự không nghĩ tới thì ra máu người có thể kiềm chế được độc tính của Huyết Chú"

Mặc dù vẻ mặt Lãnh Nguyệt Hàn vẫn còn tái nhợt, nhưng không giảm chút nào khí phách vương giả của hắn, lạnh lùng nói: "Lấy tính chế động, tới hôm nay vẫn đến chỗ Thái hậu xin thuốc, không nên đã thảo kinh xà, hơn nữa không thể để cho lão yêu bà đó biết chuyện này" Giọng nói tràn đầy thù hận, hắn rốt cuộc không cần hướng phía lão yêu bà như chó vẫy đuôi mừng chủ nữa rồi.

"Thuộc hạ tuân lệnh"

Khi tất cả mọi người đã lui xuống, Lãnh Nguyệt Hàn ngồi ở bên giường nhìn gương mặt tái nhợt của Tuyết Ninh, trong đầu đang nhớ lại, lúc hắn tưởng chừng không chống đỡ nổi muốn cắn lưỡi, thì Tuyết Ninh đã không do dự đem cánh tay đưa tới trong miệng hắn.

Nhìn đến cổ tay đã được băng lại của Tuyết Ninh, lại nhìn xung quanh y phục của bọn đã bị nhuộm đỏ, không biết là của người nào máu, khắp nơi đều là màu đỏ.

Ban đêm, dưới sự phối hợp của Lãnh Nguyệt hàn cùng Thượng Quan Thiên Dật, hai người thành công lừa gạt được Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 71: Bị người khác hãm hại

Khi Tuyết Ninh tỉnh lại, Lãnh Nguyệt Hàn đang nằm ngủ say ở bên giường, nàng vừa mới động dậy, Lãnh Nguyệt Hàn lập tức tỉnh lại, ân cần hỏi han: "Ninh nhi có nơi nào không thoải mái?"

Tuyết Ninh lắc đầu một cái, yếu đuối hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

"Trẫm, không có việc gì nữa"

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Mấy ngày nay vì Lãnh Nguyệt Hàn hôn mê nên có quá nhiều quốc sự chồng chất, từ sau khi tỉnh lại hắn trở nên bận rộn, còn sức khỏe Tuyết Ninh thì đang từ từ hồi phục.

Nghe nói thái tử cùng công chúa nước Vân Thủy đang có ý định trở về nước, Tuyết Ninh nghe tin tức đó chỉ cười nhạt một tiếng, có lẽ đây là kết cục tốt nhất, Vân Mộc Trần không phải Vân Thiên, hai người không nên có bất kỳ quan hệ gì, cho dù hắn là Vân Thiên, hiện tại hai người cũng không thể có quan hệ gì.

Đêm trước khi Vân Mộc Trần rời đi, Lãnh Nguyệt Hàn vẫn như cũ cử hành một bữa yến tiệc, chẳng biết tại sao có lẽ ly biệt luôn mang cho người ta cảm giác phiền muộn, bất tri bất giác tất cả mọi người ai cũng đều uống rất nhiều rượu.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Bởi vì Lãnh Nguyệt Hàn còn có tấu chương phải phê, liền đi đến Ngự Thư Phòng, Tuyết Ninh để Châu nhi cùng Tắc Bắc lui xuống, một mình đi nghỉ, chẳng hiểu tại sao, hôm nay Châu Nhi đặc biệt kỳ quái, nàng ấy như có điều gì muốn nói nhưng lại thôi.

Tuyết Ninh một mình đi dạo, đột nhiên Linh Lung xuất hiện nói với nàng rằng Thái hậu muốn gặp nàng ở đình Bích Yên. Tuyết Ninh đi theo Linh Lung, khi đi tới nơi đó thì không thấy bóng dáng Linh Lung đâu.

Chẳng biết tại sao Tuyết Ninh cảm giác bản thân nàng càng ngày càng mơ hồ, liền đi vào trong đình, mới vừa ngồi xuống đã nghe thấy tiếng có bước chân, vốn tưởng rằng là Thái hậu, không ngờ lại là Vân Mộc Trần,

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều cả kinh nhìn đáng dấp Vân Mộc Trần ắt hẳn uống cũng không ít rượu, hắn lão đảo nghiêng ngã ngồi xuống đối diện Tuyết Ninh, cười nói: "Tại sao ngươi lại xuất hiện trong mộng của ta, ngươi rốt cuộc là ai, tại sao mỗi một lần, bóng dáng ngươi đều khắc sâu trong lòng ta, vì cái gì phải xuất hiện ở trong mộng của ta, sao mỗi lần thấy ta ngươi lại giả bộ làm như không biết ta"

Tuyết Ninh cả kinh, nhìn đáng dấp Vân Mộc Trần hẳn là đã uống say, thờ dãi, là tại nàng chấp nhất cứ nghĩ hai người đó là một, Tuyết Ninh nhẹ giọng nói: "Là Tuyết Ninh nhận nhầm người, thái tử điện hạ không cần để ý"

Vân Mộc Trần ngơ ngác nhìn Tuyết Ninh: "Nhưng ta phát hiện ta thích ngươi thì phải làm thế nào?"

Tuyết Ninh không nói gì, chỉ cảm thấy đầu tâm trí càng ngày càng mơ hồ, đến mắt cũng không mở ra được, nàng chỉ là muốn nói cho Vân Mộc Trần "Không cần thích nàng" nhưng lời còn chưa nói hết, liền té xỉu ở trên bàn đá.

Vân Mộc Trần liếc mắt nhìn Tuyết Ninh, vừa định gọi nàng, ai ngờ bản thân hắn cũng chìm vào trong bóng tối, hôn mê bất tỉnh. Trong đêm tối, xuất hiện hai người áo đen phi thật nhanh ôm lấy Tuyết Ninh cùng Vân Mộc Trần biến mất ở trong bóng tối.

Tuyết Ninh bị nước lạnh dội tỉnh, khi tỉnh lại, trên người chỉ mặc mỗi cái yếm, còn Vân Mộc Trần đang nằm ở bên cạnh, cũng bị nước lạnh dội tỉnh. Trong nháy mắt Tuyết Ninh liền mất hồn, ngay sau đó kéo qua y phục của mình.

Lạnh lùng nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, Phụng quý phi cùng Thái hậu đang đứng ở trước giường, ánh mắt Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lẽo làm cho người ta sợ.

Vân Mộc Trần đã tỉnh táo lại, vội vàng mặc quần áo vào, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, cuống quýt giải thích: "Hoàng thượng không phải như ngươi nghĩ, tại hạ và hoàng hậu nương nương thật không có làm bất cứ chuyện gì"

Tuyết Ninh cười khế, kể sách hạ lưu như vậy cũng dùng, thái hậu nương nương thật đúng là không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Thái hậu mặt lộ vẻ đau lòng: "Ninh nhi, làm sao ngươi có thể không biết liêm sỉ, làm ra chuyện như vậy?"

Lãnh Nguyệt hàn từng câu từng chữ lạnh lẽo hỏi "Nói!!! Đã xảy ra chuyện gì?" Nhìn chằm chằm Tuyết Ninh.

"Hoàng thượng không phải đều đã nhìn thấy tất cả, một nam một nữ cùng nằm ở trên giường còn có thể làm gì" Giọng Tuyết Ninh mang theo giễu cợt, nói không có chút nào quan tâm.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn tâm tạt vào mặt Tuyết Ninh một cái, ngay sau đó khoe miệng nàng xuất hiện tia máu, nàng vẫn như cũ cười không giải thích một câu.

Vân Mộc Trần vội vã nói: "Nương nương người cần gì nói như vậy, nhanh hướng hoàng thượng giải thích, hoàng thượng xin nghe tại hạ nói, tại hạ và hoàng hậu nương nương tuyệt đối trong sạch, không có làm chuyện gì xấu"

Lãnh Nguyệt Hàn nghe như không nghe, nhìn Tuyết Ninh lạnh lùng nói: "Người đứng là vị hoàng hậu không có liêm sỉ, lại cùng người khác tư thông. Người tới, lập tức đem đôi nam nữ không biết xấu hổ này dẫn vào đại lao, chờ xử trí"

Lôi Kinh mang người đi vào, Tuyết Ninh một câu cũng không có biện hộ cho mình, khi đi qua Lãnh Nguyệt Hàn thì khẽ cười nói: "Một ngày nào đó người sẽ phải hối hận" Nói xong ánh mắt sắc bén nhìn tới Thái hậu cùng Phụng quý phi một cái, cũng không có quay đầu nhìn lại cứ như vậy mặc thêm áo, theo Lôi Kinh đi ra ngoài.

Tuyết Ninh vẫn biết, ở trong hậu cung này, chuyện bị hãm hại là bình thường, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy, tất cả tới quá đột ngột, khiến nàng trở tay không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 72: Chuyện cũ

Đến lúc Thượng Quan Thiên Dật nhận được tin tức tiến cung thì đã chậm, Tuyết Ninh cùng với Vân Mộc Trần đã bị giải vào Thiên Lao, lúc Thượng Quan Thiên Dật đi tới Điện Càn Chính, Lãnh Nguyệt Hàn đang ôm vô rượu uống rượu,

Lúc nhìn thấy Thượng Quan Thiên Dật, Lãnh Nguyệt Hàn cười ngây ngô nói: "Sư huynh mau tới đây, bồi trẫm uống một chén". Thượng Quan Thiên Dật cùng Lãnh Nguyệt Hàn ngồi dưới đất, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Ta không tin Tuyết Ninh sẽ làm ra chuyện như vậy"

Lãnh Nguyệt Hàn uống một hớp rượu, đau lòng nói: "Người không tin, trẫm cũng không tin, thế mà chính nàng mở miệng thừa nhận, trẫm không có ép nàng"

Lãnh Nguyệt Hàn vẻ mặt bi thống nhìn Thượng Quan Thiên Dật, tiếp tục nói: "Người biết không, cho tới nay đều là trẫm lợi dụng nàng, thế nhưng cho dù trẫm có lợi dụng nàng nữa thì nàng cũng không có tư cách phản bội trẫm"

Nói xong tiếp tục uống rượu, Thượng Quan Thiên Dật nhìn Lãnh Nguyệt Hàn như vậy, căn bản không cách nào cùng hần nói thêm nữa, xoay người muốn đi đến đại lao gặp Khương Tuyết Ninh,

Ai ngờ mới vừa đi tới cửa, Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng nói: "Trẫm biết, người với Vân Mộc Trần đều thích nàng" lúc Thượng Quan Thiên Dật vừa muốn bước chân đi ra thì ngừng lại, quay đầu nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, thân nhiên nói: "Ta chỉ hy vọng nàng sống thật tốt, không có ý gì khác nữa"

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng nói: "Sống thật tốt, ha ha,,, " nói xong cười điên cuồng.

Thượng Quan Thiên Dật cất bước rời đi Điện Càn Chính, thế nhưng không đi đại lao, hiện tại tới, chỉ sợ sẽ làm cho Hàn càng thêm hiểu lầm, hần cũng có thể đoán trước chuyện sau này, nếu như hiện giờ mình đến đại lao, có lẽ là có thể ngăn cản bi kịch phát sinh, không đến nỗi hai người như vậy mà hành hạ lẫn nhau.

Đêm đã khuya, Tuyết Ninh lặng lẽ ngồi ở góc tường, vẻ mặt ngẩn ngơ, Vân Mộc Trần bị nhốt ở cách vách, hai người cứ như vậy vẫn cùng nhau im lặng

Cuối cùng Vân Mộc Trần mở miệng hỏi: "Tại sao, không giải thích với Hoàng Thượng, rõ ràng có người hãm hại chúng ta, tại sao không nói"

Tuyết Ninh cười khê: "Có ích không, chúng ta không có chứng cứ, mặc dù chúng ta trong sạch nhưng Khương Tuyết Ninh chưa bao giờ phải cùng người khác giải thích"

Vân Mộc Trần nghe xong lời nói của Tuyết Ninh liền trầm mặc, hần thầm nghĩ: Nàng chính là một cô gái quật cường như vậy, tình nguyện mang trên lưng tội danh bất trạch cũng không nguyện giải thích. Nàng quật cường đến mức làm cho người ta đau lòng.

Đột nhiên Tuyết Ninh cười nhìn Vân Mộc Trần: "Bổn cung muốn kể cho Thái Tử nghe một chuyện cũ, không biết Thái Tử có muốn nghe không?". Nói xong nàng cười nhìn Vân Mộc Trần.

Vân Mộc Trần cũng dịu dàng cười nói:” Vô cùng vinh hạnh”.

Tuyết Ninh bắt đầu kể cho Vân Mộc Trần chuyện của mình ở thế kỉ 21, chuyện giữa nàng và Vân Thiên... Hai người cùng hàn huyên đến tận đêm khuya.

Vân Mộc Trần thật sự là kinh ngạc, hẳn chưa từng nghĩ đến còn có thể tồn tại một thế giới thần kì như vậy, càng kinh ngạc hơn là Tuyết Ninh không phải người của thời đại này, mà hẳn chẳng qua là dung mạo giống với người yêu trước kia của nàng.

Tuyết Ninh kể xong hỏi:” Ngươi tin tưởng sao?. Vân Mộc Trần hết sức kiên định gật đầu nói:” Tin tưởng”. Hai người cùng nhìn nhau cười một tiếng.

Lúc Lãnh Nguyệt Hàn lao vào đại lao thì nhìn thấy Tuyết Ninh và Vân Mộc Trần đang tán gẫu hết sức vui vẻ, lửa giận trong lòng hẳn càng lớn, Lãnh Nguyệt Hàn một chương đánh tan cửa đại lao, xông vào, nổi giận nhìn Tuyết Ninh.

Tuyết Ninh nói:” Hoàng Thượng thật có nhã hứng, đem khuya còn tới đại lao thăm Tuyết Ninh”. Lãnh Nguyệt Hàn không nói gì, chẳng qua là nhìn Tuyết Ninh, cả người hẳn đầy mùi rượu.

Vân Mộc Trần lên tiếng giải thích:” Hoàng Thượng, xin hãy nghe một lời của tại hạ, tại hạ và Nương nương thật sự là bị oan”, trong lòng Vân Mộc Trần thầm nghĩ: Mình luôn coi nàng như tiên tử, sao có thể dễ dàng khinh nhờn.

Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên xoay người nhìn Vân Mộc Trần, lạnh như băng cười nói:” Oan uổng, ngươi cùng Hoàng Hậu của Trẫm trần truồng cùng nằm trên giường, bây giờ lại vội vàng nói oan uổng với Trẫm”.

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, giải thích:” Bất kể Hoàng Thượng trừng phạt Tuyết Ninh như thế nào, Tuyết Ninh cũng không có gì để nói, nhưng mọi việc không liên quan tới Thái Tử điện hạ, Tuyết Ninh xin Hoàng Thượng bỏ qua cho Thái Tử điện hạ”.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 73: Lãnh Nguyệt Hàn tàn nhẫn, Tuyết Ninh tuyệt vọng

Lãnh Nguyệt Hàn điên cuồng cười: "Khương Tuyết Ninh, ngươi còn nói các ngươi không có quan hệ, ngươi không biện giải cho mình một câu, nhưng bây giờ lại vì nam nhân này mà nói tốt cho hắn, thì ra là ngươi vốn dĩ rất quan tâm hắn."

Tuyết Ninh đứng ở bên tường không nói gì, chỉ là nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, mặt không chút biểu cảm, Lãnh Nguyệt Hàn từng bước từng bước một hướng Tuyết Ninh đi tới, lạnh lùng nhìn Tuyết Ninh nói: "Khương Tuyết Ninh, ngươi là hoàng hậu của trẫm, nếu ngươi chết, người khác cũng đừng mơ tưởng sẽ đụng được vào người ngươi, dù chỉ là một sợi tóc"

Vừa dứt lời, Lãnh Nguyệt Hàn liền kéo Khương Tuyết Ninh về phía mình, chỉ vào người Vân Mộc Trần, tràn đầy hận ý mà nói: "Không phải là ngươi thích người nam nhân trước mắt này ư, vậy thì tốt, hôm nay ở chỗ này trẫm liền muốn ngươi, để cho hắn thấy được đáng về của ngươi khi ở phía dưới trẫm như thế nào "

Nói xong Lãnh Nguyệt Hàn điên cuồng hôn lên môi Tuyết Ninh, không chút nào thương tiếc, Vân Mộc Trần cuồng quát hô: "Hoàng thượng ngươi hãy bình tĩnh lại, Vân Mộc Trần ta cầu xin ngươi không cần đối xử với nương nương như vậy"

Vân Mộc Trần càng nói động tác của Lãnh Nguyệt Hàn càng điên cuồng hơn, Tuyết Ninh có giấy dựa như thế nào cũng không thoát sự trói buộc của Lãnh Nguyệt Hàn, liền bị hắn đặt ở phía dưới, mặc cho Vân Mộc Trần khuyên ngăn, Lãnh Nguyệt Hàn cũng không nghe chút nào, hắn chỉ biết, hắn muốn nữ nhân này, vừa nghĩ tới cảnh nàng dưới thân nam nhân khác rên rỉ, trong lòng liền đau đến khó chịu.

Tuyết Ninh không còn giấy dựa, nàng nhìn Vân Mộc Trần một cái, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, mặc cho Lãnh Nguyệt Hàn điên cuồng cỡi y phục của nàng, ở trước mặt nam nhân khác không chút nào thương tiếc, khuất nhục đoạt lấy.

Vân Mộc Trần lệ đã sớm chảy, liều mạng đập vào tường, tại sao lại đối xử với nàng như thế, nàng cũng chỉ là một cô gái thiếu hụt cảm giác an toàn thôi, làm sao phải nàng có thể chịu được sự khuất nhục như vậy.

Vân Mộc Trần đã sớm mất đi dũng khí, nếu như có thể hiện tại hắn thật muốn giết chết Lãnh Nguyệt Hàn. Hai tay sớm đã che lại lỗ tai của mình, hẳn không muốn nghe thấy những âm thanh này chúng sẽ khiến hắn đau lòng, cả người lệ rơi đầy mặt Vân Mộc Trần ngồi bệt xuống ở góc tường.

Khương Tuyết Ninh lặng lẽ thừa nhận, những âm thanh dâm dăng này, rơi vào tai khiến nàng thật muốn liều mạng. Tại sao lại phải phá hủy hoàn toàn mọi sự tốt đẹp vừa mới tạo dựng như vậy.

Không biết qua bao lâu, Lãnh Nguyệt Hàn mới hoàn toàn phóng ra dục vọng của mình, Tuyết Ninh đã sớm ngất đi.

Lúc này Lãnh Nguyệt Hàn mới ý thức được những việc mình làm, vội vã chạy ra khỏi thiên lao.

Vân Mộc Trần nhìn Tuyết Ninh quần áo xốc xếch đang nằm trên mặt đất, khổ sở kêu thành tiếng: "A....."

Đợi đến ngày thứ hai khi Tuyết Ninh tỉnh lại, trong lao đã không còn bóng dáng Lãnh Nguyệt Hàn, ngay cả Vân Mộc Trần cũng không biết được thả khi nào.

Chỉ còn mình nàng ở nơi này, chịu sự khuaht nhục trong phòng giam, Tuyết Ninh điên cuồng cười, hết cười rồi lại khóc. Lãnh Nguyệt Hàn tại sao lại buộc ta hận người.

Từ sau khi rời khỏi thiên lao, Lãnh Nguyệt Hàn vẫn ôm đầu khổ sở, ngồi dưới đất, không ăn không uống suốt cả một ngày rồi.

Ai cũng không dám quấy rầy, cho đến khi Tắc Bắc lôi kéo Châu nhi vội vã đi tới Điện Càn Chính, không để ý đến sự ngăn cản của Phúc công công cứ vậy xông vào: "Hoàng thượng, nương nương bị oan, xin Hoàng thượng minh xét"

Tắc Bắc đẩy Châu nhi đến trước mặt Lãnh Nguyệt Hàn, nghiêm nghị mở miệng: "Nói, đem những chuyện người đã làm nói cho hoàng thượng biết"

Chỉ thấy phịch một tiếng Châu nhi quỵ xuống đất khóc nói: "Hoàng thượng đều là lỗi của Châu nhi, là Châu nhi nghe lời Linh Lung cô cô nói, hạ độc ở trong rượu của nương nương "

Trong tai Lãnh Nguyệt Hàn chỉ còn lại lời nói của Châu nhi. Nàng ta đã hạ độc ở trong rượu của Tuyết Ninh, hấn đứng dậy tựa như phát điên hướng thiên lao chạy đi, còn chưa tới chỉ nghe thấy có người báo: "Thiên Lao bị cháy, mau đi lấy nước" .

Lãnh Nguyệt Hàn sử dụng khinh công, hướng thiên lao chạy tới, trong lòng không ngừng cầu nguyện, Tuyết Ninh nhất định không xảy ra chuyện gì, để cho hấn còn có cơ hội nói lời xin lỗi.

Đáng tiếc đợi đến lúc Lãnh Nguyệt Hàn chạy đến, cả Thiên Lao đã sớm bị hỏa hoạn chôn vùi, ánh lửa tràn ngập phía chân trời.

Lãnh Nguyệt Hàn như nổi điên luôn miệng kêu tên Tuyết Ninh, hấn muốn xông vào đám cháy, may nhờ Lôi Kinh kịp thời chạy tới ngăn cản.

Lãnh Nguyệt Hàn khổ sở quỳ trên mặt đất nhìn ánh lửa đầy trời, đem Thiên Lao đốt cháy thành một tòa phế tích.

Gió khẽ thổi qua, hình như có người đang thì thầm, tựa như như nói áy náy, nào hận ý, nào thâm tình, còn là sự vô tình của người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 1: Dục hỏa trùng sinh (sống lại từ biển lửa)

Trong rừng hoa đào Tụy Phong Sơn

Liếc nhìn một cái ta đã thấy được một vườn hoa đào tươi, cảnh sắc nơi đây làm rung động lòng người, những đóa hoa hồng yêu kiều, óng ánh thuần khiết, những giọt sương còn đọng lại từ từ nhỏ xuống, tạo thêm vẻ tươi tắn như một bức tranh phong cảnh. Hoa đào rực rỡ, uyển chuyển ướt át, màu đỏ tình nghịch, tạo nên một khung cảnh hài hòa.

Những đóa hoa óng ánh thuần khiết như ngọc, như mộng như ảo, khắp nơi tràn ngập sắc hồng, tựa như một bức tranh được vẽ nên từ con người. Cây hoa đào tràn đầy sức xuân, cũng rất ồn ào. Mỗi cây hoa đào đều toát ra mùi hương thơm ngát, đóa hoa kiều diễm .

Khi đối diện với cảnh trí thanh nhã, tĩnh lặng như vậy sợ rằng không ai có thể chống lại được sự cuốn hút của làn hương thơm ngát này mà sẽ đắm chìm vào trong đó.

Kết hợp với tiếng đàn làm cho người ta say mê, giống như đang lạc vào cõi tiên!

Tiếng đàn từ từ vang lên, dần dần như thủy triều mở ra từ bốn phía, tỏa ra khắp mọi nơi trong núi. Tiếng đàn phảng phất như một tinh linh áo trắng múa cùng gió, kiều múa tao nhã mà cao quý, giống như những đóa hoa hồng từ từ nở rộ, kết hợp mùi hương thơm ngào ngạt của hoa và tiếng đàn, làm cho người người say mê , ai ngờ đàn cầm đột nhiên biến chuyển, đồng thời xuất hiện thêm một vạn người, với khí thế hào hùng, giống như sóng dâng trào mãnh liệt ở ngoài biển khơi , tràn đầy tinh thần kích lệ của mọi người.

Bộ dáng phục tùng cùng với vẻ mặt tràn đầy bi ai, âm thanh gây cản, tiếng đàn lượn quanh, để lại dư âm vang vọng, làm cho người ta không thể nhìn được muốn tìm tòi đến cùng, rốt cuộc là người như thế nào mà có thể đàn bản nhạc hay như thế.

Chỉ thấy sâu trong rừng hoa đào, tại nơi có màu sắc rực rỡ, một nữ tử gầy nhẹ những nốt cuối cùng của bản nhạc trên huyền cầm, tuyết sa (vải mỏng màu trắng) nhẹ nhàng bay lên, dọc theo ống quần màu xanh nhạt theo chỉ bạc nhìn lên chỉ thấy ống tay áo nhẹ nhàng bay phấp phới, rồi lại ưu nhã rơi

xuống, xinh đẹp giống như là huyền ảo. Dáng người thon dài yếu đuối, phía trong mặc một bộ váy dài màu trắng, bên ngoài khoác thêm một dải lụa bạch sắc, eo nhỏ cũng được thắt một chiếc đai lưng màu trắng, mái tóc đen nhánh được búi theo kiểu Lư Vân Kê, búi tóc cài một ài đoá châu hoa, trên trán rủ xuống một viên trân châu màu trắng, da thịt như ngọc lộ ra ngoài đã nhiễm hồng, nguyệt mi tinh nhãn lộ ra vẻ lãnh diễm, thật đúng là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành.

Người xinh đẹp như vậy ngoại trừ Khương Tuyết Ninh đã vui trong biển lửa còn có thể là ai? Cuối cùng tiếng đàn phá vỡ phía chân trời, Tuyết Ninh đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành.

Tuyết Ninh ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, cười hỏi "Nghe từ lúc nào". Vừa dứt lời, ở không trung liền truyền đến tiếng nói hài hước, vui vẻ, vang vọng cả đỉnh núi "Tài đánh đàn của Tuyết Ninh thật đúng là thiên hạ vô song"

Chỉ thấy một nam tử mặc đồ trắng trên mặt nạ sắt, từ trên đỉnh núi bay xuống, bay thẳng đến chỗ Tuyết Ninh, làm cho hoa đào bay xung quanh giống như người đang thoải mái nhàn hạ đi dạo.

Tuyết Ninh nhìn Dạ Mị đang bay về hướng mình, trong lòng tràn đầy cảm kích, người này luôn xuất hiện vào thời điểm nàng khó khăn nhất, tuy mỗi lần đều là bộ dáng cợt nhả không đứng đắn nhưng hắn đã cứu mạng nàng.

Dạ Mị trực tiếp ôm lấy thắt lưng của Tuyết Ninh. Chân chưa chạm đất, lập tức quay người, bay xuống dưới đỉnh núi "Trên đỉnh núi rất lạnh, thân thể ngươi còn chưa khỏi hẳn, ngươi nên trở về nghỉ ngơi".

Dạ Mị đưa Tuyết Ninh trở về viện của nàng rồi rời đi, Tuyết Ninh một mình ngồi ở trong sân, ngẩng đầu ngắm nhìn bốn phía, khắp nơi tràn ngập màu xanh biếc, hoa tươi khắp núi, thật làm cho người ta không nhìn được mà yêu thích nơi này.

Kể từ khi nàng được Dạ Mị cứu từ thiên lao ra, nàng đã đến Dạ Mị Các hơn một tháng, Dạ Mị hôm đó bị Quỷ Cốc đưa về hoàng cung gặp Thái Hậu. Trong lúc hắn đang rảnh rỗi không có chuyện gì, muốn đi cướp Tuyết Ninh một lần nữa ra ngoài thì nghe thấy tin tức Tuyết Ninh bị giam vào đại lao.

Hắn muốn tìm hiểu cho đến cùng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vừa đúng lúc có thể đưa Tuyết Ninh đi, ai ngờ vừa tới nơi đó đã thấy thiên lao khói mù dày đặc, lửa lớn bốc lên: hỏa hoạn. Dạ Mị trực tiếp bay vào, tìm từng phòng giam một, cuối cùng tìm được Tuyết Ninh đang hôn mê bất tỉnh, hắn nhanh chóng làm mọi việc thần không biết quỷ không hay mang nàng về Dạ Mị Các.

Tuyết Ninh hôn mê hơn nửa tháng, khi nàng tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt đeo mặt nạ quỷ dị của Dạ Mị. Tuyết Ninh vốn cho rằng nàng sẽ vui than trong biển lửa, không ngờ, quay đầu lại nhìn thì thấy Dạ Mị đến cứu.

Tuyết Ninh tỉnh lại, câu nói đầu tiên Dạ Mị nói với nàng là: "Nữ nhân ngốc nghếch, mỗi một lần Bốn Các Chủ gặp ngươi đều ở thời điểm ngươi xui xẻo nhất thì phải" giọng nói còn mang theo sự hài hước.

Tuyết Ninh muốn nói cảm ơn, nhưng khi định cất tiếng nói lại đau không chịu nổi, nói không ra lời, Dạ Mị vẻ mặt nghiêm chỉnh cảnh cáo Tuyết Ninh: "Không cần vội vã nói chuyện, đại phu nói cổ họng của ngươi bị khối làm tổn thương, phải qua vài ngày mới có thể nói chuyện, Bốn Các Chủ thật vất vả mới đem ngươi cướp ra, ngươi không thể biến thành câm được"

Tuyết Ninh khẽ cười, mấy ngày nay, đều nhờ Dạ Mị tỉ mỉ chăm sóc, nàng mới từ từ khá hơn, cố gắng đi những kí ức đau buồn kia.

Chỉ là nửa đêm sẽ nằm mơ thấy nam nhân tàn nhẫn đó, đêm đó nàng phải chịu khuất nhục. Tuyết Ninh lo lắng sờ đến dấu răng trên cánh tay, dấu vết này sợ là không thể xóa được. Nàng cũng không muốn xóa nó đi, ít nhất sự hiện hữu của nó có thể nhắc nhở nàng, không nên quên nỗi sỉ nhục Lãnh Nguyệt Hân đã cho.

Dạ Mị giống như đứa trẻ, mỗi lần đều ở bên tai nàng kể những chuyện xảy ra trong hoàng cung, nghe nói trong ngày nàng được Dạ Mị cứu Lãnh Nguyệt Hân đã biết nàng là bị oan uổng. Khi hắn chạy tới Thiên Lao thì nơi đó đã biến thành phế tích, nghe nói trong cung tất cả mọi người cho là nàng đã chết rồi, nghe nói kể từ sau khi nàng chết, Châu nhi cùng Tắc Bắc liền biến mất.

Cũng nghe nói Vân Mộc Trần đã bình an trở lại nước Vân Thủy, còn Lãnh Nguyệt Hân bởi vì chính nàng chết đi, tự trách bản thân hắn không dứt, mấy ngày không lâm triều. Lại nghe nói Lãnh Nguyệt Hân giờ đây, tựa như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra, như cũ lâm triều, hàng đêm ngủ lại ở chỗ của Phượng quý phi, hơn nữa không có tuyên bố với bên ngoài rằng Tuyết Ninh đã qua đời.

Tuyết Ninh khinh thường cười khẽ, mọi chuyện đều đã qua rồi, mọi chuyện như thế nào, cũng chỉ là nghe nói, nói một chút mà thôi, đã ra khỏi nhà tù đó rồi, nàng cũng không có ý định trở về.

Dạ Mị luôn hỏi nàng: "Có muốn hay không quay trở về báo thù" Tuyết Ninh chỉ luôn cười trừ, cũng không có trả lời, báo thù, chỉ bằng thực lực của một mình nàng, lấy cái gì đi báo thù, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Nhưng nàng cũng sẽ không sống ở Dạ Mị Các, nàng đã thiếu Dạ Mị quá nhiều, cần bản trả không nổi.

Tuyết Ninh khẽ gọi nói: "Bích Thủy, đi chuẩn bị cơm tối đi, buổi tối mời Các chủ tới nơi này dùng cơm"

Người được gọi tên Bích Thủy là nha hoàn mà Dạ Mị đặc biệt phái đến chăm sóc cho nàng. Nàng ấy là người cơ trí, đối với Tuyết Ninh rất sùng bái.

Đúng thời gian ăn cơm tối Dạ Mị đi tới viện Tuyết Ninh ở, lúc này Tuyết Ninh đã ngồi ở bên cạnh bàn chờ đợi hắn.

"Mời ta tới dùng cơm sao, ngươi nói, ý đồ của ngươi là gì?" Giọng nói hắn trước sau như một không căng thẳng chút nào, Dạ Mị còn thuận thế, véo vào

mặt Tuyết Ninh mấy cái.

Trong một tháng này Tuyết Ninh đã sớm quen với mấy hành vi vô lại của hắn, sớm đã miễn dịch. Nàng cũng không quanh co lòng vòng thừa nhận với hắn: "Chờ người com nước xong xuôi hẳn nói, sợ người một hồi tiêu hóa không tốt"

Dạ Mị ngồi xuống không chút khách khí gấp món ăn, nhìn Tuyết Ninh: "Bổn Các Chủ phát hiện người học lên tuyệt chiêu của Bổn Các Chủ" giọng nói tràn đầy nhạo báng.

Tuyết Ninh không hiểu, vừa ăn cơm vừa nói: "Tuyệt chiêu gì của người" nàng rất là không hiểu, hắn có tuyệt chiêu gì mà nàng cần phải học đâu. Nàng bảo hắn dạy khinh công, hắn không dạy, nói là sợ nàng học xong, nàng sẽ chạy mất.

"Tuyệt chiêu đùa giỡn chứ còn gì"

Tuyết Ninh lắc đầu cười không ngừng, không chút khách khí nói: "Ta chưa từng thấy qua người nào hay tự kỷ tự yêu chính mình như người, tuyệt chiêu của người chính là vô lại, không phải nói giỡn"

Dạ Mị không đồng ý bữu môi nói: "Nữ nhân ác độc, Bổn Các Chủ ăn no rồi, có chuyện gì, người cứ nói đi"

Tuyết Ninh buông chén đĩa xuống, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn nói: "Mị, ta rất cảm tạ người đã vì ta làm tất cả, không có người Tuyết Ninh đã sớm vui thân biến lửa rồi, mấy ngày nay, lại được người hết lòng chăm sóc, Tuyết Ninh mới có thể hồi phục, thậm chí không tiếc lấy Noãn Ngọc ngàn năm làm giường, vì Tuyết Ninh điều lý thân thể..... nhưng là....." Tuyết Ninh còn chưa nói hết.

Dạ Mị nhỏ giọng hỏi: "Có phải hay không người muốn rời đi" âm thanh hắn hiếm khi nghiêm chỉnh như lúc này.

"Đúng vậy" Tuyết Ninh không chút do dự, cũng không giấu giếm.

Dạ Mị kích động đứng lên vội vã hỏi "Tại sao, chẳng lẽ người còn muốn trở về hoàng cung, người thật sự thích tên hoàng thượng đó"

"Tuyết Ninh, trừ mình ra sẽ không thích bất luận kẻ nào, bao gồm cả người" Tuyết Ninh có thể cảm nhận được tình cảm Dạ Mị dành cho nàng

Trong nháy mắt đó, Dạ Mị có cảm giác lòng đang rỉ máu, nữ nhân này chính là như vậy nàng trực tiếp, nhấn tâm bóp chết hi vọng của hắn. Thật là có một loại yêu say đắm, còn không có đợi hắn mở miệng, liền trực tiếp bị cự tuyệt rồi.

"Tại sao người phải rời đi"

"Ta sẽ không ở chỗ này" Ngắn gọn sáu chữ, nàng không giải thích thêm

"Thật ra thì ta sớm cũng biết, người sẽ rời đi, chỉ là ta không muốn tiếp nhận, được rồi, chỉ cần là điều người muốn, vậy thì rời đi đi, dù sao Bổn Các Chủ ở Dạ Mị các còn rất nhiều nữ nhân, cũng không cần đến người" giọng nói nói hắn nhẹ nhõm tự tại, nhưng thực ra tâm hắn đang rỉ máu.

Tuyết Ninh trừ nói lời: "Cám ơn" ra nàng không biết còn có thể nói điều gì nữa.

Dạ Mị nhìn Tuyết Ninh một cái, xoay người sang chỗ khác nói: "Sáng sớm ngày mai, ta đưa người xuống núi, tối hôm nay người hãy nghỉ ngơi cho thật tốt đi" nói xong hắn cất bước rời đi.

Tuyết Ninh đột nhiên kêu lên: "Chờ một chút" Dạ Mị đột nhiên quay đầu lại, cho là Tuyết Ninh thay đổi chủ ý.

Chỉ thấy Tuyết Ninh cười nói: "Mị. Trước khi ta đi, người có thể gỡ mặt nạ xuống, có được không?" giọng nói nhẹ nhàng, tràn ngập tò mò.

Dạ Mị tính trẻ con, liền lui về sau một bước: "Người thật muốn xem"

Tuyết Ninh cười gật đầu

"Muốn xem dung mạo của Bổn Các Chủ. Tốt lắm, người gả cho Bổn Các Chủ, thì ta sẽ cho người nhìn"

"Tốt, bản cô nương không cần nhìn nữa"

Dạ Mị xoay người rời đi, vừa đi vừa nói: "Bổn Các Chủ sợ người gặp qua khuôn mặt đẹp trai của Bổn Các Chủ, lại tự ti mặc cảm, không dám ra ngoài cửa gặp người khác nữa."

Tuyết Ninh cười nhìn Dạ Mị rời đi.

Đêm khuya yên tĩnh, Tuyết Ninh theo thói quen đứng một mình ở trước cửa sổ ngắm nhìn trăng sáng đến ngáy ngẩn cả người, ngày mai nàng sẽ rời đi, trong lòng ít nhiều cũng có chút không nỡ, nếu như nàng có thể bớt ích kỷ đi một chút, cứ như vậy một mực ở nơi này đến già, hẳn cũng hạnh phúc lắm.

Dạ Mị một mực hỏi nàng có muốn hay không quay trở về báo thù, chẳng lẽ cứ tính như thế ư, thật ra thì nàng đã rất rõ ràng, tất cả mọi chuyện là do Thái hậu cùng Phụng quý phi cùng nhau diễn một tuồng kịch, chỉ là nàng không hiểu, Thái hậu không phải vẫn muốn lợi dụng nàng ư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến bà ta ra tay với nàng. Tại sao lại cùng Bạch Phụng Nhi liên kết.

Nàng không phải là không muốn báo thù, chỉ là hiện tại nàng không có năng lực để báo thù, từ khi xuyên qua tới nay nàng chỉ muốn rời khỏi hoàng cung, nếu vì báo thù mà phải quay lại nơi đó, thì nàng sẽ không báo thù nữa, sẽ bỏ qua cho những người đã làm nàng thương tổn.

Một ngày nào đó nàng sẽ có đầy đủ năng lực để chống lại bọn họ, cho tới giờ, nàng chỉ muốn sống an ổn, ở trong cung, nàng che giấu thực lực, giả vờ đồng ý Thái hậu đi quyền rũ Lãnh Nguyệt Hàn.

Là Tuyết Ninh nàng quá ngây thơ rồi, cái thế giới này vĩnh viễn đều là cá lớn nuốt cá bé, người càng yếu, người khác sẽ càng khi dễ người. Nếu muốn sống, người phải có thực lực mạnh, mà nàng ở thế kỷ 21 là sát thủ số một, không có ai so với nàng hiểu được nên làm sao cho mình trở nên mạnh mẽ, sẽ không ai so với nàng hiểu được như thế nào sinh tồn.

Vốn nàng cam nguyện làm Khương Tuyết Ninh, hiện tại mới phát hiện ra nàng đã sai lầm rồi. Lần này, nàng nhất định sẽ củng cố lực lượng cùng Thái hậu quyết đấu một trận. Không phải là nàng không muốn báo thù, chẳng qua nàng đang chờ đợi thời cơ thích hợp mà thôi.

Nàng nhất định sẽ nghĩ ra phương pháp vẹn toàn đôi bên, vừa có thể báo thù, lại không cần bị vây ở hoàng cung.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bích Thủy tới hầu hạ Tuyết Ninh rửa mặt. Tuyết Ninh đã sớm sửa soạn xong hết, nàng đang chờ Dạ Mị.

Cả đêm hôm qua Dạ Mị chưa ngủ, hắn vẫn đứng ở trước viện của Tuyết Ninh, hắn đã thử rất nhiều lần nhưng không có dũng khí để bước vào.

Dạ Mị đến, hai người nhìn nhau không nói câu gì. Ăn xong điểm tâm, Dạ Mị nở nụ cười khổ: "Đi thôi, Tiểu Tuyết Ninh, Bỏ Các Chủ tiền người"

Tuyết Ninh cười gật đầu, nhận lấy bọc quần áo trên tay Bích Thủy, Dạ Mị ôm ngang eo Tuyết Ninh. Nhón chân một cái, hướng đỉnh núi phi lên, hai người đứng ở trên đỉnh núi nhìn quang cảnh nước Nguyệt Lạc ở phía dưới.

Cảnh sắc như chốn bồng lai tiên cảnh, chắc sẽ không ai nghĩ đến, thủ lĩnh tổ chức sát thủ làm cả giang hồ nghe tin đã thấy khiếp sợ - Dạ Mị, lại đang cùng một nữ nhân đứng trên ngọn núi cao nhất nước Nguyệt Lạc, ngắm cảnh từ trên núi.

Tuyết Ninh nhắm hai mắt, giang hai tay ra cảm thụ, mùi hoa thơm ngát, Dạ Mị vẫn không nói gì, cứ như vậy nhìn nàng.

Cho đến khi Tuyết Ninh hạ tay xuống, nhìn Dạ Mị nói: "Đưa ta đi thôi"

Dạ Mị lúi từ trong ngực ra một khối ngọc bội: "Đưa cho người làm kỷ niệm, về sau mặc kệ người đi đến chỗ nào, chỉ cần lấy khối ngọc bội này ra, người của Dạ Mị các sẽ bảo hộ người chu toàn" Ngọc bội này, chính là tín vật của Các chủ, thấy ngọc bội như thấy Các chủ,

Tuyết Ninh còn chưa nói lời từ chối, Dạ Mị đã cướp lời:

"Không cho phép người cự tuyệt, coi như giữ lại làm kỷ niệm, hi vọng về sau người không cần phải dùng đến nó"

Tuyết Ninh nhận lấy ngọc bội, Dạ Mị thở phào nhẹ nhõm: "Tốt lắm, chúng ta chuẩn bị đi thôi, y phục cùng đồ dùng khác, Bích Thủy đều cho vào trong bọc quần áo rồi, còn có mấy tờ ngân phiếu, có lẽ sẽ có lúc người cần dùng đến nó. Ài. Tiểu Tuyết Ninh đáng đáp người thật sự là quá xấu rồi, Bỏ Các Chủ sợ người đi ra ngoài sẽ hù dọa người khác, gây phiền toái khắp nơi "

Tuyết Ninh thầm cảm kích Dạ Mị đã lo nghĩ chu toàn cho nàng, nhưng trong lòng lại tự giễu, xinh đẹp có lúc thật là một sự phiền toái lớn.

Nàng còn chưa nói lời nào, Dạ Mị đã lấy ra một cái khăn tay gợn lên trước mặt nàng:

"Từ trước tới nay chưa từng có ai biết Dạ Mị các ở chỗ nào, vì vậy Dạ Mị các càng thêm bí mật, đành phải để Tiểu Tuyết Ninh uất ức rồi, xuống núi ta sẽ cõng ra"

Tuyết Ninh gật đầu cười, chỉ cảm thấy Dạ Mị lại một lần nữa ôm eo nàng, bay lên, bên tai đều là tiếng gió gào thét. Không lâu sau Dạ Mị liền dừng lại, hắn cõng khăn ra, chỗ hai người đang đứng là chân núi.

Dạ Mị ôm quyền đối với Tuyết Ninh nói: "Người hãy bảo trọng"

Nói xong hắn cũng không có quay đầu lại nhìn Tuyết Ninh liền cứ như vậy mà biến mất. Tuyết Ninh nhìn về phía Dạ Mị vừa biến mất, nàng ôm quyền chân thành nói:

"Bảo trọng"

Tuyết Ninh lúi từ bọc hành lý ra một chiếc mặt nạ, nàng đeo nó lên mặt xoay người lại liền trở thành một cô nương với gương mặt bình thường, mặt nạ che đã đi dung nhan tuyệt thế, mang bọc hành lý lên vai, Tuyết Ninh bắt đầu cuộc hành trình của mình.

Từ khi Tuyết Ninh đi tới cái triều đại xa lạ này, đây là lần đầu tiên nàng được tự do ra ngoài một mình, cũng là lần đầu tiên gặp phải sơn tặc, hơn nữa đám sơn tặc này thật thú vị, một tên cao một tên thấp, một tên mập một tên gầy. Phía sau hai tên sơn tặc đứng đầu, là một đám lâu la tiểu tốt, bọn chúng đứng ở giữa đường, tay lăm lăm cầm đao, hắn là chúng có ý định cướp đồ của nàng.

"Cây này là ta trồng, đường này là ta mở, nếu người muốn đi qua đây, phải lưu lại tiền mãi lộ"

Tuyết Ninh rất muốn cười phá lên, nàng không kìm được mím môi khẽ cười, đám sơn tặc thấy nàng cười như vậy liền nổi nóng, một tên trong đám đó lên tiếng, nói: "Chẳng qua chỉ là một à đàn bà thúi, lại dám chê cười anh em bọn ta"

Nói xong hắn tức giận nhìn chằm chằm Tuyết Ninh, tên đứng đầu vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt, quát: "Đúng là đàn bà thúi đi... Đi...lão tử chưa bao giờ cướp của người già, nữ nhân và trẻ nhỏ"

Trong lòng Tuyết Ninh thầm nghĩ, đã là sơn tặc rồi mà cũng có nguyên tắc ư, tên kia nói xong còn nhường ra một lối đi, nàng không nói gì, cười nhạt một tiếng, vừa muốn đi tới.

Đột nhiên nghe có người hét lớn một tiếng: "Chậm đã".

Thủ lĩnh đám sơn tặc bất mãn nhướng cao đôi lông mày, hướng về phía tên vừa lên tiếng hung hăng vỗ hai bàn tay quát lớn: "Tiểu tử nguoi không có việc gì để làm sao? Kêu loạn cái gì?"

Tuyết Ninh không để ý tới bọn chúng.

Tên thấp bé nhất bọn chỉ vào đi Tuyết Ninh, ôm mặt khóc mà nói: "Đại ca, ta chưa có cưới vợ , nguoi đem nàng mang về làm vợ ta đi.". Giọng nói của hắn tràn đầy khẩn cầu.

Nghe tên thấp bé nói xong, tên đại ca trong lòng nghĩ cũng phải, hắn đã sớm cưới vợ sinh con rồi, chỉ còn đệ đệ là độc thân, nay thật vất vả mới gặp được một nữ nhân, cũng không dễ dàng gì. Nghĩ đến đó hắn chợt chỉ vào Tuyết Ninh ra lệnh: "Các anh em, mang nữ nhân đó về sơn trại, cho lão Nhị cưới làm vợ".

Tuyết Ninh vốn đang định đi tiếp, chỉ thấy mấy tên sơn tặc, xông tới chỗ nàng, một tên lên tiếng: "Lão đại của chúng ta nói, muốn dẫn nguoi trở về làm vợ Nhị Đương Gia của chúng ta, nguoi hãy ngoan ngoãn đi theo chúng ta đi, nếu không đừng trách chúng ta làm nguoi bị thương"

Tuyết Ninh hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên thấp bé bước ra khỏi đám người, vẻ mặt thẹn thùng nhìn nàng, Tuyết Ninh nhất thời không biết nói gì.

Muốn cưới nàng làm vợ. Thật là hoang đường.

Lắc đầu một cái, giống như không nghe thấy bọn họ nói, trực tiếp đi về phía trước, tên thủ lĩnh tức giận, thật đúng là rượu mồi không uống chỉ thích uống rượu phạt, hắn ra lệnh: "Mang đi" một đám ủa lên.

Tuyết Ninh ném bọc hành lý xuống đất, có như vậy nàng mới có thể dễ dàng hoạt động một chút, cũng đã lâu rồi gần cột không có được thư giãn, lâu không sử dụng lại những chiêu thức khi nàng còn làm một sát thủ, hôm nay liền luyện một chút vậy. Đám sơn tặc không nghĩ đến, một nữ nhân nhìn nhu nhược, vậy mà lại lợi hại như thế này. Những chiêu thức võ công mà nàng ta dùng chúng chưa từng thấy qua, chỉ trong chớp lát, Tuyết Ninh đã xử lý xong đám sơn tặc.

Tuyết Ninh cầm bọc hành lý lên, vỗ vỗ đất bám trên đó, không thèm nhìn đến đám sơn tặc đang nằm la liệt rên rĩ ở trên mặt đất, nàng tiếp tục đi về phía trước. Cả đám sơn tặc quay sang nhìn nhau, bọn chúng không phục khi bị hạ bởi một nữ nhân tay trái gà không chặt, liền đứng dậy xách theo đại đao đuổi theo Tuyết Ninh.

Rốt cuộc thì lão đại, cũng có chút tài mọn, Tuyết Ninh không có binh khí, đối mặt với đại đạo của bọn chúng, dù nàng có cố hết sức chống trả, vẫn bị hai người bức vào rừng cây. Tuyết Ninh ngấm nhìn bốn phía nghĩ biện pháp thoát thân.

"Con quỷ nhỏ, công phu của nguoi thật kì quái"

Tuyết Ninh không để ý tới lời nói của hắn, chợt nàng nhìn thấy một cái bẫy đã bị cỏ che lấp, mặt nàng không biến sắc hướng chỗ đó đi tới.

Tuyết Ninh quay sang nhìn hai tên thủ lĩnh của bọn sơn tặc nói: "Bắt được ta thì ta sẽ nói cho các nguoi biết".

Nói xong Tuyết Ninh hướng phía cái bẫy chạy tới, hai tên sơn tặc đuổi theo sát phía sau nàng, bọn hắn đâu nghĩ tới Tuyết Ninh lại đột nhiên dừng lại, bị bọn hắn tóm được, hai tay nàng bị bắt chéo đặt ở phía sau lưng

Hai người cười hả hê nói: "Xem nguoi còn chạy trốn được nữa không?"

Tuyết Ninh cúi đầu, cười khê, quảng bọn hắn qua vai, đem hai người bọn chúng cùng ngã xuống cái bẫy, vậy mà cái bẫy này rất sâu, bên trong toàn bộ mặt đất bày toàn lưỡi lê, lóc sang.

Tuyết Ninh cả kinh, không suy nghĩ gì, đưa tay kéo hai người đang rơi xuống lên, nhưng do sức lực của nàng không đủ, không thể kéo hai tên đó lên, trước mắt thấy ba người có thể rơi xuống dưới.

Hai tên kia cũng sợ choáng váng đầu óc, ngờ ngác nhìn Tuyết Ninh, thật không nghĩ đến, nữ nhân này thế nhưng lại đi cứu bọn họ, hiện tại, ba người bọn họ sắp té xuống rồi.

May nhờ lão đại cơ trí, cao giọng hô: "Lũ ranh kia, mau tới cứu chúng ta"

Những tên kia bị đánh đang nằm lăn lóc trên mặt đất, vừa nghe thấy tiếng của lão đại, không để ý tới đau đớn, liền chạy vào trong rừng, cùng nhau kéo ba người lên.

Nếu trễ một bước, ba người bọn họ chỉ sợ không sống nổi.

Tuyết Ninh ngồi dưới đất thờ đốc, cánh tay nàng bị thương đã mất đi tri giác, từ lúc nào thì nàng trở nên tốt bụng như vậy, chỉ vì hai tên sơn tặc, thiếu chút nữa đã chết cùng bọn chúng.

Ai ngờ thế nhưng tên cao to lại quỳ gối ở trước mặt nàng, khấu đầu một cái: "Cảm tạ ân cứu mạng của nữ hiệp, ta nợ người một mạng, từ nay về sau, chỉ cần nữ hiệp có bất kỳ điều gì phân phó.....cả Hắc Phong trại, sẽ nghe theo ý kiến của người"

Sau khi hấn quỳ xuống, tất cả mọi người cũng quỳ xuống, miệng đồng thanh nói: "Chúng tôi nguyện cống hiến phần sức lực nhỏ bé"

Tuyết Ninh cười khê chỉ vào người cao nói: "Người tên là người cao?"

Nàng chỉ hỏi vu vơ không ngờ tên kia vẻ mặt chính khí nói: "Đúng, không biết nữ hiệp có gì phân phó"

Tuyết Ninh bật cười, hấn người đệ đệ kia nhất định gọi là người thấp rồi: "Các người tất cả đứng lên đi, sau này hãy tìm việc gì khác làm đi, đừng nữa làm sơn tặc nữa" Nói xong liền đứng lên vỗ vỗ đất trên người,

"Xin hỏi nữ hiệp muốn đi nơi nào, bọn ta tình nguyện hộ tống nữ hiệp đi đến đó"

Tuyết Ninh lắc đầu nói: "Ta không cần các người hộ tống đâu, tự ta có thể đi, người cho ta hỏi, phải đi bao lâu nữa mới có thể vào trong thành"

"Còn cần hai ngày lộ trình nữa, mới có thể đến được Dung thành"

Tuyết Ninh tự nhủ hóa ra là "Dung Thành". Nàng nhìn về phía người cao nói: "Đa tạ" đang muốn tiếp tục lên đường.

Ai ngờ người có vóc dáng thấp bé lên tiếng nhắc nhở: "Nữ hiệp xin dừng bước, bây giờ sắc trời đã tối, nơi này ít người qua lại, cũng không có điểm dừng chân, trước mặt không xa Hắc Phong trại của chúng ta, cô hãy nghỉ tạm ở đây một đêm, ngày mai hãy tiếp tục lên đường"

Tuyết Ninh ngẩng đầu nhìn trời, quả thật trời đã tối, lại quay đầu nhìn đám sơn tặc, bọn chúng cho là Tuyết Ninh không tin, lập tức giơ tay lên thề với trời: "Chúng ta không có bất kỳ ý xấu, nếu như có dám tâm xấu nguyện bị thiên lôi đánh chết" gương mặt nghiêm túc.

Tuyết Ninh thở dài nói: "Cũng được, liền nghỉ ngơi một đêm đi, các người không cần thề, ta không phải không tin các người, chỉ là muốn nhanh lên đường thôi" Đây là lần đầu tiên Tuyết Ninh nghiêm túc như vậy để giải thích cho người khác hiểu suy nghĩ của mình, thế nhưng đối phương lại là một đám sơn tặc.

Hai tên kia vừa nghe xong, lập tức vui mừng đi trước dẫn đường, đoàn người đi phía sau rầm rộ mang theo Tuyết Ninh tiến đến Hắc Phong trại

Tuyết Ninh đến Hắc Phong trại mới biết, nơi này không đơn thuần là nơi ở của mấy người này, nơi này có người già trẻ em, còn có phụ nữ, một cảnh tượng thật an lành.

Hai tên thủ lĩnh giới thiệu Tuyết Ninh với mọi người, lúc này mới nhớ tới bọn họ đã quên hỏi tên tuổi Tuyết Ninh: "Xin hỏi tôn tính đại danh của nữ hiệp là gì?"

Tuyết Ninh sững sốt một chút, cười nói: " Ta tên Nguyệt Lạc" .

Mọi người hoàn toàn yên tĩnh, người cao chần chừ nói " Muội tử, cái đó, người có biết hiện tại chúng ta đang ở nước Nguyệt Lạc, người xem, tên của người..... có phải hay không rất gây ra phiền toái a"

Tuyết Ninh cười khê: "Một cái tên mà thôi, chỉ để gọi, mọi người không cần để ý".Tuyết Ninh nói xong, tất cả mọi người cười ha ha.

Sau đó bọn họ giới thiệu chuyệ nàng đã anh dũng cứu bọn họ, trong trại mọi người rất nhiệt tình, vừa bắt đầu Tuyết Ninh còn không quen, thế nhưng từ từ nàng cũng quen với sự nhiệt tình của bọn họ.

Vợ của người cao, là một người rất nhiệt tình, dáng dấp có phần thủy mị, là người rất là hiền hoà, vẫn lôi kéo Tuyết Ninh nói chuyện, cảm tạ nàng đã cứu mạng hai người kia.

Mãi cho đến thật lâu về sau, thỉnh thoảng Tuyết Ninh vẫn nhớ đến Hắc Phong trại, sự nhiệt tình của những con người ở đây, khiến nàng không thể quên được.

Mọi người nói chuyện đến đêm khuya, mới đi nghỉ ngơi , Tuyết Ninh trở về căn phòng mà mọi người đã chuẩn bị cho nàng, nàng đi đến trước gương lột mặt nạ xuống, lộ ra dung nhan khuynh thành, vừa định nghỉ ngơi, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa, Tuyết Ninh vội đeo mặt nạ lên, đứng dậy đi mở cửa.

Thì ra là vợ của người cao tên Trần Châu, Tuyết Ninh cười nói: "Đại tẩu, không biết đã trễ thế này, có chuyện gì, mau mau mời vào"

Trần Châu cũng không có khách khí, liền đi vào phòng, hỏi: "Đã muộn rồi ta còn đến làm phiền muội nghỉ ngơi"

Tuyết Ninh một bên trà một bên nói: "Không biết đại tẩu trẻ như thế tới đây vì chuyện gì"

Trần Châu bưng ly trà áp úng nửa ngày không nói ra lời, Tuyết Ninh cười đến: "Đại tẩu có chuyện không ngại nói thẳng"

"Nay ta đây liền nói thật, muội từ không lấy làm phiền lòng, người thấy tiểu thúc nhà ta như thế nào?" Tuyết Ninh sừng sốt một chút, chẳng biết tại sao lại hỏi như thế.

Trần châu uống một ngụm trà nói: "Tiểu thúc nhà chúng ta rất coi trọng muội, muốn lấy muội làm vợ, không biết muội có nguyện ý hay không?" trần châu nói một hơi, giống như thở phào nhẹ nhõm.

Tuyết Ninh giờ mới hiểu được mục đích tới đây của nàng ấy, hóa ra nàng ấy tới là muốn làm mai cho nàng và tên đại ca thấp bé kia: "Chị dâu, Nguyệt Lạc đã lập gia đình rồi, đại tẩu đi chuyến này tay không trở về rồi."

Trần châu nói: "Người đã lập gia đình?"

Tuyết Ninh gật đầu một cái, trần châu cười nói: "Không có việc gì, không có việc gì, không làm vợ chồng, có thể làm huynh muội, giống nhau cả, chỉ là tại sao không có thấy phu quân của muội vậy"

Tuyết Ninh chần chờ một chút nói: "Phu quân ở kinh thành, Nguyệt Lạc một mình đi Dung Thành thăm người thân, mấy ngày nữa liền trở về"

Trần châu quan sát Tuyết Ninh, mặc dù dung mạo thường thường, nhưng nhìn một cái cũng biết không chừng là một phú quý nhân gia, cũng yên lòng.

Trần châu lời kéo Tuyết Ninh, hai người hàn huyên tới rất khuya, Tuyết Ninh thật tâm thích nữ nhân thuần phác này.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tuyết Ninh cáo biệt bằng hữu tại Hắc Phong trại, tiếp tục lên đường, hướng Dung Thành đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2: Nguyệt Lạc Các độc nhất vô nhị

Ngoài cửa Dung Thành Di Hồng Viện

Còn chưa tới buổi tối, ngay cả một người khách cũng không có, Tuyết Ninh mang theo khăn che mặt, một thân bạch y đứng trước cửa Di Hồng Viện, trải qua hai ngày bốn ba, cuối cùng Tuyết Ninh cũng tới được Dung Thành. Nàng tìm được một cái khách điểm, sau khi nghỉ ngơi ăn mặc một phen, nàng hỏi thăm lão bản thì biết được, Dung Thành đệ nhất kỹ viện chính là Di Hồng Viện. Nhưng Di Hồng Viện này hiện tại sắp phải đóng cửa.

Nghe nói Dung Thành có một kỹ viện mới mở, gọi là Mai Hoa Các, mở cửa ngắn ngủi hơn một tháng nhưng đã trở thành kỹ viện đệ nhất ở Dung Thành, đoạt mất tất cả khách của Di Hồng Viện, đẩy Di Hồng Viện vào tuyệt lộ, sắp phải đóng cửa. Trong lòng Tuyết Ninh cười một tiếng, thầm nghĩ: đúng là hợp ý ta, lát nữa rửa mặt, gỡ mặt nạ xuống, đeo lên khăn che mặt rồi ta sẽ đến Di Hồng Viện.

Còn chưa tới cửa liền nghe thấy ma ma lớn giọng hùng hổ quát: "Người nói ta đây nuôi các người có ích gì chứ, ngay cả khách nhân cũng không giữ được, lão nương ta cả đời oai phong, hiện tại thì ngược lại, một cái Mai Hoa Các mới mở không đầy một tháng liền đem tất cả khách nhân của chúng ta cướp đi, đẩy chúng ta vào tuyệt lộ". Bà ta vừa nói vừa cầm chổi lông gà trong tay đánh những cô nương kia.

Tuyết Ninh một thân bạch y đi vào Di Hồng Viện, nhìn ma ma nói: "Người đánh các nàng thì có tác dụng gì, khách nhân sẽ trở lại sao?"

Ma ma Hồng Di nghiêng mắt hỏi: "Người là ai? Nơi này của chúng ta là kỹ viện, không tiếp nữ khách. Sao còn không cút nhanh lên, đừng có ở đây mà làm loạn"

Tuyết Ninh chẳng những không rời đi mà còn đi hẳn vào trong, tự mình rót một ly trà rồi ngồi ở đó uống trà, Hồng Di tức giận chỉ vào Tuyết Ninh mắng to: "Người nữ nhân điên từ đâu tới! Lại dám ở địa bàn của ta giương oai. Người đâu, đem nàng đuổi ra ngoài". Hồng Di vừa dứt lời, mấy tên đại hán liền đi ra muốn đuổi Tuyết Ninh ra ngoài.

Tuyết Ninh bình tĩnh uống một ngụm trà, từ trong tay ném ra một xấp ngân phiếu nói: "Ta muốn mua Di Hồng Viện này của người". Hồng Di sừng sốt hỏi: "Người nói cái gì? Người muốn mua lại Di Hồng Viện?"

Tuyết Ninh không đáp mà hỏi ngược lại: "Thế nào? Người không muốn bán?"

Hồng Di lập tức vui vẻ ra mặt, ngồi xuống đối diện Tuyết Ninh, vẻ mặt nịnh nọt nói: "Đồng ý bán, đồng ý bán". Nói xong liền đoạt lấy ngân phiếu, nhanh tay đếm, trong lòng thầm nghĩ: Di Hồng Viện này chẳng bao lâu nữa sẽ phải đóng cửa, đến lúc đó chẳng những mình không kiếm được tiền mà còn phải

bù vào, hiện tại có một người coi tiền như rác muốn mua, còn ra giá cao như vậy, tất nhiên mình phải nhanh nhanh đem củ khoai lang nóng phồng tay này ném đi.

Tuyết Ninh nhìn quanh Di Hồng Viện một lượt, tổng cộng trên dưới chia làm hai tầng, vừa đúng ý của nàng. Tuyết Ninh nhìn Hồng Di nói:” Ta chẳng những muốn mua lại Di Hồng Viện này còn muốn mời ta tiếp tục làm lão bản, ta chỉ là người đứng sau, người có bằng lòng hay không? Mà tất cả các cô nương và người làm của Di Hồng Viện ai đồng ý đều có thể ở lại”.

Hồng Di vừa nghe có chuyện tốt như vậy tất nhiên là vui mừng, liền nịnh nọt nói tốt một hồi. Tuyết Ninh nói:” Được rồi, hiện tại mang ta đi xem một vòng đi”. Hồng Di liền đưa Tuyết Ninh đi xem xét khắp nơi trong Di Hồng Viện, lưu lại các vị cô nương ở đây hai mặt nhìn nhau. Chỉ mới nói chuyện một lát mà lão bản của bọn họ đã đổi rồi, hơn nữa còn là một vị cô nương trẻ tuổi không rõ dung mạo.

Tuyết Ninh sau khi hiểu rõ địa hình Di Hồng Viện liền để Hồng Di phân phó người chuẩn bị chỗ ở cho nàng đồng thời cũng triệu tập toàn bộ cô nương của Di Hồng Viện ở đại sảnh.

Tuyết Ninh liếc mắt nhìn lại, ước chừng có khoảng hai, ba mươi cô nương, đứng đầu là bốn cô nương ăn mặc điểm lệ, nhìn dáng dấp chắc là hồng bài của Di Hồng Viện.

Cộng thêm người làm, nha hoàn chắc khoảng bốn, năm mươi người. Tuyết Ninh ngồi ở ghế chủ vị, nhìn mọi người đang bàn tán không ngừng.

Tuyết Ninh ho khan một tiếng, ung dung nói:” Từ hôm nay trở đi, ta chính là lão bản phía sau của Di Hồng Viện. Mọi người nếu đồng ý thì có thể ở lại, ta đảm bảo sẽ làm cho Di Hồng Viện không phải đóng cửa. Dĩ nhiên ai không muốn ở lại ta cũng sẽ không ngăn trở”.

Chỉ thấy một cô nương hàng đầu mặc áo lam nói:” Người dựa vào cái gì nói để cho chúng ta lưu lại, hơn nữa còn đảm bảo Di Hồng Viện không phải đóng cửa”

Tuyết Ninh cười khê tự nhủ:” Đúng vậy a, dựa vào cái gì... Ha ha... Dựa vào chính bản thân ta”.

Lời này vừa nói ra, phía dưới bàn tán xôn xao, mọi người đều cười nhạo cô gái cuồng vọng này. Hồng y nữ tử lên tiếng:” Chúng ta không thể đem tuổi thanh xuân của mình đặt cược vào người, nếu Di Hồng Viện không thể làm nổi nữa, vậy chúng ta sẽ tự tìm đường sống, không thể chỉ vì một câu nói của người mà ở chỗ này miệng ăn núi lở”. Nàng ta nói xong định dẫn theo mọi người rời đi.

Tuyết Ninh nhàn nhạt mở miệng nói:” Cần có bản lĩnh gì mới có thể trở thành lão bản của người?”

Lục y nữ tử nói:” Chúng ta mở kĩ viện, ít nhất phải biết cầm kì”

Hoàng y nữ tử tiếp lời:” Thi họa càng không thể thiếu”.

Lam y nữ tử tiếp tục:” Vũ điệu mị hoặc nam nhân cũng rất cần thiết”

Hồng y nữ tử nói:” Chủ yếu nhất là phải có dung mạo”. Nói xong cả bốn người đều khiêu khích nhìn Tuyết Ninh, trăm miệng một lời hỏi:” Các tỉ muội thấy có đúng không?”, mọi người cũng trăm miệng một lời đáp lại:” Đúng”.

Tuyết Ninh nhìn Hồng Di, nở nụ cười nửa miệng nói:” Những thứ này đều cần sao?”. Giọng nói của nàng tràn ngập nghi vấn, Hồng Di cười khan:” Đây... ta đâu có biết nhiều như vậy”

Tuyết Ninh cười khê nhìn bọn họ, nói vậy những thứ này đều là sở trường của họ đi, Tuyết Ninh hài lòng gật đầu một cái, xem ra lần này nàng phải tốn chút công sức rồi: Lúc này phải đem bốn nữ nhân này thu phục mới có thể làm việc kinh doanh của Di Hồng Viện phát triển được.

Tuyết Ninh cười nói:” Vậy ta liền cùng vài vị cô nương thử thi đấu xem sao, các người thấy thế nào?”

Hồng y nữ tử hai tay ôm ngực, nhìn Tuyết Ninh, khinh miệt nói:” Vừa hợp ý ta”.

Tuyết Ninh cũng không tức giận mà chỉ nhẹ nhàng nói:” Bất quá không phải hôm nay”. Bốn nữ tử kia cho là Tuyết Ninh sợ, vừa định mở miệng cười nhạo thì thấy Tuyết Ninh phân phó Hồng Di:” Hồng Di, phái người ra ngoài truyền tin là cô nương mới tới của Di Hồng Viện sáng mai tại Di Hồng Viện khiêu chiến với bốn vị đương kim hồng bài của Di Hồng Viện, hơn nữa còn miễn phí rượu cho khách nhân nhưng không được nói ta là lão bản của Di Hồng Viện”. Nói xong gương mặt cười một tiếng, cái này là doanh tiêu (chắc là mục tiêu kinh doanh hay sao ấy)

Hồng Di dù sao cũng là người từng trải, đây chắc chắn là một biện pháp tốt để thu hút khách nhân, trong lòng bà ta thầm bội phục Tuyết Ninh, thật là một cô gái thông minh. Lập tức bà ta mặt mày hớn hờ lên tiếng:” Hảo, ta đây đi làm ngay”. Hồng Di cười mang theo người ra khỏi Di Hồng Viện.

Bốn vị hồng bài nữ tử giờ mới hiểu được, xem ra vị lão bản mới tới này thực sự có bản lĩnh, cho nên mới cùng bọn họ tỉ thí, vừa có thể chứng minh thực lực của bản thân với bọn họ vừa có thể hấp dẫn khách nhân.

Tuyết Ninh cũng không giải thích gì cả, nhìn Hồng Di rời đi, cười nói:” Bốn vị nữ tử, sáng mai gặp”. Nói xong liền bảo người đưa mình lên phòng nghỉ ngơi.

Theo Tuyết Ninh quan sát, cả Di Hồng Viện được chia thành trên dưới hai tầng lầu, tầng một là nơi ăn cơm, uống rượu, còn có một vũ đài lớn, bình thường là nơi biểu diễn khiêu vũ, lầu hai gồm nhiều gian phòng, đằng sau là một đại viện độc lập, là khuê phòng của các cô nương và chỗ ở của người

làm

Tuyết Ninh lấy ra một tờ giấy rồi bắt đầu vẽ. Trong lòng Tuyết Ninh thầm nghĩ: Tất cả các kĩ viện của Nguyệt Lạc Quốc đều là kiểu mẫu này đi, nàng tự tin cười một tiếng, đợi qua ngày mai, nàng phải hảo hảo nghỉ ngơi rồi phát triển Di Hồng Viện này, đem nơi này trở thành chỗ dựa vững chắc của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Di Hồng Viện chật ních khách nhân nghe được tin tức mà đến, vừa có rượu miễn phí, vừa có cô nương xinh đẹp, cho dù so sánh vẫn kém hơn Mai Hoa Các nhưng lợi ích cho không ai lại không lấy chứ.

Lúc Tuyết Ninh ra ngoài, Hồng Hoàng Lam Lục bốn vị hồng bài đã chờ ở trên vũ đài. Chỉ thấy Tuyết Ninh vẫn mặc một bộ bạch y như cũ, mang theo khăn che mặt đi ra.

Phía dưới tân khách một trận ồn ào, la hét đòi Tuyết Ninh phải gỡ khăn che mặt xuống cho mọi người nhìn một chút, thậm chí có người nói có phải đáng đáp quá xấu xí nên không dám gặp người.

Tuyết Ninh không thèm để ý mà đi thẳng lên vũ đài.

Hồng Di cười nói:” Các vị đại gia gấp gì chứ, nửa chặn nửa che không phải càng thú vị, càng thêm hấp dẫn hay sao?”

Một tên nam tử béo mập cười bỉ ổi nói:” Đúng vậy, mọi người chúng ta cùng nhìn xem Hồng ma ma lại ra chiều mới gì”. Nó xong, tất cả mọi người cùng cười ầm lên

Ở một bàn khác, một vị công tử tuấn nhã trên tay cầm một chiếc quạt (chắc là quạt a),cười nói:” Vậy liền bắt đầu đi”.

Hồng Di liếc mắt nhìn Tuyết Ninh, Tuyết Ninh gật đầu một cái, chỉ thấy Hồng Di cao giọng hô:” Ta đây nói một chút, trận khiêu chiến này chia ra làm bốn vòng. Vị cô nương mới tới này sẽ lần lượt tỉ thí với Lục Ngạc, Hoàng Oanh, Lam Tinh, cùng với Hồng Thường. Mọi người ở đây cùng nhau làm chứng, xem thử vị cô nương mới tới này có thể vào Di Hồng Viện hay không. Hiện tại liền bắt đầu đi”

Chỉ thấy lục y nữ tử đi lên vũ đài, nhẹ nhàng cúi đầu, hướng về phía mọi người nói:” Lục Ngạc hôm nay là tiền bối, muội muội mới tới, muốn thi cái gì, muội hãy tự mình chọn đi, đến lúc đó đừng nói là ta là tiền bối mà lại bắt nạt người mới”. Nói xong cười nhìn Tuyết Ninh.

Ngữ khí nàng ta mang đầy châm chọc, trong lòng lại thầm nghĩ: Không biết nữ tử này trong lòng nghĩ cái gì, không hảo hảo làm một lão bản, lại đi làm việc này, người ta cũng không biết xấu hổ, mình cần gì phải nể mặt nàng, lão bản cái gì chứ, mình cũng không có thừa nhận, gọi nàng ta là muội muội mình còn thấy ủy khuất.

Tuyết Ninh cũng không tức giận, chỉ nghe thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên:” Muội muội mới đến, cái gì cũng không hiểu, tỉ tỉ làm chủ là được”. Lục Ngạc thật sự không ngờ nữ nhân này lại thật sự gọi mình là tỉ tỉ, cũng khiến mình lộ vẻ hẹp hòi.

“Được rồi, vậy trước hết chúng ta so tài đánh đàn, sau đó là kì nghệ.” Lục Ngạc nhìn Tuyết Ninh cất cao giọng nói, Tuyết Ninh mỉm cười gật đầu:” Tất cả đều do tỉ tỉ làm chủ”.

Người ở dưới đài náo nhiệt ồn ào vỗ tay.

Chỉ thấy Lục Ngạc đi tới giữa vũ đài, đàn đã được chuẩn bị sẵn, nàng ta hướng về phía mọi người nhẹ nhàng cúi đầu một cái rồi ngồi xuống, đàn một khúc Phụng Cầu Hoàng. Nàng ta đàn rất hay, mọi người đều nồng nhiệt vỗ tay hoan hô.

Đến phiên Tuyết Ninh, không ai coi trọng, ở Dung Thành, ngoại trừ lão bản nương của Mai Hoa Các, Tác Bắc cô nương cầm kĩ không người nào bằng thì chính là đến Lục Ngạc cô nương.

Tuyết Ninh cũng không để ý tiếng nghị luận của mọi người mà chỉ ngồi xuống. Đây là một cây cầm cũng là một khúc Phụng Cầu Hoàng, nhưng mà nàng lại vừa đàn vừa hát:

“Hữu mỹ nhân hề, kiến chi bất vong.

Nhất nhật bất kiến hề, tư chi như cuồng.

Phượng phi cao tường hề, tứ hải cầu hoàng.

Vô tại giai nhân hề, bất tại đông tường.

Tương cầm đại ngữ hề, liêu tả trung tràng.

Hà nhật kiến hứa hề, úy ngã bàng hoàng.

Nguyện ngôn phối đức hề, huê thủ tương tương.

Bất đắc vu phi hề, sử ngã luân vong.”

Tiếng đàn tuyệt vời có thể so với âm thanh của thiên nhiên cùng với tiếng hát khiến người ta như si như say. Khúc nhạc kết thúc, toàn trường im lặng

không một tiếng động, tất cả mọi người đắm chìm trong thanh âm tuyệt vời đó, không thể tự kiềm chế.

Lục Ngạc không thể tin nhìn Tuyết Ninh, Tuyết Ninh không kiêu ngạo cũng không khinh thị mà chỉ bình tĩnh nói:” Tỉ tỉ, kế tiếp phải so tài kì nghệ”.

Mọi người lúc này mới hồi phục tinh thần, nhao nhao nói:” Tài đánh đàn của cô nương thật tuyệt, thật đúng là một tiếng hát tuyệt vời, xin hỏi tôn tính đại danh của cô nương”.

Hồng Di chỉ có thể cười nói:” Các vị đại gia hãy an tâm chờ nóng vội”. Bàn cờ rất nhanh được bày lên.

Tuyết Ninh cảm cờ trắng, Lục Ngạc cảm cờ đen, Lục Ngạc tự xưng là tiền bối nên để Tuyết Ninh đi trước, Tuyết Ninh chỉ cười, cũng không từ chối.

Chưa quá thời gian một chung trà, chỉ nghe thanh âm không thể tin của Lục Ngạc truyền đến:” Không thể nào, không thể nào”. Mọi người không hiểu, rồi rít cùng đi qua quan sát, chỉ thấy Lục Ngạc đã sớm thất bại thảm hại.

Mọi người đối với Tuyết Ninh càng ngày càng bội phục, càng ngày càng hiếu kì. Lục Ngạc không thể tin nhìn Tuyết Ninh, che mặt chạy xuống vũ đài.

Kế tiếp là vòng thứ hai.

Tiếp theo hoàng y nữ tử Hoàng Oanh sẽ tỉ thí vẽ tranh cùng với Tuyết Ninh. Hoàng Oanh biểu diễn trước, chỉ thấy trên đài bày bốn bức bình phong. Hoàng Oanh vừa nhảy những bước nhảy duyên dáng vừa vẽ tranh lên bốn bức bình phong. Điệu múa kết thúc, bốn bức quân tử đồ đã vẽ xong trên giấy, đẹp không tả xiết.

Tuyết Ninh cười khê, đột nhiên nhớ tới lúc mình ở thế kỉ 21, một lần nàng cùng Vân Thiên cùng nhau xem phim truyền hình cũng đã thấy một màn như thế trên tivi.

Chỉ thấy Hoàng Oanh cầm bút đứng ở trên đài, ánh mắt khiêu khích nhìn Tuyết Ninh.

Tuyết Ninh đi lên đài, hai tay vỗ một cái. Chỉ thấy Hồng Di đã sớm theo phân phó của Tuyết Ninh chuẩn bị xong lụa trắng, cho người mang lên đài.

Mọi người tràn đầy mong đợi nhìn Tuyết Ninh, chỉ thấy qua có người vẽ tranh ở trên vải bố chứ còn vẽ tranh ở trên lụa thì đúng là mới thấy lần đầu. Phía dưới mọi người nghị luận âm ỉ, tràn đầy tò mò.

Chỉ thấy Tuyết Ninh giương lụa trắng lên, phóng vào giữa vũ đài, lấy ra bút và màu vẽ nàng đặc chế, ngồi xuống vũ đài bắt đầu vẽ. Nhưng mọi người rất nghi ngờ, rõ ràng nàng vẽ tranh trên lụa nhưng trên tám lụa lại chẳng có gì cả.

Mọi người ríu rít suy đoán, có lẽ không thể vẽ tranh trên lụa trắng này được, nữ tử này chẳng qua là dọa người mà thôi. Tất cả mọi người không chờ được, la hét đòi Tuyết Ninh phải xuống đài.

Tuyết Ninh không vội vàng mà vẫn thong thả vẽ, đợi nét bút cuối cùng hạ xuống. Tuyết Ninh ngẩng đầu lên nhìn đám người đang la hét, không nói gì. Thế nhưng mọi người lại yên tĩnh lại, chẳng biết tại sao, tuy cách một tấm khăn che mặt nhưng mọi người vẫn cảm nhận được khí tức lạnh như băng của cô gái này.

Tuyết Ninh khê mở đôi môi đỏ mọng nói:” Đem nước lại đây”. Hồng Di vừa nghe liền phân phó người mang nước đến. Tuyết Ninh nhận lấy chén nước, giương môi cười một tiếng, không để ý sự kinh ngạc của mọi người đem đổ nước trên lụa trắng.

Chỉ thấy trên lụa trắng từ từ hiện ra màu sắc, chỉ trong chốc lát, một bức bát tuần đồ liền hiện ra. Hai người đi lên, đem lụa trắng căng ra cho mọi người cùng thấy.

Chỉ thấy trên lụa trắng hiện lên tám con tuần mã sống động như thật. Phía dưới những khách nhân kia đã sớm trợn mắt há mồm, không biết phải hình dung như thế nào.

Tuyết Ninh liếc mắt nhìn Hoàng Oanh, chỉ thấy nàng ta cắn môi, đi xuống vũ đài, không cần phán xét, nàng ta đã thua hoàn toàn.

Vòng thứ ba, Lam Tĩnh và Tuyết Ninh tỉ thí khiêu vũ

Vẫn là Lam Tĩnh biểu diễn trước, chỉ thấy Lam Tĩnh cước bộ nhẹ nhàng như nhurợc phong phù liễu đi lên vũ đài. Lam Tĩnh túc huỳnh bán lộ (hờ nửa người đỏ), mị nhãn như tơ. Một điệu múa câu hồn mềm mại đáng yêu làm cho tất cả nam nhân ở dưới tâm hoa nộ phóng.

Tuyết Ninh cũng không nhìn được than thở, đúng là một cô gái mềm mại đáng yêu. Đến phiên mình, Tuyết Ninh nhẹ nhàng tiêu sái đi lên vũ đài, còn chưa mở miệng liền nghe thấy vị nam tử tay cầm chiết phiên nói:” Vị cô nương này sẽ không phải mặc quần áo như vậy khiêu vũ cho chúng ta xem đi, có phải quá kín rồi hay không?”. Giọng nói bi ối tràn đầy vui vẻ.

Phía dưới mọi người nhao nhao:” Đúng vậy, đúng vậy, từ đầu tới chân thực sự là quá kín rồi.”

Tuyết Ninh nhàn nhạt mở miệng:” Các vị gấp cái gì, chờ lát nữa khiêu vũ, các vị nhìn cũng chưa muộn”. Vừa dứt lời, âm nhạc vang lên, Tuyết Ninh một thân bạch y giống như là một tiên tử,翩翩 khởi vũ, bắt đầu múa. Linh động, phiêu dật... Linh động phảng phất như cầm tỉ ba phi thiên, phiêu dật giống như tuyết rơi đầy trời, thanh nhã như Bộ bộ sinh liên tiên tử. Có khi giống như đám mây nhẹ nhàng trôi dạt, có khi lại như gió lốc mạnh mẽ.

Vòng eo nhỏ nhắn vạn quyền rũ động lòng người nhẹ nhàng xoay tròn, ngay cả làn váy cũng bập bềnh giống một đóa hoa sen trong gió, mái tóc dài ở trong gió tung bay đẹp đến mức người ta phải cho rằng đó là Hằng Nga tiên tử, khăn che mặt rơi xuống, lộ ra dung nhan khuyên thành tuyệt thế, nàng quay đầu cười một tiếng tất cả phong tình ẩn hiện nơi đuôi lông mày, nàng nhẹ nhàng cúi đầu cười nói” Tiểu nữ Nguyệt Lạc xin ra mắt các vị”

Toàn trường yên lặng như tờ, mọi người kinh ngạc thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, không biết nên hình dung cô gái xinh đẹp này như thế nào, nghiêng nước nghiêng thành, phong hoa tuyệt đại cũng không đủ để hình dung nàng.

Tuyết Ninh giương môi cười một tiếng, nhặt khăn che mặt lên, một lần nữa đeo lên, nhìn Hồng Thường một cái, thừa dịp mọi người chưa hồi phục tinh thần liền đi xuống vũ đài, biến mất khỏi đại sảnh.

Lúc mọi người hồi phục tinh thần lại đã không nhìn thấy giai nhân, Hồng Di tuyên bố ti thí kết thúc, cho người tiễn khách, chỉ có vị công tử tuấn kiệt kia bình tĩnh nhìn phương hướng Tuyết Ninh biến mất, ngẩng đầu lên uống nốt ly rượu rồi ra khỏi Di Hồng Viện,

Người này chính là Dạ Mị nguyệt trang, bởi vì hắn không yên lòng về Tuyết Ninh nên mới đuổi theo tới đây, hắn khổ sở cười một tiếng, xem ra hắn không cần phải lo lắng nữa, hiện tại hắn có thể an tâm đi làm chuyện của mình.

Sắc trời đã tối, Hồng Di gọi Hồng Hoàng Lam Lục bốn vị cô nương lên phòng của mình.

Tuyết Ninh cười nhìn bốn vị cô nương tay chân luống cuống nhìn mình” Đều ngồi xuống đi, hiện tại còn muốn đi sao?”. Bốn người hai mắt nhìn nhau không biết phải trả lời thế nào.

Hồng Di là người đầu tiên mở miệng nói” Đi cái rắm, không thấy những vị khách đó bây giờ vẫn ở cửa lớn Di Hồng Viện đòi gặp Nguyệt Lạc cô nương sao”

Tuyết Ninh nhìn bốn vị cô nương nói” Ta biết các người đều là những cô gái tốt, đa tài đa nghệ, hơn nữa cương liệt quật cường, ta rất thương thích”.

Hồng Thường trong lòng cả kinh, không ngờ tới cô gái này lại trực tiếp thẳng thắn như thế.

Tuyết Ninh tiếp tục nói” Các người có biết tại sao ta muốn mua lại kĩ viện này không? Vì ta không muốn bị người khác bắt nạt, ta muốn nói cho người trong thiên hạ biết, nữ nhân chúng ta có thể có một ngày sống vì chính mình, sao lại cứ để những xú nam nhân kia ức hiếp”. Nàng nói xong giương mắt nhìn bốn người

Hồng Hoàng Lam Lục liếc mắt nhìn nhau rồi cùng nhau nói” Bọn ta đồng ý đi theo lão bản, vì một ngày không bị những xú nam nhân kia ức hiếp”. Có một thứ tình cảm như vậy, không phải là ơn cứu mạng, cũng không phải là quan hệ lợi ích, chẳng qua là xuất phát từ sự kính nể và yêu thích sự thống tước mà có thể chân thành đi theo.

Chỉ vì bội phục cùng kính trọng liền nguyện ý đi theo

Tuyết Ninh hài lòng cười” Không cần gọi ta là lão bản, nếu các người không ngại thì gọi ta là ti ti đi”.

Bốn người nhìn Tuyết Ninh trăm miệng một lời gọi một tiếng” Ti ti”. Tuyết Ninh cười nhìn bọn họ nói” Tốt lắm, tiếp theo, chúng ta nói hảo kế giúp phát triển công việc buôn bán của chúng ta”

Tuyết Ninh nói với Hồng Di” Hồng Di, bắt đầu từ ngày mai, Di Hồng Viện đóng cửa tu sửa, mặc kệ những người đó có ồn ào thế nào cũng không được mở cửa, bản vẽ tu sửa ta đã vẽ xong, người tìm cho ta những người thợ tốt nhất”.

Hồng Di khó hiểu nói” Tại sao vậy, những nam nhân bên ngoài đó ầm ĩ đòi gặp ngài, chúng ta nên lợi dụng cơ hội đó, tại sao phải đóng cửa”.

Tuyết Ninh đi tới trước cửa sổ nghe thanh âm bên ngoài, khinh thường nói” Nam nhân cả thiên hạ này đều giống nhau, thứ càng khó có được họ lại càng mong nhớ”.

Hồng Thường nói” Ta hiểu, đây chính là lát mềm buộc chặt”. Tuyết Ninh không cho ý kiến, chỉ nhìn ngoài cửa sổ tiếp tục nói” Bắt đầu từ ngày mai, nơi này không gọi là Di Hồng Viện nữa, đổi tên là Nguyệt Lạc Các”. Nàng xoay người nhìn bốn người kia nói” Bốn người các người từ mai trở đi liền đi theo ta tiến hành huấn luyện đặc biệt, Nguyệt Lạc Các một tháng sau tân khai trương”

Hồng Di cùng Hồng Hoàng Lam Lục trăm miệng một lời đáp” Dạ”, sáu người cùng nhìn nhau cười một tiếng, tất cả đều tinh thần hăng hái.

Tuyết Ninh hài lòng gật đầu một cái, nhìn trắng sáng bên ngoài cửa sổ. Lại một đêm trăng tròn nữa, trong lòng nàng như có cái gì đè nặng, trong đầu luôn hiện lên dáng vẻ Lãnh Nguyệt Hân khắp người đầy máu tươi.

Quay đầu lại đã nhìn thấy Hồng Hoàng Lục Lam bốn vị ti muội và Hồng Di đang nhìn mình ngẩn người, Tuyết Ninh cười khê, Hồng Di phục hồi lại tinh thần, nhìn Tuyết Ninh nói” Hồng Di ta làm lão bản cả đời nhưng chưa bao giờ gặp qua lão bản xinh đẹp như vậy”.

Tuyết Ninh đối với những lời ca ngợi như vậy đã sớm không có cảm giác, nàng chỉ thản nhiên nói” Hồng Di, gọi ta là Nguyệt Lạc được rồi”.

Bốn ti muội cũng phụ họa” Đúng vậy a, ti ti thực sự rất đẹp”

Tuyết Ninh cười nói” Được rồi, đừng ở đây khen ta nữa, mau về nghỉ ngơi đi, bắt đầu từ ngày mai sẽ rất khổ cực đấy”. Mấy người cười hướng Tuyết

Ninh cười cáo biệt trở về nghỉ ngơi

Nguyệt Lạc Quốc- Càn Chính Điện

Lại một đêm trăng tròn, Thượng Quan Thiên Dật đã sớm chuẩn bị xong hết thảy, từ lần trước biết hút máu người có thể giúp Lãnh Nguyệt Hàn áp chế độc tính trong người, hắn rất vui vẻ, mặc dù không biết rốt cục là tại sao nhưng hắn đã để Lăng Thiên đi mời Quy Nhất nhanh chóng tới kinh thành.

Hắn không bao giờ phải nhìn thấy Hàn bị kịch độc hành hạ tới chết đi sống lại nữa... Ai ngờ, khi Huyết Chú trên người Lãnh Nguyệt Hàn một lần nữa phát tác, tất cả mọi người đều lấy máu nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Lãnh Nguyệt Hàn vẫn bị hành hạ tới chết đi sống lại, cuối cùng vẫn phải đến cầu xin Thái Hậu, Thượng Quan Thiên Dật nghĩ thế nào cũng không thông, rốt cuộc là tại sao, chẳng lẽ thật đúng là ý trời đã định, chỉ có máu của Tuyết Ninh mới có thể chế trụ chất độc trên người của Hàn.

Thái Hậu lợi dụng lúc Huyết Chú trên người Lãnh Nguyệt Hàn phát tác, ép Lãnh Nguyệt Hàn công bố tin Tuyết Ninh đã chết ra ngoài, tịnh trọng lập tân hậu, Lãnh Nguyệt Hàn bất đắc dĩ chỉ có thể đồng ý.

Khi Lãnh Nguyệt Hàn tỉnh táo lại mới nhìn Thượng Quan Thiên Dật lạnh giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?". Thượng Quan Thiên Dật lắc đầu một cái, vẻ mặt buồn thiu, lắc đầu một cái: "Ta cũng muốn biết là có chuyện gì, lần trước khi ngươi độc phát, sau khi hút máu Tuyết Ninh xong, chất độc đã được khống chế, đây là chúng ta tận mắt nhìn thấy"

Lãnh Nguyệt Hàn nhớ lại chuyện tình hôm đó, chỉ thấy lục phủ ngũ tạng đều đau, thống khổ nhắm mắt lại.

Thượng Quan Thiên Dật tiếp tục nói: "Có lẽ chỉ có máu của Tuyết Ninh mới có tác dụng với ngươi", thanh âm bất đắc dĩ lại lộ ra bi thương.

Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Không cần để ý tới ta, nhân cơ hội này hãy diệt trừ lão yêu bà đó", thanh âm tràn đầy sự lạnh lẽo cùng phẫn hận.

Thượng Quan Thiên Dật nói: "Không thể lỗ mãng, may là lần trước ta ngăn cản ngươi, ngươi nếu bởi vì Tuyết Ninh chết mà tuyên chiến với Thái Hậu thì lần này ngươi hẳn là chết không cần nghi ngờ. May mà Quỷ đạo tử nhắc nhở, bảo chúng ta tiếp tục nhẫn nại chờ hắn trở về, nếu tùy tiện cho là hút máu người có thể giải độc bên trong cơ thể ngươi thì chẳng khác nào muốn đồng quy vu tận, ta bây giờ nhớ lại đều thấy sợ hãi"

Lãnh Nguyệt Hàn hừ lạnh, hận thù trong lòng hắn đối với Thái Hậu đã lên tới tột đỉnh. Bà ta lại muốn lợi dụng độc trên người hắn để không chế hắn, muốn hắn lập tân hậu.

Thượng Quan Thiên Dật nhắc nhở: "Chuyện lập Hậu mà Thái Hậu nói, ngươi thấy thế nào? Ngươi...", lời còn chưa nói hết đã bị Lãnh Nguyệt Hàn ngắt lời: "Trước hết kéo dài mấy ngày, tìm một cơ hội, ngươi ở lại trong cung đối phó với bà ta, Trảm ra khỏi cung hội họp cùng Quỷ đạo tử, để cho hắn xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì"

Thượng Quan Thiên Dật không nói gì, đây chính là biện pháp tốt nhất, thực ra hắn vẫn cảm giác Tuyết Ninh vẫn chưa chết, sư phụ đã từng nói, quốc gia hưng vong mười chín năm chính là đèn đại kiếp của Hàn và Nguyệt Lạc Quốc, ngươi duy nhất có thể hóa giải kiếp nạn này chính là mệnh trung chi định Hoàng Hậu của Hàn, Tuyết Ninh không thể nào chết như vậy được.

Nhưng mà hắn cũng không dám nói với Hàn, Hàn vẫn luôn lừa mình dối người, vẫn tự nói với mình, tất cả đối với Tuyết Ninh chỉ là nguy trang, hết thảy đều là lợi dụng, nhưng mà, ai... Thượng Quan Thiên Dật lắc đầu, không khỏi thở dài nói: "Chẳng lẽ khi yêu mọi người đều ngốc như vậy sao. Vậy tại sao mình không ngốc một chút chứ?"

Ngày thứ hai, Tuyết Ninh bảo Hồng Di treo một tấm ảnh ngoài cửa Di Hồng Viện, trên đó viết: "Trong viện trùng tu, một tháng sau sẽ khai trương lại". Đáng thương thay những kẻ dạy tử sáng sớm, chạy đến Di Hồng Viện mong được gặp Tuyết Ninh.

Chẳng qua mới chỉ một ngày, Tuyết Ninh đã trở thành truyền kì của Dung Thành, dung mạo tuyệt thế, tính thông cảm kì thư họa, được mọi người truyền tụng giống như tiên nữ.

Bên ngoài lời đồn bay đầy trời nhưng ở trong viện, cái gì cũng không quản không hỏi, vẫn như cũ mỗi ngày có rất nhiều người canh giữ ở bên ngoài, chỉ vì muốn được nhìn Tuyết Ninh một cái, nhưng là cửa lớn của Di Hồng Viện cũng không vào được.

Tuyết Ninh mang theo các vị cô nương tiến hành đặc huấn bí mật, từ đi bộ, ăn cơm đến lời nói cử chỉ, lễ nghi quy phạm, không có gì là không dạy, quan trọng nhất là tùy vào thể chất của từng người mà dạy bọn họ thuật phòng thân.

Mọi người mỗi một ngày bận đến tối mịt tối mày, tiến hành huấn luyện khẩn cấp, Tuyết Ninh nâng cao tất cả các phương diện cả khí chất lẫn năng lực của các cô nương Nguyệt Lạc Các, nhất là đối với Hồng Hoàng Lam Lục bốn vị tỉ muội, hoàn thiện những khiếm khuyết của họ.

Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, Tuyết Ninh hài lòng nhìn thành quả của mình, cả Nguyệt Lạc Các dựa theo bản thiết kế của Tuyết Ninh một lần nữa trùng tu.

Nguyệt Lạc Các trở thành nơi duy nhất gộp ăn uống, giải trí lại làm một từ lâu cỡ lớn, tầng một chủ yếu là nơi ăn cơm, nghỉ ngơi, chia làm bốn khu vực khác nhau: nữ thực khu, văn nhân khu, cầm thất, vũ điệu sảnh, để cho đầu bếp đã trải qua huấn luyện của Tuyết Ninh là Hương Tạ, Hoàng Oanh, Lục Ngạc, Lam Tinh chia nhau trông coi.

Lầu hai là các nhà gian, chia làm Chua, Ngọt, Đắng, Cay bốn nhà gian, tên như ý nghĩa, hiểu rõ cuộc sống trăm vị, do Hồng Thương và Tuyết Ninh cùng

phụ trách, thật giống như một nơi tư vấn tâm lý. Chỉ cần người có chuyện gì phiền não hay cao hứng, chỉ cần nguyện ý bày tỏ, các cô nương Nguyệt Lạc Các sẽ lắng nghe các người, hơn nữa có thể giúp các người giải đáp nghi hoặc. Nhưng lại quy định mỗi ngày chỉ tiếp bốn khách, về phần giá tiền, các cô nương Nguyệt Lạc Các nhìn người mà định, cho nên nếu muốn lên tầng hai nữa các, nhất định phải hẹn trước.

Ở giữa lầu một và lầu hai có một vũ đài lơ lửng trên không, có thể khiến cho mọi người ở lầu một và lầu hai đều nhìn rõ những màn biểu diễn đặc sắc.

Hơn nữa ở phía trên lầu hai lại có thêm một tiểu lầu các, lúc không có việc, Tuyết Ninh sẽ cùng với bốn vị ti muội lên phía trên uống trà nói chuyện phiếm, đó là nơi bí mật của mấy người bọn họ, hơn nữa còn có thể ở trên cao nắm rõ tình hình của Nguyệt Lạc Các.

Các cô nương của Nguyệt Lạc Các có một quy định.” Chỉ bán nghệ không bán thân, không hạ mình trước bất kì kẻ nào”

Nguyệt Lạc Các còn chưa khai trương mà tin tức đã truyền đi khắp nơi, có người nói, các cô nương Nguyệt Lạc Các từ nay chỉ bán nghệ không bán thân, lại có người nói, các cô nương Nguyệt Lạc Các đều thay hình đổi dạng, trở nên xinh đẹp động lòng người, có người nói, Nguyệt Lạc Các đổi lão bản mới, có giao kết rộng rãi với người có học thức trong thiên hạ.

Nguyệt Lạc Các bất quá chỉ là bước đầu tiên của Tuyết Ninh, nhất định phải có đủ tài lực mới có thể có hậu thuẫn kiên cường, kiếm tiền là bước đầu tiên, giao kết với người có học thức trong thiên hạ là bước thứ hai. Nếu muốn làm nên đại sự thì giao thiệp là điều cần thiết không thể thiếu, mà nuôi dưỡng cô nhi, thu mua lòng người là thứ ba. Có cường đại thế lực mới có thể dựa vào.

Mai Hoa Các dường như chỉ tồn tại một tháng liền mai danh ẩn tích, lão bản nương một tháng rồi vẫn chưa thấy xuất hiện, người tới ngày càng ít, mọi người đều đang mong ngóng tới ngày khai trương Nguyệt Lạc Các.

Mai Hoa Các

Một cô gái thân mặc một kiện váy màu lam, tóc dài tới thắt lưng dùng một dải lụa màu xanh lam buộc lại, đầu cài ngọc trâm, trâm tiêm râu xuống như những giọt nước, hơi dung đưa giống như trời đang mưa, tơ lụa thượng hạng tùy theo mỗi cử động mà bay lên, không thấy xa hoa mà lại có nét điềm tĩnh, đứng ở bên cửa sổ, người này chính là người vẫn chiếu cố Tuyết Ninh- Tắc Bắc, đây mới là bộ dạng chân chính của nàng, trước kia ở bên Tuyết Ninh nàng vẫn không lấy bộ dạng thật để gặp người.

Chợt ánh nến tối sầm lại, đợi đến lúc sáng lên một lần nữa, bốn cô gái đã đứng ở trong phòng, cung kính nói:” Tham kiến Phong Hộ pháp”.

Tắc Bắc nói:” Tất cả đứng lên đi, đã xảy ra chuyện gì, sao lại ít khách như vậy?”

Lời này vừa nói ra, bốn nha đầu Mai Lan Cúc Trúc đều nói liu riu không ngừng, vô cùng thần kì, Tắc Bắc trầm giọng xuống nói:” Từng người nói một”, bốn nha đầu le lưỡi một cái.

Mai Nhi nói:” Khởi bẩm Phong Hộ pháp, ở Di Hồng Viện có một cô nương nghiêng nước nghiêng thành mới đến, nghe nói cái gì cũng biết, hơn nữa đẹp đến mức mọi người không dám nhìn vì sợ bị hút hồn đi”.

Tắc Bắc bình thân nói:” Có từng gặp qua không?”, bốn nha đầu mặt tiếc hận lắc đầu. Tắc Bắc nói:” Chưa từng thấy qua, dám ở đây nói lung tung”, nghiêng nước nghiêng thành, hừ... Có ai có thể hơn được nữ tử kia?

Lan Nhi không phục mạnh miệng nói:” Nếu như không đẹp vậy tại sao tất cả khách nhân đều chạy tới Nguyệt Lạc Các?”. Tắc Bắc đột nhiên quay đầu lại hỏi:” Người nói gì? Nguyệt Lạc Các?”

Lan Nhi gật đầu một cái nhỏ giọng nói:” Đúng vậy, trước kia là Di Hồng Viện, bây giờ gọi là Nguyệt Lạc Các”

Tắc Bắc cười khò, không hiểu sao dạo này mình lại luôn nhớ tới nữ tử kia, phục hồi lại tinh thần, Tắc Bắc nói:” Chờ bọn họ khai trương, chúng ta đi xem một chút”, bốn nha đầu đều cao hứng gật đầu.

Hôm nay ở Dung Thành mọi người đều chạy đi thông báo:”Nguyệt Lạc Các khai trương”, mọi người chen chúc đến Nguyệt Lạc Các, chỉ thấy Nguyệt Lạc Các người đông nghìn nghịt, khắp nơi đều là người.

Tuyết Ninh mang theo Hồng Hoàng Lam Lục bốn vị ti muội, tất cả đều mặc xiêm y do chính tay Tuyết Ninh thiết kế. Tuyết Ninh vẫn như cũ một thân bạch y, trên đầu cắm thoa cài tóc bằng trân châu, trên mặt vẫn đeo khăn che mặt.

Náo nhiệt suốt cả ngày, mọi người thấy được Nguyệt Lạc Các đặc biệt, nhiều hơn là muốn trông thấy vị cô nương phong hoa tuyết đại đó của Nguyệt Lạc Các, vậy mà nàng lại không lấy xuống khăn che mặt, nhưng cũng không có người nào dám đi khinh nhờn nàng, bất năng tháo khăn che mặt xuống.

Tắc Bắc mang theo Mai Lan Cúc Trúc thật vất vả mới chen được vào Nguyệt Lạc Các, mặc dù trời đã sắp tối nhưng người người vẫn tấp nập, khi Tắc Bắc nhìn thấy bóng dáng màu trắng đứng trên vũ đài trên không trung, trong lòng sùng sốt, thầm nghĩ: Chẳng lẽ trên đời thật sự có người giống nhau như thế, nhìn bóng dáng giống Hoàng Hậu nương nương như đúc, hơn nữa khí chất độc nhất vô nhị kia sẽ không có người thứ hai có được. Cho dù không nhìn thấy dung mạo của nàng nhưng Tắc Bắc có thể khẳng định nàng cùng Hoàng Hậu nương nương có liên quan. Trong lòng Tắc Bắc tràn đầy vui sướng, chẳng lẽ nương nương vẫn chưa chết.

Tắc Bắc phục hồi lại tinh thần, vừa muốn đuổi theo bóng dáng màu trắng đó thì Tuyết Ninh đã biến mất ở trên vũ đài, Tắc Bắc nhìn khắp nơi cũng không thấy bóng dáng của nàng, trong lòng không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ là mình nhìn lầm sao?

Mãi cho đến đêm khuya, đám người mới tản đi, Tắc Bặc cũng không gặp lại nữ tử bạch y đó. Tuyết Ninh ngồi ở trên tiểu lầu các nhìn đám người phía dưới.

Hồng Thường chỉ vào cô gái áo lam đứng ở đại sảnh nói: "Đó là lão bản nương của Mai Hoa Các". Tuyết Ninh trong lòng cũng rất bội phục, một vị cô nương xinh đẹp còn trẻ tuổi mà có thể một mình chống đỡ một kỹ viện, thực lực tự nhiên không thể xem thường, chẳng qua nhìn nàng giống như đang tìm kiếm cái gì, không biết nàng tới đây có mục đích gì?

Hồng Thường nói: "Ta hiểu, đây chính là lạt mềm buộc chặt". Tuyết Ninh không cho ý kiến, chỉ nhìn ngoài cửa sổ tiếp tục nói: "Bắt đầu từ ngày mai, nơi này không gọi là Di Hồng Viện nữa, đổi tên là Nguyệt Lạc Các". Nàng xoay người nhìn bốn người kia nói: "Bốn người các ngươi từ mai trở đi liền đi theo ta tiến hành huấn luyện đặc biệt, Nguyệt Lạc Các một tháng sau tân khai trương"

Hồng Di cùng Hồng Hoàng Lam Lục trăm miệng một lời đáp: "Dạ", sáu người cùng nhìn nhau cười một tiếng, tất cả đều tinh thần hăng hái.

Tuyết Ninh hài lòng gật đầu một cái, nhìn trắng sáng bên ngoài cửa sổ. Lại một đêm trăng tròn nữa, trong lòng nàng như có cái gì đè nặng, trong đầu luôn hiện lên dáng vẻ Lãnh Nguyệt Hàn khắp người đầy máu tươi.

Quay đầu lại đã nhìn thấy Hồng Hoàng Lục Lam bốn vị ti muội và Hồng Di đang nhìn mình ngẩn người, Tuyết Ninh cười khẽ, Hồng Di phục hồi lại tinh thần, nhìn Tuyết Ninh nói: "Hồng Di ta làm lão bản cả đời nhưng chưa bao giờ gặp qua lão bản xinh đẹp như vậy".

Tuyết Ninh đối với những lời ca ngợi như vậy đã sớm không có cảm giác, nàng chỉ thản nhiên nói: "Hồng Di, gọi ta là Nguyệt Lạc được rồi".

Bốn ti muội cũng phụ họa: "Đúng vậy a, ti ti thực sự rất đẹp"

Tuyết Ninh cười nói: "Được rồi, đừng ở đây khen ta nữa, mau về nghỉ ngơi đi, bắt đầu từ ngày mai sẽ rất khổ cực đấy". Mấy người cười hướng Tuyết Ninh cười cáo biệt trở về nghỉ ngơi

Nguyệt Lạc Quốc- Càn Chính Điện

Lại một đêm trăng tròn, Thượng Quan Thiên Dật đã sớm chuẩn bị xong hết thảy, từ lần trước biết hút máu người có thể giúp Lãnh Nguyệt Hàn áp chế độc tính trong người, hẳn rất vui vẻ, mặc dù không biết rốt cục là tại sao nhưng hẳn đã để Lăng Thiên đi mời Quy Nhất nhanh chóng tới kinh thành.

Hắn không bao giờ phải nhìn thấy Hàn bị kịch độc hành hạ tới chết đi sống lại nữa... Ai ngờ, khi Huyết Chủ trên người Lãnh Nguyệt Hàn một lần nữa phát tác, tất cả mọi người đều lấy máu nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Lãnh Nguyệt Hàn vẫn bị hành hạ tới chết đi sống lại, cuối cùng vẫn phải đến cầu xin Thái Hậu, Thượng Quan Thiên Dật nghĩ thế nào cũng không thông, rốt cuộc là tại sao, chẳng lẽ thật đúng là ý trời đã định, chỉ có máu của Tuyết Ninh mới có thể chế trụ chất độc trên người của Hàn.

Thái Hậu lợi dụng lúc Huyết Chủ trên người Lãnh Nguyệt Hàn phát tác, ép Lãnh Nguyệt Hàn công bố tin Tuyết Ninh đã chết ra ngoài, tình trọng lập tân hậu, Lãnh Nguyệt Hàn bất đắc dĩ chỉ có thể đồng ý.

Khi Lãnh Nguyệt Hàn tỉnh táo lại mới nhìn Thượng Quan Thiên Dật lạnh giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?". Thượng Quan Thiên Dật lắc đầu một cái, vẻ mặt buồn thiu, lắc đầu một cái: "Ta cũng muốn biết là có chuyện gì, lần trước khi ngươi độc phát, sau khi hút máu Tuyết Ninh xong, chất độc đã được khống chế, đây là chúng ta tận mắt nhìn thấy"

Lãnh Nguyệt Hàn nhớ lại chuyện tình hôm đó, chỉ thấy lục phủ ngũ tạng đều đau, thống khổ nhắm mắt lại.

Thượng Quan Thiên Dật tiếp tục nói: "Có lẽ chỉ có máu của Tuyết Ninh mới có tác dụng với ngươi", thanh âm bất đắc dĩ lại lộ ra bi thương.

Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Không cần để ý tới ta, nhân cơ hội này hãy diệt trừ lão yêu bà đó", thanh âm tràn đầy sự lạnh lẽo cùng phẫn hận.

Thượng Quan Thiên Dật nói: "Không thể lỗ mắng, may là lần trước ta ngăn cản ngươi, ngươi nếu bởi vì Tuyết Ninh chết mà tuyên chiến với Thái Hậu thì lần này ngươi hẳn là chết không cần nghi ngờ. May mà Quỷ đạo từ nhắc nhở, bảo chúng ta tiếp tục nhẫn nại chờ hắn trở về, nếu tùy tiện cho là hút máu người có thể giải độc bên trong cơ thể ngươi thì chẳng khác nào muốn đồng quy vu tận, ta bây giờ nhớ lại đều thấy sợ hãi"

Lãnh Nguyệt Hàn hừ lạnh, hận thù trong lòng hắn đối với Thái Hậu đã lên tới tột đỉnh. Bà ta lại muốn lợi dụng độc trên người hắn để không chế hắn, muốn hắn lập tân hậu.

Thượng Quan Thiên Dật nhắc nhở: "Chuyện lập Hậu mà Thái Hậu nói, ngươi thấy thế nào? Ngươi...", lời còn chưa nói hết đã bị Lãnh Nguyệt Hàn ngắt lời: "Trước hết kéo dài mấy ngày, tìm một cơ hội, ngươi ở lại trong cung đối phó với bà ta, Trảm ra khỏi cung hội họp cùng Quỷ đạo từ, để cho hắn xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì"

Thượng Quan Thiên Dật không nói gì, đây chính là biện pháp tốt nhất, thực ra hắn vẫn cảm giác Tuyết Ninh vẫn chưa chết, sư phụ đã từng nói, quốc gia hưng vong chín năm chính là đèn đại kiếp của Hàn và Nguyệt Lạc Quốc, người duy nhất có thể hóa giải kiếp nạn này chính là mệnh trung chi định Hoàng Hậu của Hàn, Tuyết Ninh không thể nào chết như vậy được.

Nhưng mà hắn cũng không dám nói với Hàn, Hàn vẫn luôn lừa mình dối người, vẫn tự nói với mình, tất cả đối với Tuyết Ninh chỉ là ngụy trang, hết thảy đều là lợi dụng, nhưng mà, ai... Thượng Quan Thiên Dật lắc đầu, không khỏi thở dài nói: "Chẳng lẽ khi yêu mọi người đều ngốc như vậy sao. Vậy tại sao mình không ngốc một chút chứ?"

Ngày thứ hai, Tuyết Ninh bảo Hồng Di treo một tấm ảnh ngoài cửa Di Hồng Viện, trên đó viết:” Trong viện trùng tu, một tháng sau sẽ khai trương lại”. Đấng thương thay những kẻ dạy từ sáng sớm, chạy đến Di Hồng Viện mong được gặp Tuyết Ninh.

Chẳng qua mới chỉ một ngày, Tuyết Ninh đã trở thành truyền kì của Dung Thành, dung mạo tuyệt thế, tính thông cảm kì thư họa, được mọi người truyền tụng giống như tiên nữ.

Bên ngoài lời đồn bay đầy trời nhưng ở trong viện, cái gì cũng không quản không hỏi, vẫn như cũ mỗi ngày có rất nhiều người canh giữ ở bên ngoài, chỉ vì muốn được nhìn Tuyết Ninh một cái, nhưng là cửa lớn của Di Hồng Viện cũng không vào được.

Tuyết Ninh mang theo các vị cô nương tiến hành đặc huấn bí mật, từ đi bộ, ăn cơm đến lời nói cử chỉ, lễ nghi quy phạm, không có gì là không dạy, quan trọng nhất là tùy vào thể chất của từng người mà dạy bọn họ thuật phòng thân.

Mọi người mỗi một ngày bận đến tối mịt tối mày, tiến hành huấn luyện khẩn cấp, Tuyết Ninh nâng cao tất cả các phương diện cả khí chất lẫn năng lực của các cô nương Nguyệt Lạc Các, nhất là đối với Hồng Hoàng Lam Lục bốn vị tỉ muội, hoàn thiện những khiếm khuyết của họ.

Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh, Tuyết Ninh hài lòng nhìn thành quả của mình, cả Nguyệt Lạc Các dựa theo bản thiết kế của Tuyết Ninh một lần nữa trùng tu.

Nguyệt Lạc Các trở thành nơi duy nhất gộp ăn uống, giải trí lại làm một lầu lầu cỡ lớn, tầng một chủ yếu là nơi ăn cơm, nghỉ ngơi, chia làm bốn khu vực khác nhau: nữ thực khu, văn nhân khu, cầm thất, vũ điệu sảnh, để cho đầu bếp đã trải qua huấn luyện của Tuyết Ninh là Hương Tạ, Hoàng Oanh, Lục Ngạc, Lam Tinh chia nhau trông coi.

Lầu hai là các nhã gian, chia làm Chua, Ngọt, Đắng, Cay bốn nhã gian, tên như ý nghĩa, hiểu rõ cuộc sống trăm vị, do Hồng Thuồng và Tuyết Ninh cùng phụ trách, thật giống như một nơi tư vấn tâm lí. Chỉ cần người có chuyện gì phiền não hay cao hứng, chỉ cần nguyện ý bày tỏ, các cô nương Nguyệt Lạc Các sẽ lắng nghe các người, hơn nữa có thể giúp các người giải đáp nghi hoặc. Nhưng lại quy định mỗi ngày chỉ tiếp bốn khách, về phần giá tiền, các cô nương Nguyệt Lạc Các nhìn người mà định, cho nên nếu muốn lên tầng hai nhã các, nhất định phải hẹn trước.

Ở giữa lầu một và lầu hai có một vũ đài lơ lửng trên không, có thể khiến cho mọi người ở lầu một và lầu hai đều nhìn rõ những màn biểu diễn đặc sắc.

Hơn nữa ở phía trên lầu hai lại có thêm một tiểu lầu các, lúc không có việc, Tuyết Ninh sẽ cùng với bốn vị tỉ muội lên phía trên uống trà nói chuyện phiếm, đó là nơi bí mật của mấy người bọn họ, hơn nữa còn có thể ở trên cao nắm rõ tình hình của Nguyệt Lạc Các.

Các cô nương của Nguyệt Lạc Các có một quy định:” Chỉ bán nghệ không bán thân, không hạ mình trước bất kì kẻ nào”

Nguyệt Lạc Các còn chưa khai trương mà tin tức đã truyền đi khắp nơi, có người nói, các cô nương Nguyệt Lạc Các từ nay chỉ bán nghệ không bán thân, lại có người nói, các cô nương Nguyệt Lạc Các đều thay hình đổi dạng, trở nên xinh đẹp động lòng người, có người nói, Nguyệt Lạc Các đổi lão bản mới, có giao kết rộng rãi với người có học thức trong thiên hạ.

Nguyệt Lạc Các bất quá chỉ là bước đầu tiên của Tuyết Ninh, nhất định phải có đủ tài lực mới có thể có hậu thuẫn kiên cường, kiếm tiền là bước đầu tiên, giao kết với người có học thức trong thiên hạ là bước thứ hai. Nếu muốn làm nên đại sự thì giao thiệp là điều cần thiết không thể thiếu, mà nuôi dưỡng cô nhi, thu mua lòng người là thứ ba. Có cường đại thể lực mới có thể dựa vào.

Mai Hoa Các dường như chỉ tồn tại một tháng liền mai danh ẩn tích, lão bản nương một tháng rồi vẫn chưa thấy xuất hiện, người tới ngày càng ít, mọi người đều đang mong ngóng tới ngày khai trương Nguyệt Lạc Các.

Mai Hoa Các

Một cô gái thân mặc một kiện váy màu lam, tóc dài tới thắt lưng dùng một dải lụa màu xanh lam buộc lại, đầu cài ngọc trâm, trâm tiêm râu xuống như những giọt nước, hơi dung đưa giống như trời đang mưa, tơ lụa thượng hạng tùy theo mỗi cử động mà bay lên, không thấy xa hoa mà lại có nét điềm tĩnh, đứng ở bên cửa sổ, người này chính là người vẫn chiếu cố Tuyết Ninh- Tắc Bắc, đây mới là bộ dạng chân chính của nàng, trước kia ở bên Tuyết Ninh nàng vẫn không lấy bộ dạng thật để gặp người.

Chợt ánh nến tối sầm lại, đợi đến lúc sáng lên một lần nữa, bốn cô gái đã đứng ở trong phòng, cung kính nói:” Tham kiến Phong Hộ pháp”.

Tắc Bắc nói:” Tất cả đứng lên đi, đã xảy ra chuyện gì, sao lại ít khách như vậy?”

Lời này vừa nói ra, bốn nha đầu Mai Lan Cúc Trúc đều nói líu ríu không ngừng, vô cùng thần kì, Tắc Bắc trầm giọng xuống nói:” Từng người nói một”, bốn nha đầu le lưỡi một cái.

Mai Nhi nói:” Khởi bẩm Phong Hộ pháp, ở Di Hồng Viện có một cô nương nghiêng nước nghiêng thành mới đến, nghe nói cái gì cũng biết, hơn nữa đẹp đến mức mọi người không dám nhìn vì sợ bị hút hồn đi”.

Tắc Bắc bình thân nói:” Có từng gặp qua không?”, bốn nha đầu mặt tiếc hận lắc đầu. Tắc Bắc nói:” Chưa từng thấy qua, dám ở đây nói lung tung”, nghiêng nước nghiêng thành, hừ... Có ai có thể hơn được nữ tử kia?

Lan Nhi không phục mạnh miệng nói:” Nếu như không đẹp vậy tại sao tất cả khách nhân đều chạy tới Nguyệt Lạc Các”. Tắc Bắc đột nhiên quay đầu lại hỏi:” Người nói gì? Nguyệt Lạc Các?”

Lan Nhi gật đầu một cái nhỏ giọng nói:” Đúng vậy, trước kia là Di Hồng Viện, bây giờ gọi là Nguyệt Lạc Các”

Tắc Bắ cười khỏ, không hiểu sao dạo này mình lại luôn nhớ tới nữ tử kia, phục hồi lại tinh thần, Tắc Bắ nói:” Chờ bọn họ khai trương, chúng ta đi xem một chút”, bốn nha đầu đều cao hứng gật đầu.

Hôm nay ở Dung Thành mọi người đều chạy đi thông báo:”Nguyệt Lạc Các khai trương”, mọi người chen chúc đến Nguyệt Lạc Các, chỉ thấy Nguyệt Lạc Các người đông nghìn nghịt, khắp nơi đều là người.

Tuyết Ninh mang theo Hồng Hoàng Lam Lục bốn vị ti muội, tất cả đều mặc xiêm y do chính tay Tuyết Ninh thiết kế. Tuyết Ninh vẫn như cũ một thân bạch y, trên đầu cắm thoa cài tóc bằng trân châu, trên mặt vẫn đeo khăn che mặt.

Náo nhiệt suốt cả ngày, mọi người thấy được Nguyệt Lạc Các đặc biệt, nhiều hơn là muốn trông thấy vị cô nương phong hoa tuyết đại đó của Nguyệt Lạc Các, vậy mà nàng lại không lấy xuống khăn che mặt, nhưng cũng không có người nào dám đi khinh nhờn nàng, bắt nàng tháo khăn che mặt xuống.

Tắc Bắ mang theo Mai Lan Cúc Trúc thật vất vả mới chen được vào Nguyệt Lạc Các, mặc dù trời đã sắp tối nhưng người người vẫn tấp nập, khi Tắc Bắ nhìn thấy bóng dáng màu trắng đứng trên vũ đài trên không trung, trong lòng sùng sốt, thầm nghĩ: Chẳng lẽ trên đời thật sự có người giống nhau như thế, nhìn bóng dáng giống Hoàng Hậu nương nương như đúc, hơn nữa khí chất độc nhất vô nhị kia sẽ không có người thứ hai có được. Cho dù không nhìn thấy dung mạo của nàng nhưng Tắc Bắ có thể khẳng định nàng cùng Hoàng Hậu nương nương có liên quan. Trong lòng Tắc Bắ tràn đầy vui sướng, chẳng lẽ nương nương vẫn chưa chết.

Tắc Bắ phục hồi lại tinh thần, vừa muốn đuổi theo bóng dáng màu trắng đó thì Tuyết Ninh đã biến mất ở trên vũ đài, Tắc Bắ nhìn khắp nơi cũng không thấy bóng dáng của nàng, trong lòng không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ là mình nhìn lầm sao?

Mãi cho đến đêm khuya, đám người mới tản đi, Tắc Bắ cũng không gặp lại nữ tử bạch y đó. Tuyết Ninh ngồi ở trên tiểu lầu các nhìn đám người phía dưới.

Hồng Thường chỉ vào cô gái áo lam đứng ở đại sảnh nói:” Đó là lão bản nương của Mai Hoa Các”. Tuyết Ninh trong lòng cũng rất bội phục, một vị cô nương xinh đẹp còn trẻ tuổi mà có thể một mình chống đỡ một kỹ viện, thực lực tự nhiên không thể xem thường, chẳng qua nhìn nàng giống như đang tìm kiếm cái gì, không biết nàng tới đây có mục đích gì?

Nếu nàng biết đó là người vẫn chiếu cố mình- Tắc Bắ thì sẽ có cảm tưởng thế nào? Cái này chỉ có thể trách tạo hóa trêu ngươi, đã gặp rồi còn bỏ qua nhau không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Gặp lại còn bỏ qua

Edit:Minnie Phạm

Tuyết Ninh cảm thấy, trên đời này, sẽ không có ai vô điều kiện đối tốt với một người được, càng không có một người, ngay cả dung mạo nàng ra sao cũng chưa từng thấy, liền quỳ gối trước cửa, thỉnh cầu nàng chữa chấp, mong được làm hộ vệ cho nàng.

Đó là chuyện mà ngày hôm nay nàng đã được chứng kiến, buổi sáng khi Tuyết Ninh còn chưa rời giường, Hồng đi đã vội vàng hấp tấp chạy tới gọi nàng: "Cô nương, có một người đang quỳ trước cửa Nguyệt Lạc các, hẳn tự giới thiệu hẳn là một giang hồ kiếm khách tên là Truy Phong, nhà cách Dung Thành không xa, vì ngưỡng mộ đại danh của Nguyệt Lạc cô nương, nên xin tự nguyện làm hộ vệ cho Nguyệt Lạc cô nương, thỉnh cầu Nguyệt Lạc cô nương chấp nhận"

Tuyết Ninh cau mày, khó hiểu: "Trên đời này còn có chuyện như thế xảy ra ?"

Sau khi rửa mặt xong, vừa bước ra ngoài, Tuyết Ninh liền trông thấy một nam tử quỳ gối trước cửa, một bộ trường sam màu lam, trên vai đeo một thanh bội kiếm, cúi đầu quỳ ở nơi đó.

Mọi người nhìn thấy Tuyết Ninh đi ra, xôn xao nói: "Mau nhìn, Nguyệt Lạc cô nương ra rồi kìa"

Tuyết Ninh đi tới chỗ nam tử được gọi là Truy Phong, thân nhiên nói: "Đều nói là nam nhi dưới gối có hoàng kim, sao lại có thể tùy tiện quỳ xuống"

Đột nhiên Truy Phong ngẩng đầu lên nhìn Tuyết Ninh, mọi người giật mình, bên má phải của Truy Phong có một sẹo đao trông thật dữ tợn, khiến người khác khiếp sợ.

Trong đám người không biết là ai đã nói một câu: "Dáng dấp xấu như vậy, vẫn còn mặt mũi đến xin làm hộ vệ cho Nguyệt Lạc cô nương sao? Nhanh cút về nhà đi, người tới đây là để dọa người à." Nói xong, tất cả mọi người đều lên tiếng phụ họa.

Chỉ có Tuyết Ninh, bình tĩnh nhìn Truy Phong, hỏi: "Tại sao ngươi lại muốn làm hộ vệ cho ta?" Khi nàng đối mặt với gương mặt đao sẹo dữ tợn của Truy Phong, không có chút sợ hãi nào.

Truy Phong nhìn nữ tử lạnh nhạt ở trước mặt mình, gần từng chữ một: "Ta muốn chứng minh cho mọi người thấy, cho dù dung mạo ta rất xấu xí, nhưng ta có thể bảo vệ tốt nữ tử đẹp nhất thiên hạ này". Âm thanh trầm đầy kiên định.

Tuyết Ninh đùa giỡn, nói lại lời Truy Phong vừa nói: "Nữ tử đẹp nhất, người ngươi nói là ta sao?"

Truy Phong dùng sức gặt đầu một cái.

"Ngươi đã từng gặp ta"

"Đã từng gặp qua"

Đại Gia Hòa lại ồn ào lên tiếng nói: "Nguyệt Lạc cô nương, cô đừng nghe hắn nói càn, ta xem a, hắn nhất định không có ý tốt gì, mơ tưởng đến Nguyệt Lạc cô nương xinh đẹp, Nguyệt Lạc cô nương không thể để hắn lừa được"

Đối mặt sự vũ nhục mọi người, Truy Phong không có một câu phản bác, chỉ nắm hai tay thật chặt. Tuyết Ninh cười nhạt, nhìn Truy Phong nói: "Vây cũng tốt, từ hôm nay trở đi, ngươi liền theo ta đi"

Truy Phong cảm kích nhìn Tuyết Ninh, hướng Tuyết Ninh dập đầu một cái, theo Tuyết Ninh đi vào Nguyệt Lạc các, từ đó về sau có tin đồn Nguyệt Lạc cô nương lại thu thập thêm một người nữa, có người lại nói, Nguyệt Lạc cô nương giống tiên tử, lại có một hộ vệ xấu vô cùng, mặc kệ Nguyệt Lạc cô nương đi tới chỗ nào, cũng sẽ mang theo hắn.

Phàm là nam tử nào muốn đến gần Nguyệt Lạc cô nương, đều bị Truy Phong dọa cho chạy.

Tuyết Ninh ngồi trước bàn, ngắm người suy nghĩ, nàng rời khỏi Dạ Mị các đã nhiều tháng rồi, Nguyệt Lạc các buôn bán càng ngày càng tốt, ngày ngày có hàng trăm lượt khách ghé thăm, thật ra thì đại đa số đến là muốn cùng Tuyết Ninh nói chuyện trên trời dưới đất. Tuyết Ninh cũng giúp rất nhiều người giải quyết các vấn đề khó khăn, nàng cũng không có khách khí, người đến đưa ra giá, muốn bao nhiêu ngân lượng toàn bằng chính mình một câu, không có quy định giá cả, một đồng không thu, ngàn vạn không thấy.

Trong lúc rảnh không có việc gì làm, nàng có thể đàn lên một khúc trợ hứng, gặp được tri âm cũng sẽ luận bàn một chút kỳ nghệ, trợ giúp không ít người. Tuyết Ninh còn phái người ở bên ngoài thu dưỡng rất nhiều cô nhi, chính là Tuyết Ninh thông minh, cũng không có nghĩ đến, chính mình một ngày kia lại trở thành người tốt. Hiện tại chính mình, lại có nhiều người thân cận ở bên cạnh.

Hiện tại Nguyệt Lạc đã trở thành truyền kỳ tại Dung Thành, đáng lẽ Tuyết Ninh nên vui mừng, vì kế hoạch của nàng rất thành công.

Nhưng không biết tại sao, trong lòng lại cảm giác trống rỗng, nàng đang tự hỏi bản thân. Đột nhiên nghe thấy âm thanh lạ xuất hiện, may nhờ Tuyết Ninh phản ứng nhanh nhạy, nếu không chắc chắn sẽ bị đụng trúng, chỉ nghe thấy tiếng hét lớn, trên ốc nhà bị thủng một lỗ lớn, Truy Phong nghe thấy có tiếng động liền chạy vào.

Chỉ thấy trên đất một người đen thui lù, Truy Phong lạnh giọng hỏi: "Ngươi là người phương nào, lại dám xông vào Nguyệt Lạc các"

Người trên mặt đất đứng vọt lên, chỉ vào lỗ mũi Truy Phong mắng: "Tiểu tử thôi, ngươi thật không có chút tình người gì cả, nhìn thấy lão nhân gia ta ngã xuống rồi, còn không tới đây đỡ ta dậy, thật không biết tôn ti trật tự gì cả, ngươi nhìn cái gì mà nhìn, lẽ nào còn muốn giết lão già này phải không?"

Tuyết Ninh cười nhìn ông lão, một câu nói ra đã khiến Truy Phong á khẩu, lão nhân gia từ trên trời giáng xuống, nhìn qua khoảng năm sáu chục tuổi, toàn thân rách rưới, ngang hông dắt một hồ lô rượu, râu bạc trắng, trên tóc bắm một ít cỏ, mặt đỏ lừ lừ, nhìn qua rất là hoạt bát.

Tuyết Ninh cười hỏi "Lão nhân gia, ngài từ đâu đến đây" Nàng vừa hỏi vừa đưa tay rót một chén nước cho ông lão kia.

Quý đạo tử xoay người nhìn Tuyết Ninh, cười đến mặt tặc rỡ, nheo nheo gương mặt Tuyết Ninh nói: "Cô nương này từ đâu tới mà đáng đáp lại xinh đẹp như vậy"

Truy Phong tức giận, lạnh lùng nói: "Buông nàng ra". Vừa nhìn đã biết không phải người tốt, lại dám sờ mặt Nguyệt Lạc cô nương.

Truy Phong hét lớn, khiến Quý đạo tử tức giận, ném một viên đen đen về phía Truy Phong, chính xác chui tọt vào trong miệng hắn, mặt bình tĩnh nói: "Âm ỉ chết đi được..."

Nói xong còn cười hi hi nhìn Tuyết Ninh, chỉ thấy Truy Phong vừa định miệng, chợt phát hiện nói không ra lời, cũng không nhúc nhích được, bộ dáng không nói ra được tức cười.

Tuyết Ninh nhìn lão nhân nói: "Lão nhân gia tại sao lại từ nóc nhà rớt xuống" nói xong nhìn ông lão, chỉ chỉ vào lỗ thủng to trên trần nhà.

Quý đạo tử trả lời một nẻo, phớt lờ câu hỏi của Tuyết Ninh: "Hảo, cô nương thật bình tĩnh, ngươi không sợ lão già ta là người xấu sao"

Tuyết Ninh cười không nói, ngồi xuống uống trà, ai biết Quý đạo tử lại vỗ mạnh cái bàn một cái, cười nói: "Ta thích, về sau ngươi đi theo làm đồ đệ của

ta đi"

Nói xong lời kéo cổ tay Tuyết Ninh không buông tay, Tuyết Ninh cau mày, nàng không có thói quen cùng người khác quá mức thân cận, lão giả cười hi hi nhẹ nắm cổ tay Tuyết Ninh, nhìn qua dường như chỉ là lời kéo bình thường, kỳ thật, trong khoảnh khắc đó, Quý đạo tử ẵm xem xong mạch của Tuyết Ninh. Vui mừng trong bụng, cũng không dấu vết ẩn dấu đi.

Nhìn Tuyết Ninh cau mày, lão giả cười hi hi buông tay Tuyết Ninh ra, ngồi chồm hổm trên đất: "Dù sao lão nhân gia ta cũng coi trọng ngươi, ngươi không làm đồ đệ của ta, ta liền không đi"

Tuyết Ninh lắc đầu im lặng, đang lúc ấy thì Hồng di mang theo hồng hoàng lam lục tứ tử muội nghe được âm thanh lạ bèn chạy tới, chỉ thấy Truy Phong đứng ở nơi đó không nhúc nhích, trần nhà còn bị phá một lỗ thủng lớn.

Hồng di giờ lên Lan Hoa Chi, không thể tưởng tượng nổi nhìn Tuyết Ninh nói: "Chao ôi, tổ tông của ta, đã xảy ra chuyện gì" chỉ nghe Lục Ngạc hét lên một tiếng chói tai: "Ồ đâu ra Xú lão đầu tử, chạy đến phòng tỷ tỷ làm loạn"

Lúc đó mọi người mới nhìn thấy Quý đạo tử đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, chỉ thấy Quý đạo tử, lập tức từ trên mặt đất đứng dậy, chỉ vào Lục Ngạc nói: "Ngươi mắng ai là Xú lão đầu tử"

Tuyết Ninh bắt đầu dĩ vuốt vuốt mi tâm của: "Tốt lắm, đừng tranh cãi nữa, Hồng di, mang ta tới phòng khách nghỉ ngơi, ngày mai tìm người tới tu sửa phòng"

Tuyết Ninh nhìn Quý đạo tử nói: "Lão nhân gia, làm phiền ngươi....." Nàng chỉ chỉ Truy Phong đang đứng bất động.

Quý đạo tử nói: "Vậy ngươi phải làm đồ đệ của ta"

Tuyết Ninh thờ dãi, nhìn Truy Phong một cái, trực tiếp ra khỏi phòng, Hồng di thấy thế liền theo sau.

Quý đạo tử đứng ở nơi đó nhìn theo bóng lưng của Tuyết Ninh, không cam lòng hô: "Này, nha đầu, ngươi nói đi liền đi, sao lại mặc kệ tiểu tử thú này vậy, ngươi cũng quá độc ác rồi."

Đáng tiếc vô luận lão kêu như thế nào, Tuyết Ninh đều giống như không có nghe thấy.

Quý đạo tử trừng mắt nhìn Truy Phong: "Nhìn xem, đó là chủ nhân của ngươi đây, nàng ấy không có quan đến chết sống của ngươi"

Vừa dứt lời đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền đuổi theo sau, chỉ có một mục đích, vô luận như thế nào lão cũng muốn lưu lại nơi đây.

Tuyết Ninh sắp bị lão nhân gia này làm phiền chết rồi, Quý đạo tử vây quanh Tuyết Ninh, không ngừng khen bản thân: "Nha đầu, ngươi hãy nghe ta nói, làm đồ đệ của ta có rất nhiều chỗ tốt, ta Quý đạo tử, là đại phu tốt nhất toàn thiên hạ, người ta gọi ta là quý y, chỉ cần ngươi nguyện ý bái ta làm thầy, ta sẽ đem tất cả y thuật truyền cho ngươi"

Tuyết Ninh làm bộ như không có nghe thấy, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Quý đạo tử, bụng thầm nghĩ: lão nhân này nhà, thật là ngoan cố, ở phòng nàng còn chưa đủ, lại cùng nàng đi tới phòng khách, ở bên tai nàng nói trọn hai canh giờ rồi, hần không mệt mỏi sao.

Nói thật, Tuyết Ninh cũng muốn học những điều mà lão nhân gia đã nói, một người cường đại, nhất định là cái gì đều biết, nàng chưa bao giờ tiếp xúc qua y học, nhưng người tự xưng quý y này lại lịch không rõ, nàng không dám tùy tiện, nhưng không nghĩ tới lão nhân này nghị lực quá lớn. Xem ra nếu nàng không gật đầu đồng ý, hần là sẽ không bỏ qua cho nàng.

Quý đạo tử nói nước bọt bay đầy trời, vịn tay vào bàn, thờ hớn hển, nghỉ ngơi một lúc, vừa muốn tiếp tục, ai ngờ Tuyết Ninh nhẹ nhàng nói một câu: "Ta đồng ý"

Kết quả, Quý đạo tử không giữ nổi bình tĩnh, lão đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt còn chưa bắt đầu nói đến nàng đã nói như vậy.

Chỉ thấy Tuyết Ninh đứng dậy, đẩy Quý đạo tử ra tới cửa: "Ta đồng ý, lão hiện tại có thể tìm chỗ nghỉ ngơi". Nói xong, nhìn cũng không thèm nhìn Quý đạo tử, trực tiếp đóng cửa lại.

Trở lại bên trong phòng vừa định ngủ, chỉ nghe thấy ở bên ngoài Quý đạo tử ra sức đập cửa, vừa vỗ vừa nói: "Nha đầu, ngươi còn chưa có gọi ta một tiếng sư phụ"

Tuyết Ninh âm thanh lạnh lùng truyền đến: "Lão thật âm ỉ, ta hiện tại liền đổi ý" lời này vừa nói ra, Quý đạo tử lập tức im lặng.

Tuyết Ninh đã mệt mỏi một ngày, lại bị lão nhân gia giày vò đến trễ như vậy, mệt mỏi đến cực điểm.

Quý đạo tử đứng ở ngoài viện, nhìn về phía phòng Tuyết Ninh, hơi thở sâu, vuốt râu đứng ở trong sân, gương mặt trầm tư, thật là đi mòn giày sắt chẳng tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn chút công sức gì. Tìm kiếm 20 năm, hiện tại rốt cuộc lão đã tìm được. Chủ nhân a, Quý đạo tử, rất nhanh sẽ có thể giải độc cho ngươi.

Chỉ thấy Quý đạo tử thổi một tiếng tiêu, một con bò câu đưa tin từ đâu bay tới đậu vào trên bả vai của lão. Giờ đây Quý đạo tử mới nhớ ra mình không có giấy bút, trực tiếp lấy ra vài trắng, cắn ngón tay, lấy máu viết vài chữ trên mảnh vải, cột vào chân bò câu đưa tin, vỗ vỗ đầu nó nói: "Bạn tốt, phải nhớ"

ngươi một chuyến rồi."

Nhìn bỏ câu đưa tin bay lên trời, trên mặt Quý đạo tử lộ ra vui mừng. Dùng khinh công di chuyển lên nóc nhà. Ở trên nóc phòng Tuyết Ninh nhìn trắng sáng nhấp một hóp rượu ngon mang theo trên người.

Tắc Bắc mang theo Lan nhi đi vào Nguyệt Lạc các, Hồng di đang ở ngoài đại sảnh chào hỏi khách nhân, nhìn thấy Tắc Bắc tới, trên mặt nở nụ cười nghênh đón, nhìn Tắc Bắc từ trên xuống dưới, chặc chặc nói: "Ây dô, xem ai tới a, đây không phải là bà chủ của Âm Hương Các ư, sao hôm nay lại rảnh rồi đến thăm Nguyệt Lạc Các của ta vậy" Giọng nói tràn đầy châm chọc.

Lan nhi tức giận vừa muốn mở miệng, lại bị Tắc Bắc ngăn lại. Tắc Bắc giống như căn bản không có nghe ra sự giễu cợt cùng địch ý trong lời nói của Hồng di, nhàn nhạt mở miệng hỏi: "Hôm nay ta tới, là muốn gặp Nguyệt Lạc cô nương, không biết Hồng di có thể truyền lời của ta đến nàng ấy hay không?"

Hồng di vung tay áo khinh thường hừ lạnh: "Ta đây miếu nhỏ sao có thể dung hạ được cái người như ngươi, nhớ ngày đó Âm Hương Các của các ngươi, cướp mỗi buôn bán của Di Hồng Viện ta, ép ta đến đường cùng, ngươi có từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay"

Trong lòng khê mắng thầm: thiếu chút nữa hủy diệt toàn bộ tâm huyết kinh doanh của mình, hiện tại muốn cầu cạnh mình đi, đáng đời, đây chính là báo ứng, phong thủy luân chuyển.

Tắc Bắc nhìn gương mặt Hồng di tràn đầy địch ý, hẳn bà ta còn đang tức giận chuyện cũ, cười cười giải thích mà nói: "Chắc Hồng di còn đang giận ta, làm ăn chính là phải như vậy, có cạnh tranh có hợp tác. Ngươi xem, chẳng phải bây giờ Nguyệt Lạc các của ngươi đã đoạt hết khách của Âm Hương Các chúng ta sao"

Hồng di quay mặt đi, hừ lạnh một tiếng, không muốn nhìn Tắc Bắc. Tắc Bắc cười tiếp tục nói: "Chỉ là chuyện trong quá khứ, hơn nữa chuyện làm ăn hai bên tranh đấu là chuyện thường tình, nếu Âm Hương Các của ta phải đóng cửa, ta cũng không có tới tìm Hồng di sinh chuyện a"

Trên mặt Hồng di một mảnh lúng túng, nghe những lời Tắc Bắc vừa nói như thế, thấy mình có vẻ hẹp hòi. Chỉ có thể không vui nói: "Nguyệt Lạc cô nương rất bận, nếu muốn gặp nàng, ngươi phải hẹn trước"

Tắc Bắc sững sờ, chỉ có thể nói: "Vậy cũng tốt, xin Hồng di thay thông báo tới Nguyệt Lạc cô nương, ngày khác Tắc Bắc sẽ trở lại bái phỏng"

Tuyết Ninh đi vào vừa đúng lúc nhìn thấy Tắc Bắc đang muốn rời khỏi, thuận miệng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Một câu nói này của nàng đã thành công lưu lại bước chân của Tắc Bắc.

Tắc Bắc trong lòng kích động không thôi, giọng nói này quá giống giọng của nương nương.

Tuyết Ninh nhìn chằm chằm bóng lưng cô gái áo lam, trong lòng nghĩ: Đây không phải người mà Hồng Thường hay nhắc đến là bà chủ của Âm Hương Các hay sao? Quý đạo tử đuổi theo Tuyết Ninh tới phòng khách, vừa muốn gọi Tuyết Ninh, lão tinh mắt nhìn thấy Tắc Bắc, liền nhanh chóng chạy trở về hậu viện.

Hồng di nói: "Cô nương, bà chủ Âm Hương Các muốn cầu kiến cô"

Tuyết Ninh liếc mắt nhìn, không có nhìn thấy Quý đạo tử đuổi theo mình, mở miệng nói: "Hồng di dẫn bà chủ lên trên lầu đợi ta" Hồng di sững sờ, không ngờ Tuyết Ninh sẽ đáp ứng, bà ta tức giận đối với Tắc Bắc nói: "Xin mời"

Tắc Bắc vẫn đứng yên ở chỗ nhìn Tuyết Ninh đang đứng ở trước mặt mình, cho đến khi Lan nhi lên tiếng nhắc nhở, mới phục hồi lại tinh thần, theo Hồng di lên lầu hai.

Hồng di đưa Tắc Bắc tới lầu hai chỉ vào gian nhà các trước mắt nói: "Không biết, ngươi tới tìm Nguyệt Lạc cô nương có chuyện gì? Ngươi hãy vào căn phòng kia đợi đi"

Tắc Bắc chỉ vào cửa thượng viết thật to chữ: "Có phải phòng này?"

Hồng di cười nói: "Đúng vậy, chỉ là đi vào đây phải đóng bạc, ngươi xem này....."

Tắc Bắc cười một tiếng, nói: "Hồng di chỉ cần nói hết bao nhiêu là được"

Hồng di vui vẻ ra mặt mà nói: "Một trăm lượng" Trong lòng không khỏi nghĩ thầm: Hừ..... lão nương ta hôm nay phải là bóp chết ngươi, để giải tỏa mối hận trong lòng.

Lan nhi bắt nắn kêu lên: "Ngươi muốn ăn cướp sao"

Hồng di nhún vai nói: "Đây là quy củ, nếu ngươi không muốn đi vào thì thôi vậy"

Tắc Bắc cười nói: "Được, chờ sau khi ta trở về, nhất định sai người đưa tiền tới cho Hồng di" Tắc Bắc hướng lầu dưới nhìn một chút, chỉ thấy Nguyệt Lạc cô nương đang chào hỏi mọi người dưới lầu, đang chuẩn bị lên lầu.

"Vậy thì tốt, một lời đã định" Hồng di nói xong cùng Tắc Bắc đi vào phòng, nhưng không để cho Lan nhi vào, nói Nguyệt Lạc cô nương có quy định lần thứ nhất gặp chỉ gặp một người, ý Hồng di muốn Lan nhi trở về lấy bạc cho mình.

Lúc Tuyết Ninh lên lầu, Hồng di đã kéo Lan nhi đi xuống, chỉ còn lại Tắc Bắc một mình ở trong phòng, chờ đợi Tuyết Ninh.

Nghe tiếng cửa mở, đột nhiên Tắc Bắc quay đầu lại, nhìn Tuyết Ninh. Tuyết Ninh cười: "Thật xin lỗi, để cho ngươi chờ lâu" Nàng đi bên bàn rót cho Tắc Bắc một ly trà.

Mỉm cười đưa ly cho Tắc Bắc nói: "Còn chưa thỉnh giáo đại danh của bà chủ " Tắc Bắc cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Tuyết Ninh, cũng không có nhận ly trà trên tay Tuyết Ninh, thử dò xét tính mở miệng: "Tắc Bắc"

Lời này vừa nói ra, Tuyết Ninh sửng sốt, cái chén trong tay nàng bịch một tiếng rơi trên mặt đất vỡ nát.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, Tắc Bắc run rẩy mở miệng: "Nương nương, là ngươi sao?" Tuyết Ninh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, che giấu nói: "Tắc Bắc, thật là một tên rất hay" Nàng tránh không trả lời câu hỏi của Tắc Bắc.

"Mới vừa rồi tay ta trơn làm rót ly trà, thật ngại quá!!" Tuyết Ninh rót một ly trà khác, Tắc Bắc vẫn không có ý đón nhận ly trà.

Tắc Bắc xoay người, đột nhiên nàng đưa tay gạt khăn che mặt của Tuyết Ninh xuống, lộ ra dung nhan tuyệt thế mà Tắc Bắc vĩnh viễn không bao giờ quên: phong thái đó, sự yếu điệu, trừ Khương Tuyết Ninh khiến người khác không dám nhìn thẳng, còn ai khác nữa đâu.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, Tắc Bắc nước mắt tràn mi, vui mừng cực độ nàng vừa khóc vừa cười nói: "Nương nương thật sự là người"

Tuyết Ninh thở dài, đi tới bên cửa sổ, bất đắc dĩ nói: "Ta không phải là người mà ngươi gọi một tiếng nương nương, nàng ta đã chết, ta là Nguyệt Lạc"

Tắc Bắc vội vàng đi tới bên cửa sổ, nóng nảy nói: "Nương nương, nô tì là Tắc Bắc, nô tì đã ở cạnh ngươi một thời gian, chắc chắn sẽ không nhận lầm người"

Tuyết Ninh nhìn Tắc Bắc cười khê, mặc cho mình thông minh thế nào, cũng không có nghĩ đến trường hợp này. Chắc lúc trước chỉ là dung mạo đã được nàng dịch dung, bây giờ mới chính là dung mạo chân thật của Tắc Bắc.

Tắc Bắc vội vã hỏi "Nương nương, hôm đó trong thiên lao, đã xảy ra chuyện gì, vì sao Thiên Lao lại vô cớ bức cháy. Lâu nay ngươi ở đâu, tại sao không quay lại hoàng cung"

Tuyết Ninh nhìn Tắc Bắc nói: "Tắc Bắc, ta bây giờ là Nguyệt Lạc, không phải Khương Tuyết Ninh, chuyện trước kia đã sớm quên hết rồi"

"Nếu như, ngươi còn niệm tình chúng ta đã ở chung một chỗ lâu như vậy, xin ngươi hãy quên đi chuyện gặp ta ngày hôm nay, xem như ta cầu xin ngươi" Lần đầu tiên Tuyết Ninh cầu xin một người.

Tắc Bắc không hiểu lắc đầu nói: "Nương nương, đây là ý gì, người cũng biết hoàng thượng..... "

Tuyết Ninh vừa nghe thấy Tắc Bắc nhắc đến Lãnh Nguyệt Hàn, lạnh giọng cắt đứt: "Đủ rồi, ta không muốn nghe, từ nay về sau hi vọng ngươi nhớ Khương Tuyết Ninh đã chết, hiện tại ngươi ở trước mặt ngươi là Nguyệt Lạc"

Tuyết Ninh thở dài, giọng nói mệt mỏi: "Ngươi đi đi, coi như ta cùng ngươi chưa từng gặp qua" Vừa dứt lời, nàng không nhìn Tắc Bắc lấy một lần, trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Chỉ để lại Tắc Bắc một mình, ở trong phòng nhìn theo bóng lưng Tuyết Ninh đang xa dần, lệ rơi đầy mặt: Nương nương, người có biết hoàng thượng chỉ vì người, đã tự trách bản thân, người có biết cho đến bây giờ Châu nhi vẫn đang bị giam giữ trong lãnh cung, người có biết chúng ta có bao nhiêu nhớ nhung người.

Tuyết Ninh trong lòng rất loạn, ban đầu Lãnh Nguyệt Hàn cũng thật cam lòng, đem một mỹ nữ xinh đẹp như vậy, làm nha hoàn cho mình, thế nhưng mình lại ở chỗ này gặp Tắc Bắc, ban đầu Quý Mị nói Tắc Bắc cùng Châu nhi kể từ sau khi mình chết liền biến mất, vì sao chỉ gặp Tắc Bắc, còn Châu nhi nàng ấy đang ở đâu.

Tuyết Ninh đang ngồi ở trong sân trầm tư, chợt Quý đạo từ giống như Lão Ngoan Đồng tựa như từ trên cây nhảy xuống, nhảy tới trước mặt của nàng, làm mặt quỷ dọa Tuyết Ninh, Tuyết Ninh lại giả vờ như không có nhìn thấy, xoay mặt đi chỗ khác.

Quý đạo từ thật là thất bại, làm bộ đáng thương hỏi: "Nha đầu, chừng nào thì ngươi mới gọi ta một tiếng sư phụ, theo ta học y." Truy Phong đứng ở cách đó không xa hừ lạnh, trong lòng nghĩ thầm: Xú lão đầu đáng chết, lão dám để hán đứng suốt đêm mà không thể nói cũng không thể cử động. Thật không hiểu tại sao Nguyệt Lạc cô nương lại đồng ý để cho lão già ấy ở lại Nguyệt Lạc các, còn bái làm thầy.

Quý đạo từ chưa từ bỏ ý định hỏi: "Nha đầu, ngươi mắt húng sao?" Tuyết Ninh vẫn không có nói chuyện, Quý đạo từ tiếp tục nói: "Nha đầu ngươi không cần làm mặt lạnh không nói một lời như thế, có được hay không?"

Đột nhiên Quý đạo từ giống như nghĩ tới điều gì đó, kéo tay Tuyết Ninh, nói: "Đi thôi, nha đầu, vì sư dẫn ngươi đi tắm được liệu" Tuyết Ninh không hiểu, bị Quý đạo từ lôi kéo đi về phía trước.

Đi tới viện Quý đạo tử đang ở, Tuyết Ninh vừa đi vào, trong sân phơi không ít thảo dược, Quý đạo tử nhìn ra Tuyết Ninh đang kinh ngạc nói: "Lợi hại không, đây đều là ta thu mua của những người hái thuốc, dĩ nhiên còn có cái ta tự mình đi hái "

Tuyết Ninh lắc đầu, có lẽ Quái lão đầu muốn ở lại chỗ này lâu dài rồi.

Quý đạo tử kéo Tuyết Ninh vào trong sân, sau đó mình lão chạy vào trong phòng mình, kiểm tra toàn bộ đồng dược liệu. Lần đầu tiên Tuyết Ninh cảm thấy, thật ra thì mùi thuốc cũng rất dễ ngửi.

Chỉ thấy Quý đạo tử lấy từ trong đồng dược liệu quý hiếm một bình sứ nhỏ, nịnh hót mà cười cười: "Nha đầu, đây là sư phụ tự mình nghiên cứu điều chế ra, vật này a, mỗi lần ngửi tẩm chỉ cần cho một viên vào, rất tốt điều lý bảo vệ sức khỏe. Cái quan trọng là mùi rất thơm, rất thích hợp để nữ hài tử dùng, đợi đến khi đã dùng được một thời gian lâu dài, không một loại độc nào có thể làm hại ngươi, đối với ngươi cũng vô hiệu rồi, là sư phụ đặc biệt vì ngươi mà điều chế" nói xong giống như hiến vật quý, mở nắp ra cho Tuyết Ninh nhìn.

Tuyết Ninh lần đầu ngửi thấy mùi thơm đặc biệt như vậy, mị mà không yêu, mát mẻ mang theo thanh nhã, rất tốt. Mặc dù bình thường nàng không dùng hương liệu, nhưng có thể cường thân kiện thể cũng tốt, cười một tiếng đối Quý đạo tử nói: "Tạ ơn sư phụ" Quý đạo tử vừa nghe thấy thế, cười đến rục rờ.

Tắc Bắc trở lại Âm Hương Các, lập tức triệu tập Mai Lan Trúc Cúc phân phó nói: "Mấy tối, việc đầu tiên cần làm là đóng cửa Âm Hương Các, ta muốn hồi kinh một chuyến, các ngươi hãy âm thầm bảo vệ Nguyệt Lạc các đặc biệt là Nguyệt Lạc cô nương, không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương nàng"

Mai nhi không hiểu lên tiếng hỏi: "Tại sao lại phải bảo vệ nàng, do nàng ta, nên khách nhân của chúng ta mới đi sạch a "

Tắc Bắc quát lớn: "Không cho phép lăm mồm, cứ theo những gì ta phân phó mà làm việc" lại bổ sung thêm: "Còn nữa, nếu ta chưa từ Kinh Thành trở lại, không cho phép Nguyệt Lạc cô nương rời khỏi Dung Thành"

Mai Lan Trúc Cúc lúc này cung kính lên tiếng: "Dạ, thuộc hạ tuân lệnh"

Ngoài cửa Dung Thành

Lãnh Nguyệt Hàn cùng Lôi Kinh, Lăng Thiên đang ngồi trên ngựa, ngẩng đầu nhìn hai chữ Dung Thành được viết ngay ngắn trên bảng treo trước của thành, Lãnh Nguyệt Hàn vẫn giữ gương mặt lạnh lùng như cũ, trước đó vài ngày Lăng Thiên nhận được tin tức của Quý đạo tử, trên đó chỉ viết vài chữ ngắn gọn "Nhanh tới Dung Thành", vừa đúng lúc Lãnh Nguyệt Hàn cũng có chuyện cần tìm đến Quý đạo tử, hỏi về việc Huyết Chú phát tác.

Vì vậy Hần cùng Thượng Quan Lăng Thiên đã bí mật rời cung, trong cung để cho thủ hạ của Âm Dạ giả dạng hần và Thượng Quan ở lại giữ hoàng cung. Lãnh Nguyệt Hàn, Lôi Kinh cùng Lăng Thiên đã lừa gạt được tai mắt Thái hậu, cả đêm thức ngựa kiên trì chạy đến Dung Thành.

"Lăng Thiên. Quý đạo tử, hiện đang ở chỗ nào tại Dung Thành" Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng hỏi.

Lăng Thiên cung kính trả lời: "Không có, hần chỉ nói nhanh tới Dung Thành, không còn tin tức gì khác, chỉ là thư được truyền là huyết thư, thuộc hạ lo lắng hần sẽ gặp bất trắc"

Lãnh Nguyệt Hàn nói " trước vào thành, tìm một cái khách điểm ở, ngươi mau sớm liên lạc với hần"

Lôi Kinh hỏi "Chủ nhân, có cần thân thông báo cho Âm Dạ các ở Dung Thành để bọn họ phái ám vệ đi theo bảo vệ" Lãnh Nguyệt Hàn nâng tay làm một động tác ngăn lại, nói: "Ta không muốn đánh thảo kinh xà, ngươi không cần phải thông báo cho Tắc Bắc biết, đợi đến khi Lăng Thiên dò nghe tin tức xong rồi tính sau"

Lôi Kinh cung kính hỏi đáp: "Dạ. Phải"

Lãnh Nguyệt Hàn vung tay lên, Lôi Kinh cùng Lăng Thiên theo sát Lãnh Nguyệt Hàn cỡi ngựa vào Dung Thành.

Tuyết Ninh ngồi ở trong sân nhìn đồng sách thuốc mà Quý đạo tử cho nàng, trong lòng một mực rối rắm đang suy nghĩ có hay không rời khỏi Dung Thành, nếu Tắc Bắc đã biết thân phận thực sự của nàng, không biết nàng ta có báo cho Lãnh Nguyệt Hàn biết không, mấy ngày nay vẫn không thấy Tắc Bắc trở lại, chẳng lẽ nàng ta đã hồi kinh đi bẩm báo Lãnh Nguyệt Hàn.

Nhưng hiện tại mọi việc đang rất thuận lợi, nàng hao tâm tổn phí nhiều tâm huyết như vậy, nếu như bây giờ bỏ đi, đó không phải là lại muốn Tông Linh Khai Thủy, vậy phải đợi tới bao giờ, mới có thể tập hợp đủ lực lượng để chống lại Thái hậu.

Đang suy tư, đột nhiên Tuyết Ninh nghe thấy có tiếng ồn ào, chỉ thấy Hồng Thường vội vàng hấp tấp chạy vào, nóng nảy nói: "Tỷ tỷ không xong rồi, công tử nhà Huyện lệnh già, lại dẫn người tới gây chuyện, hiện đang ở đại sảnh lâu một đập phá đồ đạc khắp nơi"

Tuyết Ninh trong bụng căng thẳng, hỏi: "Truy Phong cùng sư phụ đang ở đâu? Sao mọi người không ai ngăn cản hần?" Hồng Thường gấp gấp nói: "Lão già thói tha kia, buổi sáng tỉnh mơ liền mang theo Truy Phong đi hái thuốc, đến giờ còn chưa thấy mặt mũi hai người bọn họ đâu, giờ nên là thế nào đây? Bọn tỷ muội đều kiêng kỵ thân phận của hần, không dám tùy tiện ra tay, sợ tỷ tỷ rước phải phiền toái"

Sắc mặt Tuyết Ninh trầm xuống, nói: "Theo ta ra ngoài xem xét tình hình một chút". Nàng liền cùng Hồng Thường đi ra ngoài

Lãnh Nguyệt Hàn, Lôi Kinh cùng Lăng Thiên vào Dung Thành, tìm một gicửa bị ăn chút com, nghỉ ngơi một chút, chỉ nghe thấy có người ở trên đường cái kêu: "Không xong, con trai Lưu huyện lệnh, Lưu Uyên Bác lại đi tìm Nguyệt Lạc cô nương, hẳn lại đến Nguyệt Lạc các nháo sự, là hết muốn cưới Nguyệt Lạc cô nương làm tiểu thiếp thứ chín, đang đập phá Nguyệt Lạc các, mọi người nhanh đi giúp Nguyệt Lạc cô nương đuổi tên khốn đó đi"

Lời này vừa nói ra, mấy người vốn đang ăn com trong khách điểm, cũng rỏ rít chạy ra phía ngoài, Lãnh Nguyệt Hàn cau mày, vừa muốn lên tiếng gọi tiểu nhị, liền bị những người đó đẩy sang một bên, còn có một người trực tiếp đụng phải Lãnh Nguyệt Hàn, bị Lãnh Nguyệt Hàn một thân hơi thở lạnh lẽo dọa sợ, vội vàng chạy ra ngoài.

Lãnh Nguyệt Hàn ý bảo Lôi Kinh đi hỏi tiểu nhị chuyện gì đang xảy ra, Lôi Kinh đi thẳng tới quầy, đặt xuống một thỏi bạc, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu nhị nhìn ba người trước mặt đánh giá một lần, cười nói: "Ba vị hẳn không phải người Dung Thành" Lãnh Nguyệt Hàn gật đầu một cái, tiểu nhị tiếp tục nói: "Các người không biết a, trước kia kỹ viện lớn nhất Dung Thành chúng ta chính là Di Hồng Viện, nhưng kể từ mấy tháng trước, có một nữ nhân tới đây mở ra một Âm Hương Các, từ đó về sau khách ở Di Hồng Viện đều đi hết sạch, phải đóng cửa, đang lúc này....."

Lãnh Nguyệt Hàn cau mày, mắt hững nói hai chữ: "Dài dòng" Chỉ nghe soạt một tiếng, Lôi Kinh khẽ kiếm trên cổ tiểu nhị, lạnh lùng nói: "Nói điểm chính" tiểu nhị bị dọa sợ, gật đầu liên tục nói: "Là....."

Tiểu nhị liếc mắt nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Nguyệt Lạc cô nương hay là tại lúc này xuất hiện tại Di Hồng Viện, các người không biết a, Nguyệt Lạc cô nương đáng dập khuynh quốc khuynh thành, Phong Hoa Tuyết Đại a, chẳng những vóc người xinh đẹp, hơn nữa đối với người rất tốt, thích làm người khác vui lòng, trợ giúp qua rất nhiều người, có óc buôn bán tuyệt vời, Nguyệt Lạc các buôn bán tốt lên là nhờ cô nương đó"

Lãnh Nguyệt Hàn khinh thường hừ lạnh: "Thật là một nữ nhân cuồng vọng, lại dám mở một kỹ viện tên Nguyệt Lạc"

Nhìn Lăng Thiên cùng Lôi Kinh một cái nói: "Đi, chúng ta cũng đi xem một chút náo nhiệt, ta phải xem thử xem, rốt cuộc là nữ nhân ra sao, lại có gan đặt tên như vậy"

Nói xong liền bước ra khỏi khách điểm, theo đám người hướng Nguyệt rơi các đi tới. Lôi Kinh cùng Lăng Thiên liếc nhau một cái, đi theo sát, đều không hiểu, từ khi nào chủ nhân cũng biến thành một người thích tham gia náo nhiệt rồi.

Tuyết Ninh đi tới đại sảnh lầu một thì chỉ thấy đại đa số bàn ghế ở lầu mộ đã bị đập nát, Lưu công tử, ngồi ở trên bàn, chân vắt chéo, chỉ vào Hồng di, la hét: "Mau bảo Nguyệt Lạc đi ra gặp bản đại gia, ngoan ngoan cùng đại gia trở về làm tiểu thiếp, nếu không hôm nay bản đại gia ta, sẽ phá nát chỗ này của các người" nói xong còn nhổ ngụm nước bọt vào mặt Hồng di.

Mọi người chỉ nghe thấy câu: "Lưu công tử, giọng điệu thật lớn" Giọng nói lãnh nhược băng sương của Tuyết Ninh truyền đến, mọi người rỏ rít nhường đường cho nàng. Tuyết Ninh vẫn như cũ mặc bộ quần áo màu trắng, mang theo khăn che mặt, đi từng bước một đến, trước mặt Lưu công tử.

Lưu Uyên Bác nhìn Khương Tuyết Ninh cả người tản ra tức giận đang đi về phía mình, chẳng biết tại sao trong lòng lại sinh ra khiếp sợ.

Nghĩ lại hẳn ở Dung Thành quyền cao chức trọng, không ai có thể uy hiếp được hắn, làm bộ uốn thẳng ngực, nhìn Tuyết Ninh lấp ba lấp bắp nói: "Ta cho người biết, hôm nay bản đại gia muốn cưới người trở về làm tiểu thiếp, người nhất định phải nghe theo, nếu không bản đại gia sẽ sai người đập phá nơi này của người"

Tuyết Ninh nhìn Lưu Uyên Bác, đùa giỡn cười hỏi: "Lấy ta về làm tiểu thiếp?"

Lưu Uyên Bác chưa kịp trả lời, chỉ nghe thấy một nhóm người chạy tới, vừa đi vừa nói: "Lưu ác bá, người cũng không về soi gương xem, mình đáng dập đức hạnh ra sao, còn muốn cưới Nguyệt Lạc cô nương, nếu hôm nay người dám ở chỗ này giường oai, chúng ta nhất định không tha cho người"

Lãnh Nguyệt Hàn, Lôi Kinh cùng Lăng Thiên cũng theo mọi người đi vào Nguyệt Lạc các, bởi vì rất nhiều người, căn bản không có nhìn thấy Nguyệt Lạc cô nương mà bọn họ nói đến, chỉ mơ hồ nhìn thấy một nữ tử áo trắng đang đứng cùng một đám các cô nương.

Lưu Uyên Bác lơ đãng, làm bộ khinh bỉ nói: "Chỉ dựa vào các người mà dám chống đối bản đại gia sao?" Hắn chỉ vào Tuyết Ninh khinh thường nói: "Người vốn là tiện nhân còn giả bộ thanh cao cái gì, bản đại gia cưới người, hẳn là vinh hạnh của người mới phải"

Ai ngờ vừa dứt lời, chỉ nghe bốp một cái, Lưu Uyên Bác lãnh trọn cái tát trên mặt, mọi người ngạc nhiên, bội phục Nguyệt Lạc cô nương không sợ cường quyền dũng khí.

Tuyết Ninh cười nhìn Lưu Uyên Bác, khí thế nói: "Lấy ta, người còn chưa xứng"

Trong khoảnh khắc đó, Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên ngẩng đầu, trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, chính mình không thể tin được lời hắn vừa nghe được là thật, không có ai so với hắn thân quen với giọng nói hơn, những lời này, ngày đó khi hắn bóp chặt cổ nữ nhân kia, lạnh lùng cảnh cáo, nữ nhân kia đã quật cường phản kích: "Bằng người còn chưa xứng được ta yêu"

Trong đầu Lãnh Nguyệt Hàn chỉ còn lại có một câu kia: "Người không phải xứng, người không phải xứng"

Lưu Uyên Bác tức giận lỗ đến mũi cũng sai lệch, hắn lại bị một nữ nhân tát ngay trước mặt nhiều người như vậy, tức giận cắn răng mở miệng, tay giờ lên, đang muốn rat ay tát Tuyết Ninh.

Chỉ nghe trong đám người có một tiếng quát lạnh vang lên: "Tất cả đều cút ngay cho ta" Âm thanh lạnh lẽo chí cực, lại mang theo kích động khó có thể

dùng lời diễn tả được, mọi người rồi rít quay đầu, nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Trong nháy mắt nụ cười trên mặt Tuyết Ninh đông cứng, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lãnh Nguyệt Hàn đang đứng ở trước cửa.

Lưu Uyên Bác tay nâng lên còn chưa kịp hạ xuống, trong lúc đó chớp mắt một cái, không một ai thấy rõ ràng Lãnh Nguyệt Hàn di chuyển như thế nào, chỉ nghe thấy âm thanh tiếng xương đứt gãy, kèm theo tiếng gào khóc thảm thiết của Lưu Uyên Bác.

Lãnh Nguyệt Hàn đứng ở trước mặt Tuyết Ninh, còn Lưu Uyên Bác đã bị ném ra khỏi Nguyệt Lạc các, đau đớn lăn lộn trên đất. Một đám nô tài đã sớm chạy đi, bỏ mặc công tử nhà mình. Cả Nguyệt Lạc các, một mảnh hỗn độn, chỉ còn lại Hồng di mang theo chúng cô nương đứng ở phía sau Tuyết Ninh, nhìn người vừa mới giúp nàng một cách khó hiểu.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh không chớp mắt, chỉ sợ đây chỉ là cá ảo giác, hần thân trọng vươn tay, muốn chạm vào gương mặt của Khương Tuyết Ninh, Tuyết Ninh một cái xoay người, tránh khỏi cái chạm tay của Lãnh Nguyệt Hàn.

Lãnh Nguyệt hàn thân trọng hỏi: "Ninh nhi, là người sao?" Âm thanh không còn lạnh lùng như trong quá khứ, mà là giọng nói mang theo sự yếu ớt cùng nghi vấn.

Tuyết Ninh cười nói: "Công tử nhận lầm người"

Ngoài cửa truyền đến tiếng gào khóc thảm thiết của Lưu Uyên Bác, tiếng nấc mào: "Các người chờ đó cho ta, bản đại gia sẽ không bỏ qua cho các người" Sau đó hần được người hầu đỡ dậy rời khỏi Nguyệt Lạc các.

Lãnh Nguyệt Hàn giống như không trông thấy, cũng không có nghe, trong mắt chỉ có hình dáng của nữ nhân trước mặt.

Tuyết Ninh bị Lãnh Nguyệt Hàn nhìn chằm chằm như vậy, cả người không được tự nhiên, vốn cho là bản thân nàng sẽ hận hần, hận hần tàn nhẫn, hận hần đã không tin tưởng nàng, nhưng khi gặp lại hần vì sao trong lòng còn có chút vui sướng.

Hồng di nhận ra nam tử tuổi mười trước mắt này cùng Nguyệt Lạc nhất định có quan hệ, cười đối với mọi người nói: "Đa tạ mọi người giúp một tay a, hiện tại không có việc gì ..., tất cả mọi người có thể giải tán được rồi!" bà con xung quanh không thể làm gì khác hơn là rời khỏi Nguyệt Lạc các nhưng trong đầu đầy nghi ngờ.

Lôi Kinh cùng Lăng Thiên đang đứng ở cửa miệng không thể tin được nhìn chủ tử nhà mình cùng Tuyết Ninh, thầm nghĩ: "Thật sự là hoàng hậu nương nương ư, nàng không có chết?"

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn lại một lần nữa lặp lại: "Công tử nhận lầm người"

Hồng di mang theo mọi người ở đó xem náo nhiệt, lấy kinh nghiệm nhiều năm của bà ta, nam tử trước mắt này nhất định cùng Nguyệt Lạc quan hệ không ít, nhìn nam tử ngũ quan lập thể, tuấn mỹ, toàn thân áo trắng cũng không che giấu được tư chất hơn người của hần. Một khi chất vương giả trời sinh, anh tuấn vô cùng, ngũ quan giống như là dùng đá cẩm thạch điêu khắc ra, ánh mắt sắc bén thâm thúy, làm cho người ta không tự chủ được sinh ra một loại cảm giác bị áp bức! Vừa nhìn đã biết không phải là người bình thường.

Tuyết Ninh nhìn thấy tất cả mọi người đang vây xung quanh xem náo nhiệt, Lãnh Nguyệt Hàn vẫn cứ nhìn nàng chằm chằm như vậy, Tuyết Ninh thờ dãi một cái, xoay người muốn rời đi.

Lãnh Nguyệt Hàn thấy Tuyết Ninh muốn rời khỏi, bắt lấy cổ tay nàng, hần dùng lực đem Tuyết Ninh kéo vào trong ngực của mình, ôm Tuyết Ninh thật chặt.

Tuyết Ninh có thể cảm thấy cả người Lãnh Nguyệt Hàn đều đang run rẩy, cả người tràn đầy hơi thở yếu ớt, nghẹn ngào mở miệng: "Thật tốt quá, Ninh nhi, người thật không có chết"

Tuyết Ninh cái gì cũng không nói, chỉ tái diễn câu kia: "Ta không phải người người muốn tìm, công tử nhận lầm người"

Lãnh Nguyệt Hàn buông Tuyết Ninh ra, hần vẫn chưa từ bỏ ý định gạt khăn che mặt của Tuyết Ninh, tay khẽ nâng lên, khăn bị gạt xuống lộ ra dung nhan tuyệt thế, đột nhiên hần cười thật rục rờ giống như là đứa bé. Trong lòng vui mừng nói: thật sự là Ninh nhi, thật tốt, nàng còn sống.

Khương Tuyết Ninh giận, một quyền đánh qua, tách rời hai người, Lãnh Nguyệt Hàn tránh cũng không tránh, đón nhận một quyền này của Khương Tuyết Ninh.

Lôi Kinh, Lăng Thiên bị sợ đến quên mất đây đang bên ngoài cung, vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Nương nương ..... không cần" Rồi vội vàng tới trước đỡ Lãnh Nguyệt Hàn.

Tuyết Ninh tức giận xoay người đi lên lầu, Lãnh Nguyệt Hàn đẩy Lôi kinh cùng Lăng Thiên sang một bên, hết sức khổ sở nói: "Được, người nói người không phải là Khương Tuyết Ninh, vậy thì tốt, người có dám thề với trời, nếu như người lừa gạt ta....." Lãnh Nguyệt Hàn dừng lại một chút, ánh mắt lạnh lùng, quét qua Hồng di bọn họ một cái. Ánh mắt lạnh lẽo sắc bén khiến bọn Hồng di sợ hãi.

Từng chữ từng câu nói: "Vậy ta sẽ giết toàn bộ bọn chúng" ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn Tuyết Ninh.

Tuyết Ninh đột nhiên xoay người nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, chỉ thấy quanh người hần tản ra lệ khí, lạnh lùng kinh người.

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, tức giận nói: "Lãnh Nguyệt Hàn, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào, Khương Tuyết Ninh đã chết, ngươi rốt cuộc muốn ta nói bao nhiêu lần ngươi nhận làm người, ta là Nguyệt Lạc, không phải Khương Tuyết Ninh"

Trong lúc vô tình Tuyết Ninh câu này Lãnh Nguyệt Hàn câu kia Lãnh Nguyệt Hàn, còn không phải là thừa nhận thân phận của mình, Lãnh Nguyệt Hàn cười lạnh giống như vừa ăn vụng thành công. Tuyết Ninh mới nhớ tới mình nói sai. Hướng phía ngoài chạy đi.

Không để ý đến ánh mắt của mọi người, Lãnh Nguyệt Hàn liền đuổi theo Tuyết Ninh, đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực, thì thầm ở bên tai Tuyết Ninh: "Mặc kệ ngươi là Khương Tuyết Ninh cũng tốt, Nguyệt Lạc cũng tốt, ta đều muốn, từ khi ta nhìn thấy Thiên Lao bị cháy, ta liền nhận ra bản thân ta thích ngươi đến nhường nào, ta tự nói với mình nếu như trời cao cho ta thêm một cái cơ hội. Chỉ cần chúng ta gặp nhau, ta sẽ không bao giờ thả ngươi ra"

Nói không cảm động là giả, nhưng Tuyết Ninh vẫn là không thể tin được, ngày ấy Lãnh Nguyệt Hàn đã tàn nhẫn như thế nôm, tất cả chỉ là mộng, nàng sợ, bản thân sẽ bị tổn thương thêm lần nữa.

Tuyết Ninh đối với Lãnh Nguyệt Hàn thâm tình khần thiết, không có gì đáp lại, chỉ nói câu: "Ta mệt mỏi, phải đi về nghỉ ngơi" rồi nàng đẩy Lãnh Nguyệt Hàn ra, chạy trở về gian phòng của mình.

Lãnh Nguyệt Hàn không có đuổi theo nàng, cười nhìn bước chân hốt hoảng của Tuyết Ninh, hẳn biết hẳn nên cho Tuyết Ninh chút thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 4: Bởi vì chưa bao giờ quan tâm, cho nên chưa bao giờ hận

Editor: Mèo_Moon

Lãnh Nguyệt Hàn tự mình chạy vào hậu viện, cười lạnh xoay người lại, nhìn Hồng Di cùng các vị cô nương.

Mặc dù trên mặt hân hạnh như băng, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Lãnh Nguyệt Hàn từ từ đi về phía Hồng Di, Hồng Di hoảng sợ, cúi đầu hỏi: "Đại gia, người có gì sai bảo?"

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Lôi Kinh cùng với Lăng Thiên tự tiểu phi tiểu (cười như không cười) nói: "Từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ ở lại Nguyệt Lạc Các này."

Lôi Kinh và Lăng Thiên trầm miệng một lời cung kính nói: "Dạ".

Hồng Di vội vàng giải thích: "Đại gia, thật ngại quá, Nguyệt Lạc Các chúng ta chưa bao giờ để khách ở lại, người xem..."

Lời còn chưa nói xong, Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng liếc nàng, Hồng Di lập tức im bặt, không dám mở miệng, Hồng Thường len lén kéo ống tay áo Hồng Di, nhỏ giọng nói: "Hồng Di, người nam nhân này, vừa nhìn liền biết có quan hệ không bình thường với tỷ tỷ". Lục Ngạc, Hoàng Oanh cũng tán thành gật đầu một cái, không nhìn được hoa si (mê mẩn) nói: "Người nam nhân này quả thật rất tuấn tú, thật đúng là cực phẩm". Chỉ có Lam Tĩnh không nói gì, đỏ mặt nhìn Lãnh Nguyệt Hàn.

Hồng Di tức giận gạt tay của Hồng Thường, vừa muốn mở miệng nói chuyện, chỉ nghe Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng hỏi: "Nơi này là kỹ viện?". Thanh âm lạnh dạn người.

Hồng Di gạt đầu một cái, rồi lại lắc đầu. Lãnh Nguyệt Hàn mặt lạnh quét tới, chân của Hồng Di lập tức mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống. Cũng không biết trả lời như thế nào.

Chỉ thấy Lam Tĩnh cả người nhu tình, dời bước đi tới bên cạnh Lãnh Nguyệt Hàn, vẻ mặt dịu dàng nói: "Vị công tử này, Nguyệt Lạc Các của chúng ta là kỹ viện nổi danh nhất Dung Thành, nhưng mà kể từ khi tỷ tỷ tới, nơi này của chúng tôi không còn là kỹ viện nữa". Nói xong đỏ mặt nhìn Lãnh Nguyệt Hàn.

Hiếm khi Lãnh Nguyệt Hàn hài lòng gật đầu một cái, nhìn Lôi Kinh cùng Lăng Thiên phân phó: "Hai người các ngươi nghe kỹ đây, từ hôm nay trở đi, phạm là nam nhân đến gần phụ nhân trong vòng một thước, lập tức đuổi khỏi Nguyệt Lạc Các cho ta."

Lăng Thiên cố nén ý cười nói: "Dạ, thuộc hạ tuân lệnh", Lôi Kinh vẫn như cũ mặt lạnh giống như người chết phục tùng sai bảo của Lãnh Nguyệt Hàn.

Lãnh Nguyệt Hàn chỉ vào Hồng Di nói: "Ta cảnh cáo ngươi, người mà các ngươi nói là cô nương của Nguyệt Lạc Các chính là phụ nhân của bản công

tử, bốn công tử ở lại, nàng liền ở lại, nếu bốn công tử rời đi, nàng tất nhiên cũng sẽ rời đi. Có thể cho ta ở lại hay không, các người tự xem xét đi". Gương mặt Hồng Di lộ vẻ khó xử, nếu như Nguyệt Lạc rời đi, Nguyệt Lạc Các không đóng cửa mới là lạ, đến lúc đó bà biết nương thân ở đâu, hướng chỉ nam nhân này một thân quý khí, vừa nhìn cũng biết không phải là người bình thường. Ánh sáng chợt lóe lên.

Nguyệt Hàn rất lớn. Chỉ nghe Hồng Di lớn tiếng hô lên: "Nha đầu mau lên tiếp đón công tử vào ở trong hậu viện, phòng thì sắp xếp cách vách Nguyệt Lạc cô nương" cẩn thận hỏi Lãnh Nguyệt Hàn: "Người xem được không" Lãnh Nguyệt Hàn thỏa mãn cười, hướng hậu viện đi đến

Hồng Di khăn trương đuôi theo, chỉ có Lam Tình nắm khăn đứng tại chỗ, ngăn người nhìn bóng dáng Lãnh Nguyệt Hàn rời đi, trong lòng thầm nghĩ, một người rất được, chẳng những bộ dáng anh tuấn, khí chất vương giả, lại càng mê người, vừa nhìn liền biết không phải là người bình thường, nếu như mình có thể bám lấy người nam nhân này, thì cơm áo không cần phải lo, không cần ở nơi này, lại không cần dùng khuôn mặt tươi cười để tiếp đón mọi người.

Quý Đạo Tử đi hái thuốc, thật là thiên hạ kỳ văn, Tuyết Ninh trốn ở hậu viện, còn chưa thấy bọn họ trở về, trong lòng thầm buồn bực, tình cảm của bọn họ từ lúc nào trở nên tốt như vậy

Không biết ngọn nguồn ở nơi này. Sáng sớm thức dậy, Quý đạo tử muốn lên núi hái thuốc, theo như mình suy tính, ở đây hai ngày rồi, chủ nhân có thể đã đến Dung Thành, liếc mắt một cái nhìn Tuyết Ninh ở trong sân, muốn gọi Tuyết Ninh cùng đi, chỉ thấy Truy Phong ôm kiếm, canh giữ Tuyết Ninh ở ngoài cửa phòng.

Quý đạo tử thầm nghĩ: "Việc này Mộc thật là trung thành và tận tâm nha" Kết quả không hề ngoại lệ, mình còn chưa tới cửa đã bị Truy Phong ngăn lại.

Quý đạo tử nổi hứng lên muốn cùng Truy Phong chơi trốn tìm, vô luận như thế nào, lão cũng không có bắt được hắn. Quý đạo tử thở hắt hắt, chỉ vào Truy Phong nói: "Tên tiểu tử thôi nhà ngươi, thế nào lại muốn đối nghịch với lão nhân gia ta"

Truy Phong mặt không đổi sắc nói: "Cô nương cần nghỉ ngơi"

Quý đạo tử nhất quyết không muốn buông tha hắn, nói: "Vậy ngươi đi hái thuốc với ta " nói xong liền cười nhìn Truy Phong. Truy Phong tuyệt không nề tình nói: "Nằm mơ"

Quý đạo tử cũng không có nổi giận, nhìn Truy Phong nói: "Ngươi tính xem, nếu như ta nói cho đồ đệ bảo bối của ta biết, diện mạo thật của ngươi, ngươi cảm thấy con bé còn có thể để cho ngươi ở bên cạnh nó sao" Quý đạo tử dùng ánh mắt vô hại nhìn Truy Phong.

Truy Phong đột nhiên quay đầu nhìn Quý đạo tử, ánh mắt lạnh lẽo, Quý đạo tử cười hi hi nói: "Không lẽ ngươi tính giết ta để diệt khẩu, nói cho ngươi biết ngươi không giết ta được đâu, nếu thật giết chết ta rồi, đồ đệ của ta sẽ rất đau lòng đó nha. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời của ta, ta sẽ không nói ra bí mật của ngươi, ngươi thấy thế nào?"

Truy Phong chần chừ, nhiệm vụ của hắn còn chưa hoàn thành, lại nói căn bản hắn không có chắc chắn rằng mình sẽ giết được quý y tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, lão ta một thân y thuật không người nào có thể so sánh, bản lĩnh dùng độc càng là thiên hạ vô song.

Quý đạo tử vỗ mạnh vào người Truy Phong, cười đùa nói: "Tốt lắm, ngươi yên tâm đi, chỉ cần ngươi không làm chuyện gì thương tổn đến đồ đệ yêu của ta, ta sẽ không vạch trần thân phận của ngươi, ngươi hãy ngoan ngoãn làm tốt bốn phận chính mình là được, hiện tại cùng lão nhân gia đi hái thuốc đi"

Nói xong liền xoay người bước ra ngoài viện, vừa đi vừa dờ eo thờ dài nói: "Ai, chắc là ta già rồi, đi đứng cũng không lưu loát, thất lung cũng không tốt, có lẽ cần một Dược Đồng ở bên cạnh" Xem ra ý lão nhân gia muốn đem Truy Phong làm Dược Đồng rồi.

Nhược điểm của hắn nằm ở trong tay Quý đạo tử, bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mặc lão sai bảo.

Tuyết Ninh trở lại phòng của chính mình, cầm sách lên, chỉ là một hồi lại dễ xuống, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng hỗn loạn, nàng không nghĩ bản thân lại nhanh chóng gặp lại Lãnh Nguyệt Hàn như vậy, tình huống này khiến nàng trở tay không kịp.

Vì sao nàng không thể thản nhiên đối mặt hắn, nhìn thấy hắn thì tâm loạn như ma, mọi oán hận trong lòng, đều đã đi nơi nào rồi.

Tuyết Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ đến ngây ngẩn cả người, nàng căn bản không có chú ý đến Lãnh Nguyệt Hàn đã đi vào gian phòng của nàng, nhìn nàng nói: "Ninh nhi lại vì ta mà tâm phiền ý loạn sao?"

Tuyết Ninh quay đầu lại liền nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn đang mỉm cười nhìn mình, nàng không có trả lời hắn.

Lãnh Nguyệt Hàn đi tới trước mặt Tuyết Ninh, cứ thế đứng ở trước mặt Tuyết Ninh nhìn nàng chằm chằm, gương mặt hắn tràn đầy khổ sở hỏi: "Đã lâu không gặp, Ninh nhi khỏe không? Có phải hay không ngươi vẫn còn hận trăm, hôm đó ở trong thiên lao..." Lãnh Nguyệt Hàn còn chưa nói hết lời.

Tuyết Ninh liền vội vàng cắt đứt: "Mọi chuyện đều đã qua rồi, hoàng thượng không nên nhắc lại nữa"

Lãnh Nguyệt Hàn vui đầu trên đầu gối của Tuyết Ninh, buồn bã nói: "Ninh nhi, thật xin lỗi" giọng nói tràn đầy hối hận.

Tuyết Ninh cười khẽ, đây là lần đầu tiên Lãnh Nguyệt Hàn chính thức nói lời xin lỗi với nàng, nhưng điều đó cũng đâu có nghĩa lí gì, tổn thương đã khắc sâu trong lòng. Nổi khuyệt nhục ngày hôm đó, vô luận như thế nào nàng đều không thể quên.

Rõ ràng cũng rất dễ ý, rõ ràng cũng rất tức giận, nhưng Tuyết Ninh lại bình tĩnh nói: "Đều đã qua, ta không hận ngài" Lãnh Nguyệt hàn đột nhiên ngừng đầu nhìn Tuyết Ninh, trong mắt tràn đầy vui sướng, không hận hắn, điều đó có nghĩa là hắn vẫn còn cơ hội cứu vãn mọi chuyện sao?.

Tuyệt Ninh nhìn vào mắt Lãnh Nguyệt Hàn, nàng nở một nụ cười rạng rỡ, môi đỏ mọng khê mở, nói ra những lời nói vô tình nhất: "Bởi vì chưa bao giờ quan tâm, cho nên chưa bao giờ hận qua"

Lãnh Nguyệt Hàn cảm thấy lòng đau tới mức tê tâm liệt phế, chẳng qua chỉ là một trò chơi hai bên lợi dụng lẫn nhau, nhưng vì sao đến cuối cùng, chỉ vì câu nói của nàng mà không thể kiềm chế được bản thân mình "Bởi vì chưa bao giờ quan tâm, cho nên chưa bao giờ hận qua"

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn nét mặt tươi cười như hoa của Khương Tuyết Ninh, trong nội tâm cười khổ, nữ nhân này tựa như loài hoa anh túc, làm cho người ta mê muội, muốn ngừng mà không được.

Xem ra trên này người thua chính là hắn. Hơn nữa còn thua một cách thảm hại, chỉ là những lời nói chân thực nhất của hắn Khương Tuyết Ninh chẳng thêm ngó tới.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Khương Tuyết Ninh tươi cười xinh đẹp, giờ phút này chỉ cảm thấy chói mắt, hắn đường đường là vua của một nước, không cần thiết phải hướng tới một nữ nhân cầu xin tình yêu. Lời nói lạnh lùng của Tuyết Ninh vẫn vang vọng bên tai: "Như vậy cũng tốt, người còn nhớ rõ những lời nói trầm đã nói qua với người trong ngày đại hôn, người chẳng qua chỉ là một con cò, không cần vọng tưởng lấy được tình yêu của trầm, những lời đó cho đến hôm nay, vẫn như cũ không có đổi" Lãnh Nguyệt Hàn nói xong không có nhìn Tuyết Ninh lấy một lần liền sai bước ra khỏi phòng Tuyết Ninh.

Nhưng không một ai thấy, trong khoảnh khắc kia tay hắn nắm chặt, vè mặt khổ sở.

Tuyết Ninh nhìn theo bóng lưng Lãnh Nguyệt hàn rời đi, chưa sót cười một tiếng: "Đây là kết cục tốt nhất" có như thế trong nháy mắt, Tuyết Ninh cảm giác chính mình cùng Lãnh Nguyệt Hàn thật giống nhau, như trở lại lại lúc ban đầu, một dạng lạnh lùng, một dạng nguy trang.

Cảm giác buồn bực trong lồng ngực, không biết từ đâu mà đến.

Lãnh Nguyệt Hàn vừa ra khỏi phòng, nhanh chóng sử dụng khinh công, biến mất ở trong sân. Lôi Kinh cùng Lăng Thiên hai người đưa mắt nhìn nhau, lập tức đuổi theo hắn.

Ở sâu trong rừng cây, khi Lôi Kinh và Lăng Thiên đuổi kịp Lãnh Nguyệt Hàn thì chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hàn, tựa như muốn phát tiết, đâm liên tục vào thân cây, trên tay máu tươi chảy đầm đìa, hai người mau lẹ chạy về phía trước ngăn Lãnh Nguyệt Hàn lại.

Lăng Thiên gấp gấp hỏi: "Chủ nhân đã xảy ra chuyện gì vậy?" hắn không hiểu, mới vừa rồi rõ ràng chủ nhân còn vui mừng đi vào phòng nương nương, nhưng tại sao giờ đây nhìn người lại tuyệt vọng như thế này.

Lãnh Nguyệt Hàn như không nghe được câu hỏi của hắn, trong đầu chỉ có một câu kia của Tuyết Ninh "Bởi vì chưa bao giờ quan tâm, cho nên chưa bao giờ hận qua" đầu hắn như sắp nổ tung rồi.

Lãnh Nguyệt Hàn đẩy hai người ra, điên cuồng cười: "Ha ha. ... Hay cho một câu bởi vì chưa bao giờ quan tâm, cho nên chưa bao giờ hận qua, Khương Tuyết Ninh người thắng, người so với trầm còn tàn nhẫn hơn"

Nói xong những lời này, Lãnh Nguyệt Hàn phịch một tiếng quỵ xuống đất, ai có thể hiểu được khi hắn thấy nàng không có chết hắn đã vui sướng ra sao; ai có thể hiểu, hắn đã thề sẽ không buông tay nàng, ai có thể hiểu, trong trò chơi lợi dụng cùng chinh phục này, hắn đã sớm chôn xuống tất cả tính cảm, sẽ không ai hiểu, bởi vì từ đầu đến cuối, Khương Tuyết Ninh vốn không có tình cảm gì đối với hắn.

Nàng căn bản không có tâm, quay đầu lại tất cả chuyện này là do hắn tình nguyện, biến hắn thành một trò cười. Những ngày tháng hắn áy náy hối hận, thì ra là chính hắn đang hành hạ chính mình.

Nếu nàng khinh thường hắn, hắn làm sao phải khổ sở nói ra những lời chân thật, để cho nàng chà đạp. Thù lớn còn chưa trả, hắn không thể vì tư tình nhi nữ mà đau đến không muốn sống.

Lôi Kinh và Lăng Thiên nhìn Lãnh Nguyệt Hàn không biết nên làm sao, không biết nên làm như thế nào.

Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: "Mau sớm tìm được Quý đạo tử, nhanh chóng hồi cung" âm thanh băng hàn lạnh thấu xương, vốn dĩ lời nói của hắn luôn lạnh lùng, nhưng lúc này lại làm cho người ta trào ra vô hạn đau lòng

Lôi Kinh cùng Lăng Thiên liếc mắt nhìn nhau, cung kính lên tiếng: "Dạ, thuộc hạ tuân lệnh"

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Trốn không thoát vận mệnh dây dưa

Cho đến gần tối, khi mặt trời sắp sửa xuống núi, Tuyết Ninh mới nghe thấy giọng nói của Quý đạo tử, nàng nghĩ chắc hẳn lão mới đi hái thuốc trở về, chỉ

nghe thấy Quý đạo từ hô: "Nha đầu, ra đây xem một chút, hôm nay vì sư hái được rất nhiều dược liệu tốt a" giọng nói tràn đầy hài lòng

Tuyệt Ninh nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, đi tới viện của Quý đạo từ, nàng mới vừa đi vào nhìn thấy quang cảnh bên trong thiếu chút nữa cười thành tiếng, chỉ thấy toàn thân Truy Phong treo đầy các loại dược liệu, ngay cả trên đỉnh đầu cũng mang một cái đại lam từ, khoa trương vô cùng. Gương mặt Quý đạo từ hết sức kiêu ngạo, đang tận lực chỉ huy Truy Phong đi cất dược liệu.

Mặc dù vẻ mặt Truy Phong không vui, nhưng vẫn làm theo những lời lão nói, Tuyệt Ninh cảm thấy kỳ quái quan hệ giữa hai người bọn họ từ lúc nào lại tốt như vậy.

Quý đạo từ kéo Tuyệt Ninh lại gần, chỉ cho nàng xem thành quả ngày hôm nay của mình, gương mặt đầy vẻ kiêu ngạo, khiến Tuyệt Ninh nhận thức được dược liệu, Tuyệt Ninh không hề lại dấu vết rút về tay của mình, không chút để ý lật tới lật lui dược liệu.

Khi Lành Nguyệt Hàn quay trở lại, liền nghe thấy giọng nói của Quý đạo từ truyền ra từ trong sân, theo bản năng hần cau mày, bước nhanh tới, đột nhiên nhìn thấy Tuyệt Ninh đang ở đây, Quý đạo từ mang vẻ mặt nịnh hót mà cười cười, giống như hiến vật quý cho Tuyệt Ninh khoe khoang.

Lăng Thiên cùng Lôi Kinh đi phía sau hần, khi nhìn thấy Quý đạo từ cả hai đều cả kinh, Lăng Thiên chỉ tay vào người Quý đạo từ nhìn Lành Nguyệt Hàn, nói: "Chủ nhân, chuyện này..." Lành Nguyệt Hàn đưa tay ngăn lại lời kế tiếp của Lăng Thiên.

Tuyệt Ninh trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lành Nguyệt Hàn đang đứng ở cửa viện, khẽ giật mình, lại giả bộ làm như không có thấy hần nàng loay hoay xem dược liệu, vốn tưởng rằng Lành Nguyệt Hàn đã rời đi rồi, tại sao hần lại trở lại.

Truy Phong nhận ra có người lạ bước vào trong viện, gương mặt phòng bị nhìn bọn hần. Quý đạo từ chỉ lo nghĩ đến đồng dược liệu của mình, căn bản là không có nhận ra có điều gì khác thường, lão nhìn thấy ánh mắt Truy Phong lạnh lùng nhìn chằm chằm cửa, không chút khách khí đánh vào gáy Truy Phong một cái: "Không chú tâm làm việc, ngươi nhìn gì vậy?" Rất ra dáng một chủ nhân đang khiển trách tiểu người làm.

Thấy Truy Phong không thèm để ý mình, Quý đạo từ nhìn về theo hướng ánh mắt hần đang nhìn, trong lòng cả kinh: "Má ơi, người đang đứng ở cửa không phải chính là chủ nhân của mình sao" Nhanh như vậy người đã tới rồi.

Lành Nguyệt Hàn lạnh lùng nhìn Quý đạo từ, ánh mắt khiến người khác run sợ, Quý đạo từ sợ Lành Nguyệt hàn cùng hai người kia nhận ra mình, làm hư chuyện lớn của hần, vội vàng cười đùa nói: "Ha, tại sao ở đây lại xuất hiện một vị công tử tuấn tú như vậy". Nói xong còn chạy đến trước mặt Lành Nguyệt Hàn, ra sức nháy mắt, vừa nháy vừa nói: "Vừa nhìn khí chất liền biết, không giàu cũng quý a"

Lành Nguyệt Hàn khinh thường hừ lạnh, hần cũng không có nói ra thân phận thực sự của Quý đạo từ. Hần xoay người rời khỏi viện, Lăng Thiên ném cho Quý đạo từ, một tạt câu nhiều phúc ánh mắt của.

Quý đạo từ thừa lúc không có người chú ý thì len lén lau đi mồ hôi lạnh đang túa ra ở trên trán. Má ơi, lâu không gặp, khi thế chủ nhân vẫn dọa người như vậy, thật không đáng yêu chút nào. Tại sao Thượng Quan không cùng chủ nhân đến đây, để lão một mình một người đối mặt với chủ nhân thật có chút khó khăn. Chỉ là vì sao chủ nhân lại ở nơi này.

Quý đạo từ hấp ta hấp tấp chạy đến chỗ Tuyệt Ninh, vẻ mặt nịnh hót, nói: "Đồ đệ yêu quý của ta, nam tử kia là ai, tại sao hần lại đến đây?"

Tuyệt Ninh không có ngần đầu lên, nàng trả lời câu hỏi của lão: "Chỉ là một người bạn" nói vân đạm phong thanh, như việc này không có liên quan đến mình.

Quý đạo từ vuốt vuốt râu suy nghĩ, hóa ra là bằng hữu, chuyện này là thế nào, bọn họ quen biết nhau từ trước sao?

Đêm khuya yên tĩnh, Quý đạo từ đang ngồi trong phòng Lành Nguyệt Hàn, giờ đây lão đã thu hồi lại gương mặt cột nhũ vốn có của mình, hiếm khi thấy được đáng vẻ nghiêm chỉnh của lão, Quý đạo từ nhìn Lành Nguyệt Hàn cung kính nói: "Chủ nhân"

Lành Nguyệt Hàn ngồi trên ghế, khinh thường hừ lạnh, Lăng Thiên vừa nhìn thấy, sợ Nguyệt Hàn nổi giận, liền lên tiếng nhắc nhở: "Quý đạo từ, ông còn không mau nói cho chủ nhân biết, tại sao ông lại ở chỗ này"

Quý đạo từ trầm nghĩ trong lòng, chính ta cũng muốn biết tại sao các người lại ở chỗ này đây. Lão còn muốn đợi thêm mấy ngày nữa mới có thể xác định suy đoán của mình là đúng hay sai, sau đó sẽ bẩm báo tin tức tốt cho chủ nhân.

Quý đạo từ nhìn Lành Nguyệt Hàn, nói: "Chủ nhân, trước tiên hãy để thuộc hạ bắt mạch cho người"

Lành Nguyệt Hàn không lên tiếng, nhưng lại gơ cổ tay mình lên, Quý đạo từ đưa tay ra bắt mạch cho Lành Nguyệt Hàn, lão hỏi: "Thượng Quan từng nói, hoàng thượng đã từng uống qua máu của hoàng hậu nương nương, như có điều kỳ tích xảy ra, máu của hoàng hậu lại có thể áp chế được Huyết Chú, nhưng sau đó khi dùng máu của những người khác, lại không hề có tác dụng"

Lành Nguyệt Hàn gật đầu, Quý đạo từ cảm thấy buồn bực, lẽ nào trên cõi đời này còn có người thứ hai, có cái này chờ máu, cùng chủ nhân như thế khế họ. Quái tai quái tai

Lành Nguyệt Hàn không vui, khẽ nhíu mày khi nhìn thấy đáng vẻ đang gặt gù hần của Quý đạo từ, hần nói: "Có lời gì ngươi cứ nói" Giọng nói lạnh lùng, không chút khách khí rút cổ tay mình về.

Quý đạo từ sợ hãi, nhanh chóng phục hồi tinh thần, nói: "Quý đạo từ ta nghiên cứu Huyết Chú sắp 20 năm rồi, đến nay vẫn chưa tìm được phương pháp

để giải độc, ta đã xem nhiều sách cổ, tìm được một chút thông tin liên quan đến Huyết Chú trong sách ghi lại, trong đó có một phương pháp, muốn giải được Huyết Chú, phải dùng đến máu Hoán Huyết, vốn thuộc hạ chưa bao giờ nghĩ đến phương pháp này cho nên cũng không hiểu nên làm thế nào, khi nghe Thượng Quan nói máu của hoàng hậu nương nương có thể áp chế được độc được trên người chủ nhân, thuộc hạ mới chợt nhớ đến phương pháp này, lâu nay vẫn đi tìm người có loại máu phù hợp để giải độc."

Lôi Kinh và Lăng Thiên vừa nghe thấy thế, trong lòng không khỏi mừng thầm, nói như vậy, độc trên người chủ nhân có thể giải được rồi.

Giọng nói Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng: "Thế nào là lấy máu Hoán Huyết?" Chuyện này hẳn chưa từng nghe nói qua.

Quý đạo tử lộ vẻ khó xử, gãi đầu nói: "Điều này thuộc hạ cũng không rõ, trên sách có ghi lại, người trúng độc Hoán Huyết, một là cực kỳ ưa thích máu, hai là cần một người can tâm tình nguyện cho máu, nhưng cũng không phải ai cũng có thể cho máu được, trời giáng người hữu duyên, máu của người đó phải dung hợp được với máu của chủ nhân" Gương mặt lộ vẻ vui mừng.

Lãnh Nguyệt Hàn không lên tiếng, nhưng trong lòng lại nghĩ: Chẳng lẽ giống như lời sư phụ nói, mệnh trung chú định, không trách được tại sao sư phụ nhất định muốn hẳn cưới hoàng hậu như lời Thiên Cơ thạch tiên đoán.

Lăng Phong vội vã hỏi: "Nói như vậy độc trên người chủ nhân có thể giải được sao?"

Quý đạo tử khổ sở nói: "Chuyện này... này..."

Lăng Thiên không vui hỏi: "Thật là, người dẫn đó cái gì nữa, còn không nhanh chóng phối thuốc giải độc cho chủ nhân?"

Quý đạo tử do dự nửa ngày cũng không mở miệng, Lãnh Nguyệt hàn nói: "Người muốn nói gì cứ việc nói thẳng"

Quý đạo tử khổ sở nói: "Đây không phải chuyện chỉ lấy trên người hoàng hậu nương nương một hai giọt máu, mà để có thể giải trừ được Huyết Chú chỉ độc, phải thay đổi toàn bộ máu, hưởng chỉ phương pháp này, từ xưa đến nay chưa từng có người thử nghiệm qua, nếu đem Huyết Chú chỉ độc thông qua máu chuyển đến trên người nương nương thì chúng ta thành công, dự tính xấu nhất là Ngọc Thạch Câu Phần, ai cũng không cứu sống được" nói xong còn liếc nhìn Lãnh Nguyệt Hàn một cái.

* Ngọc Thạch Câu Phần: ngọc nát đá tan; ngọc đá đều cháy; tốt hay xấu rồi cũng bị tiêu hủy

Lãnh Nguyệt Hàn cả kinh: "Hoán Huyết, ý người là dùng máu Ninh nhi đổi với ta sao" Lãnh Nguyệt Hàn lạnh nhạt nói hai chữ: "Kết quả"

Quý đạo tử như đã hạ quyết tâm thật lớn: "Tự mình dẫn độc, Huyết Chú chỉ độc sẽ dời sang người hoàng hậu nương nương, tạo nên chuyện không tốt chính là lấy mạng đổi mạng..." Lão còn chưa có nói xong, Lãnh Nguyệt Hàn tung ra một chương, nổi giận nói: "Đồ khốn kiếp"

Quý đạo tử may mắn tránh thoát một chương này của hắn, Lăng Thiên nói: "Chủ nhân chớ nóng vội, nghe quý y nói hết lời"

Trái tim nhỏ bé của Quý đạo tử mới bị Lãnh Nguyệt Hàn hù dọa giờ mới bình tĩnh lại, lời nào cũng không dám nói, nhưng nói hay không cũng sẽ bị đánh, Quý đạo tử lấy dũng khí nói: "Nhưng là, chỉ cần điều lý thích đáng, từ từ thuộc hạ nhất định sẽ tìm được phương pháp cứu nương nương, hoàng thượng không cần lo lắng, chúng ta không cần nương nương phải mạo hiểm, hiện tại thuộc hạ phát hiện có một người cũng có nhóm máu giống hoàng hậu nương nương, chỉ cần chủ nhân tối gấp nằng, khiến nằng thích người là được."

Lãnh Nguyệt Hàn khinh thường nhìn Quý đạo tử một cái, đáng chết lão quý này, lão xem hắn là loại người gì, Quý đạo tử cười nói: "Chính là đồ đệ ta mới thu nhận, Nguyệt Lạc cô nương"

Quý đạo tử lời này vừa nói ra, thật may là Lăng Thiên tay mắt lanh lẹ, nếu không lúc này hẳn khẳng định tránh không khỏi một chương này của Lãnh Nguyệt Hàn, lúc này Quý đạo tử chỉ biết im lặng, nói thế nào cũng bị đánh.

Lăng Thiên tức giận liếc Quý đạo tử một cái, không vui nói: "Nguyệt Lạc cô nương chính là hoàng hậu nương nương".

Gương mặt già nua của Quý đạo tử méo xệch, như sắp khóc đến nơi, không tin vào những điều mình vừa nghe thấy.

"Từ nay về sau, không cho phép bất cứ ai nói về chuyện này nữa" Giọng nói Lãnh Nguyệt Hàn đầy cảnh cáo.

Quý đạo tử không cam lòng nói: "Chủ nhân, đây là cơ hội ngàn năm có một, chỉ cần hoàng hậu nương nương cam tâm tình nguyện vì hoàng thượng, như vậy có thể giải trừ được Huyết Chú chỉ độc trên người chủ nhân" Quý đạo tử thật không muốn tâm huyết của mình phải uổng phí, dù sao cơ hội như vậy thật sự là ngàn năm có một, là ông trời rủ lòng thương.

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng trừng mắt nhìn Quý đạo tử quát: "Cút" Lăng Thiên cùng Quý đạo tử nhanh chóng rời đi

Lãnh Nguyệt Hàn thất bại ngồi trên ghế, rõ ràng không thể yếu nhau, vì cái gì lại có nhiều ràng buộc như vậy, thuốc, lấy máu trả máu, lấy mạng đổi mạng sao. Chẳng lẽ mình khi còn sống thật sự cùng với nữ nhân này dây dưa không rõ, vì cái gì buộc mình phải lựa chọn, giữa báo thù cùng với tình yêu, mình luôn luôn vứt bỏ một cái sao

Lăng Thiên đem Quý đạo tử lôi ra sân, nhìn Quý đạo tử nói: "Người cái lão quý, chủ tử hôm nay tâm tình không tốt, nếu như ta không nhanh tay mắt lẹ, có thể người phải nếm mùi đau khổ rồi"

Quý đạo tử không thể tin được hỏi: "Người nói Nguyệt Lạc là hoàng hậu nương nương" âm thanh tràn ngập không thể nào tin được

Lăng Thiên thờ dài một hơi, từ từ giải thích cho Quý đạo tử nghe về chuyện của Khương Tuyết Ninh

Ai ngờ Quý đạo tử nghe xong, câu đầu tiên nói là: "Thì ra cái này gọi là duyên phận, ta khổ sở nghiên cứu 20 năm, vẫn không gặp ngày thần cơ diệu toán"

Lăng Thiên không cho là đúng nói: "Người đứng ở nơi này mà cảm thán nữa, với ý kiến của ta, đem tính mạng của hoàng hậu nương nương đến cứu chủ tử sao, người cũng biết cơ hội trăm năm khó mà có được này, chẳng lẽ cứ như vậy mà nhìn chủ tử chịu sự hành hạ hay sao, bị thái hậu khống chế, chủ tử mấy năm nay chịu khổ, không phải là uổng phí rồi"

Lăng Thiên tức giận nói: "Ta đương nhiên không muốn thấy chủ tử chịu khổ, nhưng mà chủ tử không cho phép chúng ta có thể làm sao"

Quý đạo tử thờ dài, chủ tử không đồng ý, thì đối với hoàng hậu nương nương bên kia, trừ phi nàng cam tâm tình nguyện hoán đổi vì chủ tử, nếu không thì không có ai có biện pháp, chẳng lẽ thật sự bỏ qua cơ hội này

Lăng Thiên cũng không nói gì chỉ thờ dài, vẫn không nói gì đột nhiên mạnh mẽ mở miệng nói: "Bất cứ xảy ra chuyện gì chỉ cần giải độc trên người chủ tử, chúng ta có thể không tiếc tất cả mọi thứ mà trả giá"

Quý đạo tử thờ dài một hơi nói: "Nói thì dễ còn làm thì khó, nếu hoàng hậu nương nương không muốn, thì chúng ta cũng không có biện pháp, huống hồ nhìn tình hình bây giờ, chàng có ý, nàng vô tình, máu tái hợp như thế nào phù hợp, cũng không giải được độc, đây là Huyết Chú ác độc, phương pháp giải nhìn như dễ dàng nhưng thực hiện còn khó hơn lên trời, yêu cầu máu yêu thương, cam tâm tình nguyện, nhất định phải có duyên phận thì máu mới phù hợp, hiện giờ không dễ dàng mà tìm được, chủ tử lại không có dự tính" ai... thờ dài một hơi, chấp tay sau lưng rời sân Lãnh Nguyệt Hàn

Khi đó Lãnh Nguyệt Hàn nấp vào trong phòng của Tuyết Ninh, Tuyết Ninh đã ngủ say, chỉ là đang ngủ mà mày vẫn như cũ nhíu lại, giống như ngủ không yên tâm, làm cho người ta nhìn vào cực kỳ đau lòng

Lãnh Nguyệt hàn sợ làm Tuyết Ninh tỉnh giấc, nhanh chóng điểm huyết ngũ của Tuyết Ninh, xoay mình lên giường ôm Tuyết Ninh vào trong ngực, cho rằng ở lại phòng Tuyết Ninh này ít ngày nữa, mình sẽ không bào giờ qua đêm ở Điện Càn Chính, tâm muốn chết đi

Chỉ tiếc nàng hiện tại đang ở trước mặt mình, mình cũng chỉ có thể trong đêm khuya yên tĩnh, lén đến nhìn nàng. Xoa vết thương trên tay Tuyết Ninh, vẫn rõ rành như cũ, về mặt cười khổ, đây chính là mình đóng dấu, nhìn cổ tay Tuyết Ninh, nơi đó có vết sẹo, đã dần biến mất, vì sao mình lưu lại miệng vết thương trên cánh tay

Mình có rất nhiều lời muốn nói với Tuyết Ninh, Lãnh Nguyệt hàn muốn biết là ai đã cứu Tuyết ninh, mấy ngày nay cũng không trở về cung, tất cả toàn bộ cũng không hỏi

Lãnh Nguyệt hàn gất gao ôm Tuyết Ninh ngủ. Bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên mở mắt, chỉ trong nháy mắt đã đứng ở ngoài cửa, chỉ thấy Lăng Thiên cùng Lôi Kinh bất hắc y nhân

Cung kính nói: "Chủ tử, thuộc hạ phát hiện bọn hán lén lút ở nơi này, còn đem thị vệ của hoàng hậu nương nương dẫn tới rừng cây, bị vây ở bên trong Bất quá trận

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng nói: "các người là người ở phương nào, vì sao đêm khuya lại đến đây" âm thanh lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi. Hắc y nhân bị bắt giữ áp úng, một lúc sau cũng chưa mở miệng

Lôi Kinh xuất thủ giải huyết đạo cho bọn hán, hai người vừa được tự do, mang theo tiếng khóc nức nở âm thanh ủy khuất nói: "Chủ tử, là chúng ta" vừa dứt lời, Lăng Thiên cùng Lôi Kinh đột nhiên kéo khăn che mặt xuống mới biết là Tắc Bắc cùng Mai nhi. Lôi Kinh cùng Lăng Thiên nhanh chóng buông lỏng hai người

Lãnh Nguyệt hàn không hồn không giận lạnh lùng nói: "Các người như thế nào lại ở đây, tắc Bắc ở đâu, chỗ nào"

Mai nhi bắt chắp cánh tay bị vịn đầu đón, quỳ trên mặt đất cung kính nói: "Hồi bẩm chủ tử, phong hộ pháp trở lại kinh thành, nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo với chủ tử"

Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Đã xảy ra chuyện gì" Mai Lan nhìn nhau, nói: "Thuộc hạ không biết, bất quá trước khi phong hộ pháp đi ra lệnh cho ta bảo vệ nhóm người Nguyệt Lạc cô nương, còn cho phép Nguyệt Lạc cô nương rời đi"

Lãnh Nguyệt Hàn trầm tư, chắc là Tắc Bắc biết rõ thân phận của Tuyết Ninh, nên vội vàng về kinh báo cho mình

Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Các người đi xuống đi, nghe theo lệnh phong hộ pháp phân phó, bảo vệ hoàng hậu nương nương cho tốt" âm thanh lạnh lùng vang lên không mang theo một tia cảm xúc nào

Mai Lan nhìn nhau, kinh ngạc nói: "Hoàng hậu nương nương... thật không nghĩ tới Nguyệt Lạc cô nương lại là hoàng hậu nương nương bị thiêu đốt trong đám cháy"

Lời này vừa nói ra, Lãnh Nguyệt Hàn thờ ơ quét tới, hai người bọn họ sợ tới mức ngậm miệng, cúi đầu không dám nói

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn bọn họ một cái cũng không nói gì, đi ra ngoài. Lôi Kinh lập tức đuổi kịp, Lăng Thiên nhìn hai người cảnh cáo nói: "Làm cho tốt mọi chuyện, mở miệng như thế, cẩn thận chủ tử nổi giận, các ngươi khó có thể giữ được cái mạng nhỏ này" hai người nghe xong lập tức giật đầu liên tục

Lăng Thiên nhìn thoáng qua rừng cây bên hậu viện nói: "Đem tên ngốc kia thả ra đi, đó là thị vệ của hoàng hậu nương nương" nói xong, chạy đuổi theo Lãnh Nguyệt Hàn

Chỉ để lại hai người Mai Lan với vẻ mặt đau khổ - quả mướp đắng ngơ ngác nhìn nhau, vì cái gì chủ tử không thông báo một tiếng mà đã đến rồi, bọn hắn hơi sợ, đều mong chờ phong hộ pháp mau trở lại

Khi đó Tắc Bắc ngày đêm đi kinh thành, thấy Thượng Quan Thiên Dật mới biết được, lãnh Nguyệt Hàn sớm đã đổi trắng thay đen, đi tới Dung Thành

Khi Tắc Bắc đem chuyện mình nhìn thấy Tuyết Ninh nói cho Thượng Quan Thiên Dật nghe, nội tâm Thượng Quan Thiên Dật kích động không thôi, nói: "Ta biết ngay nàng sẽ không chết mà..." miệng vẫn lặp lại những từ này

Tắc Bắc cũng cực kì cao hứng, nói: "Quốc sư, nếu hoàng thượng không có ở đây, ta xem Giang Nam, lập tức chạy về Dung Thành bảo vệ chủ tử an toàn"

Thượng Quan Thiên Dật đồng ý gật gật đầu

Tắc Bắc chân chờ hỏi: "Ngươi xem, có hay không đem Châu nhi theo, ta sợ..."

Ánh mắt Thượng Quan Thiên Dật lóe lên, thờ dài nói: "Vẫn là để Hàn trở về rồi nói sau, mặt khác nói cho Hàn biết, trong cung toàn bộ đều mạnh khỏe, không có buộc Hàn lập tân hậu mới

Tắc Bắc cung kính đáp ứng, cái gì cũng không hỏi nhiều, hành lễ rồi vội vàng lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Tuyết Ninh ngoan độc, ta không thích người (1)

Liên tiếp vài ngày sau, Tuyết Ninh coi Lãnh Nguyệt Hàn không tồn tại, muốn làm gì thì làm, ngồi nghe những người kia kể chuyện, rồi cùng với công tử nói chuyện về đàn cầm, dường như quên mất sự tồn tại của Lãnh Nguyệt Hàn

Lãnh Nguyệt Hàn cũng không chủ động nói chuyện với Khương Tuyết Ninh, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, nhìn nàng cười, nhìn nàng lắng nghe người khác kể chuyện, dù sao đi tới chỗ nào đều có Tuyết Ninh

Trong lúc lơ đãng Tuyết Ninh ngẩng đầu tìm bóng dáng Lãnh Nguyệt Hàn, mỗi lần ngẩng đầu luôn luôn thấy Lãnh Nguyệt Hàn, bọn hắn đang cùng đám Lãnh Nguyệt Hàn đùa giỡn

Tuyết Ninh cười nhẹ lắc đầu, không biết Lãnh Nguyệt Hàn muốn làm gì, chẳng lẽ hắn cực kỳ rảnh rỗi sao, trong cung không có việc gì làm sao, thái hậu làm sao có thể để hắn xuất cung

Tất cả mọi người ở Dung Thành đều nói, tướng công của Nguyệt Lạc cô nương đến đây, muốn mang Nguyệt Lạc cô nương về nhà, nghe nói bộ dạng tướng công Nguyệt Lạc cô nương tuấn tú lịch sự, cũng chỉ có người như vậy mới xứng đôi với Nguyệt Lạc cô nương, dần dần, tháng sau Lạc các xem Lãnh Nguyệt Hàn càng ngày càng nhiều

Thời gian trôi qua cực kỳ vô vị, trừ bỏ Quý đạo tử cùng Truy Phong cãi nhau, nếu không thì Lãnh Nguyệt Hàn cùng với Truy Phong trọn mắt nhìn đối phương, sinh hoạt vô vị như nước

Trăm người khách, nữ nhân càng ngày càng nhiều, không cần nói cũng biết, Lãnh Nguyệt Hàn ra tay, Tuyết Ninh cũng chẳng muốn hỏi, mỗi ngày trừ bỏ việc làm ăn, liền đi theo Quý đạo tử học y

Quý đạo tử khen Tuyết Ninh có thiên phú trời cho, trò giỏi hơn thầy. Đối với lời khen của Quý đạo tử Tuyết Ninh cũng không nói gì. Chỉ là Tuyết Ninh không hiểu, gần đây Quý đạo tử luôn hỏi vấn đề: Minh có thích Lãnh Nguyệt Hàn không

Ngày ấy, tuyết Ninh vẫn như cũ ở sân mở dược liệu, hồng di gần đây luôn ho khan, mình muốn đưa thuốc cho hồng di. Quý đạo tử thần bí tiến tới trước mặt Tuyết Ninh, vẻ mặt có ý cười hỏi: "Nha đầu, ngươi nói cho sư phó nghe ngươi rốt cuộc có thích Lãnh Nguyệt Hàn không"

Tuyết Ninh lúc này thả thuốc xuống, nhìn Quý đạo tử, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: "Vì sao nhiều ngày nay sư phó luôn hỏi vấn đề này"

Quý đạo tử cười xấu hổ, suy nghĩ trong đầu nói: "ngươi xem ngươi cũng không còn nhỏ, cũng nên tìm một nơi tốt để quy tụ, ta nhìn ngươi với Lãnh công tử kia a, trai tài gái sắc cực kì xứng đôi" rốt cuộc cái khó ló cái khôn lấy cớ, nói xem nhẹ nhõm thờ dài một hơi

Đứng ở nơi xa Truy Phong khinh thường hừ lạnh, trong lòng thầm nói: Không biết Lão đầu tử này có chủ ý gì, hẳn như thế nào cũng không nhìn ra người lạnh lùng kia cùng cô nương xứng đôi, chính hắn cũng thấy chủ tử cùng với cô nương xứng đôi

Tuyết Ninh khẽ cười nói: "Su phó lo lắng Nguyệt lạc không gả được sao"

Quý đạo tử về mặt đứng đắn nổi giận nói "Nổi bậy, đồ nhi nhà ta xinh đẹp làm sao có thể không thể gả được, chi là vì sư nhìn Lãnh Nguyệt Hàn có khí chất phi phàm, nhất định là nhân tài hiếm có, theo ta đồ nhi vừa vặn gặp được" nói xong về mặt đầy ý cười nhìn Khương Tuyết Ninh, chưa từ bỏ ý định hỏi: Vậy người có thích hắn hay không" tư thế truy hỏi sự việc kỹ càng

Tuyết Ninh dừng lại công việc trong tay nhìn Quý đạo tử, bình tĩnh nói: "Không thích" nói xong xoay người sang chỗ khác tiếp tục làm được liệu

Về mặt Quý đạo tử thất vọng đứng ở đó, Truy Phong cực kì đắc ý, người nào cũng không chú ý Lãnh Nguyệt Hàn đã đến, khi Truy Phong cùng quý đạo tử thấy Lãnh Nguyệt hàn, Lãnh Nguyệt Hàn đi tới bên người Tuyết Ninh

Lãnh Nguyệt Hàn thất vọng đau khổ cười khổ, tốt cho câu "Không thích" trả lời thật nhanh gọn mà lưu loát, không mang theo một tia do dự nào

Âm thanh lạnh lùng ở bên người Tuyết Ninh vang lên: "Người thật sự không thích ta"

Tuyết Ninh ngẩn đầu, nhìn về mặt lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Hàn, Quý đạo tử lôi kéo Truy Phong, khẩn trương rời đi, Truy Phong vô cùng không muốn, mình phải ở lại bảo vệ cô nương, lại bị Quý đạo tử cường bạo lôi đi

Không gian yên tĩnh, Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, về mặt bình tĩnh nói: "Người không phải đều đã nghe được sao" nói xong nhìn chăm chăm vào Lãnh Nguyệt Hàn gần từng tiếng lặp lại nói: "Ta không thích người" khuôn mặt vẫn tươi cười như cũ, ác độc nói

Lãnh Nguyệt Hàn mạnh mẽ chế trụ đầu Tuyết Ninh, không hề báo trươws hôn lên cánh môi đỏ búng của Tuyết Ninh, mặc cho Tuyết Ninh vùng vẫy cũng không buông ra, giống như qua một thế giới khác, Lãnh Nguyệt Hàn mới buông Tuyết Ninh ra, cánh môi đỏ sẫm đầy máu tươi, cứ như vậy cách nhau một bước, bốn mắt nhìn nhau

Lãnh Nguyệt Hàn giờ tay sờ sờ cánh môi đầy máu tươi, về mặt chua sót cười nói: "Ninh nhi thật sự nhẫn tâm, tuyệt không nhớ tình cảm phu thê giữa người và ta"

Tuyết Ninh ngoài miệng dính đầy máu tươi, không rõ mình với Lãnh Nguyệt Hàn, khoe miệng tràn đầy ý cười khinh thường, giống như bị yêu tinh mê hoặc, vô tình nói: "Tình cảm phu thê,ta nghĩ căn bản giữa chúng ta không có, người đã nghe thấy, tốt lắm, hôm nay chúng ta nói chuyện rõ ràng đi"

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh không nói gì, Tuyết Ninh không chút nào gọi là nhượng bộ nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, lạnh lùng nói: "Hoang thượng, mời người trở về cho. Mặc kệ người vì mục đích gì mà đến đây, ta nghĩ sẽ không đạt được, ta không còn là Khương Tuyết Ninh của trước kia, ta là Nguyệt Lạc"

Lãnh Nguyệt Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người là hoàng hậu của trẫm" trong lòng thầm bổ sung thêm: lời tiên đoán chỉ định người là hoàng hậu

Tuyết Ninh cười nhẹ: "Hoàng hậu của người là Khương Tuyết Ninh, không phải là Nguyệt Lạc , Khương Tuyết Ninh đã bị hỏa hoạn thiêu cháy rồi" Khẩu khí tràn ngập cự tuyệt nói

Nói xong lời này, Tuyết Ninh liếc mắt một cái nói tiếp " Ngày ấy vì tiền đưa thái tử Vân Thủy quốc, bởi vì trẫm có rất nhiều chuyện để xử lý, không có cùng người hồi cung, chính vì như thế mới khiến cho thái hậu chui vào chỗ trống, người cũng biết, trẫm nhìn người cùng với nam nhân khác nằm cùng một chỗ mà đau lòng, đôi phương cũng là người đề ý" Tuyết Ninh không nói gì

Lãnh Nguyệt Hàn tiếp tục nói: "Trẫm lúc ấy đã sớm mất đi lý trí, lại thêm người một lời giải thích cũng không có, trẫm hạ lệnh đem người cùng Vân Mộc Trần nhốt vào Thiên Lao, người cũng biết trong lòng trẫm cũng rất thống khổ, khi uống rượu lại càng muốn gặp người, nhưng vẫn nhịn xuống đi Thiên Lao thăm người, người lại cùng với Vân Mộc Trần ở trong Thiên lao vừa cười vừa nói, người làm thế sao trẫm có thể chịu nổi"

Tuyết Ninh hồi tưởng lại ngày mình cùng Mộc Thần nói chuyện về thế kỷ 21 lại không hề nghĩ tới Vân Mộc Thần thật sự tin tưởng, hai như giống như tri kỷ, trò chơi cùng nhau thật vui, không nghĩ lúc đó Lãnh Nguyệt Hàn lại vào trong thiên lao

Lãnh Nguyệt Hàn liếc mắt nhìn Tuyết Ninh một cái, tràn đầy hối hận nói: "Người biết không, khi ta nhìn thấy người không giải thích một câu nào, nhưng lại vì Vân Mộc Trần cầu tình, ha ha... người cứ như thế mà thích hắn sao, trẫm lúc ấy đã sớm mất đi lý trí, sau đó mới ở trước mặt Vân Mộc Trần làm tổn thương người"

Tuyết Ninh đột nhiên đẩy Lãnh Nguyệt Hàn ra, âm thanh lạnh lùng nói: "Đủ rồi, Lãnh Nguyệt Hàn, đừng nói nữa, người còn nghi ngờ và nhục nhã ta còn chưa đủ sao"

Lãnh Nguyệt Hàn cười chua chát, tiếp tục nói: "Đương nhiên trẫm biết, tất cả đều là âm mưu của thái hậu, khi phát điên đến thiên lao, lại thật ngờ chi là một vùng biển lửa, người cũng biết trẫm hối hận, trẫm đau lòng, nếu như ngay từ lúc đầu trẫm đối xử với người tốt, thì chi là xuất phát từ một người nam nhân thích chinh phục, trẫm muốn lợi dụng người, nhưng ở trận trò chơi này, trẫm đã sớm thích người, thậm chí thích người từ lúc nào trẫm cũng không biết, có lẽ tại phương đài lần đầu tiên nhìn thấy người, có lẽ..."

Tuyết Ninh lạnh lùng cắt ngang lời nói của Lãnh Nguyệt Hàn: "Đủ rồi, Lãnh Nguyệt Hàn, thả ta đi đi, chúng ta căn bản không cùng đường, càng không

thế ở một chỗ, ta vốn cho rằng chỉ cần ta an phận thủ thường thì có thể yên tĩnh sống qua ngày, nhưng khi vừa và Hầu môn, hưởng chỉ là hoàng cung, thái hậu uy hiếp, người thì lợi dụng, tất cả các người đều coi ta là con cò, mà ta chẳng qua muốn yên tĩnh sinh hoạt, ta muốn nhường nhịn, các người liền được một tất lại muốn tiến lên một bước, đừng buộc ta phải hận các người, buộc ta thay đổi" giọng nói tràn đầy ý hận cùng với thống khổ

Lãnh Nguyệt Hàn lần đầu tiên thấy Tuyết Ninh kích động như vậy, khi yếu ớt mỏng manh, vươn tay nghĩ muốn bắt cái gì, thế nhưng Tuyết Ninh lại lui về phía sau một bước, cự tuyệt sự đụng chạm của Lãnh Nguyệt Hàn

Tuyết Ninh cười lạnh: "Là các người buộc ta phải thay đổi, là các người để cho ta giải thích, chỉ là nhường nhịn, cũng không thể đòi lấy yên bình, một ngày nào đó, ta sẽ đem những thứ thống khổ này, toàn bộ trả lại những người đã làm tổn thương ta"

Bây giờ Lãnh Nguyệt Hàn cảm thấy mình thực sự đã sai, vì cái gì ngay lúc đầu không chịu tin tưởng, vì cái gì đến lúc mất đi mới hiểu được tình cảm của mình

Khương Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, ánh mắt trống rỗng, không chút biểu tình nói: "Lãnh Nguyệt Hàn thả ta đi đi, hoàng cung không thích hợp với ta"

Lãnh Nguyệt Hàn chưa từ bỏ ý định nói: "Ninh nhi, người cho ta một cơ hội nữa có được hay không, hãy cùng trầm hồi cung. Trầm nhất định bảo vệ người an toàn" giọng nói mang theo tian ghen ngào cùng cầu xin

Trong nháy mắt Tuyết Ninh ngây ngốc, lần đầu tiên thấy Lãnh Nguyệt Hàn cầu xin, chỉ tiếc là nàng không phải Khương Tuyết Ninh, nàng là Nguyệt Lạc, sớm đã lạnh, không dễ dàng bị cảm động, và không dễ dàng tin tưởng

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, giọng nói mang theo vẻ châm chọc: "Lãnh Nguyệt Hàn, đây là người cầu xin ta sao?". Gương mặt nàng lộ vẻ khinh thường

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Khương Tuyết Ninh, vẻ mặt hân hoan tràn đầy khiếp sợ và khổ sở, ánh mắt Tuyết Ninh nhìn về phương xa, giọng nói giống như từ xa truyền đến, như gió thổi thoảng qua: "Lãnh Nguyệt Hàn, thứ ta muốn là tình yêu, người không thể cho ta. Người thả ta đi đi, nếu người không để ta đi, ta nghĩ chúng ta thật sự sẽ biến thành kẻ thù của nhau. Người còn rất nhiều việc cần phải làm, sẽ không có thời gian ở chỗ này cùng ta nói chuyện yêu đương đâu"

Khương Tuyết Ninh không quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi viện, Lãnh Nguyệt Hàn quát lớn: "Khương Tuyết Ninh, một ngày nào đó người sẽ hối hận vì những lời nói hôm nay của mình, Ha ha..... thật hay cho một câu không thích, vậy người thích người nào, Vân Mộc Trần sao?" Nói xong cười một cách điên cuồng

Nữ nhân này quả là tàn nhẫn, đôi khi Lãnh Nguyệt Hàn không khỏi hoài nghi, rốt cuộc Khương Tuyết Ninh có tim hay không, hắn đã chân thành xin lỗi nàng, cầu xin nàng quay về, đổi lấy là những lời nói vô tình, đầy giễu cợt của nàng

Hắn đường đường là vua một nước, lại phải hạ thấp giọng cầu xin một người, vậy mà nàng lại khinh thường hắn. Vì sao hắn lại đi thích một nữ tử như vậy cơ chứ?

Bước chân Tuyết Ninh khẽ dừng lại một chút, ngay sau đó nàng vẫn kiên quyết rời đi. Quý Đạo Tử và Truy Phong thấy Tuyết Ninh bước ra ngoài, vội vàng nghênh đón, Tuyết Ninh không nhìn về phía bọn họ, tiếp tục bước về phía trước.

Giống như cái gì cũng không có nhìn thấy, tựa như người mất hồn...

Quý Đạo tử nghe thấy tiếng quát đầy giận dữ của Lãnh Nguyệt Hàn, hắn vội vàng chạy vào trong, gấp gấp nói: "Không được, không được, ngài không thể tức giận, không thể sử dụng nội lực" Hắn còn chưa nói xong, Lãnh Nguyệt Hàn đã tung một chưởng, chưởng phong mạnh mẽ khiến thảo được trên kệ rơi đầy trên trên mặt đất.

Quý Đạo tử muốn can cũng không can được, khi Lôi Kinh cùng Lăng Thiên tới nơi chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hàn phun ra một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Hai người kịp thời đỡ lấy Lãnh Nguyệt Hàn, vẻ mặt mặt cả ba đều hết hoảng, ngay lập tức đem Lãnh Nguyệt Hàn quay trở lại phòng.

Tuyết Ninh ở trong sân đi tới đi lui, Truy Phong đi phía sau nàng, thấy Tuyết Ninh cứ đi lại như người mất hồn như vậy, hắn cảm thấy lo lắng cho nàng.

Tựa như lấy hết dũng khí, Truy Phong bước nhanh đuổi theo Tuyết Ninh, ân cần nói: "Cô nương, có phải cái tên họ Lãnh kia khi dễ người hay không? Thuộc hạ sẽ thay người đi dạy dỗ hắn"

Tuyết Ninh thấy Truy Phong quan tâm mình như vậy, trong lòng tràn đầy cảm động, nàng nở nụ cười với hắn, nói: "Không có ai khi dễ ta cả" Truy Phong ngây ngốc nhìn Khương Tuyết Ninh, không hiểu vì sao hắn lại hôn bay phách lạc khi nhìn thấy nàng nở nụ cười với mình, dù chỉ trong chốc lát, nhưng hắn vẫn cảm thấy nụ cười của nàng xán lạn đến vậy.

Truy Phong gãi đầu, không hiểu nhìn Tuyết Ninh, Tuyết Ninh tươi cười như hoa nhìn Truy Phong nói: "Truy Phong, dạy ta võ công đi, ta muốn học."

Truy Phong cảm thấy mơ hồ, trong mắt hắn giờ đây chỉ còn lại nụ cười tuyệt mỹ của Tuyết Ninh mà thôi, mặc kệ nàng nói gì hắn cũng sẽ đồng ý với nàng "Được"

Tuyết Ninh vỗ vỗ vai hắn, nói lời cảm ơn, sau đó nàng quay trở về phòng. Lúc này Truy Phong mới lấy lại tinh thần, hắn nhớ tới mới vừa rồi bản thân đã đồng ý với Tuyết Ninh điều gì, mặt mày khổ não nhìn về phía phòng nàng, tự nhủ: "Dạy cô nương học võ" Hắn cảm thấy thật đau đầu, chủ nhân cũng không có nói đến việc muốn hắn dạy võ công cho cô nương a.

Không sai, Truy Phong chính là người Dạ Mị an bài ở bên cạnh bảo vệ Tuyết Ninh, kể từ ngày Dạ Mị cải trang đến tìm gặp Tuyết Ninh, biết nàng đang ở Dung Thành. Mặc dù hắn biết Tuyết Ninh rất thông minh, nhưng Dạ Mị vẫn không thể nào yên tâm. Dù sao đây cũng là chỗ phong hoa tuyết nguyệt, sẽ có rất nhiều phiền toái tìm đến. Hiện tại hắn phải quay trở lại Kinh Thành một chuyến, không thể nào ở bên cạnh Tuyết Ninh. Vì vậy hắn liền phái Truy Phong cải trang, đi theo Tuyết Ninh, ở bên cạnh bảo vệ nàng.

Sau khi Tắc Bắc rời khỏi hoàng cung, liền đi thẳng đến Âm Hương Các – kỹ viện lớn nhất ở Kinh Thành, thần không biết quỷ không hay tiến vào phòng của Giang Nam.

Giang Nam mở cửa phòng, cảm thấy bên trong có người, khẽ nói: "Người nào" Tắc Bắc cười nói "Là ta" nói xong liền từ giữa nhà đi ra.

Giang Nam cười chạy tới ôm Tắc Bắc, vui mừng nói: "Tỷ tỷ, sao người lại tới đây" về mặt Tắc Bắc thương yêu vỗ vỗ vào lưng nàng: "Ta mới vừa trở về hôm nay, định tới thăm người một chút, sáng sớm ngày mai ta sẽ rời khỏi đây"

Giang Nam không vui nói: "Vội vã như vậy, người tới Kinh Thành vì chuyện gì?" Nói đoạn kéo Tắc Bắc ngồi xuống giường, Tắc Bắc thở dài một cái, không nói gì, Giang Nam suy đoán nói: "Có phải hay không, Âm Hương Các ở Dung Thành buôn bán không tốt?" Tắc Bắc lắc đầu, đứng dậy đi tới bên cửa sổ.

"Giang Nam, ta gặp hoàng hậu nương nương rồi, lần này ta hồi kinh chính là muốn bẩm báo với hoàng thượng chuyện này " Tắc Bắc khó nén nỗi vui sướng nói.

Giang Nam khẽ cắn môi đỏ mọng, kinh ngạc nói: "Người nói sao, Khương Tuyết Ninh kia không có chết, hiện tại nàng ta đang ở Dung Thành" Tắc Bắc gật gật đầu nói: "Ừ, trước khi ta tới, hoàng thượng đã đi Dung Thành rồi, chắc hẳn hiện tại ngài đã gặp hoàng hậu nương nương rồi."

Giang Nam vẫn ngồi trên giường không nói câu nào, Tắc Bắc không hiểu hỏi: "Tại sao người lại không vui" Giang Nam nước mắt nhìn Tắc Bắc nói: "Tỷ tỷ, tại sao ta lại không thể thích chủ nhân, từ nhỏ chúng ta đã đi theo ngài, chẳng lẽ ta có tình cảm với ngài là điều không phải là sao?"

Tắc Bắc thở dài: "Giang Nam, sao người cứ cố chấp như vậy, vẫn ôm lấy ảo tưởng về chủ nhân, người phải biết giữa chúng ta cùng chủ nhân chỉ có thể là quan hệ chủ tớ mà thôi"

Giang Nam khóc nói: "Tỷ tỷ, ta không cam lòng, từ lần đầu tiên ta nhìn thấy ngài, ta đã thích ngài rồi. Nhiều năm trôi qua như vậy, ta vì ngài mà không ngần ngại xông vào nơi nước sôi lửa bỏng, nhìn bên người ngài có biết bao nữ nhân vây quanh, tỷ có biết ta đau lòng thế nào không? Mỗi một lần ngài giao nhiệm vụ cho ta, mặc kệ phải trả giá ra sao, ta đều sẽ hoàn thành, ta chỉ muốn ngài chú ý tới ta một chút thôi"

Tắc Bắc đi tới bên giường, đem Giang Nam ôm vào trong lòng, đau lòng nói: "Nha đầu ngốc, tỷ tỷ biết nỗi khổ của người, nhưng nếu như cái tăng quan hệ này vạch ra rồi, chủ nhân nhất định sẽ giết chết muội, so với tỷ người biết rõ ngài là người vô tình như thế nào rồi"

Không ngờ Giang Nam lại đẩy Tắc Bắc ra, bước lên phía trước, quỳ xuống cầu xin: "Tỷ tỷ, tỷ để ta đến Dung Thành thay tỷ đi, coi như là Giang Nam van tỷ, tỷ giúp ta hoàn thành nguyện vọng này đi, nếu thật sự phải chết trong tay ngài, ta cam tâm tình nguyện"

Tắc Bắc hoảng hốt vội nói: "Giang Nam, người đang làm cái gì vậy, mau đứng dậy đi" nàng muốn đỡ Giang Nam dậy, nhưng Giang Nam vẫn quật cường nói: "Nếu tỷ tỷ không đồng ý, ta sẽ không đứng dậy" Nói rồi làm bộ đáng thương nhìn Tắc Bắc: "Tỷ tỷ, tỷ sẽ để ta đi đúng không? Dù là tỷ muốn cho ta chết tâm cũng tốt. Tỷ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không kích động, cũng sẽ không làm Khương Tuyết Ninh tổn thương "

Tắc Bắc biết rõ tính tình của Giang Nam, nếu như không để nàng đi, thì nàng sẽ len lén chạy đi, nhất định khiến chủ nhân mất hứng, hậu quả khôn lường, Tắc Bắc thở dài, không thể làm gì khác hơn nói: "Được rồi, tỷ đồng ý với muội"

Giang Nam vui mừng ôm chầm lấy Tắc Bắc, vừa khóc vừa cười, Tắc Bắc không thể làm gì khác hơn ngoài than thở, nàng dặn dò Giang Nam không được lỗ mãng, không cho phép nàng làm tổn thương hoàng hậu nương nương, nhưng Tắc Bắc lại không nhìn thấy trong mắt Giang Nam chột lóe lên tia ác độc.

Quý đạo tử nghiêm túc xem mạch tượng của Lãnh Nguyệt Hàn, Lôi Kinh và Lăng Thiên sốt ruột chờ đợi kết quả. Sắc mặt Lãnh Nguyệt Hàn trắng bệch nằm ở trên giường, rất lâu sau, Quý Đạo Tử thở dài, bất đắc dĩ nói: "Hi vọng vô thường, nếu có một ngày ngài ấy không khống chế nổi cảm xúc của bản thân, thì ta khó mà cứu vãn nổi"

Lăng Thiên vội vàng hỏi: "Sao rồi, chủ nhân không sao chứ?" Quý Đạo Tử nhìn Lăng Thiên, tức giận nói: "Người hỏi ta ta biết hỏi ai đây?" Lôi Kinh nổi giận, hắn túm lấy cổ áo Quý đạo tử, nhìn lão chăm chăm. Trong lòng Quý Đạo Tử không khỏi kêu lên, sao cuộc đời của lão lại bất hạnh như vậy, chủ nhân của lão lại có một vị bằng hữu bạo lực vậy a.

Quý Đạo Tử lấp ba lấp bấp cảnh cáo: "Ta nói cho người biết, nếu người dám động thủ với ta, sẽ không có ai có thể cứu được chủ nhân đâu"

Lôi Kinh lạnh lùng nói: "Nói!!! Ruột cuộc tình hình của chủ nhân ra sao?" Quý Đạo Tử thở dài một cái: "Lão già ta thật sự không biết nên làm thế nào, những năm gần đây, chủ nhân chỉ tức giận với những chuyện có dính líu đến Thái hậu, nhưng ngài luôn biết cách kiềm chế cảm xúc của bản thân. Hiện tại khi đối mặt với nương nương, chủ nhân lại không thể khống chế được, loại chuyện này đã xảy ra nhiều lần rồi"

Lôi Kinh gật đầu, hần nhớ tới lần trước ở bãi săn, bởi vì muốn cứu hoàng hậu nương nương mà chủ nhân mới hôn mê mấy ngày.

"Nguyệt duyên, nguyệt duyên a, chẳng lẽ tình yêu là vậy sao? Nếu như vậy chủ nhân sẽ tiếp tục chịu tổn thương thôi, cứ tiếp tục như vậy, cho dù hoàng hậu nương nương đồng ý cứu ngài e rằng không kịp rồi."

"Người có ý gì, tình hình chủ nhân rất nghiêm trọng sao, ta đi tìm hoàng hậu nương nương, cầu xin nàng cứu ngài!" Lăng Thiên nói xong liền chạy ra khỏi phòng.

Quý Đạo Tử lạnh lùng quát: "Quay lại mau" Nhất thời bước chân Lăng Thiên ngừng lại, đây là mình lần đầu tiên hần thấy Quý Đạo Tử tức giận, dùng giọng điệu như thế nói chuyện với hần.

Lăng Thiên không hiểu nhìn Quý Đạo Tử, Quý Đạo Tử nói: "Chỉ sợ cho dù hoàng hậu nương nương nguyện ý, chủ nhân cũng không nguyện ý, chỉ cần chủ nhân không có chấp đây đưa cùng hoàng hậu nương nương nữa, nếu ngài có thể khống chế tốt cảm xúc của mình, vậy là tốt rồi"

"Nếu vì yêu hoàng hậu nương nương, mà tính mạng chủ nhân ngàn cân treo sợi tóc, đến lúc đó không chỉ ta mà cả Âm các sẽ không tiếc bất cứ giá nào trừ bỏ nàng". Người mà hần nói không ai khác chính là Khương Tuyết Ninh. Một trong hai người không một ai lên tiếng, nhưng lại một mực cam chịu trong lòng, không ai có thể quan trọng hơn Lãnh Nguyệt Hân trong lòng bọn hần.

Quý Đạo Tử nói: "Tốt lắm, mới vừa rồi ta đã cho chủ nhân uống thuốc, nửa canh giờ đã qua, hiện tại hai người các người cần vận công giúp chủ nhân kiềm chế độc đang chạy toán loạn trong cơ thể đi. Ta đi sắc thuốc, nếu như tình hình khả quan ngày mai có thể ngài sẽ tỉnh lại" Lôi Kinh và Lăng Thiên gật đầu, Quý Đạo Tử đỡ Lãnh Nguyệt Hân dậy, giao cho hai người.

Lão thờ dài một cái, sau đó đi ra khỏi phòng của Lãnh Nguyệt Hân. Tình yêu a, có thể cứu được tính mạng một người, nhưng cũng có thể giết chết tính mạng của chính người đó. Chính lão thật không hiểu, nha đầu ngốc Khương Tuyết Ninh kia rốt cuộc muốn làm gì, lão đã sống hơn nửa đời người, hạng người gì cũng đã từng thấy qua, nhưng nữ tử như Khương Tuyết Ninh thật sự chính là lần đầu tiên lão thấy.

Thượng Quan từng nói với lão mẫu của hoàng hậu nương nương có thể áp chế Huyết Chú trong cơ thể chủ nhân, nhưng một trận hỏa hoạn xảy ra khiến hoàng hậu nương nương chết cháy rồi. Quý Đạo Tử tin tưởng trời không tuyệt đường người, lão khổ tâm tìm kiếm, chỉ vì độc được trong sách nói trên đời có loại máu có thể giúp chủ nhân giải độc. Lão thật vất vả mới tìm được một cô nương có loại máu phù hợp ở Dung Thành, lại không ngờ đó chính là hoàng hậu nương nương.

"Ài" Quý Đạo Tử thờ dài một hơi. Một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, có lúc lãnh nhược băng sương, có lúc dịu dàng như nước, chẳng những sắc nghệ song toàn, lại còn thông tuệ hơn người. Cũng khó trách chủ nhân lại thích nàng. Quý Đạo Tử nghĩ, đổi lại là bất kỳ nam nhân nào, cũng đều sẽ si mê nàng như thế thôi.

Chỉ tiếc, chàng có tình còn thiếp vô tình, nhất định sẽ xảy ra một hồi bi kịch. Tại sao Huyết Chú chỉ độc lại phát tác mạnh mẽ như vậy, theo lý thuyết mà nói sẽ không như thế. Trước kia mỗi lần chủ nhân nổi giận, trong lòng chỉ đau đớn, không lâu sau sẽ khỏi, vì sao hiện tại lại hôn mê bất tỉnh.

Quý Đạo Tử thật không hiểu, chẳng lẽ nếu nói người hữu duyên, mệnh trung chủ định, nếu yêu nhau, liền có thể cứu chủ nhân, nếu như không yêu tính mạng chủ nhân thật khó giữ. Quá nhiều điều khiến hần không hiểu, quá nhiều thứ không thể tưởng tượng nổi, hiện tại mọi việc đều ngoài tầm kiểm soát của lão. Huyết Chú chỉ độc đã ở trong cơ thể chủ nhân mười tám năm rồi, sẽ biến đổi ra sao, không phải người thường có thể dự liệu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Khiêu khích

Edit: Trang Chấy

Lúc Tuyết Ninh gặp lại Lãnh Nguyệt Hân đã là ba ngày sau, gặp lại lúc Lãnh Nguyệt Hân đang ôm Lam Tinh ngồi trong Nguyệt Lạc Các uống rượu. Lam Tinh ngồi ở trên đùi Lãnh Nguyệt Hân, từng chén từng chén rót rượu cho Lãnh Nguyệt Hân, Tuyết Ninh đứng ở cửa, nhất thời không phản ứng kịp, không biết tại sao quan hệ của bọn họ lại tốt như vậy.

Chỉ nghe Lam Tinh bung ly rượu lên cười duyên nói: "Từ lượng của Lãnh công tử thật cao, nào, Lam Tinh mời ngài một chén", vừa nói vừa cười khanh khách dán lên người Lãnh Nguyệt Hân, Lãnh Nguyệt Hân chẳng những không đẩy Lam Tinh ra mà còn cười uống hết ly rượu Lam Tinh đưa tới, lúc này Lãnh Nguyệt Hân không hề giống trước kia, đáng vẻ thoải mái tự nhiên không kiềm chế như vậy là lần đầu Tuyết Ninh nhìn thấy, hai tay hần ôm lấy Lam Tinh, hai tay còn không quy củ sờ loạn trên người nàng ta.

Trong lòng Tuyết Ninh giận dữ, sao Lam Tinh có thể ở trước mặt mọi người chẳng biết xấu hổ như thế, cùng nam tử câu câu đáp đáp, nàng cất bước đi vào Mi Thực tiên, còn chưa kịp mở miệng lại nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hân đột nhiên chế trụ đầu Lam Tinh, hôn lên môi Lam Tinh, đem toàn bộ rượu vừa mới uống chuyển vào trong miệng Lam Tinh, đem tới âm thanh trầm trồ của mọi người.

Lam Tinh vẻ mặt then thùng vui vào trong ngực Lãnh Nguyệt Hân, trên mặt tràn đầy sắc đỏ nhìn Lãnh Nguyệt Hân, Lãnh Nguyệt Hân phóng túng không

kiềm chế được cười lên, dùng một ngón tay nâng cằm của Lam Tĩnh lên, cười nhìn nàng ta.

Tuyết Ninh chỉ cảm thấy nụ cười kia thật chói mắt, Lam Tĩnh còn chưa kịp phản ứng, cổ tay đã bị Tuyết Ninh cầm lấy, bị Tuyết Ninh dùng lực một cái quăng xuống đất, Lam Tĩnh giờ mới phản ứng kịp, nhìn thấy là Tuyết Ninh, chỉ có thể cắn môi, giận dữ nhìn nàng.

Tuyết Ninh lạnh lùng nói: "Lam Tĩnh, ngươi đã quên quy củ của Nguyệt Lạc các?" Lam Tĩnh tức giận nói: "Ta...", lời nói còn chưa kịp ra khỏi miệng liền nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Lãnh Nguyệt Hàn, Lam Tĩnh ỳm khuất nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, cắn môi không nói.

Tuyết Ninh đột nhiên xoay người nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, nở một nụ cười khê: "Lãnh công tử, Nguyệt Lạc các của ta cũng không phải là chốn yên hoa, nếu như ngài thích ở trước mặt mọi người tán tỉnh cô nương vậy thì chọn chỗ khác đi." Thanh âm lãnh nhược bằng sương (lạnh lùng, lạnh nhạt), nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì lại mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Lãnh Nguyệt Hàn phóng túng không kiềm chế cười lên, đầu gác lên cánh tay đang đặt trên bàn, liếc mắt nhìn Khương Tuyết Ninh, không hề nói gì, nâng chén uống nốt rượu trong ly, đứng lên, muốn đi tới chỗ Tuyết Ninh.

Tuyết Ninh theo bản năng cau mày, muốn né tránh Lãnh Nguyệt Hàn. Lãnh Nguyệt Hàn khẽ cười một tiếng, nhìn Tuyết Ninh, gần từng chữ: "Muốn ở nơi nào, là tự do của ta, hướng chi..." Lãnh Nguyệt Hàn khinh thường liếc mắt nhìn Khương Tuyết Ninh, lại nhìn Lam Tĩnh đang té ngã một bên.

Nhếch môi cười một tiếng, trực tiếp đi về phía Lam Tĩnh, mặt dịu dàng đỡ Lam Tĩnh dậy, ôm vào trong ngực, nhìn Tuyết Ninh, mặt khiêu khích tiếp tục nói: "Huống chi... bốn công tử sắp cưới Lam Tĩnh cô nương làm vợ, ôm ấp như vậy thì có là cái gì?" Nói xong cười nhìn Tuyết Ninh, giống như nhìn một người không có chút quan hệ gì.

Tuyết Ninh không có phản ứng, chẳng qua chỉ bình tĩnh nói: "Nếu như Lãnh công tử thật sự thích Lam Tĩnh, vậy được, lập tức đem Lam Tĩnh về nhà đi, ta cùng Lam Tĩnh giống như tỷ muội, nhất định sẽ cho nàng một hôn lễ long trọng." Nói xong nhìn Lam Tĩnh một cái, chỉ thấy Lam Tĩnh chột dạ trốn tránh ánh mắt của Tuyết Ninh.

Tuyết Ninh cười khê, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Nếu như Lãnh công tử thật sự thích Lam Tĩnh thì sao lại ở trước mặt mọi người làm vậy với Lam Tĩnh, thử hỏi trong thiên hạ này có người nam tử nào lại đem thể tử của mình làm nhục trước mặt mọi người?" Lời này vừa là nói cho Lãnh Nguyệt Hàn nghe đồng thời cũng đang thức tỉnh Lam Tĩnh.

Lãnh Nguyệt Hàn cất giọng hỏi: "Làm nhục...?" Nói xong nâng cằm của Lam Tĩnh, mặt vui vẻ vô hại hỏi: "Ngươi cảm thấy như vậy là làm nhục người sao?", mặc dù cười nhưng ánh mắt lạnh như băng đủ để làm cho mọi người sợ hãi.

Chỉ nghe Lam Tĩnh cười nhẹ nhàng nói: "Thiếp thân không cảm thấy đây là làm nhục, có thể được Lãnh công tử nhìn trúng là phúc khí, chẳng lẽ tỷ tỷ đang ghen tị?" Nói xong then thùng tựa vào trong ngực Lãnh Nguyệt Hàn, khiêu khích nhìn Tuyết Ninh.

Tuyết Ninh cười khê, lắc đầu một cái, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng cãi nhau, thật là ầm ĩ, Hồng Di vội vàng chạy vào, hoảng hoảng trương trương (hoảng hốt và khẩn trương) nói: "Cô nương, không tốt rồi, Lưu ác bá đó lại dẫn người đến gây rối."

Tuyết Ninh nhướng mày, trong lòng nghĩ: "Lưu ác bá này, sao còn chưa từ bỏ ý định?" Tuyết Ninh hỏi: "Truy Phong có thể trở lại không?" Hồng Di lắc đầu một cái không nhìn được ai oán nói: "Người nói tên Truy Phong này, bình thường luôn đi theo người, hiện tại cần hắn thì không biết hắn lại chạy đi nơi nào." Khi đang nói chuyện thì Lưu Uyên Bác mang theo một đám người vào đại sảnh.

Tuyết Ninh nghe thấy tiếng liền đi ra ngoài, giọng nói Lưu Uyên Bác mang theo khiêu khích nói: "Nguyệt Lạc cô nương, đã lâu không gặp, ngày đó các người phé một cánh tay của ta, thương tích đến nay còn chưa khỏi, món nợ này cũng nên tính toán rồi." Tuyết Ninh cười khê nhìn Lưu Uyên Bác trên tay vẫn bó thạch cao.

Nàng bình tĩnh mở miệng: "Chẳng lẽ là Lưu công tử muốn đem cánh tay còn lại phé nốt? Ha ha... Nguyệt Lạc rất vui lòng làm thay." Cho dù mang theo khăn che mặt, mọi người vẫn có thể cảm nhận được hơi thở bén nhọn khiến người của nàng.

Lưu Uyên Bác nghĩ hắn đường đường là một đại nam nhân thế nhưng lại đi sợ một cô nương yếu đuối. Lưu Uyên Bác hít một hơi thật sâu, lấy thêm can đảm nói: "Đừng có ở đây mà hù dọa người, người cũng đã biết bản thiếu gia ta là ai, cả Dung Thành này đều do cha ta định đoạt. Hôm nay ta tới đây, chính là vì mối thù lần trước." Nói xong vẻ mặt khiêu khích nhìn Tuyết Ninh, Lãnh Nguyệt Hàn chỉ chăm chú để ý đến thức ăn ngon đặt ở trên bàn, cũng không có ý định đi ra ngoài.

Lưu Uyên Bác đi tới bên cạnh Tuyết Ninh, tiếp tục nói: "Dĩ nhiên Bản công tử cũng không phải là không thông tình đạt lý, nếu như Nguyệt Lạc cô nương chịu gả cho ta làm thiếp, Nguyệt Lạc các tự sẽ được che chở. Còn nếu Nguyệt Lạc cô nương không đồng ý, vậy cũng đừng trách Bản công tử không thương hương tiếc ngọc." Ánh mắt chăm chú nhìn Nguyệt Lạc, còn không biết tốt xấu gì sờ mặt Tuyết Ninh.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Chao ôi", kèm theo đó là tiếng xương gãy, một cái cánh tay khác của Lưu Uyên Bác lại bị phé bỏ, một lần nữa hắn bị vứt trên mặt đất. Hắn kêu la thảm thiết, Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng đứng ở bên cạnh Tuyết Ninh nhìn Lưu Uyên Bác đang nằm trên mặt đất.

"Loại người như ngươi mà cũng muốn đụng vào người nàng sao? Thật không biết tự lượng sức mình." Lưu Uyên Bác chỉ vào Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Lại là ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? Lần trước chính là ngươi phé đi cánh tay bản thiếu gia, hiện tại ngươi lại... người... người chờ đó cho ta, người tới, tiếp tục đập Nguyệt Lạc các cho bản thiếu gia" rồi chỉ vào Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Đưa tên tiểu tử thối này giải vào đại lao." Tiếng nói vừa dứt, một đám thị vệ bước vào, đập đồ trong Nguyệt Lạc các.

Tuyết Ninh liếc mắt nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, hắn lại gây ra chuyện lớn rồi, thật không biết là hắn đang giúp nàng hay hại nàng đây? Tuyết Ninh lạnh lùng

nói: "Hong Hoàng Lam Lục, dẫn chúng tỳ muội bảo vệ Nguyệt Lạc các" Vừa dứt lời, liền một cước đá văng một tên thị vệ ra xa, dẫn ba tỳ muội khác đánh nhau với thị vệ của Lư Uyên Bác, chỉ có Lam Tinh đứng ở một bên không có nhúng tay.

Lãnh Nguyệt Hân hít mắt nhìn Tuyết Ninh, nàng như vậy khiến hân cảm thấy xa lạ, hân chưa bao giờ nghĩ tới nàng lại biết võ công. Cho đến giờ, chẳng qua hân chỉ cảm thấy nàng so với nữ tử khác sức lực lớn hơn một chút, không nghĩ tới nàng lại biết võ công.

Công phu của Tuyết Ninh nhiều chiêu ngoan tuyệt, hơn nữa chiêu thức lại kỳ quái, căn bản không nhìn ra đây là chiêu thức của bang phái nào. Người ít không đánh lại được số đông, Tuyết Ninh đang ở thế hạ phong, Hồng Thường bị bắt, khiến Tuyết Ninh phân tâm. Lư Uyên Bác bị trúng một quyền, hân sai người kẻ đao lên cô Hồng Thường, uy hiếp nói: "Nếu Nguyệt Lạc cô nương không dừng tay, đừng trách bản thiếu gia không khách khí nữa"

Tuyết Ninh thấy Hồng Thường bị bắt, bắt đắc dĩ đành phải dừng tay lại. Lạnh lùng nhìn Lư Uyên Bác nói: "Lư Uyên Bác, mau thả Hồng Thường ra" Âm thanh lạnh lẽo đến kinh người.

Lư Uyên Bác cố nén đau đớn, nói: "Tốt, chỉ cần Nguyệt Lạc cô nương đồng ý cùng ta trở về làm tiểu thiếp, Bản công tử liền thả nàng".

"Tốt" Tuyết Ninh không chút do dự đồng ý, trong khoảnh khắc đó Hồng Thường thiếu chút nữa đã khóc thét lên, nếu như nói ban đầu nàng đi theo Tuyết Ninh chỉ vì muốn sinh tồn, như vậy giờ khắc này, thật lòng nàng đã xem Tuyết Ninh là tỳ tỳ của mình.

Hồng Thường vội vã nói: "Tỷ tỷ, không thể...." Tuyết Ninh cười khế, đi về phía Lư Uyên Bác.

"Chậm đã" Lãnh Nguyệt Hân đột nhiên lên tiếng nói.

Lư Uyên Bác nhìn Lãnh Nguyệt Hân đầy khiêu khích: "Tiểu tử nguoi, nguoi định làm gì, ta sẽ sai người đánh chết nguoi" Lãnh Nguyệt Hân cười, lạnh lùng nói: "Ta với nguoi trở về, nguoi thả nàng đi"

Lư Uyên Bác khinh thường nói: "Nguoi xem bản đại gia là nguoi ngu sao? Vứt một đại mỹ nhân như hoa như ngọc sang một bên, dẫn nguoi về nhà, nguoi có bị bệnh không?" Hân vừa dứt lời những người xung quanh cười ầm lên.

Lãnh Nguyệt Hân quát: "Đồ khốn kiếp" Vừa dứt lời xoay liền người một cái, tay đã bóp chặt cổ Lư Uyên Bác, lạnh lùng nói: "Ta sẽ dẫn nguoi trở về gặp cha nguoi, để cho hân xem một chút, mình đã dạy ra loại nguoi căn bản như thế nào" Lãnh Nguyệt Hân cứ bóp cổ Lư Uyên Bác như vậy, từng bước từng bước một đi ra ngoài. Một đám thị vệ đi theo, nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ,

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hân đang đem Lư Uyên Bác đi về phía huyện nha, nàng thờ dãi quay sang dặn dò Hồng Thường: "Nguoi đi theo sau họ".

Đám người tản đi, cũng không có ai chú ý tới trong đám người có một bóng dáng màu đỏ nhanh chóng rời đi

Trong đại lao tại Huyện nha, Lãnh Nguyệt Hân đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần, chợt giọng nói của Lôi Kinh và Lăng Thiên vang lên: "Chủ nhân, nguoi không sao chứ?" Giọng nói vội vàng, tràn đầy lo lắng.

Lãnh Nguyệt Hân lười biếng mở mắt trả lời: "Quay lại rồi sao, mọi chuyện giải quyết sao rồi"

Lôi Kinh hết sức cung kính nói: "Bẩm chủ nhân đã giải quyết xong xuôi" Lãnh Nguyệt Hân vừa lòng nói: "Tra ra được là ai làm?"

Lôi Kinh quỳ xuống, nói: "Thuộc hạ vô năng"

Lãnh Nguyệt Hân hừ một tiếng, không nói gì. Linh thủy cung mới vừa đồng ý hợp tác cùng Âm các, liền bị diệt môn, sợ rằng sự việc không có đơn giản như vậy.

Lăng Thiên hỏi: "Chủ nhân, sao ngài lại ở nơi này"

Lãnh Nguyệt Hân hừ lạnh nói: "Chờ Lư Thạch Hồng" Lư Thạch Hồng chính là Huyện lệnh của Dung Thành, làm quan thanh liêm, vẫn luôn là một trong những người ủng hộ Lãnh Nguyệt Hân chấp chính.

Không thể nghĩ đến hân lại sinh ra một tên nghịch tử như Lư Uyên Bác, hân tự nguyện tới đại lao, chính là muốn dò xét đến cùng, phải dạy dỗ Lư Uyên Bác một trận.

Vừa bước vào cửa chính huyện nha, Lãnh Nguyệt Hân liền trúng phải mai phục, thủ đoạn hạ lưu, bọn hân dùng Mê hương phản đối với Lãnh Nguyệt Hân sớm đã vô ích. Lãnh Nguyệt Hân cố ý té xỉu, bị đưa tới đại lao, chính là muốn xem đến cùng Lư Uyên Bác định làm gì. Không giải quyết triệt để chuyện này, sợ rằng sẽ có những chuyện tương tự xảy ra. Hân không thể dùng nội lực, đành phải chờ Lăng Thiên và Lôi Kinh đến mới có thể đi tìm Lư Thạch Hồng.

Hồng Thường vội vã quay trở lại nói: "Lãnh công tử đi vào cửa chính huyện nha đến giờ chưa có trở ra" Đến khi trời tối cũng không thấy bóng dáng Lãnh Nguyệt Hân đâu, Tuyết Ninh ngồi không yên, liền đứng dậy một thân một mình đi tới huyện nha.

PS: Nữ tử áo đỏ thần bí đó rốt cuộc là ai. Đến cùng Tuyết Ninh lại sẽ gặp phải chuyện gì. Tại sao đột nhiên Lãnh Nguyệt Hân lại thích Lam Tinh. Các bạn, xin tiếp tục chú ý đón đọc!!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Muốn thì bứt dây động rừng

Tuyết Ninh ra khỏi Nguyệt Lạc Các rồi vội vàng đến huyện nha, mình biết không nên lỗ mắng như vậy, nhưng lại không làm gì được với Lãnh Nguyệt Hân, không quan tâm nữa

Bóng đêm u ám, Tuyết Ninh cảm nhận được, có người đang theo dõi mình, khẽ cong môi cười, bước chân nhanh hơn, quẹo vào ngõ tắt, vốn tưởng rằng có thể thành công vứt bỏ người đang theo dõi mình, nhưng thật không ngờ, mình lại bị người phía sau điểm huyết đạo, không thể động đậy, Tuyết Ninh âm thầm thở dài, mình làm sao có thể quên, ở đây còn có công phu điểm huyết này chứ.

Tuyết Ninh vẫn như cũ không một chút hoang mang, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Các hạ là người phương nào" một Hồng Ảnh hiện lên, chỉ thấy một nữ tử áo đỏ thắm sắc Thúy Yên, váy đỏ, thân màu đỏ lụa mỏng, bờ vai như được gọt thành thất lưng thon thon, da nõn nà, phong cách yêu mị, tuy mỉm cười nhìn mình, giữa trán lộ sắc khí, người này theo mình từ kinh thành đến Giang Nam. Ninh Ninh đi vào nhanh.

Tuyết Ninh âm thầm nhủ mảy nhớ kí ức, mình chưa từng gặp qua nữ tử này, không biết đối phương sao lại nhìn mình như vậy, chỉ thấy nữ tử áo đỏ khẽ nói "Hoàng hậu nương nương đã lâu không gặp" âm thanh tràn đầy thù hận, Tuyết Ninh khó hiểu nhìn Giang Nam nói: "Cô nương, chúng ta quen biết nhau sao" âm thanh tràn ngập nghi hoặc

Giang Nam nhẹ cười "Hô hô...nương nương trí nhớ người thật kém, không nhớ rõ Giang Nam là ai sao" Tuyết Ninh thấp giọng lặp lại nói: "Giang Nam, người là Giang Nam" ha ha... Lãnh Nguyệt Hân thật hao tâm tổn huyết, đem hai nữ nhân xinh đẹp như thế, vậy mà bỏ được đưa làm nha hoàn cho ta.

Giang Nam sâu xa hỏi: "Nương nương đang nghĩ lại" Tuyết Ninh cười nói "Giang Nam đã lâu không gặp, không biết người có ý gì" Giang Nam cười nói "Ta nói ta muốn giết người, người có sợ hay không" âm thanh tràn đầy châm chọc.

Tuyết Ninh không hoảng sợ, chỉ bình tĩnh nói: "Vì sao" Giang Nam từng bước từng bước một đi tới Tuyết Ninh, đột nhiên bóp chặt cổ Tuyết Ninh "Người không phải cực kì thông minh sao, không phải cái gì người cũng hiểu biết sao, đại hòa thiêu đốt người không chết, điểm ấy người thật sự không biết" Trong giọng nói tràn ngập không cam lòng.

Tuyết Ninh không phản bác, chỉ khẽ cười nói: "Người hận ta, vì Lãnh Nguyệt Hân" Giang Nam trừng mắt nhìn Tuyết Ninh, bóp chặt cổ Tuyết Ninh, vẫn chưa dùng lực, Tuyết Ninh tiếp tục nói: "Bởi vì người thích hân" đây không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Giang Nam cười điên cuồng, buông lỏng tay bóp cổ Tuyết Ninh, cười nói: "Đúng, ta thích hân" nói xong nhìn Tuyết Ninh nói: "Nhưng hân thích người" âm thanh tràn đầy mất mát, làm cho người ta nghe xong cảm thấy đau lòng.

Tuyết Ninh thở dài tình yêu a, hại biết bao nhiêu người đau khổ, Tuyết Ninh an ủi nói: "Giang Nam cần gì vì một người nam nhân không thích mình mà hao tổn tinh thần như vậy" Giang Nam quay đầu quát lớn: "Ngậm miệng, Khương Tuyết Ninh, người ở trong này nói mát, không cần người phán xét tình yêu của ta, lo nghĩ cho bản thân của người đi, người vội vàng nhìn chủ tử, tốt a, bản cô nương mượn người đi đôi chủ tử"

Vừa dứt lời, chỉ thấy Hồng Ảnh xuất hiện, Giang Nam nắm cầm Tuyết Ninh, đột nhiên che mặt Tuyết Ninh, đem viên thuốc nhét vào miệng Tuyết Ninh, Tuyết Ninh bất đắc dĩ không động được, chỉ mặc cho Giang Nam sắp xếp, khuôn mặt Giang Nam hiện lên ý cười, đột nhiên giơ tay, đánh Tuyết Ninh bất tỉnh, khiêng Tuyết Ninh đi, dần dần biến mất trong màn đêm

Lưu phi

Bên trong phòng, truyền đến âm thanh tức giận "Người chơi đùa không tốt, phụ thân đã nói với người rồi, đừng ở bên ngoài gây chuyện, bây giờ bị chê giễu, vì một người nữ tử, sẽ bị dân chúng trong thành khiển trách" Lưu Thạch Hồng ở phòng khách nói, nhìn Lưu Uyên Bác quỳ trên mặt đất, mắng chỉ vì muốn con tốt hơn.

Lưu Uyên Bác bị thương ở tay khóc nói: "Phụ thân, người xem, hai tay của con đều bị người ta phế bỏ, người nói xem làm sao con có thể nuốt trôi con giận này" nói xem cố ý đem vết thương ở tay ra đưa đến trước mặt Lưu Thạch Hồng

Lưu Thạch Hồng hừ lạnh nói: "Phụ thân sẽ không dễ dàng để cho danh tiếng của con bị phá hủy, con nói con bởi vì nữ nhân nên đến nông nỗi này, ta không tin, nữ nhân đều cùng một loại, có thể hấp dẫn như vậy, không phải là một nữ nhân thôi, muốn ít hoặc nhiều không có sao, đáng giá để chém giết như thế này"

Lưu Uyên Bác giải thích: "Phụ thân, không giống nhau, người không biết, Nguyệt Lạc cô nương rất xinh đẹp, từ lúc con vừa gặp nàng thì đã yêu nàng đến chết đi sống lại mất rồi"

Lưu Thạch Hồng ném ly trà, quát lớn: "Đủ rồi, trước mặt ta, nói mang về một nam tử, giờ ở nơi nào rồi"

Lưu Uyên Bác vừa nhớ tới Lãnh Nguyệt Hân thì nổi cáu: "Phụ thân, người không biết, cái tên Lãnh gì gì đó, rất đáng ghét, hai tay của con đều bị hân phế, người nhất định phải giết hân, báo thù cho Hele"

Lưu Thạch Hồng không dám tin hỏi: "Người nói cái gì, nam tử họ Lãnh kia" Lưu Uyên Bác gật gù đầu, Lưu Thạch Hồng chửi ầm lên: "Người là tên súc sinh, người có biết hay không, nam tử họ Lãnh mà người vừa nói là vua của một nước, người như vậy mà người còn dám trêu chọc, người đã gây phiền toái cho ta người biết không"

"Lưu đại nhân sợ phiền toái à" đột nhiên trong không trung truyền tới âm thanh lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Hàn, chỉ nghe va chạm một tiếng, vừa mở ra khép lại, Lãnh Nguyệt Hàn cùng Lăng Thiên đã ở trong phòng khách. Lưu Thạch Hồng ngẩn người, miệng mở ra giống như trứng gà.

Lưu Uyên Bác nhìn Lãnh Nguyệt Hàn đến thì phát cáu, không nghĩ hẳn từ trong nhà tù chạy ra, vừa muốn lên tiếng, chỉ nghe bịch một tiếng, cha mình đã quỵ xuống. Lệ rơi đầy mặt khóc: "Hoàng thượng vạn tuế, thần dạy con không tốt, tội đáng chết vạn lần"

Lưu Uyên Bác đặt mông ngồi xuống đất, không thể tin nhìn Lãnh Nguyệt hàn nói: "Người là hoàng thượng" Lưu Thạch Hồng tát một cái, liều mạng đập đầu nói: "Tiểu nữ thần vô lễ, mong hoàng thượng thứ tội"

Lãnh Nguyệt Hàn trực tiếp đi qua hai người, đi đến trên ghế dựa ngồi xuống, có vẻ như không quan tâm nói: "Lưu đại nhân là quan thanh liêm cũng thật không dễ dàng, thiếu chút nữa trăm đã bị người lừa gạt"

Lưu Thạch Hồng sợ tới mức mồ hôi chảy ròng, nói không nên lời, Lãnh Nguyệt Hàn cười nhẹ "Coi Lưu đại nhân sợ tới mức này, trăm cũng không phải là hổ, sẽ không ăn thịt người" quay đầu nói với Lăng Thiên: "Lăng Thiên, mau đi đỡ Lưu đại nhân dậy, quý như vậy một lần a" Lăng Thiên cung kính nói: "Vâng, hoàng thượng"

Nói xong trên mặt âm trầm cười bước từng bước một đi đến Lưu Thạch Hồng, Lưu Thạch Hồng sợ tới mức thiếu chút nữa đá ra quần, chỉ thấy Lăng Thiên đi đến trước mặt Lưu Thạch Hồng, tay dùng lực, đem Lưu Thạch Hồng được kéo lên, chỉ nghe thấy rắc rắc một tiếng, âm thanh xương cốt vang lên, đau, Lưu Thạch Hồng thiếu chút nữa kêu cha gọi mẹ, nhưng trước mặt Lãnh Nguyệt Hàn lại không dám nói, đành phải nhịn xuống

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 9: Một khắc mê tình

Đại sảnh Nguyệt Lạc Các

Ở bên trong, Hồng Thường gấp gáp đi qua đi lại, Tuyết Ninh ra ngoài lâu như vậy vẫn chưa thấy trở về, Hồng Di đã dẫn người ra ngoài tìm nhưng vẫn không có tin tức, Hồng Thường lo lắng muốn chết, trên mặt Lục Ngạc và Hoàng Oanh cũng đầy lo lắng, chỉ có Lam Tĩnh làm như chuyện không liên quan nhàn nhã ngồi ở trong uống trà.

Hoàng Oanh trấn an nói: "Hồng Thường, người đừng lo lắng, tỷ tỷ nhất định không có chuyện gì". Lục Ngạc cũng gật đầu tán đồng nói: "Tỷ tỷ lợi hại như vậy, chắc chắn không có chuyện gì", chỉ có Lam Tĩnh hừ lạnh một tiếng nói: "Đúng vậy nha, nàng lợi hại như vậy sao có thể có chuyện", giọng nói tràn đầy giễu cợt.

Hồng Thường vỗ bàn một cái, không vui nói với Lam Tĩnh: "Người có ý gì? Lam Tĩnh, ta nói cho người biết, đừng tưởng rằng hiện tại người bám vào Lãnh công tử mà có thể không đề ý đến tình tỷ muội, người suy nghĩ một chút xem tỷ tỷ đối xử với chúng ta như thế nào, người báo đáp tỷ tỷ như vậy sao?"

Lục Ngạc chu môi ngậy thơ phụ họa: "Chính là, vong ân phụ nghĩa"

Lam Tĩnh chợt đứng lên, nhìn ba người nói: "Được, Lam Tĩnh ta vong ân phụ nghĩa, trên đời này chỉ có Nguyệt Lạc nàng là người tốt, ta chỉ là thích một nam nhân, như vậy cũng có lỗi sao?". Nói xong nhìn mấy người Hồng Thường một cái, che mặt khóc chạy ra ngoài.

Hoàng Oanh lo lắng hô: "Lam Tĩnh...". Còn chưa nói xong liền bị Hồng Thường cắt lời: "Mặc kệ nàng, để cho nàng suy nghĩ kỹ một chút, nàng đứng với tỷ tỷ sao?" Hồng Thường bất bình nói

Hoàng Oanh thở dài, cái gì cũng không nói, ba người chỉ có thể gấp gáp bất an chờ đến khi Tuyết Ninh về.

Lam Tĩnh khóc chạy ra ngoài, che mặt thút thít, tại sao tất cả mọi người đều chỉ trích mình? "Mình chỉ là thích một nam nhân, một nam nhân không thương mình, đâu có gì sai?"

Nhớ tới nam nhân ngoan tuyệt đó, trong lòng Lam Tĩnh cũng rất sợ, nhớ hôm đó, nàng nghe Lãnh công tử ngã bệnh, liền gạt tỷ tỷ bọn họ, làm chút cháo tổ yến, muốn đưa cho Lãnh công tử bồi bổ thân thể, thứ nhất là muốn biểu đạt lòng ái mộ của mình, thứ hai là nàng mấy ngày rồi không gặp hẳn nên có chút lo lắng.

Nao ngơ vừa tới cửa liền bị hai thị vệ chặn lại, nàng nghe trong phòng có tiếng chiếc ly bị đổ vỡ, còn có tiếng nói của sư phụ tỷ tỷ - Quý đạo từ kia, nhưng còn chưa nghe được bọn họ nói cái gì thì đã bị hai người đuổi đi.

Lam Tĩnh cũng bường bình, chỉ vì muốn thấy mặt Lãnh Nguyệt Hàn, cố ý ở ngoài cửa hô:” Lãnh công tử, ta là Lam Tĩnh, ta theo lời của tỷ tỷ cố ý tới thăm ngươi”, vốn nghĩ Lãnh Nguyệt Hàn sẽ không để cho nàng vào, ai ngờ Lãnh Nguyệt Hàn vậy mà lại để cho nàng vào, nhưng trừ Lãnh Nguyệt Hàn thì không có ai

Nam nhân tuấn mỹ như thiên thần đó, giờ phút này, đang tựa vào giường, mặt trứng bạch, không có chút huyết sắc nào, thanh âm vẫn lạnh lùng như vậy:” Ngươi nói, là Nguyệt Lạc bảo ngươi tới?”, trong giọng nói mang theo sự mong đợi.

Lam Tĩnh bưng thuốc bồ đứng ở đó không nói lời nào, Lãnh Nguyệt Hàn chợt lạnh lùng giống như Diêm La tới từ Địa ngục, nhìn Lam Tĩnh, gần từng chữ một:” Ta ghét nhất người khác gạt ta, nhất là dùng năng để gạt ta”, trong lòng Lam Tĩnh lập tức cả kinh, không biết nên như thế nào cho phải.

Còn chưa kịp phản ứng, chợt thấy ly trà trong tay Lãnh Nguyệt Hàn thẳng tắp ném tới, Lam Tĩnh suýt chút nữa không tránh thoát, canh trong tay văng đầy đất

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng nói:” Cút, lập tức biến mất trước mặt ta, nếu không đừng trách ta không khách khí”. Lam Tĩnh đã sớm sợ tới choáng váng, Lăng Thiên cùng Lôi Kinh nghe được tiếng động, chạy vào trong phòng.

Lam Tĩnh khóc nói:” Ta chỉ là thích ngươi, ta có lỗi sao? Nếu như không nói tỷ tỷ bảo ta tới, chỉ sợ ngươi thấy cũng không muốn thấy ta”. Lãnh Nguyệt Hàn cười nhẹ, tại sao cuộc sống lại giống hí kịch như thế, hán khổ sở van nài một nữ nhân khác, giờ lại có một nữ nhân khổ sở van nài mình.

Lãnh Nguyệt Hàn lật người xuống giường, ngăn lại động tác muốn đỡ mình của Lăng Thiên, từng bước một đi tới trước mặt Lam Tĩnh, nâng cằm Lam Tĩnh lên, thanh âm như có như không, tựa như đang nói với người khác:” Nếu như không thể yêu, vậy liền hận đi”. Lam Tĩnh không hiểu câu nói này là có ý gì.

Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên đem nàng ta đẩy ngã trên mặt đất, lạnh lùng nói:” Nữ nhân, ngươi đã thích ta như vậy, được rồi, từ hôm nay trở đi ngươi chính là con rối của ta”

Vừa dứt lời, người đàn ông lạnh lùng đó để cho hai thị vệ đem nàng ra ngoài.

Lam Tĩnh chỉ lo hồi tưởng, lúc tỉnh lại đã thấy mình đi tới bên ngoài viện của Lãnh Nguyệt Hàn, tự giấu cười một tiếng, lại nghe thấy thanh âm quý mị đột nhiên vang lên:” Sao ngươi lại ở đây?”

Lam Tĩnh giật mình, cặp mắt vừa bình tĩnh lại liền thấy Lãnh Nguyệt Hàn, Lôi Kinh cùng Lăng Thiên đang đứng đằng sau mình, Lãnh Nguyệt Hàn chán ghét nhìn nàng ta một cái, lạnh lùng cảnh cáo:” Nữ nhân, nếu không có chuyện gì thì đừng xuất hiện trước mặt ta”, trong lòng Lam Tĩnh đau đến hít thở không thông, lại chỉ có thể cắn thật chặt môi không nói, Lãnh Nguyệt Hàn không thèm nhìn Lam Tĩnh một cái, lời nói của Lam Tĩnh đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

Vốn định nói cho Lãnh Nguyệt Hàn chuyện Nguyệt Lạc mất tích, nhưng bị hán làm nhục, lòng Lam Tĩnh sớm đã bị thù hận che kín rồi, nếu như không có Nguyệt Lạc, có lẽ Lãnh Nguyệt Hàn cũng sẽ không đối đãi như vậy với nàng.(Chấy: Sao con nữ phụ nào nó cũng có ý nghĩ này thế nhỉ, nếu không có Nguyệt Lạc, thì giờ con mẹ này vẫn phải lăn lộn tiếp khách chứ rảnh rang ở đây mà thù hận chắc.)

Nhìn Lãnh Nguyệt Hàn biến mất khỏi tầm mắt của mình, Lam Tĩnh ngẩng đầu lên, ngăn không cho nước mắt chảy xuống, trong lòng lặng lẽ nói:” Tỷ tỷ, thật xin lỗi, tha thứ cho Lam Tĩnh ích kỷ”. Sau đó cũng không quay đầu lại, biến mất trong bóng đêm.

Lưu Uyên Bác cùng Lưu Thạch Hồng đã sớm thương lượng xong xuôi, mau mau sai người báo tin cho Thái Hậu, vừa hay cầu xin Thái Hậu cứu con trai mình, cũng đem ám hiệu quan trọng nhất lúc mình và Khương Khôn liên lạc viết cho Lưu Uyên Bác, để đề phòng bất trắc, khi Lưu Uyên Bác trở lại căn phòng của mình, đã là đêm khuya, một đêm trôi qua, kinh tâm động phách, đã sớm dọa cho mình hồn phi phách tán.

Ai ngờ vừa mới vào trong phòng, trên cổ chợt lạnh, có người lấy kiếm gác trên cổ của hán, Lưu Uyên Bác hai chân run lên, lắp bắp mở miệng nói:” Hào hán tha mạng, hào hán tha mạng, ngươi muốn cái gì ta cũng cho ngươi”

Chỉ nghe một tiếng cười khẽ truyền đến, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp như hoa đứng trước mặt hán, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng nhìn hán, Lưu Uyên Bác dụi dụi mắt, cho là mình nhìn lầm.

Giang Nam cười nhìn Lưu Uyên Bác nói:” Sao Lưu công tử không tin ta thật sự tồn tại?”. Bộ mặt bi ối của Lưu Uyên Bác vừa nhìn đã làm cho người ta muốn nôn mửa, hán hoàn toàn quên mất nữ nhân trước mặt này mới vừa rồi còn cầm dao gác ở trên cổ mình.

Cười đưa ra bàn tay giống như bánh chưng, muốn sờ vào ngực Giang Nam, kết quả còn chưa tới gần Giang Nam liền trốn đi, cười nói:” Lưu công tử gấp cái gì, ngươi không muốn biết tại sao ta đến đây ư?”. Lưu Uyên Bác lúc này mới nhớ tới, nữ nhân này vừa rồi còn cầm dao gác ở trên cổ mình, phòng bị nói:” Ngươi là ai? Tới phòng ta làm gì?”

“Làm gì? Tìm đến nói chuyện làm ăn với Lưu công tử nha”, nàng ta cười nhìn Lưu Uyên Bác, Lưu Uyên Bác không hiểu lặp lại:”Nói chuyện làm ăn? Nói chuyện làm ăn gì? Bỏ công tử chưa bao giờ đánh tiếng”. Vừa dứt lời, Giang Nam liền đem dao gác lên trên cổ Lưu Uyên Bác một lần nữa.

Tốc độ nhanh như chớp làm cho người ta phải chặc lưỡi, Lưu Uyên Bác sợ nói:” Cô nương, cầu xin ngươi đừng giết ta, ngươi muốn làm ăn gì ta cũng sẽ đáp ứng với ngươi”

Giang Nam cười khê:” Vậy là tốt nhất, cuộc trao đổi này của ta chắc chắn Lưu công tử sẽ không thua thiệt”. Vừa dứt lời, Giang Nam vỗ tay một cái, chỉ

thấy bốn thiếu nữ mang Tuyết Ninh từ trong phòng đi ra, khăn che trên mặt của Tuyết Ninh đã sớm rơi mất, giờ phút này lộ ra gương mặt hồng hồng, nhìn Luru Uyên Bác chảy nước miếng rờn rờn. Chắc là bị người hạ độc mới có thể nghe lời như thế.

Luru Uyên Bác chỉ vào Tuyết Ninh rồi chỉ chỉ mình, cuối cùng nhìn Giang Nam Đạo:” Này...” nói không nên lời nữa.

Giang Nam giải thích:” Ta có thể đem Nguyệt Lạc cô nương giao cho Luru công tử”, hai mắt Luru Uyên Bác sáng lên không thể tin hỏi:” Thật sao?” Giang Nam cười gât đầu:” Nhưng mà ta có một điều kiện, vật ta muốn chính là tờ giấy trong tay ngươi”. Vừa dứt lời, Giang Nam phóng tay tới, tờ giấy trong tay Luru Uyên Bác đã rơi vào trong tay Giang Nam, Giang Nam hài lòng cười một tiếng, nháy mắt, từ nhân đặt Tuyết Ninh xuống, nhanh chóng theo Giang Nam rời khỏi gian phòng của Luru Uyên Bác.

Tốc độ nhanh đến mức Luru Uyên Bác còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, người đã biến mất không thấy, chỉ có Tuyết Ninh còn nằm ở trên giường.

Luru Uyên Bác căn bản quên mất tầm quan trọng của phong thư theo như lời cha hắn, trong mắt chỉ còn Tuyết Ninh vừa mới tỉnh lại.

Tuyết Ninh nhức đầu mở mắt ra, chỉ cảm thấy cả người nóng khó chịu, bụng giống như có một dòng lửa không ngừng thiêu đốt, thật vất vả mở mắt ra, lại nhìn thấy gương mặt đang chảy nước miếng của Luru Uyên Bác đang nhìn mình, Tuyết Ninh trong lòng cả kinh, muốn dùng lực, làm thế nào cũng không nâng cánh tay lên nổi, âm thầm nghĩ:” Chẳng lẽ mình bị người hạ độc, nghĩ một chút cũng biết khả năng duy nhất là Giang Nam đem mình đưa cho Luru Uyên Bác”

Tuyết Ninh cắn chặt hàm răng, muốn ngồi dậy nhưng thử mấy lần cũng không được, chỉ nghe Luru Uyên Bác dâm dăng cười nói:” Mĩ nhân, nàng rốt cuộc cũng rơi vào ta ta, bị người bỏ thuốc, cảm giác không dễ chịu đi, đừng lo lắng, gia sẽ phục vụ ngươi thật tốt, đảm bảo cho ngươi thoải mái đến chết”. Vừa nói vừa dùng cái tay không sinh khí cõ y phục của mình.

Tuyết Ninh mị nhãn như tơ, dù cho nàng tự chủ mạnh hơn nữa cũng không kháng cự được uy lực của thuốc này. Lời nói ra cũng trở nên vô lực:” Luru Uyên Bác nếu ngươi dám động đến ta, ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn”

Nói xong dùng sức muốn xuống giường, lại bị Luru Uyên Bác ôm lại, Luru Uyên Bác âm hiểm cười, chảy nước miếng, vì tay không tốt nên hắn trực tiếp dùng môi hôn lên ngực mềm mại của Tuyết Ninh, Tuyết Ninh càng ngày càng không khống chế được được hiệu của xuân dược.

Đối với sự đụng chạm của Luru Uyên Bác, trong lòng Tuyết Ninh ghê tởm muốn nôn, làm thế nào cũng không thoát được, trong lòng âm thầm châm chọc, thật không nghĩ quay đầu lại mình sẽ rơi vào kết cục này, thay vì để cho tên căn bã này phá hủy sự trong sạch của mình, không bằng chết đi.

Tuyết Ninh dùng hết chút khí lực cuối cùng, cắn lên đầu lưỡi của mình, ý thức mơ hồ chỉ nghe thấy đụng một tiếng, sức nặng đè ở trên người mình biến mất, Luru Uyên Bác rên rỉ kêu cha gọi mẹ, cùng một câu:” Tuyết Ninh!”, Tuyết Ninh ngã vào trong bóng tối.

Lãnh Nguyệt Hàn ôm chặt lấy Tuyết Ninh quần áo xộc xệch, trong đôi mắt tràn đầy tia máu, thanh âm thị huyết vang lên:” Giết! Không chừa một mống!”, lưu lại những lời này, ôm Tuyết Ninh rời khỏi Luru phủ.

Lãnh Nguyệt Hàn nhanh chóng ôm Tuyết Ninh trở về Nguyệt Lạc các, đưa Tuyết Ninh trở về phòng, cả người vẫn phát run như cũ, hắn không dám tưởng tượng, nếu như hắn vẫn đi từng bước thì sẽ xảy ra chuyện gì, Lãnh Nguyệt Hàn sợ hãi ôm chặt lấy Tuyết Ninh, vừa khóc vừa cười nói:” Ninh Nhi, không sao, không sợ” Không biết là đang an ủi Khương Tuyết Ninh hay đang tự an ủi mình.

Đột nhiên cảm giác bụng dưới căng thẳng, Lãnh Nguyệt Hàn bắt được bàn tay mềm mại đang thăm dò khắp nơi của Tuyết Ninh, Tuyết Ninh không an phận lộn xộn ở trong ngực Lãnh Nguyệt Hàn, môi đỏ mọng mê người thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ mập mờ, Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên cảm thấy cả người nóng lên, toàn thân dục vọng kêu gào.

Biết rõ Tuyết Ninh bị hạ dược, hắn không nên thừa dịp người gặp nguy, nhưng trên đời này không có mấy nam nhân có thể ngăn cản được dụ hoặc như vậy, huống chi ôm trong ngực chính là nữ nhân mình yêu.

Lãnh Nguyệt Hàn nhẹ nhàng đẩy Tuyết Ninh đang đốt lửa khắp nơi trên khắp người mình ra, chỉ thấy nàng bạch y ôm trọn người, gầy trắng như ngọc, thất lung lộng lêu, một đôi thủy nhuận cao vút cứng với đôi chân ngọc ngà, phát ra lời mời mê người. Mắt to dường như đang mỉm cười, mị ý nhộn nhạo, khóe miệng khéo léo hơi nhếch lên, môi đỏ mọng khẽ nhếch, làm cho người ta muốn hôn xuống.

Lãnh Nguyệt Hàn không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, cổ nện dục vọng hỏi:” Ninh Nhi, nàng mở mắt, nhìn rõ xem ta là ai?”, nói xong nhẹ nhàng vỗ vào gương mặt Khương Tuyết Ninh, Tuyết Ninh miễn cưỡng mở mắt hạnh ra, mị nhãn như tơ, tràn đầy dụ hoặc, chỉ thấy đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ mở, vô hạn xinh đẹp nhẹ nhàng nói:” Lãnh Nguyệt Hàn, tại sao ngươi lại vào trong mộng của ta?”

Lãnh Nguyệt Hàn thất vọng đau khổ rồi vui mừng, cũng không khống chế dục vọng của mình nữa, hôn lên đôi môi đỏ mọng đã thêm thêu từ lâu.

Hai người thổ hồng học, Tuyết Ninh lộ ra nụ cười như trẻ nhỏ, không tiếng động phát ra lời mời, Lãnh Nguyệt Hàn lật người đem Tuyết Ninh đè ở phía dưới, phóng túng dục vọng của mình, nữ nhân phát ra yêu mị từ trong xương này, nàng tựa hồ như không lúc nào không dẫn dụ hắn, hắn biết rõ không nên đụng vào nàng nhưng chính là không kháng cự lại được sự dụ hoặc của nàng, nàng giống như một đóa hoa anh túc, vĩnh viễn làm cho hắn muốn ngừng mà không ngừng được. Lãnh Nguyệt Hàn vùng tay lên, sa trường buông xuống, che đi cả phòng xuân sắc.

Đêm chưa quá nửa, chuyện chưa dứt, bên trong hồng sa xinh đẹp, nam nhân gằm nhẹ, kèm theo tiếng thở gấp của nữ nhân, kéo dài cho đến khi trời sáng.

Q.2 - Chương 10: Nếu như không yêu, vậy liền hận đi

Tuyệt Ninh tỉnh lại, cảm thấy toàn thân đau nhức, cả người giống như bị xe nghiền qua, một chút khí lực cũng không có, đột nhiên đụng phải một vật ấm áp, giống như một bức tường thịt, Tuyệt Ninh đột nhiên thức tỉnh, vừa đúng lúc đối diện với gương mặt đang ngủ say của Lãnh Nguyệt Hàn.

Tuyệt Ninh trong bụng cả kinh, không biết đã xảy ra chuyện gì, căn môi không nói, nhớ lại ngày hôm qua, mình đi ra ngoài tìm Lãnh Nguyệt Hàn thì gặp Giang Nam, bị Giang Nam bỏ thuốc mang đi, đưa cho Lưu Uyên Bác, nhớ tới bàn tay ghê tởm của Lưu Uyên Bác chạm qua mình nàng liền muốn ói, sau đó... sau đó xảy ra chuyện gì, hình như là Lãnh Nguyệt Hàn tới.

Sau đó, tất cả thuận lý thành chương (thuận theo tự nhiên), nhắm mắt lại Tuyệt Ninh tựa hồ còn nhìn thấy chân hai người dây dưa, cùng với tiếng thở gấp của mình. Trong nháy mắt mặt xấu hổ đỏ bừng.

Rõ ràng không muốn có bất kì dính líu nào, lại luôn bị kích dây dưa cùng một chỗ, sâu kín thờ dài một cái, đối mặt với gương mặt cười rực rỡ của Lãnh Nguyệt Hàn, Tuyệt Ninh trong nháy mắt thất thần, nàng chưa thấy qua Lãnh Nguyệt Hàn cười thuần khiết như vậy.

Lãnh Nguyệt Hàn nghiêng ngả cười nói:” Ninh Nhi, nàng nhìn ta như vậy, ta sẽ xấu hổ”. Tuyệt Ninh thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Lãnh Nguyệt Hàn ủy khuất nói:” Chẳng lẽ Ninh Nhi đem chuyện xảy ra tối hôm qua quên hết rồi, không muốn phụ trách với ta”, nói xong chột ngời dậy lộ ra lồng ngực tinh trắng, tràn đầy sự dụ hoặc của phái nam (Cháy: Anh định dùng mỹ nam kế hả???)

Tuyệt Ninh nhắm mắt lại, một lần nữa mở ra đã khôi phục sự lạnh nhạt, lạnh nhạt xa cách cười:” Lãnh công tử, tất cả những gì xảy ra hôm qua, Nguyệt Lạc sẽ coi như không có chuyện gì, hi vọng Lãnh công tử cũng không cần để ý”

Mặt của Lãnh Nguyệt Hàn đã sớm lạnh lùng như băng, ánh mắt kia có thể trực tiếp giết người, khẩu khí hung ác nói:” Khương Tuyệt Ninh, nàng nói cái gì, nàng nói lại lần nữa xem”.

Tuyệt Ninh ngẩng đầu nhìn Lãnh Nguyệt Hàn cười tuyệt mỹ nói:” Ta không phải là Khương Tuyệt Ninh, ta là Nguyệt Lạc, chỉ muốn nói với Lãnh công tử, hãy quên hết tất cả chuyện xảy ra tối hôm qua, cứ coi như là một giấc mộng xuân đi”, lời nói vẫn đậm phong khinh, không thêm quan tâm.

Trong mắt Lãnh Nguyệt Hàn đã tràn đầy lệ khí, trong lòng cười khổ, cũng chỉ có nữ nhân này mới có thể ở thời khắc này nói ra những lời như vậy, Lãnh Nguyệt Hàn tà mị cười một tiếng nói:” Được, đã làm cả một đêm, cũng không quan tâm nhiều thêm một lần”

Nói xong còn chưa chờ Tuyệt Ninh phản ứng, lại một lần nữa áp lên đôi môi đỏ mọng của Tuyệt Ninh, không chút thương tiếc nào hôn, bàn tay đầy lửa nóng ở trên người Tuyệt Ninh di chuyển, không có chút dịu dàng, Tuyệt Ninh dùng lực như thế nào cũng không đẩy được Lãnh Nguyệt Hàn ra, ngón tay nắm thật chặt lưng của Lãnh Nguyệt Hàn, móng tay nhỏ và dài cắm vào trong lưng Lãnh Nguyệt Hàn.

Trong khi thờ dốc, thanh âm khàn khàn của Tuyệt Ninh truyền đến:” Lãnh Nguyệt Hàn, nếu như ngươi đụng vào ta, ta sẽ hận ngươi”.

Lãnh Nguyệt Hàn nâng đầu chôn ở ngực Tuyệt Ninh, khinh miệt cười:” Ninh Nhi thật là nhẫn tâm, đêm xuân hôm qua, nàng đã giữ chặt không cho ta đi đây, sao vừa thanh tỉnh đã ruồng bỏ ta”

Nói xong thờ ơ cười khê, có ý để cho Tuyệt Ninh nhớ tới sự điên cuồng tối qua.

Tuyệt Ninh giống như muốn dùng hết toàn lực đẩy Lãnh Nguyệt Hàn ra, lại càng thêm khơi dậy dục vọng của Lãnh Nguyệt Hàn, ở một khắc khi Lãnh Nguyệt Hàn tiến vào thân thể Tuyệt Ninh kia, Tuyệt Ninh cười nghiêng nước nghiêng thành, giọng nói lãnh mạc làm cho người ta sợ hãi, môi đỏ mọng khê mở:” Lãnh Nguyệt Hàn, ta hận ngươi”. Lãnh Nguyệt Hàn dừng lại trong nháy mắt, dường như thờ dài nói:” Nếu như không yêu, vậy liền hận đi”

Nói xong không chút khách khí ở trong cơ thể Tuyệt Ninh luật động.

“ Nếu như không yêu, vậy liền hận đi, hận đến cùng, không bao giờ cho ta bất cứ hi vọng gì, hãy để cho chúng ta tiếp tục hận nhau đi”, chỉ tiếc Lãnh Nguyệt Hàn không có dũng khí nói ra những lời này với Tuyệt Ninh, chỉ có thể ở trong lòng nói với con gió, để con gió vô tình đem tất cả yêu hận tình thù theo trận hoan ái này kết thúc, cũng gần như biến mất không còn.

Không có ai biết nỗi đau trong lòng Lãnh Nguyệt Hàn, khi hắn tỉnh lại đã thấy Quý đạo tử đứng ở trước giường thờ dài, mở miệng câu đầu tiên nói là:” Chủ nhân, hẳn là đang nhớ Khương Tuyệt Ninh, người không thể bởi vì nàng mà có bất kì sơ xuất gì nữa”

Lãnh Nguyệt Hàn cười khổ, cho tới nay, hắn vẫn nghĩ rằng bản thân tự chủ rất tốt, nhưng một khi nhìn thấy Khương Tuyệt Ninh, tựa hồ hết thảy tất cả đều vượt ra khỏi khống chế của hắn, bao gồm cả hắn, một câu nói của nàng, một động tác nhỏ cũng có thể ảnh hưởng đến hắn.

Quý đạo tử thấy Lãnh Nguyệt Hàn không nói gì thì tiếp tục mở miệng:” Chủ nhân, cho dù người quyết định như thế nào, nếu như sự tồn tại của Hoàng

Hậu nương nương chỉ có thể tạo thành uy hiếp với chủ nhân và Âm các, cũng đem nằng đặt vào nơi nguy hiểm, cục diện như thế là điều người muốn thấy sao?”

Lãnh Nguyệt Hàn nguy hiểm nheo mắt lại, nhìn Quỷ đạo tử lạnh lùng nói:” Ai dám làm điều bất lợi đối với nằng, trăm tuyệt không khoan dung”

Quỷ đạo tử đối với uy hiếp của Lãnh Nguyệt Hàn, lần đầu tiên mặt không đổi sắc nói:” Ở trong lòng mọi người của Âm các, quan trọng nhất chỉ có chủ nhân, chủ nhân tội gì phải như vậy, ở chung một chỗ với Khương Tuyết Ninh, đối với người không có chỗ tốt nào, nếu như nằng yêu người, như vậy nằng liền nguyện ý đem mình làm thuốc dẫn, vì người đổi máu, nếu như nằng không thương người nhưng người lại chấp nhất với nằng, không cách nào không chế tâm tình của mình, quay đầu lại tự làm hại mình, tất cả các huynh đệ Âm các cũng sẽ không bỏ qua cho Khương Tuyết Ninh”

Lãnh Nguyệt Hàn nghe được lời của Quỷ đạo tử, ngửa mặt lên trời cười khỏ, tại sao ông trời lại muốn hành hạ mình như vậy, buộc mình phải lựa chọn.

Quỷ đạo tử nhìn thấu thống khổ của Lãnh Nguyệt Hàn liền thở dài, làm gì có ai không muốn có một kết cục tốt chứ, nhưng mà ông trời lại không chịu cho.

Quỷ đạo tử thở dài một cái, sâu kín mủi miệng nói:” Nếu như không thể yêu nhau, vậy thì hận đi, ít nhất có thể cho người một lí do nằng không yêu người”. Nói xong, không đợi Lãnh Nguyệt Hàn phản ứng liền rời khỏi gian phòng của Lãnh Nguyệt Hàn.

Bên trong Mai Hoa các.

Gương mặt Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng như băng, không chút lưu tình một chương đem Giang Nam đánh ra xa, một chương khác ngay lập tức lại hạ xuống, coi như không dùng nội lực cũng đủ để làm Giang Nam bị thương.

Lãnh Nguyệt Hàn không thèm để ý lạnh giọng chất vấn:” Nói, rốt cuộc có phải là người đem Tuyết Ninh giao cho Lưu Uyên Bác không?”. Thanh âm lãnh khốc không mang theo chút tình cảm nào.

Giang Nam nằm trên mặt đất, nâng ống tay áo lên xoa vết máu tươi ở khóe miệng, khẽ cười nói:” Chủ nhân, không phải là người đã biết rồi sao?”, về mặt thờ ơ như không

Sắc mặt Lãnh Nguyệt Hàn càng thêm âm lãnh, ngay sau đó một chương giáng xuống, lần đầu tiên Lăng Thiên không nghe lời của Lãnh Nguyệt Hàn thay Giang Nam đỡ một chương này.

Hắn quỳ trên mặt đất che ngực nói:” Chủ nhân bớt giận, có chuyện gì để cho Giang Nam từ từ nói, nằng không thể nào vô duyên vô cớ đối xử với Hoàng Hậu nương nương như vậy”

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng hừ lạnh, quay lưng đi, Lăng Thiên nháy mắt với Giang Nam, ý bảo nằng mau mau giải thích với Lãnh Nguyệt Hàn.

Chỉ thấy Giang Nam ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Lãnh Nguyệt Hàn, gật cường nói:” Không có tại sao, chính thuộc hạ đem Khương Tuyết Ninh giao cho Lưu Uyên Bác”

Lãnh Nguyệt Hàn chợt xoay người, giận dữ nhìn Giang Nam cau giận hỏi:” Người lập lại lần nữa?”

Giang Nam cười khê, nhìn nam nhân mình yêu nhiều năm, mang hận ý từng bước đi về phía mình, có bao nhiêu lần nằng ở trong mộng nằm mơ thấy hắn đi về phía nằng, chỉ là không nghĩ tới, thời khắc duy nhất mơ ước biến thành sự thật lại chính là lúc hắn muốn lấy mạng của mình.

Lăng Thiên không ngờ thời điểm máu chóet này, Giang Nam lại như vậy, Giang Nam thích chủ nhân, ở Âm các đã không còn là bí mật, chỉ là mọi người đều giữ ở trong lòng, không có ai nói ra.

Nhưng lần này Giang Nam quá mức lỗ mãng, muốn tổn thương đến nữ nhân chủ nhân quan tâm nhất.

Mắt thấy lệ khí của Lãnh Nguyệt Hàn, đi tới phía Giang Nam, Lăng Thiên bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là quỳ xuống trước mặt Lãnh Nguyệt Hàn cầu xin:” Chủ nhân, Giang Nam nhất thời hồ đồ, xin chủ nhân tha thứ, hiện tại là lúc Âm các cần người, xin chủ nhân nghĩ lại”

Lãnh Nguyệt Hàn giống như không nghe thấy, chỉ hướng tới Giang Nam đang nằm trên mặt đất, Giang Nam cười nhìn Lãnh Nguyệt Hàn đi tới chỗ mình, không nhìn được vì mình tranh thủ tình yêu, nói ra lời trong tim của mình:” Giang Nam không hiểu, Khương Tuyết Ninh đối với chủ nhân quan trọng như vậy sao? Vì nằng, người muốn giết Giang Nam, Giang Nam chỉ là thích chủ nhân thôi, vậy cũng có lỗi sao?” (Chấy: Mẹt vs con mẹ nay ghê, tưởng mình là ai chứ? Sao con mẹ này vs con mẹ Lam Tinh nghĩ giống nhau thế nhỉ? Đến lời thoại cũng như là copy paste của nhau!!)

“ Từ nhỏ liền thích chủ nhân, chẳng lẽ cũng là sai lầm sao? Đi theo chủ nhân vào sinh ra từ nhiều năm như vậy chẳng lẽ cũng không sánh bằng một Khương Tuyết Ninh sao?”, thanh âm trầm đã không cam lòng cùng thống khổ.

Lãnh Nguyệt Hàn từ trên cao nhìn xuống Giang Nam đang nằm trên mặt đất, lạnh lùng nói:” Người không xứng so sánh với nằng!” (Chấy: Quá đã luôn! Hà hà!!!)

Giang Nam điên cuồng cười lên:” Ha ha... không xứng, chủ nhân vì nằng, vận dụng tinh anh của Âm các giết cả nhà Lưu Thạch Hồng, vì nằng, còn phải giết cả Giang Nam sao?”. Nói xong quật cường nhìn Lãnh Nguyệt Hàn.

Lãnh Nguyệt Hàn nâng tay lên không chút lưu tình đánh xuống, không giết chết Giang Nam nhưng lại phê bỏ toàn bộ võ công của nằng ta, Giang Nam ở

trên mặt đất thống khổ gãy giữa, Lãng Thiên khó chịu quay lưng đi.

Lãnh Nguyệt Hàn không chút quan tâm, lạnh lùng nói:” Nếu như còn có lần sau, giết không tha!”

Lúc Lôi Kinh đi vào đã nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Hàn, Giang Nam nằm trên mặt đất, xem bộ dáng chắc là bị chủ nhân làm bị thương, Lôi Kinh liếc mắt nhìn Giang Nam, cái gì cũng không nói, đi tới trước mặt Lãnh Nguyệt Hàn, nhỏ giọng nói gì đó.

Lãnh Nguyệt Hàn nắm chặt tay, cơ hồ như nghiền răng nói:” Lại là Dạ Mị Các”

Lôi Kinh cung kính nói:” Mật thám của Âm Các thăm dò được, Các chủ Dạ Mị Các đã cùng Cung chủ Thủy Linh Cung ước hẹn tại Thủy Thiên Nhất Sắc ti vũ, tiền đặt cược chính là báu vật của Thủy Linh Cung, Thủy Linh kiếm phổ, từng uy hiếp Thủy Linh cung chủ, nếu như không ứng chiến sẽ diệt toàn cung, nhưng mà mặc dù Dạ Mị thắng, cầm đi kiếm phổ Thủy Linh kiếm pháp nhưng lại không tuân thủ lời hứa, diệt toàn bộ Thủy Linh cung”

Lãnh Nguyệt Hàn nhíu mi, theo lý thuyết, lấy võ công của Dạ Mị căn bản không cần tới Thủ Linh kiếm pháp, Thủy Linh kiếm pháp thiên về mềm mại, là loại võ công của nữ nhân, sao Dạ Mị lại lao tâm khổ tứ đoạt Thủy Linh kiếm phổ, còn diệt Thủy Linh cung, rốt cuộc là vì cái gì?

Lãnh Nguyệt Hàn vẫn không nói gì, trầm tư, đột nhiên mở miệng nói:” Điều tra kỹ chuyện này, chú ý động tĩnh cả Dạ Mị các, một ngày nào đó trầm muốn nhổ tận gốc bọn họ”

Nói xong cũng không qua đầu lại rời khỏi Hoa Mai các.

Giang Nam nhìn bóng lưng rời đi của Lãnh Nguyệt Hàn, trên gương mặt tái nhợt chảy xuống nước mắt trong suốt, sự đau đớn trong lòng đầu thể dễ dàng hình dung, ha ha... quay đầu lại nhìn, trong lòng chủ nhân, mình cái gì cũng không phải, ngay cả một sợi tóc của Khương Tuyết Ninh cũng không bằng.

Khi Tuyết Ninh tỉnh lại, trời đã chạng vạng, bên cạnh đã không còn bóng dáng của ác ma Lãnh Nguyệt Hàn đó, Tuyết Ninh động động thân thể, miễn cưỡng đứng lên.

Trên người đã sớm không còn chỗ nào toàn vẹn, chỗ nào cũng lưu lại ấn kí hoan ái đỏ bưng, Tuyết Ninh cười khẽ, âm thầm hỏi, tại sao phải so với mình hận hận (chả hiểu gì lun).

Hồng Thường gõ cửa hồi lâu cũng không có ai trả lời, lúc bụng com vào, trong phòng một mảnh đen nhánh, Hồng Thường thử dò xét gọi một tiếng” Tỷ tỷ, người ở đâu, Hồng Thường qua đây thăm tỷ”

Tuyết Ninh khàn khàn cổ họng nói:” Là Hồng Thường sao? Thắp đèn lên giúp ta đi”. Hồng Thường khéo léo đem com đặt ở trên bàn, đốt nến lên, thấy Tuyết Ninh chỉ mặc áo trong nằm ở trên giường, nhìn qua rất tiêu tụy.

Hồng Thường đau lòng ngồi ở mép giường, hỏi:” Tỷ tỷ không thoải mái sao? Cả ngày cũng không thấy tỷ tỷ ra ngoài ăn cái gì, ta cho người làm điểm tâm, tỷ tỷ nhân lúc còn nóng mau ăn đi”

Tuyết Ninh lắc đầu nói:” Ta không đói bụng, cứ để đó đi, mọi việc trong Nguyệt Lạc Các vẫn ổn chứ?”. Hồng Thường gật đầu nói:” Tỷ tỷ không cần lo lắng, mọi chuyện đều ổn, sau này Lưu ác bá sẽ không bao giờ tìm tới chúng ta gây phiền toái nữa”

Tuyết Ninh không hiểu nhìn Hồng Thường, hôm qua nàng được Lãnh Nguyệt Hàn đưa ra khỏi Lưu phủ nên căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Hồng Thường cẩn thận nói:” Tỷ tỷ, hôm nay ta nghe nói hôm qua Lưu phủ bị một tổ chức thần bí diệt môn, rất thảm, không chừa một người nào”

Trong lòng Tuyết Ninh cả kinh, không cần nói nàng cũng biết là người nào làm, chỉ là không ngờ Lãnh Nguyệt Hàn lại ác như vậy, cho dù bọn họ tội ác tày trời nhưng mà trong phủ cũng có nhiều người vô tội như vậy, sao có thể giết hết như vậy, thờ dài không nói gì.

Hồng Thường khuyên lơn:” Tỷ tỷ, người đừng vì chuyện này mà hao tổn tâm sức, tuy rằng có chút tàn nhẫn, nhưng mà ác hữu ác báo, mọi người đã chết, nói những chuyện này cũng vô ích”

Tuyết Ninh cười nhẹ, vẻ mặt tình cảm nàng còn không nhìn thấu bằng nha đầu Hồng Thường này.

Tuyết Ninh dường như lơ đãng hỏi:” Lam Tinh thể nào?”, ngà hôm qua thấy bộ dáng nàng ở cùng với Lãnh Nguyệt Hàn, chắc hẳn là bị Lãnh Nguyệt Hàn lợi dụng để chọc giận nàng.

Hồng Thường cũng là tính trẻ con, không vui nói:” Ai quản được nàng, tỷ tỷ người đừng đối tốt với nàng như vậy, nàng muốn giành tướng công của người”, gương mặt tràn đầy căm phẫn.

Tuyết Ninh nheo nheo mắt Hồng Thường nói:” Người nào nói với người Lãnh Nguyệt Hàn là tướng công của ta, ta hỏi người Lam Tinh thể nào, cũng không phải là muốn trách cứ nàng mà chỉ muốn nhắc nhở nàng, Lãnh Nguyệt Hàn chỉ muốn lợi dụng nàng, ta sợ Lam Tinh hãm quá sâu, sẽ tự rước họa vào thân”.

Hồng Thường gật đầu một cái nói:” Ta sẽ tìm cơ hội chuyển đạt lời của tỷ tỷ, tỷ tỷ yên tâm, cứ an tâm nghỉ ngơi đi”

Nghe lời Hồng Thường khuyên, Tuyết Ninh miễn cưỡng ăn chút đồ, hai người hàn huyên một lúc lâu.

Sáng sớm hôm sau, người biến mất mấy ngày- Truy Phong, rốt cuộc đã trở lại, chạy đến trước mặt Tuyết Ninh tựa như hiến vật quý nói:” Cô nương, Truy Phong có thể dạy người võ công rồi, mấy hôm nay về nhà, từ chỗ của sư phụ lấy được một bộ kiếm pháp thích hợp với cô nương, như vậy sau này cô nương cũng không sợ bị người khác bắt nạt nữa”

Tuyết Ninh thả thảo được trong tay xuống, nhìn quyển sách Truy Phong đưa tới, một bộ sách cổ điển cổ hương, trên đó ghi bốn chữ to:” Thủy Linh kiếm pháp”, Tuyết Ninh cười khê, vừa nghe cái tên này, trong lòng liền thích, cảm kích cười với Truy Phong:” Cảm ơn Truy Phong, sau này còn phiền Truy Phong chỉ giáo nhiều hơn”, Tuyết Ninh đem sách ôm thật chặt vào ngực, âm thầm nói:” Một ngày nào đó, mình cũng có thể dựa vào võ công của chính bản thân mình mà không để người khác ức hiếp”

Truy Phong xấu hổ sờ sờ đầu, trong lòng thẹn nhưng không dám nhận, hẳn chỉ là truyền đạt nguyện vọng cô nương muốn học võ công, kiếm phổ là do Các chủ lao lực tâm cơ mới giành được, không ngờ còn bị người khác lợi dụng cơ hội diệt Thủy Linh Cung, giá họa cho Dạ Mị Các.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Gặp lại cố nhân, phong ba kéo đến

Hoàng cung nước Nguyệt Lạc, Phúc Thọ cung.

Thái hậu nhìn Dạ Mị đang quỳ trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Người không cảm thấy bản thân người đang thiếu mẫu hậu một lời giải thích sao?" Dạ Mị vẫn cúi đầu quỳ, không nói câu gì.

Thái hậu thở dài một hơi nói: "Mị nhi, mẹ con chúng ta cứ nhất định phải như thế này sao? Xảy ra chuyện gì, người không thể nói ư?" Dạ Mị nở nụ cười giễu cợt nói: "Không phải mẫu hậu vẫn luôn thích tự mình đưa ra ý kiến sao, như thế nào hiện tại lại muốn nghe ý kiến của nhi tử vậy."

Thái hậu trong lòng cười lạnh, bà ta và đứa con trai này vẫn không thể nào xóa bỏ được khoảng cách giữa hai bên. Thái độ của Dạ Mị đối với bà ta luôn lạnh nhạt như vậy, hẳn luôn nói tới nói lui không chút lưu tình.

Thái hậu nhìn thoáng qua Dạ Mị đang quỳ trên mặt đất, bà ta lại một lần nữa lên tiếng hỏi "Chỉ cần nói với ta một lời giải thích, tại sao người lại đi trêu chọc Thủy Linh cung?"

Dạ Mị ngẩng đầu lên, chiếc mặt nạ quý mị của hắn lóe sáng ngân quang, hắn nhìn Thái hậu nói: "Chẳng lẽ mẫu hậu không cảm thấy người cũng nên nói với ta một lời giải thích sao, ta nhân rồi không có việc gì làm, mới đi tìm người ta tỷ võ, dù sao cũng tốt hơn mẫu hậu, người độc ác đến mức phải người đi tiêu diệt cả Thủy Linh cung"

Thái hậu cười đáp: "Mị nhi đang trách mẫu hậu tàn nhẫn ư, ha ha. Ta tàn nhẫn, chẳng lẽ Mị nhi chưa từng nghe qua câu ‘Diệt cỏ phải diệt tận gốc’ sao? Mẫu hậu làm như vậy cũng chỉ vì người mà thôi, dù sao giết hết bọn chúng còn tốt hơn việc giữ lại Thủy Linh cung, tránh phiền toái về sau thì tốt hơn"

Dạ Mị nở nụ cười nhạt trên môi, lòng dạ nữ nhân này trước giờ vẫn luôn độc ác như vậy, hành sự không chút lưu tình, hắn chỉ muốn đi tìm kiếm phổ cho Tiểu Tuyết Ninh, muốn dùng thực lực của mình quang minh chính đại giành thắng lợi để đạt được nó, hắn chưa từng nghĩ đến hành động của mình lại mang đến tai họa cho Thủy Linh cung.

Nếu như Tiểu Tuyết Ninh biết chuyện này, nhất định nàng sẽ trách móc hắn, nghe những gì Truy Phong bẩm báo, thì hiện tại Lãnh Nguyệt Hàn đang ở Dung Thành, chỉ sợ Tiểu Tuyết Ninh lại bị hắn khi dễ. Học chút võ công để có thể phòng thân, nhìn trong võ lâm, kiếm pháp phù hợp nhất với một nữ tử, chính là kiếm pháp của Thủy Linh cung.

Không ngờ lại khiến Thủy Linh cung gặp tai họa, hẳn vốn không phải người hiền lành gì, người khiến hắn hận nhất chính là nữ nhân mà hắn phải gọi hai tiếng ‘mẫu hậu’ này, bà ta luôn muốn kiểm soát hắn.

Thái hậu thấy Dạ Mị không nói gì, liền thở dài một hơi nói: "Mị nhi, người phải hiểu rằng mẫu hậu làm tất cả những chuyện này cũng chỉ vì muốn tốt cho người"

Giọng Dạ Mị mang theo sự giễu cợt nói: "Vậy nhi tử phải cảm ơn ý tốt của mẫu hậu rồi."

Thái hậu nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nói: "Mị nhi có thể nói cho mẫu hậu biết, vì lý do gì mà người muốn giành lấy kiếm pháp của Thủy Linh vậy. Theo ta biết, kiếm pháp đó rất thích hợp với nữ tử, Mị nhi muốn giành nó cho ai sao?"

Dạ Mị khinh thường cười khê: "Mẫu hậu yêu quý của ta, thay vì ở nơi này chất vấn ta, không bằng người nên xem xét những chuyện xảy ra gần đây đi. Lãnh Nguyệt Hàn không phải là người mà mẫu hậu có thể dễ dàng khống chế, chẳng phải sao?"

Nụ cười trên mặt Thái hậu cứng đờ, bà ta lạnh giọng hỏi: "Ý của Mị nhi là gì?"

Dạ Mị đứng dậy, vai hơi dựng ngược lên, nói: "Không có ý gì, chỉ là ta hơi tò mò, bệnh tình của Lãnh Nguyệt Hàn lâu như vậy rồi mà chưa khỏi sao?"

Chẳng lẽ mẫu hậu không thấy có chút khác thường ư?"

Dạ Mị vừa dứt lời, Thái hậu liền lâm vào trầm tư, bà ta cẩn thận suy nghĩ kĩ lại những lời Mị nhi vừa nói, nhất định có chuyện gì mờ ám ở đây, nhưng với tính cách của hần, nhất định hần sẽ không tự nói với mình. Thật ra trong lòng bà ta cũng thắc mắc, vì sao lần này Lãnh Nguyệt Hàn lại cáo ốm lâu như vậy, lâu nay hần cũng không có lâm triều, nếu như hần muốn tránh né không muốn gặp bà ta vì chuyện buộc hần lập hậu, thì cũng không đến mức mất tích lâu như vậy.

Thái hậu nở nụ cười sâu xa, xem ra muốn biết đáp án, chỉ có thể theo gài người của mình vào Càn Chính Điện để dò xét tình hình của Lãnh Nguyệt Hàn rồi.

Thái hậu nhìn về phía Dạ Mị, nhưng lại phát hiện ra Dạ Mị đã biến mất từ bao giờ, bà ta nâng ly trà lên uống một hớp trà, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, đột nhiên thái hậu nghe thấy giọng nói của Quý Cốc truyền đến: "Hồi bẩm chủ nhân, Lư phủ tại Dung Thành đã bị diệt môn"

"Cái gì, Lư phủ, đó chẳng phải là nhà của Lư Thạch Hồng sao?"

Quý Cốc cung kính nói: "Vâng"

Chén trà trong tay bị Thái hậu ném mạnh ra ngoài, bà ta lạnh lùng lên tiếng: "Người đã tra ra là do ai làm chưa?"

"Thuộc hạ vô năng, người này hết sức thần bí luôn giấu kỹ thực lực bản thân, thuộc hạ vẫn chưa tìm được manh mối"

"Ha ha.... Thật thú vị, trò chơi này càng ngày càng thú vị hơn rồi."

Sau khi Dạ Mị rời khỏi Phúc Thọ cung, liền đi thẳng tới Dung Thành, tại sao hần lại đến đó? Dĩ nhiên là đi xem náo nhiệt rồi, nghe Truy Phong nói hiện tại quý y Quý Đạo Tử đang ở Nguyệt Lạc các. Tên tiểu tử Truy Phong cũng thật là ngoan độc, vì muốn báo thù, hần đã đem tin tức quý y đang ở tại Nguyệt Lạc các tung ra ngoài.

Danh chấn giang hồ, lại biến mất mấy năm nay, đột nhiên quý y xuất hiện ở Nguyệt Lạc các, nhất định sẽ có rất nhiều người đến tìm hần để chuẩn đoán bệnh, ai chẳng biết y thuật của quý y cao siêu ra sao.

Về phần hần, hần cố ý nói cho Thái hậu biết, để bà ta hoài nghi Lãnh Nguyệt Hàn, mục đích rất đơn giản, chính là khiến Lãnh Nguyệt Hàn buộc phải hồi kinh, rời khỏi Tiêu Tuyết Ninh của hần

Âm thanh huyền ảo khiến Tuyết Ninh tỉnh dậy, ngày hôm qua nàng luyện tập võ công đến rất khuya mới về, vừa mới chợp mắt được một lúc lại vì những tiếng ồn ào từ đầu tới mà tỉnh dậy.

Tuyết Ninh khoác thêm áo bước xuống giường, vừa mở cửa ra thì nhìn thấy Hồng di đang vội vội vàng vàng chạy về phía mình: "Nguyệt Lạc, không xong rồi, người mau ra xem chuyện gì đang xảy ra đi, trước cửa Nguyệt Lạc các xuất hiện một nhóm người, bọn họ nói đến đây vì muốn cầu kiến quý y. Cứ vậy mà đứng la hét trước cửa Nguyệt Lạc các, trời còn chưa sáng, đông người như vậy làm sao có thể mở cửa làm ăn đây?"

Tuyết Ninh cau mày, đến tìm quý y ư? Đó không phải chính là sư phụ của nàng Quý đạo tử sao? Đã nhiều ngày trôi qua như vậy, không có ai đến cầu kiến quý y, sao hôm nay lại nhiều người tìm đến vậy, chẳng lẽ lâu nay sư phụ vẫn giấu giếm hành tung của mình, hiện tại là bị người có ý đồ xấu tiết lộ hành tung.

Nàng nhìn thoáng qua Hồng di đang sốt ruột nói: "Người chờ chút, đợi thay đồ xong liền theo người đi xem tình hình thế nào" Nàng còn chưa bước chân quay trở lại phòng đã nghe thấy giọng nói của Quý Đạo Tử vang lên: "Có muốn đề người khác ngủ hay không? Trời còn chưa sáng mà đã ồn ào gì vậy?" Vừa dứt lời, lão ta vẫn đang trong trạng thái mất ngủ mở bước chân vào viện của Tuyết Ninh.

"Sư phụ, những người đang đứng ở bên ngoài muốn tới cầu kiến người" Tuyết Ninh dứt lời, mỉm cười nhìn Quý Đạo Tử, chỉ thấy Quý Đạo Tử mở to hai mắt nhìn nàng hỏi: "Nha đầu, người vừa nói cái gì?"

Tuyết Ninh nhẹ nhàng trả lời: "Hồng di nói, trước cửa có một đám người nói muốn tìm sư phụ chữa bệnh"

Quý Đạo Tử vừa nghe Tuyết Ninh nói liền nổi giận đùng đùng: "Nhanh, mau ra xem tình hình thế nào, là tên chết tiết nào dám tiết lộ hành tung của ta" lời vừa dứt liền hấp ta hấp chạy ra khỏi hậu viện.

Tuyết Ninh cười một tiếng, Hồng di nhìn theo bóng lưng Quý Đạo Tử rồi đi, trong đầu mịt mờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nàng quay sang nhìn Tuyết Ninh, chẳng lẽ lão già điên điên khùng khùng này chính là quý y.

Xem ra những suy đoán trong lòng của mình là đúng, nàng nhìn về mặt Hồng di như không thể tin được vào những gì đang xảy ra, Tuyết Ninh nói: "Hồng di, trước tiên người ra đó xem coi có gì cần giúp không, ta rửa mặt thay đồ rồi ra sau" Hồng di gật đầu đồng ý, đi về phía Tiền viện.

Quý Đạo Tử tức giận chạy đến trước cửa Nguyệt Lạc các, thấy trước mặt người người đang xếp hàng một đám, lão chống nạnh đứng trước cửa mắng to: "Người nào báo các người đến đây? mau nói cho lão nhân gia ta biết đó là kẻ nào? "

Tất cả mọi người đều bị quái lão đầu đột nhiên xuất hiện này làm cho sợ hết hồn, một nam tử mặt mày xanh xao vàng vọt đang quỳ trước cửa, khi nhìn thấy Quý Đạo Tử thì vui mừng ra mặt, hần cao giọng nói: "Chẳng lẽ, người chính là quý y"

Lời này vừa nói ra, cả đám người đang quỳ trên mặt đất liền đập đầu mạnh mẽ, cầu khẩn nói: "Xin quý y cứu giúp chúng tôi"

Quý Đạo Từ tức giận đi đi lại lại trước cửa, lão hét lớn: "Các người cút hết cho ta, đời này bản quý y ta không cứu người, nếu như mấy người các người còn ồn ào, ta sẽ độc chết cả đám các người."

Mọi người đều bị lời nói của Quý Đạo Từ dọa sợ, đang không biết nên làm thế nào, thì lúc này Tuyết Ninh từ trong bước ra, nàng nhìn thấy Quý Đạo Từ chống nạnh, uy hiếp đám người đang quỳ trên mặt đất. Người đang đứng ở bên cạnh Tuyết Ninh là Truy Phong, hắn len lén quay mặt cười trộm, không ngờ kế hoạch của mình lại thành công thế này

Tuyết Ninh không nói gì, chỉ yên lặng nhìn quý y, mỗi người đều có nguyên tắc của mình khi làm việc, có lẽ nàng không nên nhúng tay vào chuyện này.

Nhất thời không khí có phần im lặng, hai bên đưa mắt nhìn nhau, đám người kia cũng không có ý định rời đi. Quý Đạo Từ tức giận nói: "Nếu các người không đi, đừng trách ta không khách khí"

Lão vừa dứt lời liền lôi từ trong lòng ngực ra một bình sứ nhỏ, hù dọa mọi người nói: "Độc được được chứa ở bên trong chiếc bình này, nếu không đi, thì đừng trách ta, dù sao bệnh của các người, chỉ có ta mới trị được. Bản quý y ta không cứu thì các người cũng sẽ chết thôi, trước sau gì các người cũng chết, vậy cũng tốt, ta sẽ tiễn các người một đoạn đường, để các người sớm thoát khỏi đau đớn "

Quý Đạo Từ làm bộ muốn mở nắp bình ra, đám người đang quỳ xin chữa bệnh, vừa nhìn thấy động tác đó của lão đã cảm thấy sợ hãi, không nói câu gì liền mau chóng chạy trốn. Quý Đạo Từ vui vẻ đứng tại chỗ cười ha ha. Tuyết Ninh cười khẽ, Quý Đạo Từ này luôn khiến cho người khác không nói được lời nào, nàng lắc đầu sau đó liền trở về hậu viện, Truy Phong bĩu môi khinh thường, không ngờ lão già chết tiệt này lại giở trò như vậy.

Lãnh Nguyệt Hân, Lôi Kinh và Lăng Thiên đi tới, vừa đúng lúc gặp phải đám người kia, đang chạy bán sống bán chết từ cửa Nguyệt Lạc các ra bên ngoài. Lãnh Nguyệt Hân cau mày không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Khi hắn bước tới cửa thì Tuyết Ninh đã trở về hậu viện, chỉ có Quý Đạo Từ đang đứng ở đó nhìn về phía đám người đang chạy, cười một cách điên điên khùng khùng.

Lãnh Nguyệt Hân lên tiếng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?" Quý đạo từ vừa nghe thấy giọng nói của Lãnh Nguyệt Hân, ngay lập tức ngừng cười, thành thật nói: "Bọn họ tới tìm ta chữa bệnh, bị ta đuổi đi hết rồi" Lãnh Nguyệt Hân nói: " chữa bệnh" không lẽ thân phận Quý Đạo Từ đã bị bại lộ.

Sắc mặt Lãnh Nguyệt Hân nặng nề, không nói lời nào liền bước vào Nguyệt Lạc các, Hồng di buồn bực đứng ở một bên, trong lòng nàng thắc mắc, tại sao lão già này luôn có thái độ vừa sợ vừa kính trọng đối với Lãnh công tử.

Cả ngày nay Tuyết Ninh không có xuất hiện tại Nguyệt Lạc các, nàng một mực ở lại phía sau núi cực khổ luyện kiếm. Lần đầu tiên sử dụng kiếm, mới đầu Tuyết Ninh cảm thấy không quen, giờ nàng đã có thể nhuần nhuyễn sử dụng nó rồi. Dưới sự chỉ dạy của Truy Phong, mới có mấy ngày ngắn ngủi mà nàng đã luyện đến tầng thứ ba kiếm pháp của Thủy Linh cung.

Không nghĩ tới, buổi tối lúc nàng trở về nhà ăn cơm, lại tiếp tục có người tới cầu y, một chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa Nguyệt Lạc các, phu xe là một nam tử, hắn quỳ rạp xuống đất, cầu kiến quý y, nói muốn cầu xin quý y giải độc cho công tử của hắn. Quý Đạo Từ không đồng ý, dù lão có lấy độc được ra uy hiếp, hắn vẫn quỳ ở nơi đó, không có nhúc nhích, nhất định cầu xin Quý Đạo Từ cứu công tử của hắn.

Lãnh Nguyệt Hân đang ngồi trong phòng nghe đánh đàn, không để ý gì chuyện đang xảy ra ở bên ngoài, vốn Tuyết Ninh không phải là người nhiều chuyện, Quý Đạo Từ có cứu người hay không là chuyện của hắn, nàng không nên tham dự vào.

Nhưng khi nàng liếc mắt nhìn qua một chút, lại phát hiện ra người đang quỳ gối ở trước cửa có chút quen mặt, Tuyết Ninh ngăn người đứng yên tại chỗ, nàng nỗ lực lục lại trí nhớ xem mình đã từng gặp qua người này ở đâu.

Một ý nghĩ chợt lóe lên, Tuyết Ninh vội vàng đi ra ngoài, trực tiếp đi lướt qua Hàn Phong đang quỳ trên mặt đất, không sai người đang nằm ở bên trong chính là thái tử nước Vân Thủy Vân Mộc Trần. Hàn Phong cả kinh, hắn cho rằng cô nương này muốn đã thương chủ nhân của mình, một chương xuất ra, Truy Phong tay mát lạnh lẹ đón lấy một chương này, hai người ở trước cửa Nguyệt Lạc đánh nhau.

Tuyết Ninh đứng ở trước xe ngựa, nàng hít một hơi thật sâu, sau đó vén rèm lên, liền nhìn thấy Vân Mộc Trần xanh xao, không hề có chút sức sống nào nằm ở trong xe.

Đột nhiên Tuyết Ninh quát lớn: "Dừng tay". Truy Phong xoay người đáp xuống ở bên cạnh Tuyết Ninh, còn Hàn Phong chạy vội tới bên cạnh xe ngựa, tức giận trừng mắt nhìn Khương Tuyết Ninh, hắn nghe Tuyết Ninh nói: "Không muốn thái tử nhà ngươi chết, thì mau chóng nâng hắn vào Nguyệt Lạc các"

Hàn Phong kinh ngạc nhìn xem Tuyết Ninh, không hiểu làm sao nữ tử đang mang khăn che mặt này lại biết thân phận thực sự của thái tử.

Lần đầu tiên Tuyết Ninh lên tiếng giải thích: "Ta là bằng hữu của công tử nhà ngươi, ta không phải là người xấu"

Thấy Hàn Phong vẫn chưa tin vào những gì mình nói, Tuyết Ninh chỉ vào Vân Mộc Trần phân phó: "Truy Phong, đem vị công tử này đi tới hậu viện" Truy Phong lập tức làm theo lời nàng nói.

Quý Đạo Từ nói: "Nha đầu, ta sẽ không cứu hắn, dù ngươi biết hắn ta cũng không cứu" Tuyết Ninh mỉm cười nói: "Su phụ, ngươi không cứu hắn, ta cứu."

Hàn Phong nghe hai người nói chuyện, biết cô nương này là đệ tử của quý y, liền mừng thầm trong bụng, chủ nhân được cứu rồi, hân và Truy Phong thận trọng đỡ Vân Mộc Trần theo sau Tuyết Ninh đi vào Nguyệt Lạc các.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 12: Vì Vân Mộc Trần quỳ xuống cầu xin Quý y

Tuyết Ninh vội vã phân phó hai người đưa Vân Mộc Thần tới hậu viện, Lãnh Nguyệt Hàn đang ngồi nghe đàn trong phòng, chợt nhìn thấy bóng dáng đang vội vàng vàng của Tuyết Ninh thì khẽ nheo mắt lại, hân đã ở Nguyệt Lạc các cả một ngày rồi cũng không có nhìn thấy nàng. Trong lòng hân một mực phủ nhận chuyện bản thân mình tới đây là vì muốn được thấy nàng.

Chỉ thấy nàng vội vàng đi lướt qua hân, toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người người khác, cũng không có liếc mắt nhìn hân lấy một lần. Lôi Kinh nói nhỏ vào tai Lãnh Nguyệt Hàn: "Gia, hình như là thái tử nước Vân Thủy "

Lời này vừa nói ra, nhiệt độ ở xung quanh Lãnh Nguyệt Hàn trong nháy mắt giảm xuống vài độ, ở tầm nhìn của hân, Lãnh Nguyệt Hàn cũng không thấy rõ ràng người đang được bọn họ đưa vào là người phương nào, nhưng hân lại không nghĩ đến người đó sẽ là Vân Mộc Thần. Đáng lẽ hiện tại hân đã trở về nước rồi, tại sao lại chạy tới nơi này cầu y, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt Lãnh Nguyệt Hàn khẽ nhìn về phía Lôi Kinh, ngay lập tức hân liền hiểu ý lặng lẽ đi theo sau.

Tuyết Ninh bảo mấy người kia đem Vân Mộc Trần mang tới gian phòng của mình, sau khi đặt hân lên giường, nàng liền nhanh chóng bắt mạch cho hân. Tuyết Ninh hết sức chăm chú bắt mạch cho Vân Mộc Thần, thời gian học y của nàng chưa lâu, bình thường nàng chỉ chuẩn đoán mấy loại bệnh thông thường cho mọi người ở Nguyệt Lạc các, nàng căn bản không có chút kiến thức gì về việc chữa trị độc được.

Nàng cảm thấy lo lắng và sợ hãi, căn cứ vào những gì từng xem qua trong sách y thuật, Vân Mộc Thần đã trúng phải một loại độc được gọi là Thất Diệp Tán, về cách giải độc, nàng cũng chỉ mới xem qua sách thôi.

Sắc mặt Tuyết Ninh khẩn trương hỏi Hàn Phong: "Chủ nhân của ngời trúng độc đã lâu chưa?"

\

Hàn Phong nói: "Đã là ngày thứ ba"

Tuyết Ninh nhìn Vân Mộc Thần, hiện tại sắc mặt hân càng ngày càng trắng bệch. Nàng lo lắng, cắn cắn môi, với bản lãnh của nàng hiện giờ không thể giải được loại độc này, nàng chưa từng chữa trị qua, nên không thể mạo hiểm cứu Vân Mộc Trần được.

Nàng xoay người nhìn Hàn Phong phân phó: "Đề ý chủ nhân nhà ngươi" nói xong liền đi ra ngoài, đột nhiên Hàn Phong quỳ xuống đất, dập đầu trước Tuyết Ninh nói: "Cám tạ cô nương"

Tuyết Ninh không nói gì, nhanh chóng ra khỏi phòng, nàng đi về phía viện của Quý Đạo Tử.

Tuyết Ninh đi tới viện của Quý Đạo Tử viện, vừa mới bước vào cửa nàng đã nhìn thấy Quý Đạo Tử đang ngồi uống rượu trên chiếc bàn đá đặt ở giữa sân. Nhìn thấy Tuyết Ninh tới, lão cười đùa hỏi: "Thế nào, ngời không cứu được hân sao?"

Tuyết Ninh gật đầu nói: "Nguyệt Lạc muốn nhờ sư phụ cứu hân" Quý Đạo Tử uống một ngụm rượu, lắc đầu nói: "Ta sẽ không cứu hân "

Tuyết Ninh vội vàng hỏi: "Tại sao?"

Quý Đạo Tử thấy Tuyết Ninh khẩn trương như vậy, giọng điệu của lão có phần kì lạ: "Nha đầu, quan hệ của ngời và hân như thế nào, sao lại muốn cứu hân đến vậy"

"Chỉ là quan hệ bạn bè mà thôi, có thể gọi là bằng hữu của nhau"

Quý Đạo Tử lắc đầu không tin, lão thành thực nói: "Nha đầu, ta sẽ không cứu hân , ngời cũng đừng nữa này lãng phí thời gian nữa, cả đời này của ta chỉ xem bệnh cho đúng một người, ngoài ra ta sẽ không cứu bất kì người nào khác"

"Người đó là ai?"

Quý Đạo Tử tiếp tục uống rượu, thần bí nói: "Thiên cơ bất khả lộ", tiếp sau đó chỉ nghe phịch một tiếng, Tuyết Ninh quỳ xuống trước mặt lão. Quý Đạo Tử cả kinh lập tức đứng lên, hô: "Không được, không được" trong lòng âm thầm kêu khổ, sao nàng có thể quỳ trước mặt lão được, chủ nhân mà biết chắc chắn sẽ không để mình sống ở trên đời nữa.

Lão vừa nói, vừa đỡ Khương Tuyết Ninh dậy, nhưng Tuyết Ninh lại quật cường quỳ trên mặt đất nói: "Nếu sư phụ không đồng ý cứu hần, ta sẽ không đứng lên"

Quý Đạo Từ thờ dài: "Nha đầu, người làm như vậy không phải là đang làm khó lão nhân gia ta sao? Ta từng lập một thẻ độc rằng ta sẽ không xem bệnh cho người nào khác trừ người đó ra"

"Sư phụ, Nguyệt Lạc cầu xin người, Nguyệt Lạc thiếu nợ hần một ân tình, giờ đây không thể tro mắt nhìn hần chết. Sư phụ không cần phải xem bệnh cho hần, người chỉ cần nói cho Nguyệt Lạc biết làm cách gì mới có thể cứu được hần, Nguyệt Lạc cầu xin sư phụ"

Cho dù Quý Đạo Từ đã nói hết lời với nàng, nàng vẫn cầu xin lão đi cứu người kia. Quý Đạo Từ lắc đầu, sau đó đi vào trong nhà, Tuyết Ninh khò sở quỳ ở nơi đó.

Giọng nói của Quý Đạo Từ truyền đến: "Thất Diệp Tán, đúng như cái tên của nó có nghĩa là người trúng độc sống không quá bảy ngày. Nói về loại độc này cũng không phải chỉ cần một hai lời là có thể nói hết, đại phu bình thường khó có thể giải được nó" Tuyết Ninh mừng thầm trong bụng, sư phụ nói như vậy chắc hẳn đã đồng ý dạy nàng cách cứu Vân Mộc Trần rồi.

Tuyết Ninh cất cao giọng nói: "Theo bản chép tay của sư phụ có ghi lại, thì loại độc này có thể điều chế thuốc giải để trị độc"

Quý Đạo Từ ở bên trong phòng hồi đáp: "Có thể, cái khó ở đây là phải tiên lượng chính xác được liều thì mới có thể điều chế thuốc giải, tuyệt đối không thể đề ra sai sót gì, có rất nhiều dược liệu nước Nguyệt Lạc không có, muốn kiếm được sợ rằng cũng phải mất đến năm ngày. Đến lúc đó, chỉ sợ người bạn kia của ngươi đã không qua khỏi."

"Còn có phương pháp nào khác không sư phụ?"

Quý Đạo Từ đi đi lại lại ở trong phòng, lão tự hào nói: "Đương nhiên là có, chính là là được do chính ta nghiên cứu điều chế 'Bích Ngọc Thanh Tâm hoàn', có thể giải bách độc..." Còn chưa dứt lời, lão chợt lấy tay che miệng của mình: "Uống rượu vào là hỏng việc ngay, sao ta lại nói lung tung thế này, nên tranh thủ thời gian đi ngủ thôi"

Tuyết Ninh vui vẻ mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, Bích Ngọc Thanh Tâm Hoàn, nàng từng thấy nó trên đầu giường của sư phụ, lần này Vân Mộc Trần được cứu rồi.

Tuyết Ninh hướng về phía gian phòng đã tắt đèn, nói: "Đồ nhi cảm ơn sư phụ"

Bên trong Âm Hương Các

Lôi Kinh cung kính hướng Lãnh Nguyệt Hân bẩm báo những tin tức mà hôm nay hần đã nghe được khi núp trong bóng tối, Lãnh Nguyệt Hân cau mày nói: "Trúng độc"

"Đúng vậy, hình như hần đã trúng phải một loại độc có tên gọi là Thất Diệp Tán." Lãnh Nguyệt Hân lạnh lùng hỏi: "Khương Tuyết Ninh có thể giải được loại độc này sao?" Rõ ràng đây là một câu hỏi nghi vấn.

Lôi Kinh ngập ngừng khó lòng mở miệng, sau đó hần vẫn lên tiếng trả lời câu hỏi của Lãnh Nguyệt Hân: "Nương nương đến cầu xin Quý Đạo Từ cách chữa trị."

Lãnh Nguyệt hân nhíu mày, thực ra không cần Lôi Kinh nói chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, chính hần cũng biết rõ, nhất định Quý Đạo Từ sẽ giả ngây giả ngô nói cho Tuyết Ninh biết cách chữa trị.

Lãnh Nguyệt Hân hừ lạnh, không nói lấy một câu, hần nhanh chóng bước ra khỏi đại sảnh, Lôi Kinh và Lăng Thiên hai mắt nhìn nhau âm thầm đi theo sau

Đêm khuya yên tĩnh, Tuyết Ninh gọi Truy Phong tới, nàng nói với hần: "Truy Phong, tối hôm nay người giúp ta một chuyện. Người hãy đi tới phòng của sư phụ trộm thuốc giải để giải độc cho Vân công tử."

Truy Phong cảm thấy khó hiểu, hần hỏi nàng: "Trộm?" Tuyết Ninh gật đầu một cái nói: "Đúng, trên đầu giường của sư phụ có lọ thuốc đi Bích Ngọc Thanh Tâm Hoàn, người hãy đi trộm nó cho ta. Đó là một chiếc bình màu xanh lá, người chỉ cần trộm một viên là được rồi."

Hàn Phong nhìn Tuyết Ninh và Truy Phong, không hiểu hai người bọn họ muốn làm gì, hần giọng ồm ồm nói: "Cô nương có gì cần phân phó, có không cần khách khí, chỉ cần có thể cứu được công tử, Hàn Phong ta có phải nhảy xuống biển lửa cũng không từ chối."

Tuyết Ninh nhìn Truy Phong nói: "Người đi trước đi" Truy Phong lĩnh mệnh, lặng lẽ lui ra ngoài không một tiếng động.

Nàng quay đầu lại nhìn Hàn Phong nói: "Không cần lo lắng, công tử nhà người sẽ sớm tỉnh lại thôi"

Hàn Phong kính cẩn hỏi: "Xin hỏi cô nương, làm sao cô biết công tử nhà ta" Tuyết Ninh cười, nàng khẽ lấy khăn che mặt xuống, Hàn Phong đứng nguyên tại chỗ, lắp ba lắp bắp nói: "Là cô, hoàng hậu nước Nguyệt Lạc "

"Ta không phải là hoàng hậu nước Nguyệt Lạc, ta là Nguyệt Lạc" Hàn Phong lắc đầu, hần không nhận làm người, huống chi nàng vốn là một nữ tử

phong hoa tuyết nguyệt, chủ tử nhà hần vì nàng mà bị quân chủ nước Nguyệt Lạc nhốt vào đại lao.

Tuyết Ninh nói: "Ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ cứu chủ tử nhà ngươi, không có việc gì làm, trước ngươi đi xuống nghỉ ngơi một chút đi"

Hàn Phong nói với nàng rằng hần "không mệt". Chỉ cần chủ tử tỉnh lại, hần có mệt mỏi thêm nữa cũng không sao.

Mãi đến khi ánh mặt trời ló rạng bên khung cửa sổ, lúc này thì Truy Phong mới quay trở lại, Khương Tuyết Ninh tỉnh dậy, về mặt không hiểu nhìn Truy Phong hỏi: "Sao ngươi đi lâu vậy?" Khoảng cách giữa hai viện cũng không quá xa

Truy Phong không lên tiếng, hần đem cả bình Bích Ngọc Thanh Tâm Hoàn đưa cho Tuyết Ninh, sau đó ngồi xuống ghế. Tuyết Ninh nghĩ rằng nhất định hần bị sự phụ chính, nên cũng không tiện hỏi nhiều, trực tiếp lấy ra một viên đưa vào miệng Vân Mộc Trần, nàng lo lắng đề phòng một đêm, hiện tại rốt cuộc có thể yên tâm rồi.

Thế nhưng Tuyết Ninh không biết một điều rằng, Lãnh Nguyệt Hàn đang đứng trên cây quan sát tất cả hành động của nàng.

Khi Vân Mộc Trần tỉnh lại, mặt trời đã xuống núi, trong khoảng thời gian ngắn hần không biết bản thân mình đang chỗ nào, chỉ nghe thấy một giọng nói truyền đến: "Ngươi đã tỉnh"

Vân Mộc Trần ngạc nhiên nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy Tuyết Ninh đang nhìn hần mỉm cười. Vân Mộc Trần không thể tin được vào những gì mình thấy trước mắt, hần dụi dụi mắt, Tuyết Ninh che miệng bật cười nói: "Mộc Trần, là ta"

Lần này rốt cuộc Vân Mộc Trần cũng xác định được người ở trước mắt mình là Tuyết Ninh, hần giùng giàng muốn đứng lên. Tuyết Ninh đi lên phía trước, đỡ hần dậy, Vân Mộc Trần nắm tay Tuyết Ninh thật chặt, vui mừng nói: "Thật sự là ngươi"

Tuyết Ninh gật đầu.

Hai người nhìn nhau cười, mặc dù trong lòng có bao nhiêu lời muốn nói, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

Tuyết Ninh đỡ Vân Mộc Trần ngồi xuống xong, chính mình ngồi ở bên giường hỏi: "Ngươi có chỗ nào không thoải mái hay không?" Vân Mộc Trần lắc đầu, Tuyết Ninh lại hỏi: "Ngươi đói bụng rồi phải không?"

Vân Mộc Trần lại tiếp tục lắc đầu, hần cứ như vậy nhìn chăm chăm Tuyết Ninh, giống như chỉ sợ hần lơ là một chút thì Tuyết Ninh sẽ biến mất lần nữa.

Tuyết Ninh cười khẽ tiếp tục hỏi: "Làm thế nào mà ngươi lại bị trúng độc, sao ngươi không hỏi ta vì sao lại ở chỗ này" Vân Mộc Trần máy móc lắc đầu một cái, Tuyết Ninh sững sờ, Vân Mộc Trần lại gật đầu. Sau đó lúng túng sờ sờ đầu của mình

Sắc mặt Vân Mộc Trần ửng hồng hỏi Tuyết Ninh: "Sao ngươi lại ở chỗ này"

"Sau khi ngươi rời khỏi Thiên Lao, thì nơi đó bất ngờ bị phóng hỏa, ta được người khác cứu thoát, sau đó lưu lạc tới nơi này." Vân Mộc Trần biết những gì Tuyết Ninh nói nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực chất không biết bên trong nàng đã phải trải qua bao nhiêu gian truân.

Tuyết Ninh không nói, Vân Mộc Trần cũng không hỏi nhiều, rõ ràng hai người nói chuyện với nhau không nhiều, nhưng lại có thể hiểu được suy nghĩ của nhau. Tuyết Ninh hỏi: "Không nói chuyện của ta nữa, đáng nhẽ hiện tại ngươi nên ở nước Vân Thủy, tại sao lại bị trúng độc, rồi đi tới nơi này"

Vân Mộc Trần lúng túng không biết nên kể từ đâu cho nàng nghe, Tuyết Ninh biết Vân Mộc Trần mất tự nhiên, quan tâm nói: "Nếu như không tiện thì ngươi không cần nói ra đâu."

Vân Mộc Trần cười ôn hòa nói: "Cũng không có gì, Lãnh Nguyệt Hàn thả ta khỏi Thiên Lao, sau đó trực xuất ép buộc trở về nước. Phụ hoàng biết ta gây ra chuyện, phạt ta tự suy nghĩ một tháng, bắt ta lập thái tử phi" Nói đến đây hần nhìn Tuyết Ninh, rồi lại tiếp tục nói: "Ta vốn định sau khi từ nước Nguyệt Lạc trở về, sẽ làm lễ cưới, chỉ là không ngờ tới, có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, kết quả là đám cưới không thành"

Tuyết Ninh vẫn luôn lắng nghe hần kể mọi chuyện, nàng không nói gì, Vân Mộc Trần tiếp tục nói: "Trên đường gặp phải sát thủ, ta bị trúng độc, sau đó gặp được ngươi"

"Thật may là ta trúng độc, bằng không ta sẽ không gặp được ngươi"

"Nào có người nào trúng độc, mà vui mừng như thế "

Vân Mộc Trần không lên tiếng nữa, hần chỉ mỉm cười nhìn Tuyết Ninh, trong lòng thầm nghĩ: "Gặp lại ngươi, ta thật hạnh phúc " Chỉ vì ngươi mà ta đã làm trái lệnh của phụ hoàng, không tiếc phụ lòng thanh mai trúc mã từ nhỏ của mình. Thế nhưng những lời này, hần không thể nói cho Khương Tuyết Ninh biết.

Đột nhiên Tuyết Ninh đưa tay ra nói: "Xin chào, ta là Nguyệt Lạc"

Vân Mộc Trần không hiểu ý nàng, Tuyết Ninh cầm tay Vân Mộc Trần lên nói: "Ngươi cũng nên chào hỏi ta đi chứ"

Vân Mộc Trần ngơ ngác đáp: "Xin chào, ta là Vân Mộc Trần"

Nói xong còn cẩn thận hỏi: "Có đúng hay không?" Hẳn thật sự không hiểu đây là cách chào hỏi của nước nào nữa.

Hai người nhìn nhau cười, không nói nữa, ánh sáng từ nền chiếu lên khuôn mặt của cả hai, rạng rỡ sáng chói vô cùng. Tuyết Ninh thích loại cảm giác này, nó không có bất kỳ lực đục đầu đá, không có bất kỳ áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 13: Hoàng thượng hạ chỉ lập tân hậu

Edit: sakurakul

Tuyết Ninh mỗi ngày trừ sống trong trăm vị cuộc sống, những lúc khác chính là cùng Vân Mộc Thần trên chân núi cùng nhau luyện kiếm, ngay cả Truy Phong cũng không nhịn được muốn ăn dấm chua rồi, nhưng là đối mặt với cô nương khuôn mặt tươi cười cùng Vân Mộc Thần ôn hòa, chính mình ngược lại có vẻ hẹp hòi.

Cùng Vân Mộc Thần ở chung một chỗ, Tuyết Ninh mỗi một ngày tựa hồ cũng thật vui vẻ, không có quá nhiều ồn ào, không có quá nhiều tính toán, hai người chỉ là đơn thuần đọc sách, tản bộ, luyện chút kiếm, đều thật sự vui vẻ.

Ngay cả bản thân Tuyết Ninh cũng hoài nghi, mình không phải thích Vân Mộc Thần, cho đến hôm đó, Truy Phong nói với mình :

"Buổi sáng ta đi ra ngoài ,trên đường nghe nói hoàng thượng phái người tới tra án Lưu phủ bị diệt , còn có chính là hoàng thượng hôm nay hạ chỉ tuyên bố tiền hoàng hậu Khương Tuyết Ninh, bởi vì bệnh qua đời , định vào ba ngày sau lập Bạch Phụng Nhi "

Tuyết Ninh sau khi nghe xong, chẳng biết tại sao đau đớn trong lòng, giống như trong nháy mắt mất đi hồ hấp của mình, vốn cho là mình đối với Lãnh Nguyệt Hàn còn dư lại chỉ có hận, không ngờ tất cả đều chẳng qua là tự mình lừa gạt mình mà thôi.

Vân Mộc Thần thấy Tuyết Ninh sắc mặt không tốt, vội vàng chạy tới đỡ lấy Tuyết Ninh, quan tâm nói: "Nàng không sao chứ?"

Tuyết Ninh kéo ra nhất mặt mỉm cười. Đúng vậy, mình bây giờ là Nguyệt Lạc, không còn là Khương Tuyết Ninh.

Lãnh Nguyệt Hàn cùng mình không có quan hệ, không trách được kể từ sau hôm đó liền chưa từng thấy qua Lãnh Nguyệt Hàn, thì ra là hắn đã hồi cung rồi, còn lập Bạch Phụng Nhi làm hậu.

Tuyết Ninh cười khẽ, thiên hạ nam nhi đều bạc tình, huống chi là Quân vương lạnh lùng, Tuyết Ninh nhìn Vân Mộc Thần đang diu mình, nói: "Không có việc gì, huynh không cần lo lắng"

Vân Mộc Thần cũng không nói gì, chỉ là một cánh tay nắm thật chặt Tuyết Ninh, ở trong lòng không tự chủ thờ dài một hơi :

Nàng đây là đau lòng cho hắn sao, nàng cũng đã biết ta hy vọng dường nào mình có thể biến thành Lãnh Nguyệt Hàn, cho dù bị nàng hận, nhưng điều ta có thể làm chỉ là thủ hộ, ở tại nơi nàng quay người nhìn lại mỉm cười, ở tại nơi nàng không nhìn thấy khóc.

Lãnh Nguyệt Hàn lúc đi vào, đã nhìn thấy Vân Mộc Thần ôm Tuyết Ninh, vốn là nóng nảy muốn giải thích nhưng lời đến miệng bên, tất cả đều nuốt trở vào, về mặt lạnh lùng nhìn hai người.

Tuyết Ninh nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn, theo bản năng tránh thoát lồng ngực Vân Mộc Thần , trong lòng kinh ngạc không thôi.

Lãnh Nguyệt Hàn vẫn còn ở Dung Thành, vậy làm sao hạ chỉ phong hậu, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hàn làm cho không người nào có thể bỏ qua cảm giác áp bách, đi từng bước một hướng hai người, nhìn cũng không nhìn Khương Tuyết Ninh, hướng Vân Mộc Thần ôm quyền nói: "Thái tử, đã lâu không gặp, gần đây khỏe không?"

Vân Mộc Thần mang theo cười ôn hòa đáp lễ nói: "Đa tạ Nguyệt Lạc quốc quân quan tâm, Mộc Thần hết thấy mạnh khỏe"

Lãnh Nguyệt Hàn cười khẽ: "Vậy thì tốt rồi, trăm hôm nay tính toán hồi cung, nghĩ đến hướng cô nương nói lời từ biệt, không ngờ gặp được thái tử" nói xong khẽ cười.

Quay đầu nhìn về phía Tuyết Ninh, giống như hai người chỉ là bè nước gặp nhau , ôm quyền nói:

"Cảm tạ Nguyệt Lạc cô nương chứa chấp, sau khi trăm hồi cung , nhất định sẽ phái người đưa cô nương hậu lễ, để bày tỏ sự cảm tạ đối với cô nương "

Tuyết Ninh không nói gì, cứ như vậy nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, Lãnh Nguyệt Hàn chỉ là cười, về mặt bí ẩn này, ai cũng xem không hiểu.

Hai người cũng không có ai nói chuyện, chỉ là cùng nhìn nhau, hồi lâu Lãnh Nguyệt Hàn cười lạnh mở miệng nói: "Vậy tại hạ cáo từ"

Tuyết Ninh cũng cười đưa tiễn: "Bảo trọng"

Vừa dứt lời, Lãnh Nguyệt Hàn không lưu luyến chút nào xoay người rời đi, không có ai trông thấy trong nháy mắt đó trên mặt hắn nặng nề cùng khổ sở. Lôi Kinh cùng Lăng Thiên vội vã đi theo Lãnh Nguyệt Hàn rời đi,

Lãnh Nguyệt Hàn luôn luôn tại Dung Thành căn bản là không thể hạ chỉ trọng lập tân hậu, hiện tại duy nhất có khả năng là, Thái hậu phát hiện hắn thay mặt Lý Cương.

Kinh Thành Âm các truyền đến tin tức, Thượng Quan Thiên Dật đã mất tích, chẳng biết đi đâu, Cần Chính Điện đề phòng sâm nghiêm, ngay con ruồi cũng bay không lọt, cùng Lãnh Nguyệt Hàn cũng mất đi liên lạc.

Hoàng thượng còn hạ lệnh phong tỏa cửa thành của kinh thành, nói ra cho oai: hoàng thượng lập hậu, bảo đảm trị an, không cần phải nói cũng biết là thủ đoạn của Thái hậu, tình thế vô cùng khẩn thiết.

Lãnh Nguyệt Hàn ra khỏi Nguyệt Lạc các, xoay người lên ngựa, cuối cùng liếc mắt nhìn, trong lòng nói: "Ninh nhi, tạm biệt, lần này vừa đi, sợ rằng sống chết khó liệu, hết thảy bảo trọng, vào thời khắc này Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên phát hiện mình vô cùng yếu đuối, sợ hãi."

Ngửa mặt lên trời cười khô, kẹp chặt bụng ngựa hướng cửa thành đi tới, Lăng Thiên cùng Lôi Kinh theo sát phía sau.

Còn chưa tới cửa thành đã nghe thấy tiếng người la hét ầm ĩ, một nhóm người chen chúc tại cửa thành, không được ra.

Lãnh Nguyệt hàn sắc mặt lạnh lẽo, nháy mắt, Lăng Thiên xuống ngựa hỏi một lão giả bán bánh bao bên cạnh: "Lão nhân gia, đã xảy ra chuyện gì, tại sao không cho ra khỏi thành a?"

Lão nhân gia thở dài một hơi nói: "Tiểu tử ngươi có điều không biết a, huyện lệnh Dung thành của chúng ta, mấy ngày trước cả nhà cũng bị diệt, người của hoàng thượng phái người tới tra án này, nói hoàng thượng có lệnh, một ngày không tìm được hung thủ, dân chúng Dung Thành một ngày không được ra khỏi thành, cũng không cho người ngoài đi vào, như thế này làm sao mua bán lui tới, đây là muốn đem chúng ta bức tử ở chỗ này a"

Lăng Thiên không có nghe lão nhân gia nói hết lời, liền hướng Lãnh Nguyệt Hàn báo cáo tin tức.

Lãnh Nguyệt Hàn nheo lại cặp mắt đầy nguy hiểm, nhìn quan binh bắt đầu khởi động cửa thành, âm thanh lạnh lùng không mang theo một tia tình cảm nói: "Về trước Nguyệt Lạc các"

Cứ tiếp tục như vậy, những người này sớm muộn cũng sẽ tra được Khương Tuyết Ninh

Có thể xác định không chút nghi ngờ nào, những người này nhất định là Thái hậu phái tới, về phần Thượng Quan chỉ sợ cũng rơi vào trong tay Thái hậu.

Hiện tại việc cấp bách chính là nhanh rời đi Dung Thành. Nhìn tình thế này chỉ có thể đợi buổi tối, mình không thể mạo hiểm bại lộ thân phận, nếu quả thật là Thái hậu chỉ điểm như vậy nàng cũng nhất định sẽ không bỏ qua Khương Tuyết Ninh.

Lãnh Nguyệt Hàn ra roi thúc ngựa trở lại Nguyệt Lạc các. Mới vừa xuống ngựa liền cùng Tuyết Ninh đang vội vàng vàng từ bên trong ra ngoài đứng mặt.

Lãnh Nguyệt Hàn vội vàng vịn Tuyết Ninh, Tuyết Ninh nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn, lo lắng hỏi: "Ra ngoài có chuyện gì, ta nghe Hồng Thường nói cửa thành bị phong tỏa rồi."

Lãnh Nguyệt Hàn nhỏ giọng nói: "Nơi này nói chuyện không tiện, chúng ta về trong phòng nói" nói xong lôi kéo Tuyết Ninh hướng hậu viện đi tới.

Vân Mộc Thần đang ở sân trong đọc sách, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hàn lôi kéo Tuyết Ninh vào bên trong viện, trong lòng cả kinh hỏi "Đã xảy ra chuyện gì?"

Lãnh Nguyệt Hàn thanh âm rét lạnh: "Cửa thành phong tỏa, không thể đi bây giờ, chỉ có thể đợi buổi tối"

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn không hiểu hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Lãnh Nguyệt hàn liếc mắt nhìn Tuyết Ninh cùng Vân Mộc Thần, không nói gì, Vân Mộc Thần cho là Lãnh Nguyệt Hàn phòng bị mình, giải thích: "Hoàng thượng xin yên tâm, Mộc Thần cũng không phải loại tiểu nhân bán bằng hữu"

Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Thái tử hiểu lầm" rồi thở dài một hơi: "Không có việc gì, ta có thể giải quyết, chỉ là muốn nhờ Vân huynh giúp một chuyện" Tuyết Ninh chú ý tới Lãnh Nguyệt Hàn giọng điệu biến hóa, hắn liền trầm cũng không có nói, mà là dùng ta.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Vân Mộc Thần nói: "Xin Vân huynh chăm sóc tốt Nguyệt Lạc cô nương"

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn lại một lần nữa hỏi "Lãnh Nguyệt Hàn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì" Lãnh Nguyệt Hàn chỉ nói: "Đóng cửa Nguyệt

Lạc các, theo Vân Mộc Thần đi Vân Thủy quốc đi, tối nay ta cùng Lăng Thiên, Lôi Kinh tiễn các người ra khỏi thành" nói xong liền cất bước rời đi.

Chỉ nghe Tuyết Ninh quát lớn một tiếng "Đứng lại, Lãnh Nguyệt Hàn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người nói cho ta biết có được hay không?" Tuyết Ninh lại nghĩ Lãnh Nguyệt Hàn người còn ở Dung Thành, làm sao sẽ hạ chỉ lập hậu, chẳng lẽ là Thái hậu.

Tuyết Ninh nhắc làn váy chạy đến trước mặt Lãnh Nguyệt Hàn, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn hỏi "Có phải hay không Thái hậu, nàng. .... "

Tuyết Ninh lời còn chưa nói hết, sắc mặt Lãnh Nguyệt Hàn liền biến đổi nhanh như lật sách, giễu cợt nói: "ta nghĩ ta không cần thiết nói cho Nguyệt Lạc cô nương chuyện riêng của Lãnh mẫu "

Nói xong đây Tuyết Ninh ra, bước nhanh mà rời đi. Tuyết Ninh ngờ ngác đứng ở nơi đó nhìn Lãnh Nguyệt Hàn rời đi, Vân Mộc Thần giọng điệu than thở, dù là kẻ ngu cũng có thể nhìn ra Lãnh Nguyệt Hàn đối với nàng vẫn còn tình.

Vân Mộc Thần đỡ Tuyết Ninh nói: "Nàng rõ ràng thích hắn, tại sao phải làm bộ như không quan tâm" Tuyết Ninh cười khê: "Ta sẽ không thích hắn, chỉ là nguyên nhân chuyện của Lưu gia là do ta gây nên, ta không thể khiến hắn cũng bất nghĩa"

Vân Mộc Thần cười khổ nói: "Đã như vậy liền cho phép ta ích kỷ một lần đi" nói xong, đôi tay nâng lên khuôn mặt Tuyết Ninh, nhìn Tuyết Ninh, thâm tình nói: "Ta hiểu rõ ta không phải Vân Thiên trong miệng nàng, nhưng là không liên quan đến việc ta là Vân Thiên hay là Vân Mộc Thần, đều giống nhau yêu nàng, cùng ta trở về Vân Thủy quốc đi, không quan tâm tới tranh đấu quyền lợi tại nơi này, không nghĩ tới trở về báo thù nữa"

Tuyết Ninh nhìn Vân Mộc Thần nói: "Thần, người biết rõ ta sẽ không đi cùng người. Đúng vậy, có lẽ ta thích người, nhưng là hiện tại ta không thể bỏ lại Lãnh Nguyệt Hàn không quản không hỏi, cho dù ta chỉ là một cô gái, cái gì cũng không làm được, nhưng là mọi chuyện cũng bởi vì ta, ta có thể nào rời đi"

Vân Mộc Thần đã sớm ngờ tới Tuyết Ninh sẽ nói như vậy, khổ sở cười một tiếng, buông Tuyết Ninh ra, Tuyết Ninh lại bắt được tay Vân Mộc Thần, cười nói: "Thần, cho ta thêm một ít thời gian, đợi đến Dung Thành tất cả kết thúc, ta liền đi theo người"

Vân Mộc Thần không thể tưởng tượng nổi nhìn Tuyết Ninh, trong lòng tràn đầy vui mừng, chợt ôm lấy Tuyết Ninh, thì thầm nói: " là thật sao".

Tuyết Ninh cười gật đầu một cái, lại ở trong lòng thầm nghĩ: "Thần, thật xin lỗi, ta thật sự là không đành lòng nhìn người khổ sở, nếu quả thật có thể giải quyết chuyện này, vậy ta liền không tới nơi đó, sống ở bên cạnh người, bảo vệ phần yên bình này?"

Lãnh Nguyệt Hàn ra khỏi Tuyết Ninh viện, chạy thẳng tới Âm Hương Các.

Lãnh Nguyệt Hàn thanh âm rét lạnh phân phó: "Lăng Thiên trước không cần kinh động Âm các, để tránh bút dây động rừng, tối hôm nay chúng ta đêm khuya xông vào cửa thành, bắt quá vài quan binh, hẳn là có thể ứng phó"

Lăng Thiên cung kính đồng ý "Dạ"

Lãnh Nguyệt Hàn tiếp tục nói: "Nhớ kỹ mặc kệ tối hôm nay có bất kỳ biến hóa gì, nhất định phải đem hoàng hậu nương nương đưa ra khỏi Dung Thành" chỉ cần Ninh nhi không có ở đây, mặc kệ Thái hậu dung chiêu gì mình cũng có thể ứng phó.

Lăng Thiên nói: "Chủ nhân, tình huống bây giờ không rõ, nếu như hôm nay chúng ta đưa hoàng hậu nương nương đi, vậy Thái hậu bên kia nhất định sẽ phát hiện, đến lúc đó sợ rằng chủ nhân muốn đi cũng đi không được."

Lãnh Nguyệt Hàn đưa tay ngăn lời nói kế tiếp của Lăng Thiên lại sau đó phân phó nói: "Lôi Kinh thừa dịp trời tối, người tối nay cùng đi ra thành, đưa bọn họ đến địa phương an toàn, lập tức trở lại kinh thành, đi tìm tung tích của Thượng Quan, ta sợ cái lão yêu bà đó sẽ đối với Thượng Quan bất lợi"

Lôi Kinh lần đầu tiên do dự, hiện tại tình huống Dung Thành không rõ, Âm các thế lực cũng không nhiều, chủ nhân lại không thể loạn dùng lực lượng, nếu như ngay cả mình cũng đi, chỉ lưu lại mình Lăng Thiên, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nên ứng phó như thế nào.

Lãnh Nguyệt Hàn thấy Lôi Kinh không đồng ý, không hiểu nhìn Lôi Kinh, lạnh giọng hỏi "Người đây là muốn chống đối ý chỉ của ta"

Lôi Kinh lập tức quỳ một chân trên đất cung kính nói: "Thuộc hạ không dám, chỉ là. .... " Lãnh Nguyệt Hàn thanh âm rét lạnh: "Tốt lắm, đừng nói nữa, theo lời ta phân phó mà làm"

Lăng Thiên cùng Lôi Kinh chỉ có thể cung kính chấp thuận

Lãnh Nguyệt Hàn đi tới bên cửa sổ, nhìn không trung, lạnh lùng cười một tiếng, cường bức mình. . ., lão yêu bà đó, lại muốn chơi trò gì, muốn đem mình vây tại Tử Dung thành ư, vậy cũng phải xem xem bản thân có nguyện ý hay không.

Ninh Ninh rất phấn khởi. PS: thân ái, Lãnh Nguyệt Hàn cùng Tuyết Ninh bị vây tại Dung Thành, có thể an toàn thoát hiểm hay không, Tuyết Ninh có thể cùng Vân Mộc Thần rời đi hay không, Lãnh Nguyệt Hàn có hay không tránh thoát kiếp này, Thượng Quan Thiên Dật ở chỗ nào, cùng nhìn lãnh hoàng, Yêu Hậu đầu trí kẻ địch như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Bị vây ở Dung Thành, cùng chung hoạn nạn

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu lên trên gương mặt của Lãnh Nguyệt Hàn, ngũ quan lập thể ở dưới ánh nắng mặt trời càng làm tăng thêm vẻ tuấn mỹ của hắn, đúng lúc này Tuyết Ninh bước vào trong phòng, liền thấy một cảnh tượng như tranh vẽ, đẹp đến khó tin.

Lăng Thiên muốn gọi Lãnh Nguyệt Hàn dậy, Tuyết Ninh vội ngăn hắn lại, nhưng Lãnh Nguyệt Hàn nhạy bén cảm nhận được có người đang đến gần, khi hắn quay đầu nhìn về phía người kia, không nghĩ rằng người đó chính là Tuyết Ninh, trong nháy mắt sắc mặt hắn trầm xuống.

Tuyết Ninh thấy Lãnh Nguyệt Hàn vừa nhìn thấy mình, sắc mặt hắn trở nên lạnh lùng, nàng không khỏi thở dài nghĩ trong lòng: Hình như Lãnh Nguyệt Hàn không muốn nhìn thấy nàng.

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng hỏi: "Sao ngươi lại tới đây, có chuyện gì sao?"

Tuyết Ninh khẽ cười nói: "Nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra, bằng không ta sẽ không rời khỏi đây"

Gương mặt lãnh nhợt băng sương của Lãnh Nguyệt Hàn hiện lên vẻ giận dữ, hắn cắn răng nghiêng lợi nói: "Ngươi đang uy hiếp ta"

Tuyết Ninh nhẹ nhàng nói: "Nếu như ngươi nhất định cho rằng như vậy, cũng tốt thôi." Nàng nói xong, liền khoanh hai tay lại, dùng ánh mắt vô tội nhìn Lãnh Nguyệt Hàn.

Lãnh Nguyệt Hàn khinh thường hừ lạnh: "Ta ắt có biện pháp khiến ngươi rời đi, không cần đến sự đồng ý của ngươi" Tuyết Ninh thầm than, một khi Lãnh Nguyệt Hàn đã quyết định chuyện gì, không một ai có thể khuyên được hắn, hắn tuyệt đối sẽ không nghe ý kiến của người khác. Nếu nàng không hỏi hắn rõ ràng, chỉ sợ hắn sẽ không tự nói cho nàng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, nàng nói "Lãnh Nguyệt Hàn, bây giờ không phải là thời điểm để ngươi cáu kỉnh, ta hiểu rõ tình thế đang xảy ra trước mắt. Hiện tại thái hậu đang nắm giữ quyền chủ động, mặc dù ta không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng giờ đây ta đã không còn là Khương Tuyết Ninh tay trái gà không chặt của ngày xưa nữa rồi, hy vọng ngươi tin tưởng ta...ta sẽ không đem đến phiền toái cho ngươi đâu, hãy để ta gánh vác một phần giúp ngươi, dù sao tất cả chuyện này đều là do ta gây lên"

"Nói xong chưa? Ngươi có thể đi được rồi, Lãnh mẫu cùng Nguyệt Lạc cô nương không có bất cứ quan hệ gì, chuyện của ta ta sẽ tự mình giải quyết, muốn Nguyệt Lạc cô nương rời đi cũng vì muốn tốt cho cô. Nguyệt Lạc cô nương đã không muốn đi, vậy ta cũng không còn cách nào khác, đến lúc đó có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, Lãnh mẫu cũng bất lực không thể làm gì được. Nói vậy thôi, nếu không còn chuyện gì, mời Nguyệt Lạc cô nương trở về"

Tuyết Ninh vẫn đứng yên tại chỗ không có ý định rời đi, nàng cắn môi không nói gì. Lúc này Lăng Thiên mới vội giải thích: "Hoàng hậu nương nương, sợ rằng hành động lần này của Thái Hậu là muốn đuổi tận giết tuyệt hoàng thượng, xin hoàng hậu nương nương hãy khuyên nhủ hoàng thượng, nhanh chóng rời đi"

Lãnh Nguyệt Hàn quát lớn: "Lăng Thiên, đủ rồi"

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn gằn từng chữ: "Lãnh Nguyệt Hàn, nếu như ngươi cứ không hiểu chuyện như vậy, hiện tại ta sẽ lập tức đi ra ngoài, đi đến cổng thành nói rõ mọi chuyện với đám quan binh kia" Lãnh Nguyệt Hàn xoay người nhìn chằm chằm Khương Tuyết Ninh.

"Hàn, có vấn đề gì, chúng ta cùng nhau giải quyết, ngươi đừng khiến ta phải lo lắng bất an" Vừa nói nàng vừa nắm lấy bàn tay của Lãnh Nguyệt Hàn.

Lãnh Nguyệt Hàn cứ như vậy nhìn Tuyết Ninh, không nói câu gì. Hắn đồng ý với nàng sao? Đúng vậy, Lãnh Nguyệt Hàn không dám mạo hiểm, tính cách Tuyết Ninh vốn quật cường, nếu như hắn không muốn đi, nàng sẽ kiên quyết đưa hắn đi, ngược lại sẽ càng phiền toái hơn.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Lôi Kinh và Lăng Thiên phân phó: "Truyền lệnh xuống, giờ tỵ tối nay, chúng ta sẽ rời khỏi thành" Hắn giả bộ không kiên nhẫn hất tay Tuyết Ninh ra

Lăng Thiên và Lôi Kinh vui vẻ nói: "Thuộc hạ tuân lệnh"

Tuyết Ninh không hiểu, tại sao lại hạ lệnh phong thành, chẳng lẽ Thái hậu thật có ý muốn bức Lãnh Nguyệt Hàn đến đường cùng, bà ta sẽ ăn nói với các đại thần trong triều đình thế nào.

Nàng quay sang hỏi Lăng Thiên xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lăng Thiên liếc mắt nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, sau đó đem tất cả mọi chuyện kể lại cho Tuyết Ninh nghe.

Sau khi nghe xong, vẻ mặt Tuyết Ninh nghiêm túc nói: "Hiện tại, trên tay các ngươi có bao nhiêu người có thể dùng"

Lăng Thiên lộ ra vẻ mặt khó xử, chuyện này không được chủ nhân cho phép, hắn không dám nói.

Lãnh Nguyệt Hàn nhủ mày nhìn Khương Tuyết Ninh, Tuyết Ninh giải thích: "Mặc kệ mục đích của Thái hậu là gì, giờ đây điều quan trọng nhất chính là chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi Dung Thành, chúng ta không biết tung tích của Thượng Quan ở đâu, thời gian kéo dài càng lâu hấn càng gặp nguy hiểm"

"Xem xét tình hình hiện tại, có hai khả năng có thể xảy ra, một là Thái hậu không chế người đang giả dạng người trong thiên điện, hai là người đó tự mình đi theo thái hậu. Nếu vậy bà ta đã có một con rôi có thể dễ dàng thao túng trong tay rồi, bà ta đã biết người không có ở trong cung, Thái hậu giả vờ phái người tới điều tra vụ án của Lưu đại nhân, mục đích cũng chỉ là muốn giám thị người, muốn đem người vây ở Dung Thành, người muốn phải ra khỏi thành không có dễ dàng như vậy đâu, chỉ sợ người không còn bất cứ giá trị lợi dụng nào đối với Thái hậu nữa"

Tuyết Ninh dừng lại một chút, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Thái hậu không tiếc bất cứ giá nào muốn đoạt lấy mạng của người"

Lãnh Nguyệt Hàn đã sớm nghĩ đến điểm này rồi, hấn chỉ lo lắng vì Khương Tuyết Ninh đang ở đây, nghĩ lại thì có lẽ sự lo lắng của hấn là thừa thái rồi. Nữ tử này, năng đủ thông minh để có thể bảo toàn tính mạng của mình, hơn nữa năng còn có công phu,

"Ta có ba đến bốn mươi người ở nơi này" Lời nói của Lãnh Nguyệt Hàn, đó chính là ngầm cho phép Tuyết Ninh có thể ra lệnh cho bọn họ.

"Tốt, tối nay chúng ta sẽ tới dùng cách giương đông kích tây, đục nước béo cò, sau khi ra khỏi thành sẽ gặp nhau tại phía sau núi Lục Liễu"

Lãnh Nguyệt Hàn không hiểu ý đồ của Tuyết Ninh, hấn không khỏi cau mày, Tuyết Ninh chỉ cười không nói, sau đó mới thần bí nói: "Đây là bí mật, Ta phải rời đi rồi " Nói xong đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 15: Kèm hai bên Tuyết Ninh, hạ lệnh tu thành

Edit : sakurakul

Vân Mộc Thần ôn hòa trước sau như một , giờ phút này cũng không ôn hòa đứng lên , tay cầm kiếm chỉ hướng Quý Cốc lạnh lùng nói: "Buông nàng ra"

Lãnh Nguyệt Hàn, cặp mắt nheo lại, âm thanh lạnh lùng đủ để rét chết người "Buông nàng ra"

Quý Cốc cười khê, xem ra chính mình bắt đúng người, cười lạnh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Rất đơn giản, lấy mạng đổi mạng, dùng mạng của người để đổi nàng" nói vân đạm phong khinh.

Lãnh Nguyệt Hàn hai quả đấm nắm chặt, tức giận trợn trừng mắt nhìn Quý Cốc "Ta ghét nhất người khác uy hiếp ta, ta lại nói lại một lần buông nàng ra" Quý Cốc không thêm đề ý chút nào Lãnh Nguyệt Hàn quanh thân tản mát ra sát khí mạnh mẽ. Minh liền đánh cuộc, hấn sẽ không dả thương nữ tử trong tay mình này.

Truy Phong chỉ vào Quý Cốc lạnh lùng nói: "Buông nàng ra, người rút cuộc là ai, vì sao phải giả mạo Dạ Mị Các ở chỗ này đại khai sát giới"

Quý Cốc nheo lại mắt thấy Truy Phong, tiểu tử này âm thanh rất là quen tai, mình giống như ở nơi nào nghe qua, híp mắt quan sát Truy Phong, chợt nghiêng mắt nhìn qua kiếm trong tay Truy Phong, lộ ra nụ cười dữ tợn "Ha ha..... thật không nghĩ tới, đường đường đại hộ vệ Dạ Mị Các Truy Phong, thể nhưng chịu thiệt ở trong tay một cái cô gái , còn biến thành bộ dạng quý "

Truy Phong không thể tưởng tượng nổi nhìn Quý Cốc, nếu như người này không phải người Dạ Mị Các, làm sao sẽ nhận biết mình, nếu là lời nói, chủ nhân làm sao sẽ làm cho người ta giết một cô nương, lại nói mình cho tới bây giờ cũng không có gặp qua người này. Quý Cốc chưa bao giờ xuất hiện qua ở Dạ Mị Các, Truy Phong dĩ nhiên không biết.

Mọi người cả kinh, không nghĩ tới Truy Phong lại là người Dạ Mị Các, Truy Phong nói: "Không cần biết người là ai, người đều không thể gây tổn thương cho cô nương, nếu không Các chủ nhất định sẽ giết chết người "

Quý Cốc nói: "Vậy thì chờ Các chủ tới giết ta tốt lắm" Truy Phong tức giận "Người, , , " nói không ra lời, cũng không có ai hỏi tới thân phận Truy Phong , tình huống bây giờ nguy cấp, căn bản không phải lúc truy cứu , chẳng cần biết hấn là ai, nhiều trợ thủ, so với nhiều bằng hữu tốt hơn.

Dung nhan Tuyết Ninh dưới khăn che mặt là một mảnh yên tĩnh, nghe tin tức này, khóe miệng mang theo lạnh nhạt xa cách cười nhìn hết thấy, ra vẻ khó được bình tĩnh, Dạ Mị Các, mị thật này ác tâm như vậy ư, còn là một âm mưu, hai bên cứ như vậy nhìn nhau, Lãnh Nguyệt Hàn bọn họ không dám ra hành động thiếu suy nghĩ.

Chợt dưới cửa thành truyền đến tiếng la nóng nảy của Hồng di: "Nguyệt Lạc, ta mang bọn tỷ muội tới giúp người" Tuyết Ninh cau mày, Hồng di làm sao sẽ tới đây, bọn họ lại không có công phu, đây không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá, Tuyết Ninh trong lòng cả kinh,

Vân Mộc Thần đến . Không biết người nào kêu một câu: "Các hương thân, Nguyệt Lạc cô nương bị người xấu bắt, mọi người mau dậy đi giúp một tay

a"Vừa dứt lời, chỉ thấy cả Dung Thành, từ từ sáng lên, các hương thân cũng cầm các loại công cụ tuôn hướng cửa thành,

Tuyết Ninh trong khoảnh khắc đó, trong lòng cảm động dĩ nhiên là không cần nói cũng biết, nhưng là nhiều hơn là lo lắng, bọn họ đều là người tay trái gà không chặt, tại sao có thể địch nổi, những thứ này đều là sát thủ giết người không chớp mắt.

Tuyết Ninh trong lòng lo lắng không thôi, tính toán dùng sức thoát khỏi Quỷ Cốc kiềm chế, nghĩ đến Quỷ Cốc cũng là không ngờ rằng, cái này cô nương yếu đuối trong tay mình lại có công phu, xử chí không kịp tay, Tuyết Ninh đã tránh ra, đứng ở đối diện Quỷ Cốc, gió thổi qua, thổi lên cái khăn che trên mặt Tuyết Ninh,

Tay Quỷ Cốc hướng Tuyết Ninh đánh tới, dừng ở không trung, trong lòng cả kinh, đứng ở trước mặt mình, chính là Khương Tuyết Ninh đã chết, chỉ nghĩ người lúc đó, Vân Mộc Thần đã đem Tuyết Ninh kéo vào trong lòng ngực mình, thật chặt ôm vào trong ngực, cả người đều đang run rẩy.

Tuyết Ninh cười khê, vỗ vỗ Vân Mộc Thần tựa như an ủi, nhìn các hương thân chen chúc mà đến, Tuyết Ninh đẩy Vân Mộc Thần ra, hô: "Hong di, mau để các hương thân trở về, tâm ý các hương thân, Nguyệt Lạc khắc ghi" những sát thủ này không hề có nhân tính, Tuyết Ninh sợ bọn họ sẽ đối với các hương thân bất lợi.

Quỷ Cốc thấy Tuyết Ninh từ trong tay bản thân chạy trốn, sợ là đang suy nghĩ kèm hai bên nàng sẽ không có dễ dàng như vậy rồi, chủ nhân phân phó không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải giết Lãnh Nguyệt Hàn.

Quỷ Cốc ánh mắt quét qua đám người Tuyết Ninh, chỉ vào phía dưới các hương thân, âm thanh không mang theo một tia tình cảm nói: "Hoặc là đầu hàng, hoặc là sẽ để cho những người này với các người cùng nhau chôn theo"

Lãnh Nguyệt Hàn thanh âm rét lạnh: "Giọng điệu không nhỏ" Quỷ Cốc cười lạnh"Ha ha, , , vậy thì đừng trách thủ hạ ta không lưu tình rồi." Lãnh Nguyệt Hàn thân kinh kéo căng, chỉ sợ Quỷ Cốc đối với những người dân này xuống tay.

Vậy mà Quỷ Cốc nhìn Tuyết Ninh nói: "Thật không nghĩ tới, hỏa hoạn cũng không có chết cháy người...người thật là mạng lớn" Tuyết Ninh lạnh lùng nhìn Quỷ Cốc nói: "Nguyên lai là người phóng hỏa" Quỷ Cốc khinh thường cười khê: "Hỏa hoạn đốt không chết được người, vậy hôm nay sẽ là ngày chết của người "

Tuyết Ninh nhìn Quỷ Cốc hỏi "Tại sao, tại sao muốn phóng hỏa đốt chết ta, người là người của Thái hậu " Quỷ Cốc nhìn ra Tuyết Ninh đang moi lời của mình, lạnh lùng nói: "Đó là người đáng chết"

Nhìn ra Khương Tuyết Ninh đối với những dân chúng phía dưới này coi trọng, Quỷ Cốc đột nhiên cười lạnh nói: "Ha ha, , , khiến nhiều người như vậy, cho hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương chôn theo, các người chết cũng đáng"

Lãnh Nguyệt Hàn thất vọng đau khổ trong lòng thầm nói: "Bọn họ quả nhiên biết thân phận mình, thật sự là Thái hậu phải tới sao, Thái hậu cùng Dạ Mị Các lại có cái quan hệ gì, Lãnh Nguyệt Hàn thanh âm rét lạnh hỏi "Người rút cuộc là ai, chịu người nào chỉ điểm muốn giết trẫm"

Quỷ Cốc cười khê: "Người chết không cần thiết biết nhiều như vậy" âm thanh giống như quỷ mị, làm cho người ta nghe trong lòng run sợ.

Chỉ nghe Quỷ Cốc chỉ vào các hương thân phía dưới, ra lệnh một tiếng"Giết, không chừa một mống" Tuyết Ninh khổ sở, tiếng la vang dội cả Dung Thành"Không cần" Lôi Kinh Lăng Thiên trực tiếp hướng Quỷ Cốc đánh tới.

Làm mọi người thế nào cũng không đỡ được đao kiếm của những sát thủ này, Tuyết Ninh quỳ trên mặt đất, cũng vô lực ngăn cản tất cả, chỉ có thể nhìn các hương thân này từng bước từng bước ngã xuống, trong bóng tối, cây đuốc đỏ bùng, tiếng kêu rên cực kỳ bi thảm, tiếng cười điên cuồng, từng chút từng chút ăn mòn lấy mạng nhĩ Tuyết Ninh, Tuyết Ninh chỉ có thể điên cuồng kêu không cần, lại cái gì đều không làm được, Vân Mộc Thần đau lòng ôm chặt lấy Tuyết Ninh,

Lãnh Nguyệt Hàn thất vọng đau khổ ân hận, đã không thể nhịn nữa, Vân Mộc Thần che chở Tuyết Ninh đã bị thương, Lãnh Nguyệt Hàn lại chỉ có thể đau lòng nhìn con dân mình, bị những người này coi như chuyện vật một dạng tu giết, thấy ngang khắp đồng, máu tươi gai đỏ đầy đất, mất mỗi người, tại sao, tại sao, Lãnh Nguyệt Hàn ở trong lòng một lần, một lần, hỏi mình, tại sao phải đối xử với chính mình như thế, tại sao phải tổn thương nhiều người như vậy.

Cũng không để ý cái gì nữa, trực tiếp hướng Quỷ Cốc đánh tới, lạnh lùng nói: "Trẫm muốn cho người vì bọn họ đền mạng" chiêu thức bén nhọn tàn nhẫn đánh úp về phía Quỷ Cốc, đánh Quỷ Cốc tới không còn sức đánh trả.

Quỷ đạo từ ở phía sau nóng nảy hô: "Không được, không được" Lăng Thiên cùng Lôi Kinh đã vết thương chồng chất, căn bản không ngăn cản được Lãnh Nguyệt Hàn.

Tuyết Ninh quỳ gối trên cổng thành, ánh mắt trống rỗng nhìn phía dưới những nhóm người bị giết, những người áo đen kia quơ múa đao kiếm, giống như đang dùng máu tươi vẽ tranh, cụt tay, phần còn lại của chân tay đã bị cụt, khắp nơi đều có.

Cuộc chiến đấu này rốt cuộc kéo dài bao lâu, Tuyết Ninh không biết, mặt trời mọc thì máu tươi đầy đất, đã nhuộm đỏ toàn bộ mặt đất. Thi thể đầy đất, đã bày khắp đường phố Dung Thành, nhìn thấy như vậy mà ghê, thảm như vậy vô nhân đạo, mà Lãnh Nguyệt Hàn bọn họ đã bị một đám người áo đen vây quanh, không hề có lực chống trả.

Tuyết Ninh dùng ống tay áo chùi chùi mồ hôi trán, ngẩng đầu nhìn một chút mặt trời màu đỏ chiếu sáng thổ địa màu đỏ, chói đến mức không mở mắt được. Nàng chưa bao giờ biết ánh mặt trời Dung Thành trước kia, có phải hay không đúng là như vậy đỏ như máu đây? Tại sao hôm nay ánh mặt trời lại

đỏ như thế chói mắt, chiếu mình muốn rơi lệ, nhưng vì cái gì chảy không ra được,

Tuyết Ninh cười khổ, đây cũng là tu giết ư, những dân chúng đáng thương này, phạm vào cái lỗi gì. Cứ như vậy vô ích thành vật hy sinh cho quyền lực phân tranh, , mà tất cả tai nạn này tất cả đều là mình mang tới cho bọn họ, kia một đôi song song không có nhắm hai mắt, cứ như vậy đang nhìn bầu trời, đó là đối với sinh mạng khẩn cầu ư, nếu như mình không đi tới Dung Thành, liền sẽ không mang đến cho bọn họ tai nạn, nếu như mình đủ cường đại, sẽ dùng năng lực bảo vệ bọn họ, nhưng cố tình mình không có gì cả, chỉ có thể nhìn bọn họ bị sát hại tàn nhẫn.

Tuyết Ninh cười khê "Ha ha, , , , , yêu nữ" chẳng lẽ mình thật sự là cái yêu nữ, tại sao mình chỉ mang đến tai nạn cho người khác, tại sao những thứ kia người vô tội, cũng bởi vì chính mình mà chết thảm như vậy. Đây tất cả đều là mình tạo thành, đều là bởi vì chính mình. Tuyết Ninh ngẩng đầu lên, nhìn này thấy ngang khắp đường phố, lộ ra nụ cười nghiêng nước nghiêng thành,

Tuyết Ninh nhẹ giọng kêu "Hong di, Hoàng Oanh, Hồng Thường" chỉ là cũng không người nào trả lời nữa, đáp lại mình chỉ là đầy trời tin tức cùng nồng nặc máu tanh.

Tuyết Ninh nhìn trời Trường Khiếu "A, , , , , "Thê lương tiếng la lại một lần nữa vang vọng cả Dung Thành, Lãnh Nguyệt Hàn quỳ gối bên trong vòng vây, nâng lên hai mắt sắp nhắm lại nhìn về phía Tuyết Ninh.

Trong nháy mắt, thật giống như gió nổi mây phun, chỉ thấy Tuyết Ninh cầm lên kiếm dính đầy máu tươi trên đất, không mang theo một tia tình cảm, từng bước một thẳng hướng những người áo đen bao vây bọn họ, Lãnh Nguyệt Hàn một câu kia "Ninh nhi" còn chưa kêu ra miệng, liền hôn mê bất tỉnh.

Tuyết Ninh giống như điên rồi, điên cuồng không có chương pháp gì chém những người áo đen kia, Quỷ Cốc đời này cũng sẽ không quên, ngày đó hôm đó, ở trên công thành Dung Thành, một nữ tử áo trắng dính đầy máu tươi, ấy là sao kinh người, trên gương mặt tuyệt mỹ kia mang theo hận, khiến mọi người kinh hãi, càng sẽ không quên kiếm kia xuyên qua thân thể của mình thì vô tận đau đớn, cùng với nụ cười nghiêng nước nghiêng thành trên mặt cô gái kia.

Tuyết Ninh cứ như vậy chém không biết mệt mỏi, cho đến té xỉu thì cũng không có để xuống kiếm trong tay của chính mình.

Lãnh Nguyệt Hàn bọn họ đã là không hề có lực chống trả rồi, cũng chỉ có chờ chết, gió thổi qua, kèm theo mùi máu tươi nồng nặc, tập kích giác quan mỗi người, tựa hồ đang tỏ rõ từ vong phủ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 16: Lãnh Nguyệt Hàn, ta không phải là yêu nữ

"Tí tách, , , tí tách" kèm theo âm thanh giọt nước mưa nham thạch, Tuyết Ninh mở mắt, mới vừa mở ra mắt liền nhìn thấy, Vân Mộc Thần ánh mắt lo lắng, Tuyết Ninh nhìn bốn phía, hẳn là thật sự trong một cái sơn động,

Lãnh Nguyệt Hàn bước vào mang theo ánh mặt trời chiếu vào bên trong động, cho dù ánh mặt trời mãnh liệt như vậy, cũng không có che được thân sắc tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, duy nhất không thay đổi chính là mặt khối băng, bốn mắt nhìn nhau cũng không có ai nói chuyện.

Vân Mộc Thần đỡ Tuyết Ninh dậy quan tâm hỏi "Có nơi nào không thoải mái không" giọng nói tràn đầy lo lắng, Tuyết Ninh lắc đầu, giùng giàng ngồi dậy, nhìn về phía Lãnh Nguyệt Hàn hỏi "An toàn sao" Lãnh Nguyệt Hàn chỉ là nói: "Ra khỏi Dung Thành rồi, Tắc Bắc đã cứu chúng ta" về phần Dạ Mị có thể coi thường không đề cập tới.

Tuyết Ninh giùng giàng đứng dậy, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn tinh táo khác thường mà nói: "Lãnh Nguyệt Hàn, mang ta đi Dung Thành đi"

Vân Mộc Thần đỡ Khương Tuyết Ninh lo lắng nói: "Nàng, , , , " nơi đó hiện tại một là một tòa thành chết, chỉ là những lời nói tàn nhẫn này, Vân Mộc Thần thật không có cách nào nói ra khỏi miệng. Cần gì lại đi gia tăng cảm giác mình có tội.

Đáp lại là Tuyết Ninh giống như không có nghe thấy lời nói Vân Mộc Thần, chỉ là nhìn Lãnh Nguyệt Hàn lại một lần nữa nói: "Mang ta đi Dung Thành đi" âm thanh kiên định cùng quật cường.

Lãnh Nguyệt Hàn thờ dài một cái, nhìn ra được trong mắt Tuyết Ninh chấp nhất cùng quật cường, chỉ có thể thỏa hiệp nói "Tốt" gọn gàng đồng ý Tuyết Ninh yêu cầu.

Vân Mộc Thần đứng ở nơi đó nhìn bóng lưng Lãnh Nguyệt Hàn cùng Tuyết Ninh cùng nhau rời đi, cả người tràn đầy bi thương, làm cho người ta không nhẫn tâm nhìn, Hàn Phong không nhịn được nhắc nhở "Gia, chúng ta nên trở về rồi." Vân Mộc Thần như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

Khi Lãnh Nguyệt Hàn cười ngửa mang theo Tuyết Ninh chạy tới Dung Thành thì Tắc Bắc cùng Lôi Kinh đã dẫn người đem Dung Thành dọn dẹp không sai biệt lắm.

Tuyết Ninh cố ý xuống ngựa tự mình đi, đỡ cũng không cho Lãnh Nguyệt Hàn đỡ, thi thể trên đất đã không có, nhưng những thứ máu tươi kia vẫn còn

tồn tại như cũ, Khương Tuyết Ninh giống như làm bầm lâu bầu , lại vừa giống như đang cùng Lãnh Nguyệt Hàn bày tỏ "Nguyệt Lạc từng tại nơi này ăn com xong, từng ở chỗ này uống qua trà, , , " nhất nhất quở trách mình đã làm gì.

Lãnh Nguyệt Hàn cái gì cũng không nói, chỉ là nghe Tuyết Ninh bày tỏ, hai người cùng đi vào Nguyệt Lạc các, nơi ngày xưa náo nhiệt giờ đã sớm không còn nữa, chỉ là thời gian một ngày, lại giống như trôi qua thật là nhiều năm.

Tuyết Ninh tiếp tục làm bầm lâu bầu, từ lần đầu tiên mình tới Nguyệt Lạc các, cho tới bây giờ, mặc dù nói đều là một chút chuyện nhỏ, nhưng là ai cũng có thể nhìn ra rằng đối Nguyệt Lạc các tất cả chuyện coi trọng như vậy. Lãnh Nguyệt Hàn chỉ là an tĩnh làm một thính giả.

Tuyết Ninh ngẩng đầu đã là lệ chảy đầy mặt, Lãnh Nguyệt Hàn thất vọng đau khổ tiếp theo kinh sợ, đây là mình lần thứ hai thấy nàng khóc, lần đầu tiên vì cái đó gọi Vân Thiên nam tử, lần thứ hai là Dung Thành dân chúng, ngón cái thô ráp lau đi nước mắt Tuyết Ninh , giọng nói là bá đạo lạnh lùng như cũ: "Khương Tuyết Ninh, trăm nói qua cho người, không cần vì người khác khóc"

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, người nam nhân trước mắt này chính là một người bá đạo như vậy, lại không được tự nhiên, rõ ràng lo lắng cho mình mới nói ra, quả thật như vậy không hợp.

Lãnh Nguyệt Hàn nâng lên gương mặt Tuyết Ninh , nhìn Tuyết Ninh nói "Ninh nhi, khóc là vô ích , trăm đồng ý người nhất định sẽ thay những dân chúng chết đi này báo thù" giọng nói lạnh lùng và tràn đầy hận ý.

Tuyết Ninh cười khẽ "Báo thù nói dễ vậy sao, từ lúc ta bị người hãm hại, thiếu chút nữa chết ở thiên lao, ta liền thề muốn báo thù, ta cố gắng để cho mình trở nên mạnh mẽ, cố gắng đi cuộc sống, cố gắng kiếm tiền, không ngừng thu mua lòng người, ta làm nhiều chuyện tốt như vậy, thu dưỡng nhiều cô nhi, vì chính là một ngày kia, có thể báo thù, nhưng người nhìn ta lại được đến cái gì" Tuyết Ninh cười lạnh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn "Ta lại được đến cái gì, cả thành dân chúng chôn theo"

Lãnh Nguyệt Hàn đối mặt tất cả lời Tuyết Ninh , đều không thể phản bác, Tuyết Ninh bắt ống tay áo Lãnh Nguyệt Hàn lạnh giọng hỏi "Tựa như người...người không phải là không bị Thái hậu khống chế nhiều năm như vậy, người báo thù ư, trên người người Huyết Chủ chỉ độc một ngày không hiểu, người dám giết Thái hậu sao" "Ha ha" Tuyết Ninh khẽ cười nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Người không dám, , , "

Lãnh Nguyệt Hàn chợt bắt được Tuyết Ninh, thật chặt nhìn Tuyết Ninh nói: "Ta đây lần thứ nhất, tuyệt sẽ không thỏa hiệp, nếu như không diệt trừ nàng ta, vậy chúng ta đều không sống nổi, trăm liền đánh cuộc một lần, tuyệt sẽ không do dự nữa ‘ Ninh nhi cùng ta hồi cung đi, trăm nhất định sẽ giúp người báo thù"

Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn giống như không hề ý thức lời nói phục thù nặng nề của Lãnh Nguyệt Hàn "Vói người hồi cung?" Lãnh Nguyệt Hàn gật đầu một cái.

Tuyết Ninh ngờ ngác hỏi "Người có thể giúp ta báo thù" Lãnh Nguyệt Hàn kiên định nói: "Ta có thể" trong lòng bổ sung: ta chẳng những có thể để giúp nàng báo thù, lần này còn tuyệt đối sẽ không buông tay nàng, ta sẽ cho nàng hạnh phúc.

Tuyết Ninh tránh ra khỏi tay Lãnh Nguyệt Hàn, khẽ cười nói: "Hồi cung nói dễ vậy sao, như thế nào trở về" bây giờ đã chết nhiều người như vậy, thật chẳng lẽ muốn dùng người chết mới có thể trải đường hồi cung à.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh, kiên định nói: "Ninh nhi, tin tưởng ta, ta sẽ dẫn nàng hồi cung" một câu cam kết, là kiên định mà chân thành tha thiết.

Ở trời chiều chiều rọi xuống, Tuyết Ninh cười, cười như vậy khuynh quốc khuynh thành, ngay người Lãnh Nguyệt Hàn, ngay người chân trời trời chiều cùng đám mây.

Ngày đó Tuyết Ninh cùng Lãnh Nguyệt Hàn nói rất nhiều lời, nhiều đã sớm vượt qua tất cả lời bọn họ nói từ khi quen biết đến bây giờ . Về phần nói cái gì, Lãnh Nguyệt Hàn chỉ có thể đại khái, duy nhất một câu, là thế nào cũng sẽ không quên mất . Bởi vì nhiều năm sau, lời giống vậy ngữ, từ miệng cùng một người, mình cũng rất cuộc không có cho nàng đáp án rõ ràng.

Tuyết Ninh ngồi ở trên ngựa, ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, sợ và tự ti mà hỏi: "Lãnh Nguyệt Hàn, người nói ta là yêu nữ sao" Lãnh Nguyệt Hàn giục ngựa tay rời đi nghe xuống dưới, nhìn không chuyển mắt Khương Tuyết Ninh.

Như vậy ánh mắt, như vậy vẻ mặt, khiến Lãnh Nguyệt Hàn nhìn cũng đau lòng,

Lãnh Nguyệt Hàn nhớ rõ chính mình cúi đầu, cùng Tuyết Ninh bốn mắt nhìn nhau, trong mắt tất cả đều là bóng dáng đối phương, kiên định cùng đau lòng nói cho Tuyết Ninh "Không, nàng không phải là yêu nữ" ở trong lòng bổ sung: nàng là ta hoàng hậu mà ta đã nhận định, gặp nàng ta nhất định đem nàng cùng ta dây dưa không nghỉ. Nếu là yêu nữ, cũng là một mình ta yêu nữ, chỉ vì một mình ta mà yêu,

Một khắc kia Tuyết Ninh cười, vui vẻ như trút được gánh nặng, vui vẻ cười, như trước là đẹp như vậy, đặc ý như vậy không chân thật, nhưng không có lạnh nhạt xa cách, ngay cả đáy mắt đều là chậm rãi ý cười.

Lãnh Nguyệt Hàn gất gao ôm lấy Tuyết Ninh , giống như chỉ sợ Tuyết Ninh sẽ biến mất , vẫn trở lại son động, nhìn thấy ở cửa động Vân Mộc Thần vẫn chờ đợi Tuyết Ninh , Lãnh Nguyệt Hàn mới buông Tuyết Ninh ra, không hề nói gì, để Tuyết Ninh xuống, lưu lại hai người một chỗ, liền tự động tránh ra.

Vân Mộc Thần đứng ở cửa động, Tuyết Ninh đứng dưới tàng cây, hai người chỉ là cách mấy bước , thế nhưng chính là cự ly lại làm cho Vân Mộc Thần sợ, cũng không nói gì, trực tiếp chạy tới đem Tuyết Ninh thật chặt ôm vào trong ngực, chặt tới Tuyết Ninh xương đều đau.

Tuyết Ninh tràn đầy áy náy tiếng hô "Thần, , , , " còn chưa tới kịp không nói lời kế tiếp, Vân Mộc Thần liền vội vàng cắt đứt, âm thanh tràn đầy sợ hãi" chúng ta đi thôi, hiện tại liền đi, chúng ta đã trốn ra Dung Thành, quãng đường còn lại sẽ để cho Lãnh Nguyệt Hàn tự mình đi thôi, nếu như nàng không phải yên tâm, đợi đến chúng ta trở về Vân Thủy quốc, ta nhất định sẽ thỉnh cầu phụ hoàng, phái binh giúp Lãnh Nguyệt Hàn đoạt lại ngôi vị hoàng đế" nói xong cũng nóng nảy lôi kéo Tuyết Ninh, muốn đi.

Tuyết Ninh tránh Vân Mộc Thần, tràn đầy áy náy mà nói: ' Thần, người không cần như vậy, chúng ta hảo hảo mà nói chuyện có được không" Âm thanh tràn đầy áy náy cùng bất an.

Vân Mộc Thần khắp khuôn mặt là bi thương , cuối cùng lại cười vè mặt dịu dàng" tốt, nàng muốn nói cái gì" Âm thanh mang theo run rẩy cùng sợ hãi.

Tuyết Ninh hít một hơi, giống như hạ quyết tâm thật lớn , nhìn Vân Mộc Thần nói: ‘ Thần, người ngày mai trở về Vân Thủy quốc đi, tha thứ cho ta không cách nào tuân thủ lời hứa, không thể theo người cùng nhau trở về"

Vân Mộc Thần thật ra thì đã sớm đoán được Tuyết Ninh sẽ nói như vậy, chỉ là mình không có dũng khí nghe, bây giờ đã nói ra, mình trừ đau lòng, cũng không có cảm giác gì, thật ra thì vừa bắt đầu mình cũng biết, cũng chỉ là tự lừa mình dối người.

Nhưng là vẫn muốn biết một cái nguyên nhân, cho mình một cái công đạo, Vân Mộc Thần cười khổ hỏi "Tại sao" Tuyết Ninh nhìn Vân Mộc Thần nói: "Bởi vì ta muốn báo thù, vì cả Dung Thành dân chúng báo thù" chỉ có chính tay đâm kẻ thù mới có thể an ủi dân chúng Dung Thành trên trời có linh thiêng.

Vân Mộc Thần đau lòng nhìn Tuyết Ninh nói: "nàng này là tội gì, oan oan tương báo khi nào mới dứt, tại sao chấp nhất ở đây như vậy, không nên ép chính mình đi hận"

Tuyết Ninh cười khổ"Thần, có rất nhiều chuyện, đều là chúng ta không cách nào tự quyết định, rất lâu, ông trời chính là thích trêu chọc người, ta thích bình tĩnh, nhưng đi tới nơi này cái triều đại xa lạ ta nhưng không có hưởng thụ qua một ngày yên bình , quá nhiều người bởi vì ta mà bỏ mạng, ta đã nghiệp chướng nặng nề, còn có cái tư cách gì sống ở bên cạnh người hưởng thụ yên bình , để cho ta đi đi, có lẽ mỗi người đều có con đường thuộc về mình , ta không thể trốn tránh, cũng không thể không đi."

Vân Mộc Thần biết chuyện Tuyết Ninh đã quyết định , ai cũng không thay đổi được, chính mình có thể làm chính là để cho nàng đi báo thù đi, Vân Mộc Thần cười nhìn Tuyết Ninh nói: "Hảo, đi làm chuyện nàng cho rằng nên làm đi, nhưng là nàng phải đồng ý với ta nhất định phải hảo hảo bảo vệ mình"

Tuyết Ninh cười ôm chặt lấy Vân Mộc Thần, nói tiếng"Cám ơn" Vân Mộc Thần ôm lấy Tuyết Ninh hỏi "Bao lâu?" Tuyết Ninh nhất thời không có hiểu được, ngơ ngác nhìn Vân Mộc Thần, Vân Mộc Thần cũng chịu đựng cái miu dục dứa của Tuyết Ninh , gương mặt dịu dàng nói: "Hỏi nàng đi bao lâu, dù sao cũng phải có cái kỳ hạn, nàng đồng ý bởi vì ta trở về Vân Thủy quốc trải qua cuộc sống bình thân, cũng không thể nuốt lời"

Tuyết Ninh cười khẽ ôm Vân Mộc Thần nói: "Chuyện vừa xong ta nhất định trở về tìm Thần" Vân Mộc Thần thở dài một tiếng, ôm chặt lấy Tuyết Ninh.

Ninh nhi, ta hiểu biết rõ chuyện đi này, gặp lại có lẽ cũng không biết ra sao,ta biết rõ Lãnh Nguyệt Hàn sẽ bảo hộ nàng chu toàn, nhưng ta lại sợ các người sống chung lâu ngày, ta sợ Lãnh Nguyệt Hàn sẽ đem nàng cướp đi, gặp lại lúc chỉ sợ trong mắt nàng chỉ có hắn, mà đã sớm không có vị trí của ta, nhưng ta nhưng lại không thể không thả nàng đi. Bởi vì ta yêu nàng, nhưng không nghĩ lấy danh nghĩa yêu giam cầm nàng.

Hai người cứ như vậy ôm nhau cả đêm chưa chợp mắt,

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người ngựa binh chia hai lối, một đường hộ tống Vân Mộc Thần trở về Vân Thủy quốc, một đường đi theo Lãnh Nguyệt Hàn cải trang giả bộ lên về Kinh Thành.

Dưới chân núi, Tuyết Ninh cuối cùng ôm lấy Vân Mộc Thần, nói "Bảo trọng" Vân Mộc Thần nhìn Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Hoàng thượng, ta liền nàng cho người, người phải bảo hộ nàng chu toàn" Vân Mộc Thần trong nội tâm cười khổ chỉ là ngăn ngừa hai ngày thời gian, mình lại đem những lời này trả lại cho Lãnh Nguyệt Hàn.

Lãnh Nguyệt Hàn ôm quyền đồng ý, nói bảo trọng, Vân Mộc Thần nhìn Tuyết Ninh một lần cuối cùng, không chút do dự xoay người giục ngựa rời đi. Thật ra thì mình có thể không đi, chỉ là mình ở ngày hôm qua bỏ câu đùa tin, chỉ là không có nói cho phụ hoàng bị chính mình làm tức giận đến bệnh nặng tại giường, mình không thể không trở về, lại nói mình rất rõ ràng, Lãnh Nguyệt Hàn chắc là sẽ không để cho mình theo chân bọn họ cùng nhau trở lại kinh thành , thái tử một nước, chắc chắn sẽ kiêng kỵ.

Tuyết Ninh nhìn con ngựa thật nhanh mà biến mất ở trước mắt mình, rất nhanh sẽ không thấy bóng dáng của Vân Mộc Thần, chỉ có bụi đất bốc lên, đang ai oán . . . . . Mà chính mình có thể làm chính là chúc phúc, hi vọng Thần, lên đường bình an!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 17: Lẻn về kinh thành, nhờ Trần Quốc Công giúp

đờ

Edit: sakurakul

Đưa Vân Mộc Thần đi, Lãnh Nguyệt Hàn phân phó Lôi Kinh đi trước dẫn người vào thành đi tìm hiểu tin tức, mà mình chỉ mang theo Tuyết Ninh, Tắc Bắc cùng Lăng Thiên, Quý đạo từ năm người đồng hành, muốn thành công tránh thoát sát thủ Thái hậu phái tới, có thể thuận lợi vào thành, phương pháp duy nhất chính là cải trang đánh lẻ, người đồng hành càng ít càng tốt, không dễ dàng đưa tới chú ý.

Ngoài cửa thành kinh thành Nguyệt Lạc quốc

Quan binh rậm rạp chẳng chịt, nghiêm khắc kiểm tra đối với đám người đang lui tới, một vị lão nhân, mang theo con trai con dâu còn có hai người làm nhà mình, đang muốn đi vào thành, bị quan binh ngăn lại, vặn hỏi: "Các người đi ra làm gì?" lão nhân già cười khách khí nói: "Quan gia, Tiểu lão nhân đây là mang theo con trai mình cùng nàng dâu vào thành lên trên nhà di nương hân thăm người thân đi" mấy quan binh vây quanh năm người, đi lòng vòng nhìn qua một lần, không có nhìn ra cái gì khác thường, nhi tử cùng nàng dâu đều là một bộ khuôn mặt bình thường.

Nha hoàn cùng người làm, cũng vẫn cười theo, quan sát một vòng không có nhìn ra cái gì khác thường, nhìn lão nhân gia, lão nhân gia rất hiểu chuyện, vội vàng hướng trong tay mấy vị quan gia đưa thời bạc, mấy vị quan sai cười rất là hài lòng, vung tay lên nói: "Cho đi" lão nhân gia luôn miệng nói cảm ơn, mang theo người một nhà vào thành. Không có ai trông thấy lão nhân gia khỏe miệng chột lóe lên nụ cười.

Người một nhà trực tiếp vào một cái khách sạn, ở chỗ này nghỉ ngơi, sau khi trở về phòng, năm người cời xuống mặt nạ da người bắt ngờ chính là đám người Lãnh Nguyệt Hàn.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn quanh căn phòng một chút, Lăng Thiên cùng Tắc Bắc cảnh giác đóng cửa sổ lại, Quý đạo Từ cao hứng mà nói: Vẫn là đồ đệ của ta thông minh, không ngờ cải trang chút liền xâm nhập được vào thành" Lăng Thiên đùa giỡn nói: "Ngươi cho rằng tất cả mọi người cũng không có đầu óc như ngươi à" Tắc Bắc che miệng bật cười, hai người bọn họ à, vĩnh viễn đều là cãi nhau như thế này, không có nghiêm chỉnh.

Tuyết Ninh ngồi ở trước bàn uống trà, không nói gì, Lãnh Nguyệt Hàn đứng ở nơi đó nhìn Tuyết Ninh nói: "Quý đạo từ, Tắc Bắc lưu lại cùng ngươi, ta cùng Lăng Thiên đi ra ngoài một chuyến" thanh âm nghe không ra bất cứ tình cảm nào, Tuyết Ninh nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, không biết vì sao à, hai ngày nay mình cứ có cảm giác Lãnh Nguyệt Hàn có chút không bình thường, sắc mặt có chút vô cùng tái nhợt,

Tắc Bắc cung kính đồng ý "Dạ, thuộc hạ tuân lệnh" Quý đạo từ, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn muốn nói lại thôi, còn chưa mở miệng, Lãnh Nguyệt Hàn phóng một cái ánh mắt giết tới, dọa Quý đạo từ, lập tức cầm miệng, Tuyết Ninh không phải là không có nhìn ra giữa bọn họ có quan hệ vi diệu,

Sư phụ luôn là đối với Lãnh Nguyệt Hàn hết thảy thực quan tâm, hình như quan tâm có chút hơi quá, không chỉ như thế, nhìn qua sư phụ rất sợ Lãnh Nguyệt Hàn.

Âm thanh Lãnh Nguyệt Hàn cắt đứt suy nghĩ Tuyết Ninh, Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Tuyết Ninh giải thích: "Ta cùng Lăng Thiên đi ra ngoài một chuyến, nếu như thành công, tối hôm nay chúng ta có thể trà trộn vào hoàng cung, thời gian không nhiều lắm, nàng không cần lo lắng, trước hảo hảo nghỉ ngơi thật tốt" âm thanh khó được dịu dàng.

Tuyết Ninh không hề nói gì, trả lại cho Lãnh Nguyệt Hàn một nụ cười yên tâm, Lãnh Nguyệt Hàn đứng lên, mang theo Lăng Thiên rời đi khách điểm.

Tuyết Ninh đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn rời đi, Tắc Bắc rót một chén nước đưa cho Tuyết Ninh, còn là trước sau như một cung kính nói: "Nuông nung, uống nước" Tuyết Ninh cười khẽ nhận lấy chén nước, cười nhìn Tắc Bắc nói " Tắc Bắc, cảm ơn ngươi, những ngày trong cung đó tận tâm phục vụ ta như vậy, còn cứu mạng ta" Tắc Bắc xin lỗi cười cười nói: "Nuông nung khách khí, đây đều là nô tỳ phải làm"

Nói thật Tuyết Ninh thật rất cảm kích Tắc Bắc, nàng và Giang Nam hoàn toàn bất đồng, luôn dịu ngoan như thế, làm cho người ta thích, rõ ràng thân mang tuyệt kỹ, lại tình nguyện chịu thiệt ở trong tay mình, làm một tiểu nha hoàn.

Mà Giang Nam, Tuyết Ninh thở dài một cái, vẫn không có hỏi, chuyện tình hôm đó trong ký ức vẫn như cũ hazy còn mới mẻ, nói hận chưa nói tới, chỉ là trong lòng vẫn là có chút không thoải mái, kể từ sau hôm đó, mình liền chưa thấy qua Giang Nam, chắc hẳn theo tính tình Lãnh Nguyệt Hàn cũng sẽ không dễ dàng tha Giang Nam như vậy.

Trần Quốc Công Phủ

Cả Trần Quốc Công Phủ giăng đèn kết hoa, còn có hai ngày chính là, ngày hoàng thượng hạ chi phong cháu gái Trần Quốc Công, Bạch Phượng nhi làm hậu, khách phía trước chúc mừng, từ khi thánh chỉ hạ xuống liền nối liền không dứt như thế. Người nào không biết Trần Quốc Công vốn là công cao cái thế, là đại hồng nhân trước mặt hoàng thượng nói một không hai, hiện cháu gái của mình, lại trở thành một quốc chi hậu, người tới nịnh bợ nịnh nọt, kia còn không đập phá bậc cửa à.

Lãnh Nguyệt Hàn, Lăng Thiên đi tới thì đã nhìn thấy khách tới tặng quà trước đó, Lãnh Nguyệt Hàn sợ bút dây động rung, hướng Lăng Thiên ra hiệu bằng mắt, hai người lặng lẽ lên về phía sau cửa, Lăng Thiên do dự liên tục bèn hỏi: "Chủ nhân, hiện tại Thái hậu muốn cho cái giá hoàng thượng phong cháu gái Trần Quốc Công làm hậu, chúng ta cứ như vậy đi cứu giúp hân, hân sẽ giúp chúng ta sao" giọng nói Lăng Thiên tràn đầy hoài nghi, nay hiafng đế thật trở lại, tôn nữ của hân đã có thể làm không được hoàng hậu rồi, hân còn có thể giúp chủ từ à.

Lãnh Nguyệt Hàn liếc mắt nhìn Lăng Thiên không nói gì, Lăng Thiên vẫn là lo lắng, chưa từ bỏ ý định nói: "Chủ nhân, không phải là thật nghĩ lập Phượng quý phi làm hoàng hậu đi" trải qua mấy ngày nay, Lăng Thiên đã sớm ở trong lòng thừa nhận Khương Tuyết Ninh, ở trong mắt tất cả bọn họ, trừ Khương

Tuyết Ninh ra , ai cũng không xứng với chủ nhân.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Lăng Thiên lạnh lùng nói: "Người quá nhiều lời" âm thanh lạnh lùng dọa người, Lăng Thiên bị sợ lập tức che miệng, đi theo Lãnh Nguyệt Hàn lặng lẽ hướng Trấn Quốc Công Phủ chạy tới, thật ra thì những thứ Lăng Thiên băn khoăn này mình không phải là không có suy nghĩ qua, chỉ là bây giờ hình thức không được phép tự mình nghĩ nhiều như vậy, không muốn nghĩ đến.

Hai người đi tới cửa sau Trấn Quốc Công, trực tiếp vượt tường đi vào, Lãnh Nguyệt Hàn cười khỏ, ai có thể nghĩ tới mình đường đường nhất quốc chi quân, thế nhưng luân lạc tới đi cửa sau rồi.

Bạch Chấn Hùng ứng phó hết khách, đợi đến khi vào phòng thì đột nhiên nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn ngồi ở chỗ đó uống trà, một người thị vệ đứng bên cạnh, Bạch Chấn Hùng nhanh chóng phản ứng kịp, cuống quýt hành lễ nói: "Cửu thân, ra mắt hoàng thượng, hoàng thượng quang lâm hàn xá, cửu thân chưa tiếp đón từ xa, mong rằng hoàng thượng thứ tội" nói xong liền quỳ xuống,

Lãnh Nguyệt Hàn vội vàng đỡ Bạch Chấn Hùng dậy, khách khí nói: "Gia gia, không cần đa lễ như vậy" cuống quýt đỡ Bạch Chấn Hùng dậy, hai người cùng nhau ngồi xuống, Bạch Chấn Hùng trong lòng buồn bực, vì sao hoàng thượng tới không ai thông báo, cũng không đi đại sảnh, cố tình tại trong phòng chính mình chờ mình. Nhìn sắc mặt của Lãnh Nguyệt Hàn cũng rất nặng nề, chẳng lẽ xảy ra biến cố gì.

Bạch Chấn Hùng chân chờ nói "Hoàng thượng nhưng xảy ra chuyện gì" vừa dứt lời, Lãnh Nguyệt Hàn đột nhiên té quỳ xuống đất, Bạch Chấn Hùng bị sợ đến vội vàng đứng lên, đỡ Lãnh Nguyệt Hàn dậy, nói "hoàng thượng không thể làm vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì"

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Bạch Chấn Hùng thật là uất ức nói: "Gia gia có cho rằng hoàng thượng trong cung là thật không" Bạch Chấn Hùng hai tay đang đỡ Lãnh Nguyệt Hàn trong nháy mắt dừng lại , nhìn Lãnh Nguyệt Hàn không hiểu hỏi "Hoàng thượng đây là ý gì, chẳng lẽ, , , " còn có người giả mạo hoàng thượng.

Bạch Chấn Hùng đỡ Lãnh Nguyệt Hàn dậy, nói: "Hoàng thượng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì" Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Bạch Chấn Hùng đem những chuyện xảy ra trong những ngày này, hướng Bạch Chấn Hùng nói tới,

Bạch Chấn Hùng sau khi nghe xong, tức giận vỗ bàn một cái, phần nộ quát: "Buồn cười, vẫn còn có chuyện như thế, Khương Nguyệt Dung (chính là khuê danh Thái hậu) lần này thật là quá đáng , dám đối với hoàng thượng ra sức hạ sát thủ, còn thế nhưng không tiếc phái người tu thành, buồn cười, thật sự là vô pháp vô thiên" Bạch Chấn Hùng tức giận tới mức hai tay đều phát run.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Bạch Chấn Hùng nói: "Gia gia, lần này Hàn Nhi liều chết tiến đến, chính là muốn mời gia gia hỗ trợ, giúp Hàn Nhi tiến cung, vạch trần âm mưu Thái hậu , Hàn Nhi không thể để giang sơn Lãnh gia cùng không quan tâm" âm thanh tràn đầy khẩn cầu.

Bạch Chấn Hùng ngôn từ chính nghĩa nói: "Hoàng thượng yên tâm, cửu thân tuyệt đối sẽ không khiến cái ác độc phụ nhân đó muốn làm gì thì làm" cái gì trong chuyện Phượng Nhi làm hậu, cũng không có chuyện này quan trọng, may nhờ Lãnh Nguyệt Hàn trở về kịp thời, nếu không, thanh bạch của Phượng Nhi chẳng phải bị hủy.

Nghĩ đến chỗ này Bạch Chấn Hùng phịch một tiếng quỳ xuống đất: "Cửu thân có tội, chỉ lo hưởng thụ việc Phượng Nhi làm hậu mang tới vinh dự, căn bản không có chú ý tới những việc này, nếu như hoàng thượng đến chậm một bước, không chỉ giang sơn Lãnh gia bị hủy, thanh bạch của Phượng Nhi cũng bị hủy '

Lãnh Nguyệt Hàn vội vàng đỡ Bạch Chấn Hùng dậy, nói: "Gia gia, hiện tại tất cả còn kịp, gia gia yên tâm mặc kệ lúc nào, Hàn Nhi cũng sẽ không quên đối với người cam kết, nhất định sẽ yêu mến Phượng Nhi một đời một thế" âm thanh tràn đầy kiên định.

Bạch Chấn Hùng cảm động lão lệ tung hoành, nâng lên tay áo xoa xoa nước mắt, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn cam kết: "Hoàng thượng yên tâm, tối nay cửu thân liền mang mọi người vào cung , hiện tại xin hoàng thượng ở trong phủ nghỉ ngơi, cửu thân đi xuống an bài việc vào cung "

Lãnh Nguyệt Hàn chân thành hướng Bạch Chấn Hùng nói "Cám ơn" Bạch Chấn Hùng nắm chặt tay Lãnh Nguyệt Hàn, rung rung gật đầu một cái, tất cả không cần nói.

Đợi Bạch Chấn Hùng thối lui khỏi bên ngoài, Lãnh Nguyệt Hàn trong nháy mắt sắc mặt khôi phục như thường, Lăng Thiên âm thầm nuốt nước miếng một cái, mình là thật lòng bội phục bản lãnh chủ nhân , biến sắc mặt nhanh như vậy, một khắc trước còn là hoàng đế uất ức tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, sau một khắc liền thay đổi thành, Ám các Các chủ lạnh lùng , Lãnh Nguyệt Hàn chân chính.

Lãnh Nguyệt Hàn xoay người nhìn Lăng Thiên nói: "Theo ta về Ám Hương Các một chuyến, tối nay để Lôi Kinh cùng nhau vào cung , bí mật phái Ám các thị vệ, lên vào trong cung, tùy thời hậu mệnh, lần này trăm nhất định phải diệt trừ Thái hậu, không tiếc bất cứ giá nào" Lăng Thiên cung kính ứng lên tiếng: "Dạ, thuộc hạ tuân lệnh"

Lãnh Nguyệt Hàn lộ ra Lãnh Tàn lộ ra nụ cười tàn nhẫn thị huyết , lần này, cho dù góp tánh mạng mình cũng muốn đánh cuộc một lần,

Tuyết Ninh một mực khách sạn chờ Lãnh Nguyệt Hàn trở lại mãi cho đến gần tối, Lăng Thiên tới đón bọn họ, nói muốn cùng đi Trấn Quốc Công Phủ, buổi tối chuẩn bị cùng nhau vào cung,

Tuyết Ninh vui mừng trong lòng, nói như vậy Trấn Quốc Công là đồng ý trợ giúp Lãnh Nguyệt Hàn, biết Trấn Quốc Công không thích mình, đề phòng chuyện ngoài ý muốn, Tuyết Ninh lại một lần nữa đeo lên mặt nạ da người cùng Lăng Thiên, Tắc Bắc cùng Quý đạo tử cùng đi Trấn Quốc Công Phủ.

Lãnh Nguyệt Hàn hướng Trần Quốc Công giải thích, những người này đều là bằng hữu của mình, sẽ giúp mình, Trần Quốc Công cũng không có hỏi nhiều, kỳ thật thì chính mình cũng biết Lãnh Nguyệt Hàn Tuyệt đối với không có uất ức giống như nhìn qua, không có ai so với hắn thông minh hơn, lần này đi vào cung, hẳn là đã chuẩn bị chu đáo, .

Vì vậy mấy người thay y phục Trần Quốc Công phái người chuẩn bị xong, giả trang thành thị vệ Trần Quốc Công phủ, cùng nhau theo Trần Quốc Công đi hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 18: Suýt nữa thành công.

Editor: Yocohamamisari.

Beta: Yocohamamisari.

Editor mới, mong mọi người giúp đỡ ^^~

Trần Quốc Công lấy lý do hỏi thăm sức khỏe Thái hậu, tiến cung thăm hỏi, ban ngày ban mặt tiến cung bàn chuyện với Thái hậu, chuyện đại hôn lập hậu ngày mai của hoàng thượng. Chẳng qua không ai để ý, tại sao Trần Quốc Công lại mang nhiều người vào cung như vậy, càng không ai chú ý, tại sao, lúc Trần Quốc Công rời khỏi đó, lại thiếu nhiều thị vệ đến thế.

Ban đêm tại điện Cần Chính.

Còn chưa tới điện Cần Chính đã nghe thấy tiếng đàn ca hát múa, đám người Lãnh Nguyệt Hàn đi đến điện Cần Chính, vốn định tìm cách len vào, nhưng không ngờ, lại không có người canh gác. Lãnh Nguyệt Hàn nhủ mảy, không khỏi suy đoán đây chỉ là cái bẫy, cuộc chiến Dung thành, Thái hậu không thể không giết mình, nhất định phải đề phòng.

Đuổi giết dọc đường, không ngừng nghỉ.

Bằng sự nhạy bén của Thái hậu chắc chắn đã biết, mình đã trở về, vì sao trong điện Cần Chính trừ tiếng đàn ca hát múa, lại không có lấy một người canh gác. Tuyệt Ninh khều khều ngón tay Lãnh Nguyệt Hàn đang chỉ hướng điện Cần Chính, chuyển sang phía đối diện hồ, Lãnh Nguyệt Hàn nhìn qua, liền thấy tất cả thị vệ, đều đứng đó, trong lòng không hiểu tại sao.

Haha, bọn họ không biết, Hoàng đế giả kia chẳng có bản lĩnh gì, ngoài dịch dung ra, còn ham mê mỹ nhân, nay trở thành Hoàng đế rồi, chẳng lẽ không thả lỏng một lần, ăn chơi thoải thích, lo những binh lính kia quấy rối hứng uống rượu ăn chơi của mình, nên đuổi hết đi.

Tuyệt Ninh nhìn thị vệ phía đối diện, lại nhìn hạ nhân đang ra vào vào điện Cần Chính, lập tức nghĩ ra một kế, nói thầm vào tai Lăng Thiên, Lăng Thiên gật đầu liên tục, rồi đi cùng Lôi Kinh.

Tuyệt Ninh ra hiệu bảo Lãnh Nguyệt Hàn bình tĩnh đừng vội, không lâu sau thấy Lăng Thiên cầm mấy bộ đồ thái giám tới, chỉ là Lôi Kinh còn lồi theo Phúc Bảo, Phúc công công. DiễndànlêeQuýĐoàn

Phúc công công vừa nhìn thấy Lãnh Nguyệt Hàn, quý sụp xuống đất khóc nức nở: "Hoàng thượng, cuối cùng người đã trở lại rồi, lão nô không chờ đợi vô ích." Lãnh Nguyệt Hàn liếc mắt một cái, Lôi Kinh buông Phúc công công ra, Phúc công công chạy tới ôm chân Lãnh Nguyệt Hàn, khóc lóc ầm ĩ, may là những thị vệ kia đứng ở xa, nếu không chắc chắn bọn họ sẽ bị phát hiện.

Dù Phúc công công khóc đến trời đất mù mịt, Lãnh Nguyệt Hàn vẫn lạnh lùng đáp lại một câu: "Đứng lên nói." Phúc công công lau nước mắt đứng dậy, hai mắt ngấn lệ nhìn Lãnh Nguyệt Hàn.

Lãnh Nguyệt Hàn không động lòng chút nào, lạnh lùng mở miệng hỏi: "Tình hình trong cung?"

Phúc công công đáp: "Mặc dù hoàng thượng chưa nói, nhưng lão nô sớm biết hoàng thượng trong cung là giả, có điều Thượng Quan đại nhân vẫn ở đây, lão nô nghĩ có lẽ là lệnh của hoàng thượng, nên bình tĩnh chăm sóc. Nhưng mà mấy ngày trước Thái hậu nương nương cho mời hoàng thượng giả và Thượng Quan đại nhân tới cung Phúc Thọ, không cho hạ nhân chúng nô đi theo. Thật lâu sau, chỉ còn hoàng thượng giả quay trở lại, không thấy Thượng Quan đại nhân đâu, từ đó về sau, hoàng thượng giả hoàn toàn nghe theo lệnh của Thái hậu."

Lãnh Nguyệt Hàn và Tuyệt Ninh nhìn nhau, nói vậy, chắc chắn Thượng Quan đã lọt vào tay Thái hậu hơn nữa còn bị giam trong cung Phúc Thọ, Phúc công công tiếp tục làm nhảm: "May là lão nô thông minh, giả vờ không biết gì cả, một lòng chờ hoàng thượng về." Ăn nói hùng hồn, lòng chính nghĩa dâng trào, tiếc là không ai nghe.

Đáp lại Phúc công công là lời nói lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Hàn: "Đưa chúng ta vào đó." Chỉ nói thế, mọi người liền thay y phục thái giám Lăng Thiên lấy được.

Phúc công công không dám chậm chạp, giả vờ sai bọn họ bê đồ vào, mấy người cứ 'quang minh chính đại' đi như thế vào điện Càn Chính.

Bên trong là một cảnh tượng thối nát, Thiên Diện say ngất ngưỡng, trái ôm phải ấp vô cùng tự nhiên, khắp nơi đều là rượu thịt và vũ nữ cung đình ăn mặc hở hang, Lãnh Nguyệt Hàn tức đến nổi suýt tung một chưởng đánh chết Thiên Diện.

Trái lại Thiên Diện còn sung sướng khoan khoái ôm mỹ nữ ngủ thoải mái, lúc tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, trong lòng không phải mà mỹ nữ, mà là cái móc treo ngược.

Cung điện rộng lớn không có lấy một người, chỉ có Thiên Diện bị treo ngược lên nóc nhà, đầu chúi ngược xuống, trong lòng Thiên Diện hoảng sợ, vội vã gào to: "Có ai không?" Nhưng chưa kịp phát ra âm thanh, đã bị một quả táo trực tiếp bay vào miệng chẹn họng. Quốc Công bốt một chuyện.

Thiên Diện đã sớm sợ đến hồn vía lên mây, a a um um, không nói ra tiếng, đồng tử phóng đại, không thể tin nổi nhìn người đi từ sau lưng Lăng Thiên ra, Lãnh Nguyệt Hàn một thân long bào.

Lãnh Nguyệt không hề lưu tình, nhanh như chớp tung một chưởng khiến Thiên Diện phun quả táo ra, miệng đầy máu tươi. Chưa kịp thở lấy hơi, thân thể treo trên không trung gãy giữa kịch liệt cầu xin Lãnh Nguyệt Hàn tha thứ: "Chủ nhân, thuộc hạ sai rồi, thuộc hạ đáng chết, xin chủ nhân tha tội, thuộc hạ thật sự biết sai rồi." Dieenndkan/leeeqhydonnn

Không ngừng giãy dụa xin tha thứ, đáng về làm người ta buồn cười, Thiên Diện dưới ánh mắt của Lãnh Nguyệt Hàn chỉ là một màn vùng vẫy nhảm chán trước khi chết, không giết hẳn, chỉ vì không muốn chết không đối chứng. Bây giờ, Lãnh Nguyệt Hàn muốn khiến Khương Nguyệt Dung thua tâm phục khẩu phục.

Lãnh Nguyệt Hàn hừ một tiếng, khinh thường nói: "Làm hoàng thượng thật sướng nhỉ, sướng đến nỗi làm người quên mình là ai, đúng là muốn thay thế rồi." Giọng nói tàn độc khiến người ta sợ hãi.

Thiên Diện ra sức lắc đầu, giải thích: "Chủ nhân, không phải như ngài nghĩ, tất cả đều do Thái hậu ép ta." Như vừa kiếm được một cái cớ hoàn hảo cho bản thân, hoảng sợ không ngừng lặp đi lặp lại: "Đúng, là Thái hậu nương nương ép ta." Chỉ cần có thể miễn tội chết.

Loại người cặn bã như vậy, nếu không phải vì muốn tra hỏi vài thứ, ngay cả liếc qua Lãnh Nguyệt Hàn cũng không thèm liếc hẳn một cái, với sự cầu xin tha thứ của Thiên Diện, mọi người đều làm như không nghe thấy gì, Lãnh Nguyệt Hàn lạnh giọng hỏi: "Nói, nói tất cả những gì ngươi biết ra." Đây là khẳng định, là ra lệnh.

Thiên Diện còn không biết thân biết phận hỏi thử: "Nếu thuộc hạ nói, chủ nhân có thể tha chết cho thuộc hạ không?" Vừa dứt lời, liền nhận được ánh mắt đông chết người của Lãnh Nguyệt Hàn.

Thiên Diện chưa kịp phản ứng, đã thấy Lăng Thiên và Lôi Kinh biến hẳn thành quả bóng, đá tới đá lui trên không trung, chơi đến vui vẻ, đau quá Thiên Diện khóc kêu cha gọi mẹ, vội vàng cầu xin tha thứ, Lãnh Nguyệt Hàn lại ra lệnh lần nữa: "Nói."

Thiên Diện sợ tới mức mau chóng khai báo tất cả mọi chuyện, Lãnh Nguyệt Hàn cười lạnh, xem ra Tuyết Ninh và mình đoán không sai, Thái hậu quả nhiên muốn giết mình, biến Thiên Diện thành con rối.

Ha ha, được thôi, nếu Thái hậu nương nương chờ mong mình ngoan ngoãn nghe lời, để nàng điều khiển, thì cũng được. Minh sẽ làm một Hoàng đế hèn nhát, lừa nàng, chờ tới đến mình sẽ đi thăm nàng, thù mới hận cũ cùng tính một lần, đồng thời cũng muốn chờ thời cơ chăm sóc thật tốt cho mẫu hậu của mình.

Địa lao cung Phúc Thọ.

Thượng Quan đã hấp hối, Thái hậu bình tĩnh thản nhiên nói, không thèm quan tâm đến sống chết của Thượng Quan, tiếng nói lạnh lùng vang lên: "Có phải ngươi đang rất vui không, ai gia không thể giết Lãnh Nguyệt Hàn."

Tiếng cười điên cuồng: "Ha ha, ai gia phí một toà thành, nhưng không thể giết hẳn, ngươi vui vẻ chứ, nhưng ai gia nói cho ngươi biết, đừng vui mừng quá sớm. Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi, ai là kẻ cười cuối cùng còn chưa biết đâu." Giọng nói tràn đầy tức giận cùng không cam lòng.

Thượng Quan Thiên Dật cố gắng nhếch khoé môi khô nứt mắt cảm giác, cười khế, nhưng không còn sức nói ra lời. Thái hậu thấy Thượng Quan Thiên Dật cười, trong nháy mắt, từ khoảng cách xa mấy trượng, lao đến bóp cổ Thượng Quan Thiên Dật, về mặt độc ác gắng hỏi: "Ngươi đang cười nhạo ai gia ư, ngay cả ngươi cũng coi thường ai gia, các ngươi đều cho rằng Lãnh Nguyệt Hàn vẫn chưa chết, thì ai gia thua à. Ai gia nói cho ngươi biết, ai gia sẽ không thua!" Die nd da nl e q uu ydo n

Giọng nói cực kỳ kinh khủng, như người điên, đúng, đúng vậy, như người điên, đây là điều duy nhất mà Thượng Quan Thiên Dật có thể nhận thức được trong giờ phút này.

Thượng Quan Thiên Dật vẫn mím cười, nhìn Thái hậu nổi điên, tay siết càng ngày càng chặt, Thượng Quan Thiên Dật sắp mất ý thức, vào khoảnh khắc ngã vào màn đêm tối đen đó, nghe thấy có người nói: "Hoàng thượng tới."

Thượng Quan Thiên Dật như trút được gánh nặng, nói thầm trong lòng: Hàn, là ngươi sao, người về rồi sao, thật tốt, cuối cùng ta đã đợi được ngươi. Sau đó không chịu được nữa chìm vào màn đêm tối đen.

Thái hậu hất Thượng Quan Thiên Dật đã hôn mê ra, còn khinh thường lau lau ngón tay của mình, như một thứ cực kì ghê tởm, không hài lòng hỏi Linh Lung: "Hắn đến làm gì?" Linh Lung cung kính đáp: "Thưa Thái hậu, hoàng thượng nói hắn đến để bàn bạc với Thái hậu về chuyện đại hôn."

Thái hậu nhíu mày, chuyện đại hôn có gì để bàn bạc, không biết tên hoàng thượng giả kia lại muốn làm gì. Chờ thời cơ chín muồi, hừ, sao mình phải giữ lại cái mạng của hắn, trên đời này chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật. Huống chi là chuyện lớn như ám sát hoàng thượng, càng không có khả năng để người khác nắm trong tay, Thái hậu bực mình nói: "Cứ để hắn chờ ở đại điện, lát nữa ai gia sẽ qua."

Linh Lung tuân mệnh định lui xuống, lại nghe thấy Thái hậu nói: "Khoan đã, bên Lãnh Nguyệt Hàn kia có tin gì không?" di@en*dyan(lee^qu.donn)

Linh Lung cúi đầu nói: "Thuộc hạ vô dụng, chưa tìm được hoàng thượng ở đâu." Thái hậu hừ lạnh, khinh thường: "Hoàng thượng, hoàng thượng ở đâu? Hoàng thượng đang yên lành trong cung, các người tìm cái gì?" Nói xong lia ánh mắt sắc bén nhìn Linh Lung, khiến Linh Lung sợ tới nỗi run rẩy, quỳ xuống đất xin tha tội: "Chủ tử bất giác, là lỗi của Linh Lung."

Thái hậu không thêm quan tâm, lại mắng: "Một lũ vô dụng, trong vòng ba ngày phải tìm được cho ai gia, nếu không, mang đầu đến gặp."

Ngày mai là đêm trăng tròn, là thời điểm Huyết chủ của Lãnh Nguyệt Hàn phát tác, nếu không có thuốc giải của mình không biết hắn có thể qua một kiếp này không. Có thể sống không, muốn cho hắn chết, dễ như trở bàn tay, muốn thoát khỏi bàn tay của mình, Lãnh Nguyệt Hàn không xứng.

Chỉ thấy Thái hậu cong tay làm Lan Hoa Chi, vuốt tóc, dường như đang cười, nhưng nụ cười trước mắt này lại độc ác khiến người ta sợ hãi, Linh Lung không dám ở lại vội vàng lui xuống phát lệnh.

Đi đến cung Phúc Thọ không ai khác chính là Lãnh Nguyệt Hàn thật vẫn mặc y phục thái giám dẫn theo Khương Tuyết Ninh đang dịch dung, Lăng Thiên, Lôi Kinh đã mai phục sẵn ở bên ngoài. Trần Quốc Công cải người trong cung chờ lệnh, tất cả đều tiến hành trong bóng tối, hoàng cung nhìn có vẻ yên bình, lại ẩn chứa bao nhiêu sóng ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Trăng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 19: Người chỉ đáng khiến người ta căm hận (1)

Editor: Yocohamamisari.

Beta: Yocohamamisari.

Thái hậu đi từ địa lao ra, thấy hoàng thượng đứng cạnh cửa sổ quay lưng về phía mình, giây phút đó, Thái hậu cho rằng người đến chính là Lãnh Nguyệt Hàn. Vì trên người hoàng thượng đứng trước mặt mình kia có một loại khí phách của bậc đế vương, khiến người ta không thể không chú ý.

Nhưng, khi Lãnh Nguyệt Hàn nghe thấy tiếng bước chân của Thái hậu, lập tức cúi đầu khom lưng, như một con chó nuôi trong nhà đang nịnh nọt lấy lòng Thái hậu, như hạng người tham sống sợ chết không chút để ý tới danh dự của bản thân, về mặt nịnh hót nói: "Thiên Diễm thỉnh an Thái hậu, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế, trẻ mãi không già."

Trong lòng Thái hậu cười khẩy, nhìn khuôn mặt nịnh bợ trước mắt, sao mình có thể nghĩ hắn là Lãnh Nguyệt Hàn, rỗng mồm mồm là rỗng, sâu bọ thì dù có chăm chút kỹ càng đến mấy cũng không thể thành rồng thật.

Thái hậu hừ lạnh: "Tìm ai gia có chuyện gì, ai gia mệt rồi không có thời gian nghe người ton hót." Chỉ thấy Lãnh Nguyệt Hàn cười nói: "Thái hậu nói đúng, Thiên Diễm không nên làm phiền Thái hậu vào lúc muộn thế này, xin Thái hậu tha tội."

Thái hậu gần giọng quát một tiếng: "Được rồi, có chuyện gì thì nói mau." Giọng điệu cực kỳ bực bội, nói xong đưa tay xoa xoa huyệt Thái Dương nhức nhối, chẳng hiểu tại sao, tối nay mình hay nhức đầu.

Linh Lung thấy Thái hậu nhức đầu, vội vàng nhẹ nhàng đi qua, xoa đầu cho Thái hậu, Thái hậu ngồi trên ghế quý phi nhắm mắt thư giãn, đợi Lãnh Nguyệt Hàn bẩm báo.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Khương Tuyết Ninh đứng sau lưng mình, đáy mắt ngăm loé sáng, ra vẻ lo lắng hỏi Thái hậu:

"Ngày mai tiểu nhân sẽ tuân theo lệnh của Thái hậu, lấy Phượng quý phi kia làm hoàng hậu, nhưng tiểu nhân rất lo sợ, không biết hoàng thượng thật còn sống không, chẳng may..."

Tới đoạn này, Lãnh Nguyệt Hàn còn chưa nói hết, Thái hậu đột ngột mở to mắt, ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía Lãnh Nguyệt Hàn, Lãnh Nguyệt Hàn sợ tới mức lùi lại một bước, không dám nhìn thẳng vào Thái hậu.

Thái hậu vừa lòng cười khê: "Người chỉ cần ngoan ngoãn nghe theo lệnh của ai gia là được, ai gia có thể ban cho người vinh quang vô hạn, vô số vàng bạc châu báu, và cả mỹ nữ khắp thiên hạ."

Đôi giọng sắc bén cảnh cáo: "Nhưng, chuyện không nói thì đến, thì đừng hỏi, cẩn thận hỏi nhiều sẽ chết lúc nào không biết."

Lãnh Nguyệt Hàn cười khê: "Vâng ạ, tiểu nhân tuân mệnh, chỉ tò mò thôi, muốn hỏi chút, ngài nói xem lỡ như ngày mai Hoàng thượng xuất hiện, vậy không phải toi sao?"

Thái hậu cười lạnh: "Còn phải xem hắn có còn mạng không đã, ai gia không cần người dạy giết một người như thế nào." Hừ lạnh coi thường Thiên Diện.

Trong chớp mắt liếc qua tiểu thái giám đứng sau lưng Lãnh Nguyệt Hàn, vừa nãy mình không chú ý, có thêm một tiểu thái giám từ bao giờ.

Thái hậu chỉ vào tiểu thái giám lạnh giọng hỏi: "Hắn là ai, sao không thi lễ với ai gia, gan người càng ngày càng lớn, dám dẫn người đến tẩm cung của ai gia." Chật vắn Lãnh Nguyệt Hàn. Diendanfêquýdoonn

Lãnh Nguyệt Hàn cười nói: "Đây chỉ là một nô tài nhỏ nhoi, Thái hậu yên tâm tin tưởng." Thái hậu hừ lạnh, ngay cả người ta cũng không tin nói, nói gì đến người bên cạnh người.

Lạnh lùng ra lệnh: "Ngẩng đầu lên, cho ai gia xem."

Tuyệt Ninh cười khê, không tránh né mà trực tiếp ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu, ánh mắt không hề sợ sệt, Thái hậu nhũn mày không nhớ mình nhìn thấy mắt người này lúc nào, nhưng tại sao lại có cảm giác quen thuộc đến thế.

Sắc mặt Thái hậu tối sầm lại, bản thân rất ghét người khác dùng ánh mắt kiểu này nhìn mình, nhất là lộ vẻ không sợ hãi rõ ràng như vậy, khiến mình cực kỳ ghét, không vui nhìn Tuyệt Ninh hỏi: "Láo xược, người là ai, ai cho phép người nhìn ai gia như thế?"

Nào ngờ một tiểu thái giám dám mở miệng châm biếm trước mặt Thái hậu: "Sao, Thái hậu nương nương không thích ánh mắt như thế à, sợ ư?" Lời này của Tuyệt Ninh vừa thốt ra, Thái hậu bật dậy khỏi ghế, chỉ tay vào Tuyệt Ninh, hỏi lại:

"Người là ai?" Giọng nói kia, vô cùng quen thuộc.

Nhưng rõ ràng mình đã phái người thiêu cháy nàng rồi, nàng không thể xuất hiện ở đây.

Tuyệt Ninh cười khê: "Ta là ai, không phải trong lòng Thái hậu nương nương đã rõ rồi sao?"

Thái hậu đột ngột quay đầu lại nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, gằn giọng hỏi: "Thiên Diện, người nói, rốt cuộc nàng là ai, tại sao lại dẫn nàng tới tẩm cung của ai gia?"

"Hoàng đế già" một khắc trước còn vâng vâng dạ dạ, bây giờ cao ngạo ngẩng cao đầu, khí thế khinh thường thiên hạ, ánh mắt không ai sánh kịp. Nhìn Thái hậu đầy cừ hận, Thái hậu sẽ không nhận lầm Lãnh Nguyệt Hàn, trên đời này không còn người thứ 2 cái ánh mắt như thế.

Tuyệt Ninh đưa tay gỡ mặt nạ ra, đôi môi đỏ mọng mấp máy: "Cô cô, đã lâu không gặp, sao đã quên Tuyệt Ninh rồi?"

Thái hậu ngồi phịch xuống ghế quý phi, không thể tin nổi chỉ vào Khương Tuyệt Ninh nói: "Người không chết."

Tuyệt Ninh cười nhẹ: "Cô cô, muốn Tuyệt Ninh cứ thế mà chết đi ư, không ngại hãm hại Tuyệt Ninh hủy hoại sự trong sạch của Tuyệt Ninh, còn định phóng hỏa thiêu chết Tuyệt Ninh. Thậm chí bây giờ còn muốn giết Hoàng thượng, càng không tiếc hạ lệnh giết tất cả dân chúng trong Dung Thành?"

Thái hậu cười như điên: "Haha. thật không ngờ cuối cùng ai gia lại bị các người lừa gạt." Chỉ vào Tuyệt Ninh nói: "Thì ra Nguyệt Lạc cô nương danh tiếng lẫy lừng chính là người, cả người cũng muốn tìm ai báo thù, chuyện này đừng trách ai gia, bọn họ đều chết vì người..."

Lãnh Nguyệt Hàn lạnh lùng cắt ngang lời Thái hậu: "Đừng viện cớ cho tội lỗi của mình, làm hỏng kế hoạch của lão nhân gia người, trăm thật có lỗi."

Thái hậu nổi giận nhìn chằm chằm Lãnh Nguyệt Hàn:

"Không cần nói linh tinh với ai gia, được thôi, các người đã tự dẫn xác đến đây, càng tốt, ai gia đỡ phải phái người đi khắp nơi tìm người."

Ra lệnh: "Người đâu, bắt bọn họ, giết ngay lập tức." Vừa dứt lời, trong cung Phúc Thọ xuất hiện một đám người mặc áo đen, tấn công Lãnh Nguyệt Hàn và Khương Tuyệt Ninh. Lãnh Nguyệt Hàn vẫn trấn tĩnh như thường, Thái hậu đang chuẩn bị xem trò hay không ngờ rằng, Lãnh Nguyệt Hàn chỉ phát tay một cái. Toàn bộ người mặc áo đen đều bị điểm huyết đứng yên không thể động đậy.

Quay đầu, tay Lãnh Nguyệt Hàn chế trụ cổ Thái hậu, Thái hậu không thể tin nổi nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, mình ngàn tính vạn tính lại không tính được vô công của Lãnh Nguyệt Hàn lợi hại đến vậy.

Linh Lung đang chuẩn bị tấn công Lãnh Nguyệt Hàn, lại nghe thấy tiếng cảnh cáo lạnh lẽo của Tuyệt Ninh: "Nếu người không muốn chủ tử của người chết, tốt nhất đừng nên hành động thiếu suy nghĩ." Linh Lung chỉ có thể cắn môi bất lực nhìn Thái hậu.

Lãnh Nguyệt Hàn nhìn Thái hậu kinh hoàng không thể tin nổi, nở nụ cười tà mị mê hoặc lòng người: "Sao, Thái hậu cực kỳ tôn quý, giết người không ghê tay của ta, sợ à?" Trong giọng nói không hề che giấu châm biếm, kích thích màng nhĩ của Thái hậu.

Thái hậu không giải thích, cũng không nói năng gì, chỉ nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, dường như nhìn xuyên qua Lãnh Nguyệt Hàn thấy một người khác, ánh mắt không tiêu cự lại đầy thâm tình.

Lãnh Nguyệt Hàn nhú mày, tay còn chưa siết, Thái hậu bất ngờ lên tiếng: "Hoàng thượng, thần thiếp có đẹp không, có phải đẹp hơn Liên phi kia nhiều hơn không?" Lòng mày Lãnh Nguyệt Hàn càng cau chặt lại, bà điền này còn nói cái gì nữa, Liên phi là mẫu phi của mình, hơn nữa nàng còn tự xưng là thần thiếp.

Tuyệt Ninh không thèm quan tâm Thái hậu đang diễn kịch gì, bỗng nhiên Thái hậu lại trở lại bình thường, cười lớn nói:

"Lãnh Nguyệt Hàn, ngươi muốn giết ai gia ư, ngươi quên rằng, ngày mai là đêm trăng tròn, nếu không có ai gia, ngay cả đêm mai ngươi cũng không sống nổi. Ngươi dám giết ai gia, muốn đồng vu quy tận với ai gia không? Ha ha" Nói xong cười điên cuồng

Sắc mặt Lãnh Nguyệt Hàn lãnh lẽo, đột ngột siết chặt tay, tiếng cười điên dại của Thái hậu dứt quãng dần, cuối cùng không thể cười nổi.

Sắc mặt lạnh lùng của Lãnh Nguyệt Hàn khiến người ta sợ hãi, như Diêm Vương, lời nói chẳng thèm quan tâm: "Vậy ngươi thử xem, xem trẫm có dám giết ngươi không?" Năm ngón tay từ từ siết chặt, Thái hậu trợn to mắt không dám tin, cánh tay đang rũ xuống, từ từ đưa lên, định phản kích.

Tuyệt Ninh đột ngột lên tiếng: "Lãnh Nguyệt Hàn, buông nàng ta ra đã." Lãnh Nguyệt Hàn liếc qua Tuyệt Ninh, lại nhìn qua Thái hậu đang giãy dụa dưới tay mình, vung tay lên ném Thái hậu xuống đất.

Thái hậu chống tay đứng dậy, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn và Khương Tuyệt Ninh, bỗng nhiên cười rộ lên: "Liên phi, ngươi cứ đắc ý đi, ngươi xem con của ngươi, bây giờ có thể bóp cổ ai gia, uy hiếp ai gia. Có thể báo thù cho ngươi rồi, có phải ngươi rất đắc ý không, ngươi cái đồ đáng bị chà đạp kia, tại sao ngay cả ông trời cũng giúp ngươi?"

Lãnh Nguyệt Hàn nghe thấy Thái hậu lại nhục mạ mẫu phi của mình, không thèm để ý đá một cái, khiến Thái hậu văng ra xa lạnh giọng cảnh cáo: "Ngươi còn dám bắt kính với mẫu phi của ta một lần nữa trẫm sẽ giết ngươi ngay lập tức."

Thái hậu tự lau vết máu bên khoé miệng, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn cười nhạt, đảo mắt qua, cảnh cáo Linh Lung không được hành động thiếu suy nghĩ.

Tuyệt Ninh đi tới bên cạnh Thái hậu, nâng cằm Thái hậu lên, nói: "Tội tình gì, cho dù có tổn thương Liên phi nương nương nhiều hơn nữa, ngươi hành hạ Lãnh Nguyệt Hàn bao năm nay thì có tác dụng gì. Người đã chết rồi, Liên phi nương nương không thấy gì cả, chỉ tự làm khổ mình, có sao ngươi lại?"

Thái hậu bất ngờ đẩy Khương Tuyệt Ninh ra quát to: "Chuyện của ai gia, không đến lượt ngươi xen vào, đừng giả vờ làm người tốt trước mặt ai gia, Khương Tuyệt Ninh ngươi thật giả tạo, không phải ngươi hận ai gia đến chết sao? Bây giờ nói những cái này làm gì, thương hại ai gia ư, ha ha, ai gia không cần!"

Tuyệt Ninh cười nhạt: "Đúng vậy, ta giả tạo, nhưng không thương hại ngươi, ngươi không có gì đáng để người ta thương hại." Tiếp đón ánh mắt của Thái hậu gần từng chữ: "Ngươi chỉ xứng làm người ta căm hận."

Thái hậu nghe xong cũng không tức giận, cười đồng ý: "Đúng vậy, chỉ xứng làm người ta căm hận." Trong nói tràn đầy bi thương.

Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Ninh Nhi không cần dây dưa với nàng ta, trẫm muốn giam nàng ta vào thiên lao, chiêu cáo tội của nàng ta khắp thiên hạ, ngũ mã phanh thây." Từng câu mang theo hận thù, không nương tình.

Tuyệt Ninh lại không đồng ý cười nói: "Hoàng thượng đừng sót ruột, chẳng lẽ ngươi không muốn biết khúc mắc giữa Thái hậu và mẹ ngươi sao?"

Thái hậu nghe xong ngửa mặt lên trời cười to: "Haha, khúc mắc, giữa ai gia và nữ nhân kia chỉ có thù hận, chưa từng có lẽ tiết." Tuyệt Ninh nhú mày, rốt cuộc là có bao nhiêu thù hận, có thể khiến Thái hậu trở thành như thế, dường như chỉ cần nhắc tới Liên phi và hoàng thượng, tâm trạng của nàng ta liền trở nên vô cùng kích động.

Nhưng Tuyệt Ninh rất tò mò, cau mày nhìn về phía Lãnh Nguyệt Hàn, thăm hỏi, chẳng lẽ, Lãnh Nguyệt cứ cam tâm tình nguyện bị Thái hậu hành hạ mười tám năm như thế, mà không biết tại sao, chỉ vì hận thù của Thái hậu với Liên phi nương nương ư, e rằng không đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 20: Một trận lửa lớn có thể cuốn hết thù hận không?

Lãnh Nguyệt Hàn cũng như Khương Tuyệt Ninh, không hiểu rốt cuộc là thù hận gì, lại khiến nữ nhân này độc ác với mình như vậy. Từ khi phụ hoàng và mẫu hậu bất ngờ chết đi, tất cả đều như một hồi bi ẩn, không người nào nhắc tới, cũng không có ai dám nhắc tới

"Hôm nay để lão phu nói hết mọi chuyện ra đi." Chưa dứt lời, Bạch Chấn Hùng đã mở cửa ra, nét mặt uy phong đứng ở ngưỡng cửa nhìn Thái hậu.

"Nguyệt Dung à, đã bao nhiêu năm qua đi rồi, sao ngươi còn phải giữ mãi trong lòng?" Bạch Chấn Hùng thờ dài, đi về phía Thái hậu.

Khương Nguyệt Dung cười tự giễu, quá khứ đã qua, đúng vậy, đã hai mươi năm rồi, mọi người đều đã quên, nhưng chỉ có mình vĩnh viễn không quên được, không quên được tiên hoàng và con người đã làm tổn thương mình.

Bạch Chấn Hùng thờ dài một cái, nhìn Lãnh Nguyệt Hàn không biết nói sao: "Vốn là những chuyện này, ta đã đồng ý với phụ hoàng ngươi sẽ không đề cho người thứ tư biết.

Nhưng nếu hôm nay mọi việc đã vỡ lỡ, thì nói hết ra đi, chỉ là vài chuyện cũ năm xưa, giấu trong lòng cũng thật không thanh thản." Giọng điệu không thể trốn tránh.

Bạch Chấn Hùng thờ ơ liếc qua Tuyết Ninh, không nói gì, nhìn Thái hậu nói: "Năm đó tiên hoàng mười tám tuổi tổ chức đại hôn lập hậu, lấy mười tuổi của người bạn tốt nhất Khương Vũ - Khương Nguyệt Dung. Lúc ấy nàng là đệ nhất mỹ nữ Nguyệt Lạc, sau khi thành thân hai người có thể coi là tương kính như tân, chung sống yên bình. Nhưng một năm kia hoàng thượng cùng Khương Vũ đi dò xét nước Vân Thủy, không ngờ lại gặp được chân tình cả đời của mình, chính là mẫu thân của Liên phi nương nương. Đúng, cự thần không phủ nhận là Liên phi nương nương rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến người ta mê đắm, không ai biết Liên phi nương nương từ đâu đến, nhưng nàng và tiên hoàng vừa gặp đã yêu. Hoàng thượng đưa nàng hồi cung, phong làm quý phi, ban cho nàng ngàn vạn sủng ái."

Nói đến đây Bạch Chấn Hùng hơi do dự, nhìn Thái hậu, Thái hậu cười nhạt: "Không nói được nữa à, được, ai già nói hộ ngươi. Tiên hoàng ban cho nàng vô hạn sủng ái, dù nàng muốn sao trên trời hoàng thượng cũng hận không thể hái xuống cho nàng, tiếp đó cả nửa năm hoàng thượng đều không bước tới cung của ta. Nếu không vì mối quan hệ với ca ta, hoàng thượng đã sớm phế ta lập nàng làm hậu rồi. Hằng ngày ta hi vọng, trông ngóng tin tức Liên phi mang thai, hoàng thượng đại xá thiên hạ, cầu phúc cho nàng, và chiêu cáo, chỉ cần Liên phi sinh ra hoàng tử chắc chắn sẽ lập làm Thái tử. Nhưng trời không cho người như ý, không cần ta nghĩ cách hại nàng, nhan sắc của Liên phi đã tự mang tai họa đến cho bản thân."

Lãnh Nguyệt Hàn nhú mày, trong lòng thầm nghĩ tai họa, tai họa như thế nào, chỉ có Tuyết Ninh không biểu lộ gì tiếp tục nghe, Thái hậu nhìn qua Lãnh Nguyệt Hàn rồi nói tiếp: "Khi đó, trên giang hồ có một ma đầu giết người không chớp mắt, nghe nói trong hoàng cung có một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Liên tuyên bố muốn hoàng thượng dâng cho mình, nếu không sẽ khiến toàn kinh thành máu chảy thành sông." Nói đến đây, ánh mắt Thái hậu lại mất tiêu cự, như chìm đắm vào quá khứ.

Bạch Chấn Hùng lắc đầu: "Tiên hoàng yêu Liên phi nương nương như mạng, đương nhiên sẽ không dâng nàng cho bất cứ ai, huống chi lúc ấy Liên phi nương nương đã có thai. Đôi lấy kết quả dân chúng cứ chết đi rất kỳ lạ, không người nào biết là ai giết, nhưng mỗi ngày đều có người chết, hoàng thượng sợ hãi, nếu tiếp tục thế này thì giang sơn của mình, sẽ biến mất, đúng lúc đó..."

Bạch Chấn Hùng liếc mắt, lát sau tiếp tục nói: "Đúng lúc đó, Thái hậu nương nương ghen tị với Liên phi, ý đồ hạ độc chết Liên phi và đưa trẻ trong bụng nàng. Tiên hoàng tức giận, suýt nữa phế Thái hậu nương nương, nhưng về sau, lại không phế, vì tiên hoàng, tiên hoàng..." Bạch Chấn Hùng thật sự không nói nổi.

Thái hậu cười khẩy: "Haha, vì phụ hoàng của ngươi coi ta như Liên phi dâng cho ác ma kia." Những ngày mình sống nhọc nhằn như thế, ngày ngày nhẫn nhịn chịu ác ma hành hạ, đợi hân chơi chán, lại ném mình trở lại hoàng cung. Tiên hoàng thấy hổ thẹn với mình, thế lúc còn sống tuyệt không phế hậu, hơn nữa sau khi chết còn ban quyền bueg rèm chấp chính cho Khương Nguyệt Dung.

Lãnh Nguyệt Hàn giật mình từ trong thù hận, trong đầu ong ong câu nói kia của Thái hậu: "Vì phụ hoàng của ngươi coi ta như Liên phi dâng cho ác ma kia..." Cuối cùng ai đúng ai sai, chính hắn cũng không phân biệt nổi.

Tuyết Ninh thật không ngờ, tiên hoàng lại si tình như thế, rồi ác độc đến vậy, dâng hoàng hậu của mình cho người khác mặc sức chà đạp.

Bạch Chấn Hùng nâng Thái hậu dậy, thành khẩn giải thích: "Nguyệt Dung, ta biết ngươi hận tiên hoàng, bao nhiêu năm nay ta cũng thấy hổ thẹn với ngươi. Đối với mấy chuyện ngươi làm với hoàng thượng, chỉ cần có thể cho qua liền cho qua, ta đều không can thiệp, nhưng ngươi không nên hận Liên phi nương nương như thế, vì hồi trước, Liên phi nương nương vốn không biết hoàng thượng sẽ biến ngươi thành thế thân của nàng. Nếu như..."

Bạch Chấn Hùng còn chưa nói hết lời đã bị Thái hậu đẩy mạnh ra, may là Tuyết Ninh đỡ hắn một cái, nếu không chắc chắn sẽ ngã sấp xuống. Bạch Chấn Hùng gạt tay Tuyết Ninh ra, giận dữ trừng Tuyết Ninh.

Thái hậu chỉ vào Bạch Chấn Hùng nói: "Hay cho không liên quan đến nàng. Nếu như không phải do nàng ta, sao hoàng thượng lại lạnh lùng với ta như thế, nếu không phải vì nàng, sao hoàng thượng có thể dâng ta cho người khác chà đạp. Đều tại nàng, đều tại Liên phi đáng bị chà đạp kia."

Lãnh Nguyệt Hàn quát to một tiếng: "Đủ rồi, đừng nói nữa." Trong giọng nói tràn đầy rồi rầm và phức tạp, sau đó ra lệnh: "Người đâu, lục soát cung Phúc Thọ. Từ hôm nay trở đi không có lệnh của trẫm tuyệt đối không được phép cho ai tùy ý ra vào."

Nói xong, Lãnh Nguyệt Hàn chìm vào im lặng, nét mặt vô cùng đau khổ đi ra ngoài, Tuyết Ninh không thèm để ý cái nhìn đầy tức giận của Trần Quốc Công, nhanh chóng đi theo.

Cuối cùng Bạch Chấn Hùng liếc qua Thái hậu, thờ dài rồi khỏi cung Phúc Thọ.

Lãnh Nguyệt Hàn cười khê, thật là buồn cười, thù hận mười tám năm của mình, oán giận mười tám năm. Kết quả là, quả xấu do chính phụ hoàng và mẫu phi của mình gieo xuống.

Nợ cha con trẻ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, những đau khổ mà mình phải chịu bao năm nay, đều là nợ.

Tuyệt Ninh không nói gì, chỉ đi theo Lãnh Nguyệt Hàn. Lúc Lăng Thiên báo, cứu được Thượng Quan Thiên Dật trong địa lao cung Phúc Thọ, Lãnh Nguyệt Hàn cũng không phản ứng, hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Tuyệt Ninh thở dài ra lệnh: "Chăm sóc tốt cho Thượng Quan đại nhân, không có việc gì thì đừng làm phiền hoàng thượng."

Lăng Thiên tuân mệnh lui xuống, Tuyệt Ninh nhìn bóng lưng thất thần của Lãnh Nguyệt Hàn ngồi bên hồ, cô độc khó diễn tả bằng lời. Tuyệt Ninh bước nhẹ lên phía trước, vỗ vỗ bả vai Lãnh Nguyệt Hàn nói: "Đừng nghĩ nữa, tất cả đã qua rồi."

Lãnh Nguyệt Hàn quay lại nhìn Tuyệt Ninh, nhìn chăm chú, không nói gì, sau đó ôm chặt lấy Tuyệt Ninh, Tuyệt Ninh cũng không giãy dụa, Lãnh Nguyệt Hàn buồn phiền nói: "Ninh Nhi, còn muốn báo thù không, muốn giết Thái hậu không?"

Tuyệt Ninh cười nhẹ lắc đầu: "Không cần nữa."

Đúng vậy, không cần nữa, cần làm gì, người cũng đã chết rồi, Thái hậu cùng lắm cũng chỉ là một nữ nhân đáng thương, nhìn lên trời cao vùi vùi, những nỗi đau nào đó, ai có thể chịu đựng.

Lãnh Nguyệt Hàn không nói gì, chỉ ôm chặt Tuyệt Ninh, Tuyệt Ninh hỏi nhỏ: "Vậy ngươi còn muốn giết nàng không?"

Lãnh Nguyệt Hàn ngẩng đầu lên nhìn Tuyệt Ninh, bắt lực hỏi: "Ngươi thấy ta có giết nàng hay không?" Tuyệt Ninh lắc đầu, tự bản thân biết tất cả đối với Lãnh Nguyệt Hàn mà nói, tàn nhẫn đến thế. Phụ mẫu gieo xuống quả đắng, đề nghị từ chịu thay mười tám năm, nợ cha con trả, mình không có tư cách hận nàng ta.

Hai người ngồi ngây ngời bên hồ, Lãnh Nguyệt Hàn như đứa trẻ không biết nên làm sao, ôm chặt Tuyệt Ninh, Tuyệt Ninh cũng không giãy dụa, vỗ nhẹ Lãnh Nguyệt Hàn, như đang dỗ dành một đứa trẻ bị tổn thương.

Đến tận khi, Lăng Thiên vội vàng chạy tới làm phiền hầu người, chỉ thấy Lăng Thiên hoảng hốt bối rối quỳ xuống đất nói: "Hoàng thượng không hay rồi, cung Phúc Thọ bị cháy."

Lãnh Nguyệt Hàn bừng tỉnh từ trong đau khổ, bật dậy lạnh giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Lăng Thiên nhìn Lãnh Nguyệt Hàn, nói: "Là Thái hậu tự mình..." Còn chưa nói xong, Lãnh Nguyệt Hàn nhìn về phía cung Phúc Thọ, thấy bên đó một trời ánh lửa.

Không kịp nghĩ gì, vội vàng chạy nhanh về phía cung Phúc Thọ, ra lệnh: "Lập tức phái người cứu hỏa ngay." Tuyệt Ninh đi theo Lãnh Nguyệt Hàn, tiến về phía cung Phúc Thọ.

Thế cháy không thể cứu vãn, Lãnh Nguyệt Hàn chạy tới thì khắp cung Phúc Thọ đều chìm trong biển lửa. Thái hậu đứng trong lửa lớn, cười nhìn mọi việc đang diễn ra, cười nhìn Lãnh Nguyệt Hàn cùng Khương Tuyệt Ninh, không trốn tránh, khuôn mặt nở nụ cười.

Tiếng mọi người ầm ĩ, thi nhau dập lửa, nhưng lửa càng lúc càng lớn, che khuất tầm mắt. Đôi môi Thái hậu hé mở: đang nói gì đó, không ai có thể nghe thấy, đến khi xà ngang đổ xuống, lửa lớn chôn vùi tất cả.

Lửa lớn cháy suốt một đêm, cung Phúc Thọ đã sớm biến thành một đồng đồ nát, bốc lên khói đen mùi cháy khét, kích thích cảm giác của mỗi người.

Lãnh Nguyệt Hàn phất người vào trong tìm, chỉ tìm thấy một bộ hài cốt cháy xém, theo trang sức trên tay và vài vóc còn sót lại, có thể kết luận đây chính là Thái hậu.

Cuối cùng Lãnh Nguyệt Hàn thở dài một cái không nói gì, xoa người rời đi. Tuyệt Ninh nhìn đồng đồ nát này, cũng chỉ có thể thở dài, một nữ nhân mạnh mẽ lại ác độc như vậy, cuối cùng đã tự tay kết thúc cuộc đời mình. Một ngọn lửa, thiêu trụi hết thù hận, ân oán, cũng đến lúc mình nên rời khỏi đây.

.

Vĩnh Quốc năm thứ 18, Thái hậu qua đời, chết vì hỏa hoạn. Đương kim Thánh Thượng, dùng tang lễ long trọng tiễn đưa Thái hậu vào Hoàng lăng, ra vẻ hiếu thảo, giữ đạo hiếu ba năm không đề cập đến chuyện lập hậu, người trong thiên hạ xưng tụng Đương kim Thánh Thượng hiếu thảo, là hoàng đế tốt.

Không ai biết trong đó, Lãnh Nguyệt Hàn không công khai tội lỗi của Thái hậu, cũng vừa lúc lợi dụng cái chết của Thái hậu, thành công hoàn lại chuyện lập hậu.

Chỉ trong vòng một đêm, Lãnh Nguyệt Hàn phế bỏ tất cả thân tín của Thái hậu, đổi thành thân tín của mình, cuối cùng bây giờ đã nắm được hoàng quyền thực sự.

Tất cả đều kết thúc, yên bình trở lại, Tuyệt Ninh thật lòng hi vọng tất cả có thể theo trận hỏa hoạn biến mất, bắt đầu lại. Mình cũng có thể trải qua cuộc sống yên tĩnh của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tộc Tráng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 1: Nguyệt Lạc độc sủng hậu cung. (1)

Nghe nói bên cạnh Hoàng đế nước Nguyệt Lạc có một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, phong thái tài hoa, đẹp đến nỗi khiến người ta không dám nhìn thẳng. Luôn ở trong cung, làm bạn với vua, lại không thấy phong phi, cũng không có chức tước gì, chỉ biết kỹ danh là Nguyệt Lạc, đẹp đến nỗi khiến ánh trăng phải nghiêng mình hạ phàm.

Nghe nói hoàng đế nước Nguyệt Lạc trao cho nàng vô vàn sủng ái, nâng trên tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan. Từ khi nàng vào cung, hoàng đế đều sủng ái hàng đêm, không tới chỗ phi tần khác trong cung. [ĐiendanLequyDoon](#)

Nghe nói hoàng đế muốn xây cho nàng một Nguyệt Lạc các trong cung, không hề kém điện Nguyệt Lạc của hoàng hậu. Nhưng lại bị nàng từ chối, vì thế Nguyệt Lạc bước vào cung điện của hoàng thượng, đây là người đầu tiên trước giờ chưa từng có. Mà Nguyệt Lạc chỉ nguyện làm bạn bên vua, không nhận những thứ xa xỉ, sủng ái kia.

Nhưng tất cả, chỉ là nghe nói? Nghe nói? [diendanleequydoon](#)

Tuyệt Ninh vận một bộ váy xanh nhạt mỏng manh, tóc dài buông xoã, chỉ dùng một sợi vải dệt tơ xanh biển buộc lại, trăm ngọc cắm nghiêng, tua trăm rủ xuống như chuỗi nước lấp lánh, rung qua rung lại như hạt mưa bay. Váy lụa tốt nhất phấp phới theo gió, như đoá mai thanh khiết lạnh nhạt, không nhiễm khói bụi đầy thân nhiên. [diendanlequyddon](#)

Trong nét mặt bình tĩnh lộ ra vài phần hồ hững nhạt nhẽo, tựa vào lan can im lặng trông ra xa, như hoa sen giữa ao, hoặc như chìm đắm trong thế giới của bản thân.

Chỉ nghe thấy một tiếng thở dài phát ra từ miệng Tuyệt Ninh, Tuyệt Ninh kéo váy, nhẹ nhàng ngồi lên ghế trong đình. Mình đã bị giam trong cung này gần một tháng rồi.

Ngày đó trận lửa lớn thiêu rụi cung Phúc Thọ, Thái hậu chết cháy, Lân Nguyệt Hàn không ngừng không định tội Thái hậu, còn chôn cất thật trang trọng, chỉ lấy có Thái hậu qua đời, không lập Bạch Phụng nhi làm hoàng hậu nữa, Bạch gia tất nhiên không dám nói gì. [ĐiendanLequyDoon](#)

Huống chi Bạch Chấn Hùng vẫn còn cảm thấy có lỗi với Thái hậu, Hoàng thượng bố trí như vậy là hợp tình hợp lý, không thể nói gì hơn.

Ngay đêm hôm đó Tuyệt Ninh đã nói rõ mọi chuyện với Lân Nguyệt Hàn, quyết định rời đi, còn nhớ lúc ấy, khuôn mặt tức giận của Trần Quốc Công, trừng mắt nhìn Tuyệt Ninh, Tuyệt Ninh chỉ cười nhẹ không nói gì, nghe Trần Quốc Công nói: "Hoàng Thượng, cô nương này là?"

Biết rồi còn hỏi, Lân Nguyệt Hàn không đáp, cho dù nàng là Khương Tuyệt Ninh mình cũng sẽ không thừa nhận, dù Phụng nhi không thành Hoàng hậu, cũng không đến lượt người khác.

Lân Nguyệt Hàn như đang giới thiệu một người lạ, nhiệt tình kéo Tuyệt Ninh giới thiệu với Trần Quốc Công: "Gia gia, đây là Nguyệt Lạc cô nương trầm quên ở Dung Thành. Nếu không nhờ nàng cứu trăm, trăm đã rơi vào tay Thái hậu rồi." Giọng nói tràn đầy khen ngợi với Tuyệt Ninh. [diendanlequyddon](#)

Bạch Chấn Hùng hít mắt quan sát Tuyệt Ninh, cô nương này có dáng người giống y hệt Khương Tuyệt Ninh, ngay cả nét mặt cũng giống. Nhưng nhìn dáng vẻ của Hoàng thượng, lại không giống vậy, Bạch Chấn Hùng cũng phân vân. Rốt cuộc có phải không?

Dường như Lân Nguyệt Hàn nhìn ra nghi ngờ của Trần Quốc Công: "Gia gia, có phải ngài thấy dáng dấp của nàng giống y hệt Khương Tuyệt Ninh? Cho rằng nàng chính là Khương Tuyệt Ninh." Một câu nói thẳng ra nghi ngờ của Bạch Chấn Hùng

Bạch Chấn Hùng không nói gì, ngẫm suy xét, Hoàng thượng nói về Khương Tuyệt Ninh, giọng điệu như đang nói về một người không hề liên quan đến mình.

Tuyệt Ninh cười khê: "Sao, dung nhan và dáng dấp của Nguyệt Lạc giống Hoàng hậu trước đây của Hoàng thượng lắm sao?" Nói xong còn hành động như vô thức, tự xoa lên dung nhan tuyệt đẹp của mình, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Bạch Chấn Hùng không nói gì, chỉ âm thầm quan sát hai người, thấy Hoàng thượng đứng là coi trọng nữ tử này, Bạch Chấn Hùng thở dài một cái, đứng dậy hành lễ với Lân Nguyệt Hàn: "Việc riêng của Hoàng thượng thần không tiện hỏi đến, chỉ là cự thần hi vọng có thể nhớ kỹ câu hồng nhan họa thủy." Nói xong, trực tiếp hành lễ lui ra khỏi điện Cần Chính.

"Trần Quốc Công coi ta là yêu nữ hại nước hại dân ư?" Khương Tuyệt Ninh cười nói nhìn theo bóng lưng Trần Quốc Công.

Lân Nguyệt Hàn im lặng, vẫn cười nhìn Tuyệt Ninh, Tuyệt Ninh quay đầu lại nhìn Lân Nguyệt Hàn, khó hiểu mình có gì đáng xem.

Lãnh Nguyệt Hàn cười khê: "Ninh Nhi, bỗng dưng ta phát hiện mấy ngày nay, giữa chúng ta không hề có cái vĩa, cứ yên ổn như vậy, trầm cảm thấy trong lòng rất ấm áp." Trong lời nói không có mĩa mai, không có lạnh lùng, không có thương hại, chỉ thành thật kể lại một sự thật.

Nụ cười trên mặt Tuyết Ninh ngưng lại, mình có thể hiểu ý trong lời nói của Lãnh Nguyệt Hàn, Tuyết Ninh không quan tâm nói: "Lãnh Nguyệt Hàn, mọi việc ở đây đã xong, ngày mai ta sẽ rời đi." Giọng nói bình tĩnh, không chút bất ổn.

Nụ cười trên mặt Lãnh Nguyệt Hàn cứng đờ, lạnh lùng đến vậy: "Tại sao phải rời đi? Ngươi muốn đi đâu? Chẳng lẽ những ngày nay ngươi vẫn không hiểu lòng trầm?" Giọng nói ngập tràn đau khổ khó phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Say Yêu Hậu Tóc Trắng Của Lãnh Hoàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.